

7-a Kongreso internacia

AILP

Parizo,

la 21a, 22a, 23a, 24a

Septembro 2017

Raporto

Prezento

Procedoj de la 7-a Kongreso de la Internacia Asocio de Liberpenso

Karaj amikoj, karaj kamaradoj,

Bonvolu trovi alkroĉite la plej kompletan eblan raporton pri la 7-a AILP-Kongreso

kiu okazis en Parizo (Francio) en septembro 2017. Ni esperas, ke ĉi tiu dokumento provizos al vi ĉiujn informojn necesajn por bona kompreno de la agoj kaj pozicioj de nia Internacio de Libera Penso.

Aldone al la tri konstantaj agadtemoj de Internacia Liberpenso: por la Apartigo de Religioj kaj Ŝtatoj, por la nepublika financado de religioj, kaj por ke

Justeco devas esti servata por la viktimoj de la krimoj de la Eklezio : la Internacia Kongreso en Parizo diskutis la defendon de scienco, la rajton morti kun digno, kaj la batalon por Egalaj rajtoj por virinoj.

Tio montras kiom riĉiga estis ĉi tiu monda kongreso, rilate al sia diverseco, kvalito, denseco kaj

La nombro de partoprenantoj: 25 landoj reprezentitaj el kvin kontinentoj. Ĝi estas nekontestebla sukceso.

Ĉi tiun kongreson ankaŭ markis la publika deziro por komuna agado inter la Asocio

Internacia Asocio de Libera Penso (AILP), la Eŭropa Humanisma Federacio (FHE), la Internacia Humanisma Etika kaj Sekulara (IHEU), la Internacia Kunliga Komitato de Framasona Povo subskribinta la Apelacion de Strasburgo (CLIPSAS) kaj la Centro por Enketo (CFI). Ĉi tiu internacia proksimiĝo estas fonto de evoluo por ĉiuj.

La AILP deziras danki ĉiujn, kiuj prezentis altkvalitajn komunikadojn kaj tre diversa. Laŭ la opinio de multaj partoprenantoj, intereso ĉiam ĉeestis pri la prezentoj kaj debatoj.

Okazis la fonda Kongreso de la AILP en Oslo (Norvegio) en 2011, poste la Kongreso de Mar-del-Plata (Argentino) en 2012, Concepción (Ĉilio) en 2013, Londono (Unuiĝinta Reĝlando) en 2014, Montevideo (Urugvajo) en 2015, Kito (Ekvadoro) en 2016 kaj fine Parizo (Francio) en 2017.

Ĉi tiu pariza kongreso markas definitivan etapon en la disvolviĝo de libera penso pri ĉio la kontinentoj. La signifa kresko de reprezentantoj kaj membroj de la Internacia Konsilio montras la kreskantan influon de Liberpenso tutmonde. Kaj kompreneble ankaŭ en Francio.

Sendube la venontaj internaciaj kongresoj estos altkvalitaj.

Mi antaŭĝojas revidi vin ĉiujn, kaj en eĉ pli grandaj nombroj. Tre amika kaj frateca.

Christian Eyschen, Proparolanto de AILP

PROGRAMO

Ĵaŭdo, la 21-an de septembro 2017

IRELP Internacia Simpozio
Internacia Tago de Libera Penso

Vendredo, la 22-an de septembro 2017

Malferma plena kunsido de la kongreso

Malferma parolado (Christian Eyschen)
Bonvena parolado (Jean-Sébastien Pierre)
Interveno de Marlène Schiappa
Mesaĝoj ricevataj
Salutoj de internaciaj organizaĵoj
Parolado de Alain de Khegel

Enkondukaj raportoj pri la tri AILP-kampanjoj

Max Wallace (Aŭstralio)
David Gozlan (Francio)
Keith Porteous Wood (Unuiĝinta Reĝlando)

Prezento de la Internacia Apartiga Muro Premio al Terry Sanderson

Plenkunsido pri virinaj rajtoj

Maria Mantello (Italio):	La maĉisma sindromo kaj "feminicidio"
Rachel Ortiz (Hispanio):	Feminismo kaj sekularismo
Nina Sankari (Pollando):	La Milito de la Eklezio Kontraŭ Virinaj Rajtoj al potenco kiu subpremas liberecon kontraŭ la rajtoj de ĉiuj
Babu Gogineni (Barato):	La hinda virino - diino aŭ homo?
Hansi Brémond (Francio):	La problemoj ĉirkaŭ virinaj vestaĵoj

Vizito al Parizo laŭ la spuroj de Thomas Paine

Sabato, la 23-an de septembro 2017

Diskuto post la tri enkondukaj raportoj

David Rand (Kanado):	Komunumismo, la ĉefa minaco por sekularismo en Kanado
Michael Nugent (Irlando):	Diskriminacio kaj atakoj al Homaj Rajtoj en Irlando
Francisco Delgado (Hispanio):	Publika financado de religioj
Roberto Bostono (Usono):	La atako de Trump kontraŭ la muro inter Eklezio kaj Ŝtato
Attila Jakab (Hungario):	Sekularismo en Hungario
Elbio Laxalte (Urugvajo):	Demokratio kaj atakoj kontraŭ sekularismo en Urugvajo
Georges Saad (Libano):	Juro kaj konfesiismo en Libano
Carsten Frerk (Germanio):	La apartigo de Eklezio kaj Ŝtato
Cornélie Mathys (Belgio):	Antiklerikalismo en Belgio hodiaŭ.
Constantin Ozon (Rumanio):	La situacio de sekularismo en Rumanio

PROGRAMO

Sesio pri la rajto morti kun digno

Malfermo de Nina Sankari

Fernando Lozada

Jean-Luc Romero (Francio): Asocio por la Rajto Morti kun Digno

Andreas Kyriakou (Svislando): Helpo al morto en Svislando

Jacqueline Herremans (Belgio):

Michael Nugent (Irlando): Asocio por la Rajto Morti en Irlando

Vizito al la sekulara Montmartre

Riverboata ekskurso

Frata bankedo

Dimanĉo, la 24-an de septembro 2017

Komunikadoj :

Leo Igwe (Niĝerio): Publika financado de pilgrimadoj en Niĝerio

David Silverman (Usono): La rilato inter la usona ekstrema dekstro kaj la eklezioj

Plenkunsido pri la defendo de scienco

Jean-Sébastien Pierre (Francio): Ĉu la instruado de kreismo estas ankoraŭ imagebla?

Charles Susanne (Belgio): Biologio kaj religioj. Kiam biologiaj sciencoj fariĝas maltrankviligaj!

Julien Musolino (Usono): La batalo por scienco en Usono

Pierre Galand (Belgio): Libereco sen limoj kontraŭ blasfemo kaj religiaj malpermesoj

Prezento de la Internacia Premio Thomas Jefferson – Benito Juarez – Ferdinand Buisson por la Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato al

Wanda Nowicka

Diskuto kun la publiko

Fermo de la kongreso

Interveno de Christian Eyschen

Prezento de la rezultoj de la kunveno de la Internacia Konsilio

Teksto adoptita de la Internacia Konsilio

Kongresaj Konkludoj

Apendicoj

Protokolo de la kunveno de la Internacia Konsilio

Manifesto de Oslo

Apelacio de Montevideo

Mi helpas

Instituto por Esplorado kaj Studoj de Liberpensado

Konferenco - la 21-an de septembro 2017

"Marc Blondel Room" - Pariza Departementa Unio de Force Ouvrière - Damrémont Street

"Libera Penso kaj Liberpensuloj, Hieraŭ kaj Hodiaŭ"

La tempoj, en kiuj ni vivas, pro la forto de la cirkonstancoj, instigas nin ekzameni per freŝa okulo ĉiujn formojn de lukto por civilizo.

Sendube, unu el la karakterizaĵoj de homa emancipiĝo estas ĝia kapablo praktiki liberan esploron, historie difinitan kiel "libera pensado", eĉ antaŭ ol ĝi fariĝis organizita esprimo de ĉi tiu karakterizaĵo.

Kadre de siaj agadoj kaj internaciaj konferencoj, organizitaj ekde 2008, la Instituto por Esploro kaj Studoj pri Libera Penso intencas ekzameni diversajn epizodojn, kiuj montris la kapablon de la homaro agi por sia liberigo kontraŭ ĉiaj formoj de sklaveco, precipe klerikala sklaveco.

La 21-an de septembro 2017, la datreveno de la aserto de la Unua Respubliko en Francio la 21-an de septembro 1792, ni volis doni voĉon al akademianoj kaj historiistoj el la tuta mondo, por studi kune ĉi tiun demandon esencan por nia komuna estonteco.

Sub la prezido de Jean-Marc Schiappa, Prezidanto de IRELP.

Parolantoj:

- S-ino Faouzia Farida Charfi, Profesorino pri Fiziko ĉe la Universitato de Tunizo (Tunizio)
- Jean-Marc Narbonne, Filozofo en Universitato Laval (Kanado)
- Serge Bianchi, Emerita Profesoro ĉe la Universitato de Rennes II (Francio)
- Pierre Roy, Historiisto, IRELP (Francio)
- Babacar Diop Buuba, Profesoro ĉe la Fakultato de Arto kaj Filozofia Fakultato, Cheikh Anta Diop University Diop el Dakaro (Senegalo)
- Serge Sebban, Historiisto, CERMTRI (Francio)
- Fernando Lozada (Argentino)
- Philippe Portier, Profesoro, Ecole Pratique des Hautes Etudes, Parizo (Francio)
- Nina Sankari, Kazimir Leszczynski Asocio (Pollando)
- David Gozlan, Ĝenerala Sekretario de la Asocio de Libera Penso (Francio)

Aparta raporto ebligas al vi trovi la intervenojn de la diversaj parolantoj.

Por la Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato sur ĉiuj kontinentoj kaj en ĉiu lando.

Internacia Kunveno de Liberpenso

Ĵaŭdo, la 21-an de septembro 2017 - Placo Garibaldi (Parizo)

Omaĝe al Giuseppe Garibaldi, la heroo de la Du Mondo

La Internacia Asocio de Libera Penso decidis fari la 20-an de septembro ĉiujare la Internacia Tago de Libera Penso por la Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato, omaĝe al Giuseppe Garibaldi.

Giuseppe Garibaldi batalis en Francio en 1870 dum la Franca-Prusa Milito en la Respublikanaj armeoj post la abdiko de Napoleono la 3-a. Li estis elektita al la Nacia Asembleo. Li poste estis petita de la Pariza Komunumo estri la trupojn de la Nacia Gvardio, la *Fédérés*.

Lia statuo estis inaŭgurita la 13-an de julio 1907.

Parolado de Maria Mantello, prezidanto de la Associazione Nazionale del Libero Pensiero "Giordano Bruno" – Teksto legita de Carlo Giannone

Garibaldi estis unu el la protagonistoj de la itala liberpensomovado, kiu komencis organizi sin en rondojn, finfine kondukante al la fondo de la Associazione Nazionale del Libero Pensiero "Giordano Bruno".

Kaj kun fiereco ni memoras tion ĉi tie, ĉe la piedo de la statuo dediĉita al li.
en ĉi tiu placo en Parizo.

Ni ankaŭ volas atentigi, ke la 17-an de februaro en Romo, ĉe Campo dei Fiori, ne estas hazardo, ke okaze de la subĉiela kunveno, kiun ni ĉiujare organizas honore al Giordano Bruno, ni akompanas la ceremonion de laŭrokronoj per la kantado de la Himno de Garibaldi: ("Al armiloj... Al armiloj. Leviĝu, jen la momento, ĉar la Patrujo vokas. Kaj se la morto venas, ĝi estas senmorta gloro. La flamo kaj la nomo de Italio en la koro...")

Certe, la unuigo de Italio estis atingita nur pere de Garibaldi. Sed Generalo Garibaldi sendube reprezentas la esencon mem de la sopiro de la itala popolo pri libereco.

Edmondo De Amicis, la granda aŭtoro de la libro Cuore (Koro), estis granda verkisto kaj samtempe ĵurnalisto, kiu ĉefe raportas pri krimaj rakontoj.

"[...] Kiam Garibaldi ne batalis, li laboris. Li izolis sin sur soleca insulo kaj kultivis la teron. [...] Li malamis ĉiujn subpremantojn, amis ĉiujn popolojn, kaj protektis ĉiujn malfortulojn [...]
Se li eldigis militkrion, legioj da kuraĝaj viroj rapidus al lia helpo.

Kial, ekzemple, la fama Ekspedicio de la Mil kreskis kun miloj kaj miloj da volontuloj el Suda Italio? Ni simple konsideru, ke en tiuj landoj misuzoj kaj malobservoj de homa digno ankaŭ nomiĝis ius primae noctis (rajto de la unua nokto).

Kaj dank' al Garibaldi, kiu liberigis Sudan Italion, en 1861 la Regno de Italio estis proklamita .

Tio estis la Unueco de Italio , pri kiu Garibaldi ĉiam pensis, dum li daŭrigis sian lukton por la liberigo de Romo kontraŭ la Papo-Reĝo.

Unuecon atingis la Bersaglieri la 20-an de septembro 1870, dum la fama Breccia di Porta Pia...

Malmultaj scias, ke la Kapitulo, kie la lasta manpleno da Zuavoj (la dungosoldatoj de la Papo) estis barikaditaj, estis liberigita de la romia popolo, kiu venkis ilin antaŭ la alveno de la itala armeo; kaj — laŭ la bonega raporto de De Amicis — tiun tagon la stratoj de Romo pleniĝis de festantaj romanoj portantaj trikolorajn kokardojn. Multaj el ili kantis la Himnon de Garibaldi.

Garibaldi estis unu el la malmultaj homoj, kiuj klare kaj sincere denunciis, ke la plej granda malamiko de homoj estas la klerikala aparato: trompante la masojn, por ke ili ne ribelu kontraŭ la establitaj potencoj kaj restu submetiĝemaj al la pastroj, kiuj ripetis al ili: "justeco ne apartenas al ĉi tiu mondo ", " turnu la alian vagon ", " fariĝu la volo de Dio".

Kuraĝigante la soldatojn en la provoj - de Aspromonte ĝis Mentana - liberigi Romon, Garibaldi havis ĉi tiun vidpunkton: " La klerikoj estas la subuloj kaj milicoj de fremda potenco, de miksita kaj universala aŭtoritato, spirita kaj politika, kiu komandas kaj ne permesas diskuton, semas misharmonion kaj koruptas. De ĉi tiuj malamikoj de nia lando kaj nia civilizo ni devas forigi la rimedojn de damaĝo ."

Generalo Garibaldi mortis en 1882, kaj en sia lasta testamento li skribis:

" Profitante la mizeran staton de la mortanto kaj la konfuzon, kiu ofte trafas lin, la pastro ekspluatas la situacion kaj efektivas ĉiujn siajn hontajn intrigojn. Li disvastigas, kun la trompo, pri kiu li estas majstro, ke la mortinto pentis pri siaj pasintaj kredoj kaj plenumis siajn katolikajn devojn."

Tial mi deklaras, ke, estante plene konscia en la nuna momento, mi neniam akceptos la abomenindan, malestimindan kaj malbonan ministerion de pastro, kiun mi konsideras terura malamiko de la homaro kaj de Italio aparte; kaj ke nur en la teno de frenezo aŭ la plej profunda nescio mi kredus, ke individuo povus rekomendi sin al posteulo de Torquemada .

Parolado de Elbio Laxalte Terra - Proparolanto de AILP

Civitanoj

Ni estas ĉi tie je speciala dato, la 21-a de septembro, apud la marmora monumento, kiu donas eternan vivon ĉi tie en Parizo. la ĉeesto de Giuseppe Garibaldi, konata kiel "Heroo" "de ambaŭ mondoj" kiuj batalis por libereco en Ameriko, Brazilo, Argentino kaj Urugvajo, kaj en Eŭropo, aparte, plifirmigante la revon pri unuiĝinta Italio kaj suverena.

Mi diris, ke ĝi estas speciala dato, ĉar la 20-a de septembro markas la Internacian Tagon de Libera Penso, kiu devenas de ĉi tiu epoka evento de la 20-a de septembro 1870, kiam la vatikanaj trupoj, aliancitaj kun la eŭropa reakcio, estis venkitaj, tiel finante la teritorian potencon de la papo kaj unuigante Italion. Kaj la 21-an Septembro, hodiaŭ, estas nomumita de la Nacioj Unuiĝintaj kiel la Internacia Tago de Paco.

Kaj ĝi estas feliĉa koincido, ĉar sen libereco de konscienco, sen libereco de penso, sen libereco de esprimo, ne povas esti paco, ĉar, krom la paco de tombejoj, ajna alia formo de paco inter Homoj povas deveni nur el libereco. Kaj Libereco atingeblas nur per liberiĝo de si mem de subpremo, ĉu spirita, ĉu politika, ĉu ekonomia.

En nia amerika kontinento, Garibaldi estis Liberecbatalanto. Estas multe pli por diri, pri lia kuraĝo, pri lia sindediĉo al la afero, de tio, kion li instruis kaj kion li lernis de la usonaj civitanoj.

Sed mi volas aludi al aliaj aspektoj, kiuj, Mi opinias, ke oni memoru ilin de Garibaldi, eble malpli konataj, sed kiuj parolas pri lia personeco moraleco, ĝiaj principoj, kaj ĝiaj kondukaj normoj. Kaj mi volas ripeti ĉi tiujn aspektojn ĉar ke ili estas distingaj pro sia moderneco, kaj eĉ pli Tio elstarigas la bezonon, ke nia nuntempa mondo havu etikajn referencojn. Ni ekzamenas kelkaj ekzemploj, probable inter multaj aliaj, por priskribi la rolon.

En letero datita la 6-an de oktobro 1845, Gari-baldi diris: "...mi kredas, ke ne ekzistas fremduloj "Por homoj kun bonaj principoj..." Ĉi tiu viro kiu konis la mondon, ĝiajn popolojn kaj naciojn malsamaj, malsamaj kulturoj, donas al ni Perfekte nuntempa ekzemplo estas kiom multaj landoj fermiĝis al si hodiaŭ, dum Tio da homoj malestimas aliajn, kiel pruvas la revigliĝo de rasismo kaj ksenofobio, kiam forto Religia dogmo provas apartigi la bonulojn de la sanktuloj. de la malbonuloj kaj demonoj.

Garibaldi havis neniun pretendon al potenco nek de riĉeco. Kaj li pruvis tion dum sia tuta vivo. Li ĉiam-

Li aprezis la esencaĵojn, ne la aspektojn. Li emfazis en la sama letero: "...Mi ne bazas mian opiniojn pri riĉeco nek en la regado de homoj... mia tuta aspiro estas havi amikoj ... Ĝi estas simple esprimita, kaj tamen Ĝi estas vere vivleciono.

Ĝi do kontraŭas la skoldkritikon de la Katolika Eklezio kaj konservativuloj de ĉiuj specoj kontraŭ Garibaldi, kiu nomis lin dungosoldato, tio estas, iu, kiu vendis siajn servojn Dum milita tempo, oni povus diri, ke li restis fidela al siaj principoj; li ĉiam batalis por akiri liberecon. Li respektis la rajtojn de aliaj, kiujn li mem subtenis. Kaj li vivis en malriĉeco, kelkfoje en mizero. kaj lia familio. Li donis ĉion de si mem, kun neŝancelebla kuraĝo kaj braveco, kaj neniam petis ion ajn por si mem. Li metis la

la kaŭzo de libereco kaj la batalo kontraŭ subpremo en centro de lia vivo.

Dum batalado en Urugvajo, prezidanto Fructuoso Rivera proponis distribui teron al la membroj de la Itala Legio kiel rekompenco pro lia laboro defende de la urbo Montevideo. Kaj Garibaldi havas respondis en letero kiu plene priskribas lin: "... La legianoj, konvinkitaj, ke estas ilia devo de ĉiu libera homo batali por libereco, en ĉio loko kie regas tiraneco, sen distingo de tero aŭ de La popolo, ĉar libereco estas heredaĵo de la homaro, rifuzas akcepti ian ajn kompenson por devo plenumita per batalado por libereco Montevideo.

La 10-an de aprilo 1860, respondante el Torino al la prezidanto Urugvajano tiutempe, Joaquin Suarez, kiu insistis por pagi Garibaldi pro liaj servoj, li diris, priskribante la urugvajanojn: "... ili estis patriotoj" decidita defendi plejeble la aferon de libereco kaj la sendependeco de mia dua patrujo ." Kaj Li aldonis: " Mi lernis inter viaj kuraĝaj samcivitanoj kiel batali kontraŭ la malamiko, kiom da sufero estas eltenata, kaj ĉefe, kiel batali kun persistemo, defendante la sanktajn rajtojn de "Popolo, kontraŭ la liberec-dispremananta aroganteco de despotoj" ... "Via bela lando ŝuldas al mi nenion, ĉar mi humile plenumas mian devon kiel soldato de la libereco kaj mi fieras pri mia titolo de Civitano de la Respubliko ."

En ĉi tiuj simplaj frazoj, ni vidas la La koncepto de Garibaldi: li konsideras sin fiera pri sia titolo de " civitano de la respubliko ", kiu estis donita al li kaj akceptis neniun materian kompenson.

Alia aspekto de Garibaldi, kiu diras al ni pli ol doktrina manifesto. Garibaldi estis liberiganto de sklavoj en la amerika regiono de la Atlantiko

Suda Tiĉino. En 1837, batalante apud la Respubliko Rio Grande do Sul, li kaptis ŝipon, kiu portis plurajn sklavojn inter siaj pasaĝeroj. donis al ili ilian liberecon tuj. Nur estis la unua ago de sinteno kiu sekvis lin dumvive: lia influo igis Urugvajon abolicii sklavecon en 1842. Brazilo ne farus ĝin ĝis 1888. Kaj li ne konsentus iri al Usono laŭ peto de Lincoln. ĉar sklaveco ankoraŭ regis en tiu lando.

Paroli pri Garibaldi do estas paroli pri esprimo de libereco. Li enkorpiĝas en sia persono kaj en lia ekzemplo la plej aŭtentika respublikana idealo, ĉar li praktikis kaj vivis sub la valoroj kiun respublikanismo adoras.

En la antaŭparolo al siaj Memoraĵoj, Garibaldi rakontas al ni sendas mesaĝon de brulanta graveco: " Mi Mi konscias, ke mi ĉiam serĉis la bonon por por mi mem kaj por miaj kunhomoj. Se mi agis malbone, ĝi estis Neintence. Mi malamas tiranecon kaj mensogojn. kaj mi estas profunde konvinkita, ke ili estas la la ĉefa fonto de malbonoj kaj korupto de la homaro. Mi estas Respublikisto, ĉar ĝi estas la sistemo de registaro por bonaj homoj, a modelsistemo kiam ĝi estas akirita kaj, sekve, ne trudita per perforto kaj trompo. Toleru kaj ne-ekskluziva, mi ne kapablas trudi al

"Tu per forto, mia respublikanismo."

Kion pli oni povas diri, karaj amikoj, kiam liaj esprimoj ne bezonas interpreton? Tiel, la La dimensio de Garibaldi ne limiĝas al tiu de milita heroo, nek limigita al marmoro aŭ al bronzo. Garibaldi reprezentas personon kun tre altaj moralaj valoroj, viron senteman al la suferado de la popolo, dividante kun ili kiu bezonas tion, kion li havis. Pro siaj servoj en Favore al libereco, li neniam petis ion ajn. estu ĝi, eĉ malakceptante ĝin multfoje pagoj, prezoj aŭ publikaj postenoj.

Hodiaŭ, kiam ni vidas liberecon, demokration, individuan aŭtonomecon, etikon, la kapablon de servo kaj solidareco tiel malvalorigitaj, anstataŭigitaj per konformisma pensado, korupto, la obskurantisma minaco de fanatika dogmatismo, kaj privata intereso, Maljusteco super justeco, retrovante moralajn valorojn kaj la etiko de Giuseppe Garibaldi, kiu ĝis la lasta tago de sia vivo donis ĉion por aliaj sen Peti nenion kontraŭe estas la plej bona kaj avantaĝo grandan omaĝon, kiun ni povas pagi al li.

Vivu Garibaldi! Vivu Libereco!

Parolado de Pierre Gueguen, Nacia Federacio de Franca Liberpenso

Civitanoj, karaj amikoj kaj Karaj kamaradoj,

Garibaldi, jen ni estas! Sojle de la 7-a kongreso Kiel internacia membro de AILP, ni fieras fari ĉi tiu internacia omaĝo al " la Viro de Du Mondo " , sed ankaŭ de du nacioj batalantaj por ilia emancipiĝo de la klerikala kaj imperia jugo, la Francio kaj Italio.

Estas bone konate, ke la renkonto de la juna Garibaldi kun Saint-Simonanoj en 1833 estis decida en la konstruado de lia politika penso. Dum transiro de Marsejlo al Konstantinopolo, Li havis longajn diskutojn kun ili, diskutojn kiuj permesis al li reflekti preter la lukto por la unuigo kaj emancipiĝo de la popolo Itala. Li komprenas la esencan gravecon de internacia solidareco inter la popoloj kaj de la internaciisma lukto. El ĉi tiu vojaĝo, li retenos ĝis la fino de liaj tagoj la verko de Saint-Simon, " la Nova Kristanismo " , kiu evoluigas la ideon, ke nova Kristanismo devas sukcedi la malnovan, kristanismo kiu konsideras feliĉon kiel ĉi tie kaj nun, sur ĉi tiu tero kiu devas ĉesi esti valo de larmoj por la homaro, kiu trovas rifuĝon en ĉi tio Religioj estas kiel " opio ". Ilia potenca influo

Sankt-Simonianaj ideoj pri Garibaldi markas lian koncepto de socialismo, lia vizio de Eŭropo kun ununura registaro kaj parlamento iniciatita de Francio kaj Britio, streĉante la manon kaj trudante pacon inter popoloj. La Sankt-Simonismo ankaŭ nutras lian humanismon kaj lia egaleca koncepto pri socio.

Mi komencis mian paroladon per " Garibaldi, ni " " Jen do! " , aludo, kiel vi ĉiuj komprenas, al " La "Fayette, ni estas ĉi tie! " , lanĉita en 1917 dum omaĝo al ĉi tiu unua " Homo de Du Mondo " . Se unuarigarde estas iom da Lafayette en Garibaldi, en la superbeco kompreneble, sed ankaŭ en la la fakto, ke li dediĉas sin tute al la afero de emancipiĝo, unuigo kaj sendependeco, Tamen, ekzistas grandega diferenco inter ĉi tiuj " Viroj de la Du Mondo " : Garibaldi ne estas homo, kiu rezignas siajn idealojn, la Respublikon, liberecon, egalecon kaj Frateco ene de popolo kaj inter ĉiuj popoloj; li ankaŭ ne estas infano de la aristokrataro. sed vera infano de la popolo, kies li fariĝus la heroo.

Preskaŭ tridek jarojn post lia renkonto kun la En 1860, Garibaldi, Saint-Simoniano, estis efektive aklamita de la popoloj batalantaj por sia libereco kaj

Nacia sendependeco. La Ekspedicio de la Mil, kiu elprenis la Regnon de la Du Sicilioj de la Savoja dinastio kaj plifortigis la italan unuecon, faris daŭran impreson kaj vekis entuziasmon. Rajdante ĉi tiun ondon de sukceso, Garibaldi tiam alparolis la eŭropajn potencojn, transdonante al ili sian Saint-Simonian idealon de universala paco.

Jen kion li skribis, precipe, post kondamnado de la stato de konstanta milito kaj alvoko por Eŭropo regata de ununura registaro kaj ununura parlamento, rezigninte pri siaj profesiaj armeoj: "[Ne plu estus] armeoj, [ne plu estus] flotoj, kaj la grandega kapitalo, preskaŭ ĉiam elŝirita el la bezonoj kaj mizero de la popolo por esti elspezita en la servo de ekstermado, anstataŭe estus konvertita al la profito de la popolo en kolosa disvolviĝo de industrio, en la plibonigo de vojoj, en la konstruado de pontoj, en la fosado de kanaloj, en la fondado de publikaj institucioj, kaj en la starigo de lernejoj, kiuj savus el mizero kaj nescio tiom da malriĉaj estaĵoj, kiuj, en ĉiu lando de la mondo, kia ajn estas ilia nivelo de civilizo, estas kondamnitaj de la egoisma kalkulo kaj misadministrado de la privilegiitaj kaj potencaj klasoj al brutaleco, al prostituado de la animo aŭ la korpo."

La idealoj de Saint-Simonianoj, trafenitaj de malavareco kiu, en la okuloj de la historio, ŝajnas sufiĉe naiva, alproksimigas Garibaldi al alia granda franca figuro de la epoko, Victor Hugo. Al la stilo kaj sindonemo de la italo al la afero de la popolo, al lia deklarita antiklerikalismo, respondas la sindediĉo de la franco, kiu tondras kontraŭ la Leĝo Falloux kaj la Klerikalan Partion: "Vi forĝas ĉenon kaj vi nomas ĝin Libereco! " kaj kreas la plej belan sloganon favore al la Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato: "Kion ni volas? La Eklezion en sia loko kaj la Ŝtaton en sia loko."

La fundamenta celo de la Respublikanoj — atingi apartigon inter spirita kaj tempa povo por garantii konsciencliberecon — ne povus esti pli bone resumita!

En junio 1866, Garibaldi konsentis preni la komandon de la volontuloj kolektiĝantaj en Italio por repreni Trentinon de Aŭstrio. Victor Hugo skribis al li: "Sango fluos, glora itala sango. Vi bezonos volontulojn, kirurgojn kaj resanigistojn en viaj kampohospitaloj. Jen unu, sinjoro Saint-Yves, filo de eminenta pariza kuracisto kaj mem kuracisto." La du viroj dividis la saman vizion: la emancipiĝo de unu popolo pavimas la vojon por aliaj. Alivorte, la emancipiĝo de popoloj estos la laboro de la popoloj mem. La Internacia Kongreso de Paco kaj Libereco en Ĝenevo en 1867 asertis la gravecon de atingi ĉi tiun emancipiĝon de popoloj por atingi eternan pacon inter nacioj kaj establi la Unuiĝintajn Ŝtatojn de Eŭropo. Giuseppe Garibaldi kaj Viktor

Hugo kaj Hugo estis komune fervoraj propagandistoj.

Ili ankaŭ dividis komunan malestimon kaj malamikecon al Louis-Napoleon Bonaparte, ĉi tiu "Napoleono la Malgranda" — por prunti la terminon de Victor Hugo por la puĉisto, kiu renversis la Respublikon la 2-an de decembro 1851. Por ili, kiel Garibaldi diris, li estis la "protektanto de ĉiuj tiranoj", tiu, kiu sendis siajn trupojn kontraŭ la itala popolo por konservi la tiranecon de la Papo super Romo, la historia ĉefurbo de la longe atendita unuigita Italio. Garibaldi klarigis: "Lia ekspedicio al Romo estas ago de fiuleco; la restado de liaj soldatoj en tiu metropolo dum dek ok jaroj estas ne malpli tia; kaj la Septembra Konvencio, per kiu ni estas malhelpitaj okupi nian ĉefurbon, estas senekzempla en la historio de homa perverseco kaj fiulo." La deklarita celo estis klara: "La registaro de la pastroj devas esti renversita, Romo proklamita la ĉefurbo de Italio, kaj la romia popolo lasita tute libera por determini la kondiĉojn de la plebiscito." Pri Francio, Garibaldi insistas pri la necesa distingo inter la tirano kaj la popolo: "Ni estas por la frateco de la popoloj. Ni devas ami Francion, la francojn, kiel fratinon, kiel fratojn."

Sed malvenko estis neevitebla ĉe Mentana la 3-an de novembro 1867: la viroj de Garibaldi estis masakritaj per la novaj francaj fusiloj Chassepot. Victor Hugo, detruita kaj venkita, verkis "La Voĉon de Guernsey (Mentana)", kiun li dediĉis en 1869 al "fortika kaj nobla spirito". Ĉiuj komprenas, ke tio rilatas al lia granda kaj admirata amiko, Giuseppe Garibaldi. La poemo estas tre longa, kiel Hugo kutimis fari; mi volonte legus ĝin al vi en ĝia tuteco, sed ni tiam tre malfruos por la malfermo de nia 7-a AILP-Kongreso morgaŭ matene. Jen do nur kelkaj mallongaj, signifaj elтирајoj:

La elektita Pontifiko, kiun la anĝelo tuŝis per sia manplato, (...) Kio plaĉas al via koro kaj kion vi benas sur nia malluma tero kie la homa animo luktas, estas fusilo kiu mortigas dek du homojn minute! (...)

Ho malbonaŭgura maljunulo, vi nun respondecas pri la vulturo elfosanta kranion en la sablo, kaj pri la funebra kvakado de la korvoj! (...)

Garibaldi nun estas nenio pli ol vanta, senmorta nomo; Kiel Leonidas, kiel Vilhelmo Tell; La Papo, en la Siksta Kapelo, ĉe la Gesù, inter la Karmelanoj, Montras ĉiujn siajn diamantojn; tenera, li verŝas larmojn de ĝojo; li estas tre milda; li parolas pri la

sukceso de siaj armiloj; pri la sango verŝita, pri la bonaj francoj, Pri la kvantoj da plumbo, kiujn la bombardilo ĵetas, Modeste, liaj okuloj mallevitaj, kiel poeto, kiu estas iom persvadita deklami siajn versojn. (...)

Jules II reaperas sub sia fera mitro. La sovaĝa papeco fine konfesas la inferon.

Forigita al la insulo Caprera, Garibaldi skribas pri Liaflanke: " Ni restos spektantoj de la solvo, kiun nia [itala] armeo kaj la francoj traktos la romian problemon, kaj en la okazo ke tiu solvo ne konformas al la koro de la nacio, la lando trovos novajn fortojn en si mem reakiri la iniciaton kaj solvi la esenca demando ." En 1870, li aldonis, en parolado al la franca armeo, baldaŭ antaŭ la deklaro La milito de Francio kontraŭ Prusio: " Mi havis la honoron batali unufoje kaj dufoje kun vi" kontraŭ vi, ĉiam por la afero de justeco ." En julio, Francio deklaris militon kontraŭ Prusio. La franca ekspedicia trupo estas revokita el Romo. Post la malvenko de Napoleono la 3-a ĉe Sedan la 2-an de septembro, Parizo proklamis la Respublikon kaj la italojn kapti Romon la 20-an de septembro, metante finon al la Papa Ŝtato kaj la tempa potenco de papoj. Garibaldi ankoraŭ estas en Caprera. Li tuj metas sin je la servo de la Franca Respubliko kaj sendas telegramon al la Provizora Registaro: " Ĉi tio Kio restas de mi estas je via dispono. Forigu !

Li alvenis en Marsejlo la 7-an de oktobro, kie li estis bonvenigita en triumfis miloj da Marsejajanoj, kaj renkontis Gambetta en Tours. Gambetta taskigis lin organizi La Armeo de la Vogezoj. Garibaldi starigas sian ĉefsidejon en Dôle, en la regiono Ĵuraso. Li alparolis siajn soldatojn jene: " Soldatoj de la Armeo de la Vogezoj! La kosmopolita kerno, kiun la Franca Respubliko unuigas en si mem," konsistanta el viroj elektitaj el ĉiuj nacioj, reprezentas la estontecon de la homaro kaj estas sur la flago de ĉi tiu nobla grupo, vi povas legi la spuron de "Libera popolo, kiu baldaŭ donos la devizon de la homa familio: Ĉiuj por unu, unu por ĉiuj! " forpelis la prusojn el Châtillon, puŝante ilin reen al Beaune eniris Dijon la 2-an de januaro 1871 kaj defendis la urbon sukcese, sed devis forlasi post la armistiko ekde la 1-a de februaro . Pluraj fakoj elektis ĝin tiam kiel kandidato por la Nacia Asembleo, kaj li Li estis elektita reprezentanto la 8-an de februaro 1871. Li poste foriris komandon de la armeo al lia filo Menotti kaj Li iris al Bordeaux por partopreni en la malfermo de la procedoj de la Nacia Asembleo, kiu havis reakcian kaj klerikalan plimulton. Du tagojn poste, li revenis kun granda amareco en Caprera, forlasante kaj lia pozicio kiel parlamentano - lia oficperiodo daŭris 8 tagojn - kaj lia komandposteno, malakceptita de plimulto de deputitoj. Viktoro Hugo leviĝas, punas la plimulto: " El ĉiuj ĉi tiuj eŭropaj potencoj, Neniu el ili stariĝis por defendi ĉi tiun Francion, kiu, tiom da fojoj, prenis la aferon de Eŭropo... Nek reĝo, nek ŝtato, neniu! Nur unu homo Krom. Kie la potencoj, kiel oni diras, ne intervenis, nu, unu homo intervenis, kaj ĉi tio Homo estas potenco. Ĉi tiu homo, sinjoroj, Kion li havis? Sian glavon. [...] Sian glavon, kaj tiun glavon jam savis popolon... Kaj ĉi tiu glavo povus

Por savi alian. Li pensis ĝin; li venis, li batalis. Interrompoj ne haltigos min por fini mian penson. Li batalis... Mi ne volas Mi ne volas vundi iun ajn en ĉi tiu Asembleo, sed mi diros ke li estas la sola, inter la generaloj kiuj batalis por la Francio, la sola kiu ne estis venkita. [...] Mi petas fini. [...] Mi kontentigos vin, sinjoroj. kaj iru pli foren ol vi. Antaŭ tri semajnoj vi Vi rifuzis aŭskulti Garibaldi-on. Hodiaŭ vi rifuzas aŭskulti min denove. Tio sufiĉas por mi. Mi demisias .

Tiam Parizo ribelis kaj establis la Komunumon. La Komunumistoj vidis Garibaldi-on kiel unu el siaj propraj kaj Ili proponas al li komandon de la Nacia Gvardio. Sed li rifuzas ĉi tiun proponon, ĉar kvankam li subtenas la Komunumon, li restas konfuzita pri tio, kio okazos poste. eventoj, pripensante la neceson de diktaturo respublikano elektita per universala balotrajto - por du jaroj – por superi konfuzon, malkonsenton kaj limigi la fortojn de reakcio, alfrontante la Koncentriĝo de la malnova monarĥa potenco en danĝero. Jen la bildo de la romia Cincinato, forlasante sian plugilo, virino kaj infanoj, por rapidi helpi La Respubliko estas en danĝero.

Garibaldi finfine riproĉus sin pro tio, ke li tenita for de la Pariza Komunumo, kiu povus esti ŝanĝi la kurson de la historio, " viroj havantaj "kuraĝis sturmi la ĉielon ", kiel skribis Marx. Li vidas esperon en la ekzemplo de la Komunumo, modelo de la " estonta eŭropa aŭ tutmonda politika organizo ".

En 1854, dum la restado de Garibaldi en Anglio, la rusa revoluciulo Aleksandr Herzen petis renkonti lin kaj klarigis kial: " Ĉar

En 1848, mi sekvis lian gloran karieron paŝon post paŝo; li estis jam por mi en 1854 figuro inda je Cornelius Nepos aŭ Plutarko. De tiam, [...] ĝi fariĝis "La nekronita monarko" de la popolo, ilia espero, ilia vivanta legendo, ilia sanktulo, kaj ĉi tio de Ukrainio kaj Serbio, ĝis Andaluzio kaj Skotlando, de Sudameriko ĝis Usono. De tiam, kun manpleno da viroj, li venkis armeon, liberigis tutan landon, kaj li estis

poste forsendita kiel koĉero, kiu kondukis al la stacio. De tiam li estis trompita kaj batita Kaj ĉar li gajnis nenion de la venko, li tiel ne nur li perdis nenion per la malvenko, sed li havas "Per ĝi, ŝia populara forto duobliĝis ."

Por Viktoro Hugo, Garibaldi estis " la heroo de la idealo ." En sia parolado en Ĵerzejo en 1860, en Subtenante Garibaldi, li priskribas lin jene: " Garibaldi. Kio estas Garibaldi? Li estas homo, nenio pli." Sed viro en la tuta sublima senco de la "Homo de libereco; homo de humaneco. Vir, kiel dirus lia samlandano Vergilio ." Siaflanke, Garibaldi vidis Hugo'n kiel "la viron de emancipiĝo"

homo, la unua kolono sur kiu ripozas la estonteco de popoloj ",
aŭ eĉ " eminenta genio, la homo, kiun li plej amas kaj admiras ".

Jes, milfoje jes, Giuseppe Garibaldi kaj Viktor
Hugo, en sia serĉado de la vojoj kaj rimedoj por atingi la
emancipiĝon de la tuta homaro, fervora subtenanto de la
libereco de konscienco kaj la apartigo de Eklezio kaj Ŝtato, kaj
same rezoluta kontraŭulo de la klerikala partio kaj religia
obskurantismo,

Tiranoj estas ja niaj fratoj!

Vivu Giuseppe Garibaldi! Vivu Viktor Hugo!
Vivu la Internacia Asocio de Libera Penso!
Vivu la socia respubliko!

Ĉeffontoj: G. Garibaldi - Scritti e

discorsi politici e militari V. Hugo - Actes et Paroles P. Milza - Garibaldi

7-a Internacia Kongreso de la AILP

Malferma plena kunsido de la kongreso

Vendredo, la 22-an de septembro
Croizat Room, Bourse du Travail (3
rue du Château d'eau - Parizo 10-a arondismento)

" La Laborborsoj estas esencaj lokoj por sindikatismo en Francio, provizante al sindikatoj spacojn por plenumi siajn agadojn. Ili estas verko de la anarkiisma sindikatisto Fernand Pelloutier, proksima amiko de Aristide Briand, la patro de la Leĝo pri Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato de 1905. Tiu en Parizo estis konstruita ekde 1892. "

La malferma kunsido okazis sub la prezido de:

Jean-Sébastien PIERRE, Prezidanto de Franca Libera Penso, kaj Christian EYSCHEN, Vicprezidanto
Prezidanto de la Franca Asocio por Libera Penso kaj Reprezentanto de la AILP

Malferma parolado de Christian Eyschen

Karaj amikoj,
Karaj kamaradoj,

Mi havas la timigan privilegion malfermi ĉi tiun 7-an Kongreson de la Internacia Asocio de Libera Penso.

Unue, mi ŝatus danki vin ĉiujn pro via ĉeesto, veninte kelkfoje de tiel malproksime, de ĉiuj kontinentoj por partopreni en ĉi tiu granda momento de frateco en Libera Penso.

Bonvenon al Parizo, la Urbo de Lumoj. La lumo, kompreneble, estas tiu de la Eiffel-Turo, kiun vi trovis miniature en via konferenca sako. Ĝi estas malgranda peco de Parizo, kiun vi kunportis hejmen. Ĉi tiu monumento, konstruita por la Universala Ekspozicio de 1889, staras jam 128 jarojn kaj fariĝis la simbolo de Parizo kaj, pli ĝenerale, de Francio.

Konstruita de la manoj de laboristoj, ĝi estas sekulara simbolo de homa genio kaj estas preskaŭ tiel vizitata kiel la katedralo Notre-Dame en Parizo, kiu ankaŭ estis konstruita per la ŝvito kaj talento de aliaj laboristoj en alia epoko.

Bernard de Castera, en sia verko pri la gildoj, diris: "Kio restas de malaperintaj civilizoj estas tio, kion ili kreis: la monumentoj, kiujn homoj konstruis, la statuoj, kiujn ŝtontajlistoj skulptis, la ceramikaĵoj, kiujn manoj formis. Mallonge, kio restas estas la laboro de la metiistoj; kaj ni povas distingi la nevideblajn pensojn de popoloj per la videblaj verkoj testamentitaj al ni per la agado de iliaj manoj."

Restas al ni ankaŭ la iloj, el kiuj ni povas spuri la agadon kaj vivmanieron de homoj, ilian kulturon, unuvorte. Ĉar la kulturo de homoj estas unue kaj ĉefe tiu de ilia laboragado - neapartigebla, cetere, de la sankta agado, kiu disvolviĝas ĉirkaŭ la signifaj stadioj de la homa vivo: naskiĝo, pubereco, geedziĝo, kaj kompreneble, morto.

De siaj originoj, la laborista agado estis neapartigebla de la sakra. La laborista kulturo estas sankta kulturo...

La Ĉarto de la Compagnons du Devoir skizas la jenajn stadiojn de inicado: "Per konscio pri la metio, la Compagnonnage kondukas al konscio pri la individuo, kaj per konscio pri la individuo, al konscio pri la Urbo. De la majstraĵo, ĝi atingas la nocion de elita statuso."

kaj la nocio de elito, tiu de civitana ordo.

Parizo estas ankaŭ la Urbo de Lumiloj. Vi nur bezonas promeni por vidi ĝin. Kune kun ĉi tiu kongreso, estos du instruaj promenadoj: unu sekvante la spurojn de Thomas Payne, danke al la talento de nia amikino Margaret Downey, kiu venis tute el Usono por ĉi tiu celo, kaj alia en la sekulara Montmartre kun nia kolego Jean-Marc Schiappa, Prezidanto de la Instituto por Esploro kaj Studado pri Liberpensoj.

Simpla promeno tra Parizo malkaŝas statuojn de figuroj kiel Diderot, Voltaire, Thomas Jefferson, Condorcet kaj Benjamin Franklin. Vi sekvos la paŝojn de Helvétius, Etienne Dolet, Michel Servet kaj Maximilien Robespierre.

Parizo ĉiam estis urbo de ribelo kaj progreso, de la Mezepoko ĝis la Franca Revolucio, de 1848 ĝis la Pariza Komunumo. Ĝi estas la urbo kie la grandaj leĝoj de la Respubliko estis pasigitaj, inkluzive de niaj amataj sekularaj leĝoj establintaj sekularan publikan edukadon kaj la apartigon de eklezio kaj ŝtato.

Ĝi estas ankaŭ la urbo de la kuniĝo de la demokratia kaj laborista movadoj, eldevigante sociajn gajnojn unu post unu. En tempo kiam la subtenantoj de financo kaj ekspluatado intencas turni la radon de la historio malantaŭen, la parizaj pavimŝtonoj ankoraŭ resonas, kaj resonos pli kaj pli, de la kolero de la laborista Parizo.

Estas do honoro por Parizo gastigi la 7-an AILP-Kongreson. Kiom longan vojon ni faris ekde Oslo la 10-an de aŭgusto 2011, kiam ni establis la Asocion...

Internacia Asocio de Libera Penso! Oslo, Mar del Plata, Concepción, Montevideo, Londono, Kito kaj nun Parizo.

La Internacia Asocio de Libera Penso fariĝis vera Internacio de Libera Penso, konstruante sur la tuta heredaĵo de niaj pliaĝuloj kaj antaŭaj Internacioj.

Nia internacia asocio estas parto de la kontinuumo de ĉiuj Liberpensuloj-Internacioj, kiuj ekzistis ekde 1880. Liberpensoj, kiel sekularismo, estas nacia laŭ formo kaj internacia laŭ enhavo. Ĝi vivas en la konscienco de ĉiuj, kiuj volas gvidi sian propran destinion sen submetiĝi al iu ajn dia volo, kiu ĉiam estas nur masko por subpremo.

Tra la historio, kaj pro la ŝanĝiĝoj de la historio, ekzistis pluraj Liberaj Internacioj
Pensoj, kiuj sinsekvis unu la alian laŭlonge de la tempo kaj kelkfoje konkurante samtempe. La vojo al
Homa konscio por liberigi sin neniam estis longa, trankvila rivero.

Historio ĉiam kondukas ĉiun al prenado de pozicio rilate al la eventoj kaj taskoj, kiujn ĝi prezentas.
pozas kiel granda malfermita libro antaŭ la Homaro. Estas la homaro, kaj la homaro sole, plenigi la
paĝoj de lia destino: la emancipiĝo de la Homaro estos la verko de la Homaro mem. Ĝi ne povas esti
havi neniun superan savanton, nek dion, nek Cezaron, nek tribunon.

Alfronate al signifaj eventoj, liberpensuloj el diversaj landoj povis doni respondojn, kiuj foje estis malsamaj, sed ĉiam fokusitaj al la

plena kaj kompleta libereco de konscienco gajnenda aŭ konservi.

La internacia historio de liberpenso estas, kiel ĉies vivo, konsistanta el renkontoj kaj disiĝoj, ĉar, feliĉe, ne ĉiuj
Mi ne pensas la samon. Sed ekzistas komuna fundamento, kiun ĉiuj dividas tra la historio: la deziro vidi la
mondo libera de klerikalismo, religio kaj Subpremo. Mallonge, tio, kio subestas
La agojn de liberpensuloj gvidas libereco. popoloj sur la vojo al sia emancipiĝo.

Unu leciono lerneblas el ĉiuj ĉi tiuj eventoj :
Divido kaj apartigo ĉiam venas kiam eksteraj elementoj estas enkondukitaj en la
Libera penso por krei dividojn pro kialoj kiuj originas en elementoj

fremda al Libera Penso.

Se ni devias de la ĝeneralaj principoj de Libera Penso, kiu celas esti " socia, demokratia kaj sekulara "
kiel konfirmita de la granda internacia Kongreso de Romo en 1904, preludo al la voĉdonado pri la franca leĝo de
La apartigo de Eklezio kaj Ŝtato en 1905, se ni ne ne konservas egalan distancon de ĉiuj religioj kaj
de ĉiuj subpremoj, tiam la semo estas enkondukita de misharmonio.

Liberpenso konsideras, ke ĉiuj religioj, de Judismo, tra kristanismo kaj hinduismo, kaj eĉ islamo, ĉiuj estas militinstigantoj.
de reakcio, barbareco kaj regreso de civilizo.
Ŝi faras nenian distingon en sia malakcepto de maltoleremo kaj dogmismo.
Oni nur bezonas rigardi la dramajn novaĵojn pri la atakoj kaj atencoj kontraŭ

Ĉiuj kontinentoj. Religio mortigas, religioj mortigas kaj ni ankoraŭ konsideras ilin la plej malbonaj obs-

atakoj kontraŭ homa emancipiĝo.

Dum ĉi tiu kongreso ni diskutos la staton de tri AILP-kampanjoj pri la krimoj de la eklezioj, publika financado de religioj kaj la batalo por La Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato. Ni studos ankaŭ agado por egalaj rajtoj inter Virinoj kaj viroj, la rajto morti kun digno kaj defendante la sciencon.

En tempo kiam de islama Turkio ĝis Pollando Katolika tra protestantaj ŝtatoj
En Usono, ŝajnas ke Darvino kaj liaj instruoj denove estas destinitaj iĝi eksterleĝuloj; estas pli ol
Necesas, ke liberpensuloj unuiĝu kaj ne ne permesu al vi esti dividita per bagatelaj kvereloj.
Ĝi estas nia respondeco antaŭ la homa konscienco.

Tial la AILP povas nur bonvenigi la ekziston de la Internacia Deklaracio de Asocioj

de ĉiuj militemaj landoj de la Unua Mondmilito tutmonda movado por la rehabilitado de la miloj da ekzekutitaj de paŭtrupoj ekzemple. Multaj organizaĵoj de Libera Penso kontraŭsubskribis ĉi tiun Deklaracion, kiu honoras homan konscienco, tiun specon kiu neniam fleksiĝos sub la buŝelo de barbareco kaj hororo de la milito.

Estas ankaŭ signife rilate al tio, ke nia Internacia Apelacio por la Ne-Publika Financado de Religioj, lanĉita en Montevideo, estis ankaŭ ricevita de la subskriboj de preskaŭ cent asocioj ĉiuj kontinentoj. La aspiro al la apartigo de religioj kaj ŝtatoj estas universala aspiro.

Fine, mi ŝatus danki ĉiujn partoprenantojn pro la laboro, kiun ili kontribuis en ĉi tiuj tri intensaj tagoj de la Kongreso. Mi ankaŭ dankas vin tre multe. Ĉiuj reprezentantoj de internaciaj asocioj, reprezentantaj ĉiujn sentemojn de la mondo sekularaj, liberpensuloj, humanistoj, ateistoj, kaj skeptikuloj, racionalistoj kaj nedogmuloj, kiuj ĉeestas kaj kiuj parolos.

Sendube, io naskiĝos en Parizo kaj kiu gravos dum longa tempo.

Mi deklaras malfermitaj la procedojn de la 7-a Kongreso de la Internacia Asocio de Libera Penso.

Bonŝancon kun via laboro, ĉiuj.

Christian Eyschen, Proparolanto de AILP

Malferma parolado de Jean-Sébastien Pierre

Sinjorinoj kaj Sinjoroj, Karaj amikoj, karaj kamaradoj,

Kun grandega ĝojo mi bonvenigas vin reen ĉi tie en Parizo. Mi esprimas varman bonvenon kaj deziras al vi agrablan...

restado en la ĉefurbo kaj fruktodonaj debatoj.

La ĉambro, en kiu vi estas, havas riĉan

historio. Historio kiu akompanis la francan laboristan kaj demokratian movadon, ĝiajn luktojn.

kaj ĉiujn movadojn por la emancipiĝo de la homaro. Ĉi tiu estas LA Halo de la Laborborso. Ĝi havas

konataj ĉiuj gravaj strikoj, la gravaj kunvenoj laboristoj por defendi siajn rajtojn.

Konstruita en 1887, sub la Tria Respubliko, en tempo kiam ĝi fariĝis socia kaj sekulara, ĝi portas la markon de la konstruantoj de nova mondo dediĉita al justeco kaj egaleco. Kombinante ŝtonon, feron kaj Vitro estas la simbolo de la volo kolekti tion, kio estas disĵetita, por konstrui odon al la Homaro.

Samtempe, la laborista kaj respublikana movado donos amnestion al la malliberigitaj kaj deportitaj Komunumanoj, proklamas gazetaran liberecon, kaj konstruos la publika kaj sekulara. Jen la historiaj leĝoj de 1882.

kaj en 1886, la leĝoj de Goblet kaj Ferry, eldevigante la instrukcion de la junularo ĝis la Eklezio, igante edukadon deviga kaj senpaga.

Ĉi tiu granda movado establis asociliberecon kaj sindikatojn. Jen la leĝoj

Waldeck-Rousseau de 1884 kaj 1901. Fine, li

triumfo kun la leĝo de 1905, la leĝo pri apartigo de

Eklezioj kaj la ŝtato, permesante liberecon de konscio. Jes, la fundamento kaj konstruado de

La laborborso estas asociita kun ĉi tiuj grandaj tempoj de intelekta kaj socia liberiĝo.

Vi povas vidi la blazonojn de la

malsamaj laborpostenoj de laboristoj. Ĉiuj gravaj

La datoj de iliaj ribelmovadoj havis siajn

Ĝi ene de ĉi tiuj muroj kie ni estas kunvenintaj: en 1895,

la kreado de la Ĝenerala Konfederacio de Laboro, la

CGT, la unua grava sindikato en Francio. En 1906,

Ĉi tiu sindikata federacio adoptis la Ĉarton de Amiens, kiu

establas sian kompletan sendependecon. En 1930, ĝi estas la kreado de socia asekuro. En 1936, ĝi ricevis

la asembleoj de la ĝenerala striko. En 1944, la liberigo de Parizo de

la germana naziismo kaj la klerikala kaj korporaciisma reĝimo de

Vichy. En 1945, ĝi estis la

fondaĵo de socialasekuro, kaj en 1968 la granda

ĝenerala striko.

Jen la prestiĝa ejo, kie nia

laboro. Ĝi estas inda je antaŭaj AILP-kongresoj.

okazinta ekde 2011 en Oslo, Norvegio, poste en Mar del

Plata en Argentino, Conception en Ĉilio, Londono

en Britio, en Montevideo, Urugvajo, kaj en

Kito, Ekvadoro. Jen do la 7-a Kongreso, kiu

kunigas vin, karaj amikoj kaj karaj kamaradoj, en Francio en Parizo.

En ĉi tiu urbo okazis konferenco en 1905.

internacia kongreso de libera penso, kiu ĵetis la

la bazo de nia leĝo de apartigo. Estas neeble

forgesi kiom multe la liberpensuloj de la mondo havas

subtenis la adopton de ĉi tiu leĝo, instigite de la espero kaj

entuziasmo, kiuj pelis ilin. Okazas, ke ĝi estas en

nia lando, kiun la principo de apartigo trovis

ĝia plej kompleta leĝdona formo ĝis nun

nuna. Sed ĉi tiu disiĝo respondas al profunda aspiro de kleraj homaj mensoj tra la tuta mondo, kaj, mi ne hezitas diri, la

kongreso de niaj internaciaj asociaj markoj

Ĉiuj ĉi tiuj estas gravaj mejloŝtonoj sur ĉi tiu vojo. Viaj agoj,

kamaradoj kaj amikoj, tiuj de la asocio de

Liberpensuloj, ateistoj kaj humanistoj celas klarigi la procezon,

plifirmigi la apartigon kie ĝi

Ĝi ekzistas, por establi ĝin kie ĝi mankas. Ĝi estas internacia movado, ĝi estas la movado de racio.

Jen ni havas la leĝon de apartigo. Ni ne rajtas

kredi, bedaŭrinde, ke ĉi tio estas nemaligebla konkero kaj

Certe. Sekularismo estas la kerno de nia

koncepto de la respubliko, sed la Eklezioj ne

Ni estas senarmigitaj kaj neniam senarmigos.

konstante batalante kontraŭ ĝiaj defioj, por

komencu kun unu el ili, kiu trafis la lernejon

en 1958, antaŭ preskaŭ 60 jaroj. Profitante sian ŝancon

de kontraŭrespublikana ŝtato, la reĝimo de Generalo de

Gaulle, permesis al si, en la persono de sia unua

Ministro Michel Debré, por kaŭzi mortigan baton al kaj la spirito kaj la litero de la leĝoj Ferry kaj Gobelet, en

permesante al la ŝtato forte subvencii la

Privataj lernejoj, el kiuj 95% estas religiaj. Ĉi tiu leĝo estas

Ankoraŭ valida, ĝi ĉiujare direktas pli ol dek miliardojn da eŭroj al

lernejoj administrataj de pastroj, kio reprezentas signifan kvanton da financado forprenita de lernejoj.

sekulara, la sola lernejo por la popolo kiel ĝia

fondintoj. Ni neniam laciĝas batali

ĉi tiu leĝo, kaj ĉirkaŭ dek aliaj, kiuj estis aldonitaj al ĝi ekde tiam,

profitante la kaŝpasejon

tiel malfermita.

La eklezioj ne rezignas, kaj diversaj komunumoj, urbodomoj, departementaj konsilioj, regionaj konsilioj, tenataj de klerikalaj figuroj, ĉi tiuj En la lastaj jaroj, religiaj simboloj estis instalitaj en publikaj konstruaĵoj aŭ sur publikaj vojoj, ĉi tio kio estas strikte malpermesita de Artikolo 18 de la leĝo 1905. Jen naskiĝsceno, tie nova kruco, aliloke iu statuoj de la Virgulino Maria aŭ, kiel en Bretonio, giganta statuo de Papo Karol Wojtyła, pli konata sub la pseŭdonimo Johano Paŭlo la 2-a. Senlace Ni defias ĉi tiujn decidojn, kaj akiris serio da venkoj sur ĉi tiu jura fronto, la plej grava estante decido de la Ŝtata Konsilio, la plej la plej alta kortumo de la Respubliko. Ni scias ĝis kia grado Ĉi tiu batalo estas tutmonda, ĉar ĝin rimarkinde subtenas niaj hispanaj, usonaj, kanadaj kaj multaj aliaj amikoj. Ni salutas ilin.

Frate.

Ni havos profunde kortuŝitan, eĉ skuitan, penson. kaj kolerigita pro sinjorino Gauri Lankesh, kiu estis murdita en Bengaluro fare de religiaj fanatikuloj. Ĉi tio memorigas nin, ke en iuj landoj, la libereco pensi alimaniere povas havi tre altan prezon, Gauri Lankesh estos inkludita en la panteono de niaj martiroj.

Dum tiuj du tagoj, ni havos fratan diskuton pri la demandoj, kiujn ni establis dekomence.

Kongreso de Oslo: La apartigo de religio kaj ŝtato, la Rifuzo de publika financado por religioj, denunco de la krimoj de pastroj. Sed ni ankaŭ havas Aliaj temoj estas planitaj, precipe tri, kiuj okupos gravajn sesiojn de ĉi tiu kongreso: la juro de virinoj, la rajto morti kun digno, kaj la scienco, al kiu ni estas ligitaj kiel fonto de progreso kaj esprimo de homa racio. Mi pensas, ke tiuj el vi, kiuj ĉeestis hieraŭ, aprezis la altan nivelon de la organizita simpozio de nia Esplorinstituto, IREL. Mi scias, ke Vin kortuŝis la hieraŭa omaĝo al la grandega figuro de Garibaldi. Tio estis nia maniero festi ĉi tiun Internacian Tagon de Libera Penso, kiun ni establis ĉe niaj antaŭaj kongresoj. Mi esperas, ke vi aprezos la kulturaj kaj sociaj eventoj, kiujn ni havas La planitaj agadoj inkluzivas omaĝon al Thomas Payne, viziton al la sekulara Montmartre, kaj boatekskurson sur la Sejno. "Flugu," kaj la fratan manĝon, kiun ni kunhavas kune en la restoracio "La bouteille d'or".

Karaj amikoj, karaj kamaradoj, Sinjorinoj kaj Sinjoroj, Mi bonvenigas vian ĉeeston en ĉi tiu historie signifa loko. laborista, demokratia kaj filozofia, kaj vi deziroj por fruktodona kongreso, riĉa je debatoj konstrua kaj informa por ĉiuj.

Interveno de Marlène Schiappa

Sinjoro Prezidanto,
Sinjorinoj kaj Sinjoroj, en viaj respektivaj rangoj kaj roloj,
Kaj karaj amikoj,

Kun granda plezuro kaj certa fiero mi parolas ĉi tie, ĉe la Borso de Laboro, ĉe la 7-a Internacia Kongreso de la AILP.

Mi ne havus sufiĉe da tempo en parolado de kelkaj minutoj por diri al vi ĉion, kion mi ŝuldas filozofie kaj intelekto al Libera Penso, kaj ĉi tio estas nek la loko nek la temo.

Kontraŭe al tio, kion oni foje diras, Liberpensado ne transdoniĝas per sango, same kiel ĝi ne povas esti metita en bebobotelojn. Ĉar, laŭdifine, Liberpensado instruas nin pensi libere — pardonu la pleonasmon, la redundon — kaj malakcepti dogmojn. Liberpensado tial malakceptus, mi kredas, la nelumigitan dogmon, kiu ordonas: "Pensu kiel Liberpensado." Do, eble, Liberpensado kaj la registaro, al kiu mi apartenas, havas kelkajn politikajn diverĝpunktojn — sed ankaŭ ĉi tio estas nek la tempo nek la loko, almenaŭ por mi, por ekzameni ilin.

La afero estas, ke en 2017, la rajtoj de virinoj bezonas Liberpenson, en Francio kaj tra la tuta mondo. Liberpensado estas aparte atenta pri certigado de la apliko de la leĝo de 1905 kaj la daŭra apliko de la "spirito de la leĝo" en Francio.

Antaŭ du tagoj, en la Internacia Tago de Liberpensado por la Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato, vi omaĝis la engaĝiĝon de Giuseppe Garibaldi al la Respubliko, Demokratio kaj Sekularismo. Permesu al mi, kiel Ŝtatsekretario pri Seksa Egaleco, agnoski ĉi tiun omaĝon.

Ĉar la apartigo de Eklezio kaj Ŝtato, kiel garantiite de leĝo, estas la nepra kondiĉo por la rajto de virinoj kontroli siajn proprajn korpojn.

Ĝi garantias la sendependecon de la Ŝtato en ĝia politiko de antaŭenigo de seksaj kaj reproduktaj rajtoj. Informoj kaj libera kaj informita aliro al kontraŭkoncipado, aborto kaj famiplanado estas ĉiuj permesitaj kaj garantiitaj de la Franca Respubliko.

Ĝuste ĉar la Franca Respubliko estas laika, ĝi povas libere antaŭenigi kaj financi publikajn politikojn por seksa edukado. Kaj mi ĝojas anonci, ke la buĝeto atingos proksimume 30 milionojn en 2018, la plej altan sumon iam ajn.

Alto neniam antaŭe atingita.

Ĉar la Franca Respubliko estas laika, ĝi malakceptas truditajn aŭ aranĝitajn geedziĝojn, kaj infanajn geedziĝojn. Ĉar la Franca Respubliko estas laika, ĝi asertas, ke ina genitara mutilado estas tre grava mutilado, neniam kutimo aŭ tradicio, kaj ke estas neeble plenumi ian ajn agon sur la korpoj de virinoj sen ilia konsento, ie ajn en la mondo.

Estas ĉar la Franca Respubliko estas laika, ĉar ĝi bazas siajn publikajn politikojn precipe sur Scienco, ke ĝi konsideras, ke neniu romantika rilato inter du plenkreskuloj estas supera al alia, ke neniu familio estas pli inda je ekzistado ol alia.

En la Franca Respubliko, estas kontraŭleĝe diskriminacii virinon dum dungado, ataki ŝin, sekse ĉikani ŝin, seksperforti ŝin aŭ bati ŝin. En la Franca Respubliko, seksperforto estas krimo, inkluzive de edzeca seksperforto; adulto jam ne estas krimo; kaj ĉiu individuo rajtas ami kaj edziĝi al persono de la sama sekso, aŭ divorci ilin.

Estas ĉar la Franca Respubliko estas sendependa, ke ĝi povas praktiki "nomon kaj honton" en firmaoj.

Vi baldaŭ parolos pri virinaj rajtoj kaj sekularismo. Mi ŝatus danki la parolantojn, kiuj traktos ĉi tiujn temojn, kaj mi bedaŭras, ke mi ne povis aŭskulti ilin. Mi legis, ke vi diskutos la temon de feminicidoj.

Kvankam la leĝoj de la Respubliko protektas virinojn surpapere, ili ne sufiĉas por protekti ilin en la reala vivo. En Francio, 84 000 seksperfortoj okazas ĉiujare, kune kun centoj da miloj da seksaj atakoj. La "seksperfortokulturo" ankoraŭ minimumigas, senkulpigas kaj bagateligas ĉi tiujn fenomenojn: tial mi kunlaboras kun la Ministroj pri Internaj Aferoj kaj Justico por krei specifan delikton por strata ĉikanado. Tio estas por aserti, ke la korpoj de virinoj ne estas publika posedaĵo, je la dispozo de iu ajn; por plilongigi la preskripton por seksa perforto; kaj por engaĝi la tutan socion per grandskala kampanjo celanta perfortulojn. Mi volas, ke la socio kiel tuto klare kondamnu ĉi tiujn perfortulojn.

En la Franca Respubliko, ĉiujn tri tagojn, meze de preskaŭ totala indiferenteco, virino mortas pro la manoj de sia partnero aŭ eks-partnero. Tio ne okazas en sonizolitaj bunkroj. Homoj vidas. Homoj aŭdas. Homoj scias. Kaj homoj restas silentaj.

Por ĉesigi ĉi tiun situacion, netolereblan en ŝtato regata de juro, la Prezidanto de la Respubliko decidis, ke egaleco inter virinoj kaj viroj estos la granda nacia afero de lia kvinjara oficperiodo.

Tra la historio, laikaj movadoj tra la mondo antaŭenigis la rajtojn de virinoj. En 2017, la Franca Respubliko ankoraŭ bezonas la movadon de Libera Penso por senlace memori al ĉiuj, ke la koncepto de "Estro de Familio" jam ne ekzistas en la Civila Kodo, ke virinoj posedas konsciencon, kaj ke ili ne estas objektoj.

Mi scias, kian grandegan laboron oni faras pri ĉi tiu temo, precipe fare de la Asocio de Liberpenso de Sarthe, kaj mi laŭdas ĝian prezidanton, Hansi Brémond. Per li, mi ŝatus memori la rolon luditan de viroj en la historio de virinaj rajtoj, tra la tuta mondo, ekzemple en Anglio, subtenante la movadojn.

Sufragistaj movadoj — kaj mi ja celas sufragetojn, ne sufragetinojn, seksisman kaj arogantan terminon, kiu, kun la sufikso "-ette" (signifanta malgrandan, dolĉan, akcesoran, duaranga), celis misfamigi ĉi tiujn virinojn, kiuj simple postulis la samajn rajtojn kiel viroj. La Vira Ligo ekzistis, kaj ni bezonas, ke viroj partoprenu en ĉi tiu batalo por egaleco por la tuta homaro.

Laikismo estas la libereco por ĉiu kredi aŭ ne kredi, praktiki religion aŭ ne praktiki religion, sen timo de reprezalioj. La Franca Respubliko ne estas religia, nek liberpensa: ĝi estas laika.

Kaj ĉiufoje kiam sekularismo estas atakata, ie ajn en la mondo, estas la fajromuro de virinaj rajtoj kiu estas atakata.

Mi tial dankas la AILP pro gvidado de ĉi tiu batalo tra la tuta mondo, ĉar kuraĝi obskurantismon kaj reagon estas batalo, kaj ĝi estas batalata per armilo. Tiu armilo estas Racio.

Libereco, egaleco, frateco. Mi salutas vin.

Mesaĝoj kaj kontribuoj ricevitaĵ

SALUTOJ AL LA SEPA INTERNACIA KONGRESO
DE AILP PARIZO 2017

"Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato: Por Libereco de Konscienco"

S-ro Christian Eyschen
Ĝenerala Sekretario
Internacia Asocio de Liberpensoj

Kara kristano, Kun
aparta entuziasmo mi bonvenigas la Sepan Kongreson de la Internacia
Asocio de Liberpensoj. Mi ne dubas, ke ĉi tiu kongreso konsistigos
gravan paŝon en la lukto por liberpensoj kaj sekularismo tutmonde.

La temoj traktotaj en ĉi tiu kongreso tuŝas esencajn aspektojn por
ebliĝi al niaj popoloj disvolviĝi en veran kaj ampleksan demokration,
precipe nun kiam ni vidas la plej konservativajn kaj netoleremajn
sektorojn ofensivajn. Tial la standardo, kiun vi levis ĉe la Kongreso de
Oslo en 2011 por batali por la apartigo de religiaj institucioj kaj la
ŝtato en ĉiuj landoj kaj kontinentoj, devas daŭre esti levita kun forto.
La samo devas validi por la daŭra denunco de krimoj faritaj en la
hodiaŭa mondo sub la preteksto de religiaj motivoj.

En nia lando, kvankam ja progresoj okazis rilate al certaj aspektoj
rilataj al respekto de konscienclibereco, ni kredas, ke ni bezonas iri
multe pli foren por povi diri, ke ni vere kaj efike vivas en laika ŝtato.
Progreso okazis rilate al signifaj juraj iniciatoj por restarigi kondiĉojn,
kiuj garantias socian integriĝon, difinas la fundamentojn de efikaj
civilaj kuniĝoj, kaj agnoskas la rajton de virinoj decidi pri gravedeco.

Kune kun ĉi tiuj progresoj, kiujn rezistas ultrakonservativaj religiaj
kaj politikaj sektoroj, ekzistas aferoj pri kiuj progreso estas esenca.
Unu el ĉi tiuj koncernas religiajn simbolojn ĉeestantajn en nia jura
sistemo, same kiel sur publikaj konstruaĵoj kaj la partoprenon de
ŝtataj dungitoj en religiaj eventoj tre malproksimaj de ekumenismo.
Ekzemple, daŭras dekretleĝo de 1984, kiu devigas lernejojn oferti
religian instruadon krom se gepatroj eksplicite rifuzas skribi, tiel
malobservante ilian rajton al privateco.

La ĉilia framasonismo levis ĉi tiujn temojn sennombrajn fojojn kaj
esperas, ke la politikaj aŭtoritatoj finfine aŭdos ĝian pozicion favore al
sekularismo kaj vera demokratio.

Karaj liberpensaj amikoj: Mi estas certa, ke ĉi tiu manifestacio, kiu
komenciĝas hodiaŭ, estos potenca helpo kaj subteno en la luktoj, kiujn
ni alfrontas en ĉiu el niaj latinamerikaj landoj. Estas esence defendi la
liberecon de konscienco kaj la principojn de sekularismo survoje al
konstruado de pli liberaj socioj kaj pli demokratiaj, toleremaj kaj
inkluzivaj ŝtatoj.

Kun mia tuta amo.

Luis A. Riveros
Grandmajstro de la Granda Loĝio de Ĉilio

Val de Villarica, la 18-an de junio 2017

Kara amiko Antonio Vergara Lira, Direktoro de la AILP por Latinameriko,
mi sendas al vi miajn fratajn salutojn kaj al ĉiuj membroj de la AILP.

Mi skribas por informi vin, ke pro personaj kialoj kaj laborkvanto, mi ne
povos ĉeesti la VII-an AILP-Kongreson, kiu okazos en Parizo, Francio, de la
22-a ĝis la 24-a de septembro 2017.

Ni, kiel Liberpensuloj de Villarica-Paragvajo, aliĝas al la fondaj principoj
kaj celoj de la VII Kongreso.

Mi aldonas personan artikolon pri la temo "PENSADO LIBERA KAJ
LIBERA DECIDO" por studo kaj konsidero fare de la VII-a Kongreso de
la AIPL.

Dezirante al vi ĉian sukceson en via laboro, mi foriras en plej frateca
spirito.

Mario L. Benitez Reyes,
Kunordiganto pri Libera Penso – Val de Villarica-Paragvajo

Mesaĝo de Albert Riba

Karaj kamaradoj, jam de iom da tempo ni kune luktas por la disiĝo de eklezio kaj ŝtato. la ŝtato, aŭ alimaniere dirite por sekularismo.

En Peizey-Nancroix en aŭgusto 2009, mi diris:

"Ni malkovras klerikalan ofensivon reĝisoritan el la plej naŭzaj kaj reakciaj potencocirkloj de la Vatikano, kiu, fidante je

Aliaj religioj, precipe Islamo, asertas, ke ili puŝas malantaŭen homajn rajtojn, kiuj estas malforte establita en la mondo, kaj Ankaŭ sekularismo estas agnoskata kun malfacileco.

La diversaj religioj kuraĝigitaj de la malkuraĝo de politikistoj, kiuj kredas je nenio krom sia propra fiereco kaj sia egoismo, agante ĉiam pli malkaŝe en nia malnova Eŭropo, por trudi siajn malmalmodernajn dogmojn kaj moralon, kiel rimedon de dominado super homoj por atingi sian celon, kiu estas nenio alia ol tempa potenco ĉi tie sur la tero, kun ĝiaj sekvoj de ekonomia kaj politika korupto kaj moraleco.

Alfronite al tio, ni ne havas alian elekton ol agi laŭ maniero kunordigitaj kaj firmaj, ni, ĉiuj ateismaj organizaĵoj de liberpensuloj de la mondo, ankaŭ per stirado de agadoj "La defendo de niaj rajtoj kuŝas en la disvastigo de raciisma penso, iniciatita de la 'gloraj' figuroj de ĉiuj landoj. "

Hodiaŭ la Vatikano, sen devii eĉ unu milimetron de sia longdaŭra strategio, ŝanĝas siajn agojn per instalado supozeble moderna kaj severa gvidanto, kiu povas instigi al mildeco, por reakiri perditan potencon.

Kaj kion ni faras?

Ĉu ni faris erarojn? Certe jes, kaj tial ni devas analizi la historion. Post diagnozo de la problemoj kaj niaj eraroj, ni povos

komenci procezon de restarigo de racio kaj libera pensado.

Unua aspekto analizinda estas, ke ni devas proklami, ke libereco ne estas atingita, ĝi estas konstanta lukto; niaj mastroj erare kredis

ni kredas, ke ili atingis la disiĝon de eklezioj kaj la ŝtato, sed ĉi-lastaj ne ĉesis fari inversigi la historion, kun la subteno de reakciaj fortoj, armitaj fortoj, ekonomiaj institucioj, ktp., ni permesis ke la misnomitaj maldekstraj partioj estu gvidataj de malbonaŭguraj figuroj, kiuj defendas liberalismon kaj Neniu solidareco, neniu individuismo, kaj neniu sociaj rajtoj.

Ĉu eblas korekti tion? Klare jes, kvankam kun multe da peno kaj sufero. La Prezidanto de la Ĝeneralitato de Katalunio, la Tre Honorinda S-ro Francesc Macià, murdita de Frankismo kun la helpo de la reĝimo de Vichy kaj la Gestapo de Hitler, deklarita en 1936: "Ni denove suferos, ni denove batalos, ni denove venkos."

Hodiaŭ mi volas alvoki vin "suferi denove, "Batali denove, venki denove."

Mi sendas vin de la alia flanko de Pireneoj, Plej varmaj salutoj kaj multe da solidareco en ĉi tiuj tagoj, kiam Francio estas enigita en la konvulsiojn de la reakcio kaj la malkresko de progresismo, kiel ekzemple la montras la tutan balotan procezon kaj la finan venkon de la ekstrema dekstro ĝis la ultradekstro, kiuj efikas vin kaj de kiu vi suferos dum jaroj.

Saluto,

Alberto Riba,
Prezidanto de la UAL kaj de la Ateistoj de Katalunio,
AILP-reprezentanto
22-8-2017

Mesaĝo de Abdur Rab

Kial ni bezonas liberajn homojn en Bangladeŝo?

La subpremo de la persekutado de verkistoj de mia amata lando Bangladeŝo, ekde la jaro 2013 ankoraŭ ne ĉesis. Eĉ nun, verkistoj Liberigitaj ateistoj estas mortigitaj aŭ forpelitaj el la lando. La viktimoj konas nur fizikan torturon kaj misuzon. Sekurecaj taĉmentoj estas devigataj forlasi la landon. Pro tio Konsiderante la balotajn interesojn, la registaro adoptis porfundamentisma politiko. En tio, la fundamentistoj venkis en la fina formo de komunumismo; ni estas apartigitaj kaj neegalaj. Fakte, en

En plena taglumo, sen kaŝi sin, centoj da homoj estas minacataj aŭ eĉ masakritaj por marki la defendantojn de konsciencolibereco, liberpensulojn kaj ateistoj. La polico ne agas kontraŭ la fundamentistoj ĉar la fundamentistoj favoras registaran senagadon. La polico havas

neniu ago estis prenita kiam du aktivuloj estis celita por publika kondamno. Bedaŭrinde, kiam niaj Liberpensaj amikoj konstante estis Ankaŭ minacitaj de la polico, ili preferis forlasi la landoj pro manko de intereso pri ilia kazo. Kio povus esti pli tragika kaj honta? En tiaj situacioj, Centoj da liberpensuloj, ateistoj, verkistoj kaj blogantoj forlasis la landon por vivi. Sole.

Miaj amikoj daŭre skribis (jen listo de nomoj kiuj (ni ne silentos), kio kolerigis la islamistojn. Ili estis konstante minacataj en la lando. Ĉi tiuj akademiuloj kuraĝaj homoj, kiuj estis devigitaj fuĝi el la lando, pensante pri sekureco.

2015 estis unu el la plej teruraj kaj plej alarma por ni. Ĉi tiu jaro ne donis al ni kion ni faris, kaj multaj aliaj forprenis. La 6-an de februaro ni perdis liberpensulon kaj verkiston

vanta progreseculo batalanta kontraŭ religia fanatikeco
 Per lia teksto "La Viruso de Kredo", mi volas paroli pri Avijit Roy. Ni perdis unu el niaj propraj. Se sektismo fanfaronas pri eterna venko, fidante je antaŭjuĝoj, sed brila lumo restas: tiu de penso kritika. Ĉi tiuj homoj estas tiel barbaraj, ke ili sendas nin reen al mallumo dum liberpensuloj skribis sen malstreĉiĝo kontraŭ la rigoroj de religio kaj perforto, la kastsistemo, rasismo, diskriminacio bazita sur sekso, familia maljusteco, socia kaj Politiko. Ĉie en la mondo atestis homan degeneron, ili kriis kiel vundita tigro. Ĉi tiuj lastaj 15 jaroj estas sendube markilo.

grava por ĉiuj, kiuj estas sendependaj de Dogmoj. Estas multe por perdi. Ĉi tiu estas la 15-a jaro de barbareco kie aristokrataj islamistoj vidas sin kiel gigantojn, kie ĉi tiuj fanatikaj islamistoj havas mortigis liberpensantajn blogantojn kaj kaŭzis neripareblan damaĝon al Bangladeŝo. La rapideco de liberiĝo konsiderinde malrapidiĝis. Ekzistas simileco kiam La pakistanaj invadantoj de '71 masakris intelektulojn, igante nian landon fieraj kaj rezistema, kaj poste sendependa.

Ni postulas justecon por Avijit Roy, sed ankaŭ por ĉiuj faritaj murdoj, por reliefigi la respondeco de la polico, de la registaro, inkluzive de la Politiko poluas 90% de islamanoj per kondamnado Ne islamismo. (...) Se la polica administrado de ĉi tio Ĉi tiu lando estas nerespondeca; kiel povas aperi kulturo de nediskriminacio? Ĉu blogantoj povas mortigi senkulpajn blogantojn laŭ la sama regulo? ĉiumonate sen ia hezito? Ĉu la tuta lando povas esti tiel malstabila? Ne necesas esti bone konsciaj, ke ekzistis registara financado por tiaj grupoj de murdintoj. Hodiaŭ, Estas la jaro 2017. La proceso de la murdintoj ankoraŭ ne komenciĝis. okazis. En tia konfrontiĝa situacio, ne ekzistas ne ekzistas alia maniero skribi antaŭ ol forlasi la landon Por libereco.

Profesoro Abdur Rab

Liberpensa instruisto, ateisto kaj bloganto

Mesaĝo de Rahman Mizamur

Ŝtato kaj religio en bangladeŝa politiko.

Estas esence apartigi la moskeon de la ŝtato por protekti la islamanojn en Bangladeŝo. Tio estas...

Malfacila sed reala situacio por la lando. Religia libereco el preskaŭ ĉiu lando, kaj ilia malamo, ilia perforto kaj Ilia subpremo de minoritataj aŭ religiaj fanatikuloj kondukas al grave malhoma ekzisto. Ĉar duono de la loĝantaro de la lando estas malhelpata de la la partopreno de virinoj en ekonomiaj, politikaj kaj sociaj evoluigaj programoj, la nombro de laborkostoj estas pli malaltaj.

Mi ne opinias, ke devus esti io ajn en la stato de la centro de religio. En la islama socio, estas homoj sub familia premo por efektiviĝi ŝarian leĝon. Plej multaj islamanoj en la mondo estas Ŝaria juro en sia tuteco aŭ Ŝaria juro en Familia kaj socia vivo - ĉi tiu debato ne povus esti daŭrinta pretere.

"Multaj aliaj religiaj homoj tra la mondo havas antaŭ longe, logika konkludo estis atingita, lasante la malnovaj valoroj de la debato, ĉu religio estas religio, la vivo de persono, kaj la registaro "La ministro de religio, aŭ la materialisma vivo de la popolo." Islamanoj ankaŭ devas atingi tion. Sur la Laŭ la vojo de la evoluo de la civilizo, aliaj religiaj figuroj faris grandegajn oferojn por solvi ĉi tiun problemon; islamanoj ankaŭ devas Faru ĝin.

Ekde la movado por la bengala lingvo en Aaz, la aŭtonomia movado plejparte dediĉis sin al religio. En la lando, ekzistas minaco mortigi parton de la Islamanoj pledas por la apartigo de ŝtato kaj lando. Moskeo. Ŝprucigu per maĉeto. En fanatika socio, se vi kritikas diskuton pri religio, Vi estos etikedita kiel ateisto aŭ malsociema.

Se la ŝtato estas aparta de la moskeo, tiam la moskeo aŭ Islamo ne riskas esti minacata sed estos rekonita en Respekto por ĉiuj religioj. Sed al kiu li iras? Kiun diros? Ĉiuj esence vendas religion kaj Li estas implikita en politiko. Li ne povas malhelpi la neo de homaj rajtoj sur la vojo de malamo kaj la perforto de fundamentismaj islamanoj.

Rilate al la agadoj de islamaj ekstremistoj tutmonde, la radikaluloj de hodiaŭ en Bangladeŝo povas esti tute kompreneblaj. Estas

Estas malfacile kompreni kial ekstremismaj bandoj kaj iliaj subtenantoj faras damaĝon per la tuta potenco, raciismo, libera penso kaj sekularaj sentoj kaj la mentalistoj.

Male, la bangladeŝa registaro subtenas ĝin laŭleĝe.

Malgraŭ esti sendependa ŝtato de Bangladeŝo, en En 1975, la politiko kaj religio de Bangladeŝo ne estis apartigitaj de ĉi tiuj du ideoj, sed anstataŭ la Ŝtato de En Pakistano, ĝi estis trudita surbaze de religio kaj de la Ŝtato. Sendube la influo de Salafistoj, inkluzive de tiuj el Sauda Arabio kaj la Proksima Oriento, restis nekontestebla.

Distingi inter ŝtato kaj religio lasos ĉiujn politikistojn en Bangladeŝo sen politika partio. Ĉar ĉiu politika partio baziĝas sur religio. Iu estas malferma kaj

Alie sekrete, Bangladeŝo estas nuntempe infektita de la viruso de religio. La tuta junulara socio estas infektita. Tamen, pro la mondo de

En la Interreto, multaj liberaj identecoj naskiĝas. Bangladeŝo. Multaj homoj intensigas siajn aktivismajn movadojn. La registaro prioritigas sekularismo, sed ĝi ankaŭ antaŭenigas justecon.

Kiam libera penso triumfos, Bangladeŝo vidos la nacion Bengala!

Rahman Mizanur

Kontribuo de Alicia Podestá, Centro por Studoj pri Homa Digno - Urugvajo

"Malegaleco kaj seksbazita perforto:"
demando pri potenco

Kiam ni parolas pri malegaleco kaj perforto, ni uzas du terminojn kun tre proksime ligitaj radikoj. Malegaleco naskas perforton, kaj ĉiu ago de perforto implicas potencan situacion, kie ĉiam ekzistas subpremado kaj subpremanto.

Seksa malegaleco kaj perforto estas kultura problemo bazita sur la uzo de potenco por ke la agresanto povu ekzerci aŭtoritaton kaj dominadon super sia viktimo.

Kiam ni parolas pri sekso, ni aludas al socikultura konstruado inventita de viroj kie, ekde la alveno de nova homo en la mondon, lia akompanantaro ekigas la "konstruon de la sekso. Post kiam la sekso de la bebo estas konata, oni... asignas certajn vestaĵkolorojn; poste, li estas aĉetu ludilojn, kiuj estas seks-taŭgaj, kaj Tiam la knabineto vestita rozkolora ludas kun pupoj kaj kuirejoj iloj, kion ni nuntempe uzas por diri al li transdoni tion, kio estos ŝia ĉefa funkcio en la socio: esti patrino, zorgantino, dommastrino. Ekzistas Ankoraŭ ekzistas familioj, kie oni atendas, ke knabinoj "servu" iliaj fratoj" dum ili ordigis sian ĉambron kaj preparis ilia manĝaĵo. Dume, la infano, vestita en sobrecaj koloroj, ludas kun ludilaŭtoj aŭ super-

heroo; oni instruas al li, ke viroj ne ploras, ke ili devas esti konkurencaj kaj venkintoj: oni instruas ilin "esti servataj", aserti sin, domini kaj venki.

Religioj ankaŭ ĉiam emfazis memoferadon, la spirito de oferado kaj la submetiĝo de virinoj al la viroj en lia familio, ensorbigante en li la senton de dependeco de ili.

Hodiaŭ, en la 21-a jarcento, malgraŭ la progreso farita en Rilate al seksa egaleco, virinoj ankoraŭ restas la respondeca pri hejmaj taskoj kaj infanprizorgado kaj aliaj dependuloj, kio devigas ŝin labori duoblan ŝanĝon. Ĉi tiu antaŭdestinita rolo, kiun la La plimulto de virinoj supozas ĉi tion kiel koncernaton en iliaj devoj, kondukas ilin vivi en dueco inter la devo kaj estaĵo.

Ne ekzistas konscio pri sekso en la socio, kaj El mia persona sperto, mi renkontis homojn kun pli alta nivelo de edukado, kiuj, kiam mi prezentis la gravecon de enkonduko de Genra edukado ekde la fruaj jaroj de lernejo, Ili respondis, "Sed seksa edukado jam delonge estas instruata en lernejoj!" Tia respondo Tio plifortigas tion, kion mi diris dum jaroj pri la bezono inkluzivi en studprogramoj, ekde la plej fruaj tempoj De juna aĝo, edukado bazita sur valoroj, emfazante Seksa egaleco kaj homaj rajtoj.

Estas tre grave distingi inter la signifoj de sekso kaj genro: unuarigarde, tio ŝajnas tre evidenta, sed multaj homoj ne komprenas, aŭ ne volas kompreni, ke sekso estas biologia, kaj ke genro estas socia konstruado. Estas ankaŭ tre grave, ke infanoj lernu respekti la fundamentajn rajtojn de ĉiu homo, tio estas, ke ili ricevu edukadon bazitan sur egaleco kaj respekto, sendepende de aĝo, sekso, raso aŭ religio. Tio estus ebla nur en sekulara sistemo.

Ni devas konsideri la fakton, ke fundamenta parto de la edukado de infanoj kaj junuloj estas la respondeco de la familio, ĉar tie formiĝas la unua konstruado de sekso, tie kie ĝi ankoraŭ realiĝas nuntempe, sekvante erarajn stereotipojn hereditajn de antaŭaj generacioj kaj bazitajn sur valorsistemo derivita de religia predikado, kie, laŭ la Biblio kaj la Evangelioj, virinoj estas konsiderataj malsuperaj estaĵoj.

Kompreni diskriminacion kaj maljustecon el seksa perspektivo signifas devi reekzameni la demandojn pri rilatoj inter homoj en kaj publikaj kaj privataj spacoj, tiel ke ĉi tiuj rilatoj celu certigi, ke virinoj povu ekzerci ĉiujn siajn rajtojn harmonie kaj juste, ĉu en siaj hejmoj aŭ en publika decidiĝo.

Ni kredas, ke estas fundamente grave esti pretaj rekoni kaj akcepti ĉi tiun ekzistantan maĉisman flankon de la socio, kiu ne estas ekskluziva al viroj. Jes, mi diris ĝin klare: ni virinoj ankaŭ havas nian maĉisman flankon, produkton de edukado celanta daŭrigi maĉismon. Oni instruas nin esti submetiĝemaj, obeemaj kaj sindonaj, ĉar tiel ĝi devus esti; kaj tiel ni edukas niajn filinojn, dum knaboj rajtas fari kion ajn ili volas, ĉar tiel multaj patrinoj edukas siajn filojn. La unua paŝo, do, por ekstermi malegalecon estas ĉesi kreskigi "malsuperajn" filinojn kaj filojn, kiuj malestimas virinojn, ĉar ili sentas sin "superaj".

Laŭ Gerda Lerner, en Aŭstrio naskita usona historiistino kaj feministino, la origino de patriarkeco aperis kiel parto de komuna procezo inter viroj kaj virinoj. Ĉi tio estas malpli absurda ol ĝi ŝajnas, ĉar, kiel en ĉiuj vivkampoj, por ke domina grupo ekzistu, devas ekzisti dominata grupo, kiu, iel, akceptas okupi tiun rolon.

La patriarka familio, ekde siaj originoj kaj tra la jarcentoj, konstante generis regulojn kaj valorojn per kiuj sekso estas difinita. Ĉi tiuj reguloj determinis, kaj ankoraŭ determinis, kia konduto taŭgas por ĉiu sekso, samtempe establante la rolon de ĉiu individuo en la socio.

Estas ĉi tiu sistemo, kiu certigas, ke ĝiaj reguloj kaj valoroj estas transdonitaj tra generacioj, por ke la kutimoj kaj tradicioj de la socio eternigu ĉi tiun "metilernadon"-

"Saĝa, subtila" sed ekstreme efika, kiu metas virojn kaj virinojn en iliajn ĝustajn rolojn.

Sed patriarkeco ne nur damaĝas virinojn: multaj viroj ne identiĝas kun la establita modelo por ili kaj la rolo asignita al ili en subprema sistemo, aŭ ĉar ili sentas sin submetitaj al tro da premo pro ĉio, kio estas atendata de ili en la praktikado de sia vireco.

Ekzistas viroj, kiuj rezistas ĉi tiun tradician modelon bazitan sur potenco, memcerteco, konkurencivo, kaj asertado de sia "volo" kaj sia "vero". Ili volas havi la rajton esti malĝusta, esti demonstraĵoj en siaj amoj kaj emocioj. Sed ĉi tiu sama patriarka sistemo diskriminacias kontraŭ viroj, kiuj pensas tiel, ĉar, per siaj agoj, ili pretendas devii de la establita modelo.

Bonŝance, ekzistas pli kaj pli da viroj por antaŭenigi la konstruadon de novaj virecoj bazitaj sur respekto, libereco kaj egaleco, kiuj estas deciditaj rompi kun la tradicia patriarka modelo.

Antropologo Alexander Ceciliasson¹ diris:

"Kion ni viroj devas fari estas ne fokusiĝi sur la fakto, ke virinoj havas malpli da ŝancoj, sed sur la fakto, ke ni havas pli."

Ni havas tiom da eblecoj, ke ni havas ekstraajn eblecojn. Ni akiris tro multajn eblecojn prenante ilin de aliaj. Nia plej grava tasko ne estas povigi virinojn, sed redukti niajn proprajn. Ni devas provi ne ekspluati niajn privilegiojn. En realeco, tio sonas kiel ordinara racio kaj empatio, ĉu ne? Kaj tion, mi ripetas, diris viro, la antropologo Alexander Ceciliasson.

Ekzistas tre kurioza fakto, kiun multaj el vi certe jam malkovris, sed mi devas konfesi, ke ĝi nur lastatempe okazis al mi: kiam ni ekzamenas historion ĝenerale, ni vidas, ke la grandaj figuroj estis viroj, dum virinoj reprezentas minimuman procenton. Alivorte, oni kondukas nin kredi, ke la nacioj de la mondo kaj la grandaj inventoj de la homaro estis ĉiuj verko de viroj. Ĉi tiu maniero rakonti historion celas montri, ke neniam ekzistis virinoj kapablaj fari ion ajn sen la protekto de viroj.

Estas kvazaŭ virinoj mem ne havus historion!

Kaj tion ni kredis dum multe tro longa tempo.

Bonŝance, en nia tempo ekzistas pli kaj pli da kleraj, pensemaj kaj kritikaj virinoj, kapablaj defendi siajn rajtojn kaj kontribui siajn ideojn al la daŭranta transforma procezo, sed estas ankoraŭ multe farenda, ĉar la asignado de roloj en la socio signifas, ke viroj konsideras sin posedantaj sufiĉan superecon por trudi siajn decidojn kaj postuli obeemon kaj respekton de virinoj;

Kiam aferoj ne iras laŭ lia vojo kaj li sentas, ke lia potenco estas minacata, situacio de perforto ekestas. Perforto estas nenio pli ol ilo uzata de tiuj, kiuj fanfaronas pri sia potenco por subigi aliajn.

Kaj tio kondukas nin al la esenca temo: seksperforto.

De kiam UN agnoskis la rajtojn de virinoj kiel homajn rajtojn, ĝi diris ne al diskriminacio. Artikolo 1 de la Deklaracio pri la Elimino de Perforto kontraŭ Virinoj, datita la 23-an de februaro 1994, difinas ĝin jene: " Perforto kontraŭ virinoj signifas ajnan agon de seksbazita perforto, kiu rezultas aŭ povas rezultigi fizikan, seksan aŭ psikologian damaĝon aŭ suferon al virinoj, same kiel minacojn de tiaj agoj, devigon aŭ arbitran senigon de libereco, ĉu okazantaj en publika aŭ privata vivo."

Tio reasertas la fakton, ke perforto kontraŭ virinoj ne estas privata afero, kiel multaj asertas surbaze de nocio de proprieto ekzercita super virinoj, kiu ankoraŭ daŭras en multaj socioj, familioj kaj religioj.

Seksperforto estas tre ofte difinita kiel hejma perforto, ĉar per uzado de ĉi tiu termino oni provas prezenti ĝin natura, kvazaŭ estus logike por viro puni sian partnerinon; sed la Tutamerika Sanorganizo difinis la terminon Seksperforto, kiu estas ĝusta difino, laŭ mia opinio kaj laŭ la opinio de ĉiuj, kiuj laboras pri ĉi tiuj temoj, ĉar virino estas nenies posedaĵo: sklaveco estis aboliciita antaŭ multaj jaroj!

Seks-bazita perforto karakteriziĝas per multaj manifestiĝoj, ĉar ĝi okazas kaj ene de la familio kaj en personaj rilatoj ene de la socio ĝenerale. Ĝi inkluzivas fizikan perforton, inkluzive de batadoj aŭ morto; psikologian perforton; seksan misuzon; finan kan kaj posedajan misuzon; ekspluatadon; kaj ankaŭ diskriminacion kaj timigadon en la laborejo aŭ en la lernejo.

Se ni detale analizos ĉiujn ĉi tiujn formojn de perforto, ni malkovros, ke la fundamenta radiko ĉe ilia bazo estas la sento de potenco de viro super virino.

Mi referencos ĉi tie aparte al la situacio de Seksa Perforto en Urugvajo, ĉar tiun mi plej bone konas.

Nuntempe, Urugvajo rangas kvina el la dudek tri latinamerikaj kaj karibaj landoj laŭ la nombro da virinoj murditaj de sia partnero aŭ eks-partnero. Tutmonde, tamen, ĝi havas la plej altan indicon de mortoj pro seksperforto. Ĉi tiuj procentoj estas kalkulitaj rilate al la loĝantargrandeco kaj baziĝas sur studoj de ECLAC2.

Kiel mi menciis antaŭ nelonge, seksperforto manifestas sin diversmaniere, kaj tial virinoj ankoraŭ alfrontas multajn malfacilaĵojn por aliri dungadon, decidpostenojn aŭ partopreni en politiko. Iliaj respondecoj restas limigitaj al zorgado pri dependaj familianoj, aldone al hejmaj taskoj. Ĉi tiu nesalajrata duobla ŝarĝo ofte devigas ilin forlasi siajn laborpostenojn, kio estas fundamenta faktoro en la feminigo de malriĉeco.

Kvankam oni eble pensus, ke malriĉeco ne havas sekson, la faktoj montras la malon, ĉar ĝin kaŭzas la manko de bazaj kondiĉoj por la plena ekzercado de la rajtoj de virinoj kiel civitanoj.

La situacio kreita de la feminigo de malriĉeco estas unu el la ĉefaj kialoj, kial ĉi tiuj virinoj, viktimoj de perforto, ne denuncas kaj ne forlasas sian agresanton, precipe kiam estas infanoj de la paro.

Fronte al ĉi tiu realo, la Ŝtato ne montras veran intereson solvi ĉi tiun situacion de perforto kaj malegaleco, kaj ni observas, ke plej ofte temoj pri sekso aŭ io ajn koncernanta virinojn aperas en la tagando nur por konservi ŝajnojn, sed sen ia zorgo pri ilia traktado.

Aliflanke, en la Parlamento estas signifa nombro da deputitoj kaj senatanoj, kiuj estas plejparte viroj kaj kiuj, kiam temas pri leĝdonado, kontraŭas siajn religiajn kredojn al tio, kion diktas la Konstitucio de la Respubliko, kaj verkas leĝojn plenajn de antaŭjuĝoj, kiuj damaĝas grandan nombron da civitanoj, ĉefe virinojn.

Ni vidas tre klaran ekzemplon de tio en la traktado de la leĝo pri libervola ĉesigo de gravedeco adoptita en septembro 2012. Ĉi tiu leĝo estas nur parta malkriminaligo de aborto, ĉar ĝi ne agnoskas nek la rajtojn nek la kapablon de la virino decidi pri sia propra korpo.

Kaj ekzistas Seksa Perforto, kiu ne mortigas, kiu ne lasas fizikajn spurojn, sed kiu iom post iom detruas ĉian memfidon, nian pensadon, kaj en Urugvajo kaj ĉie alie en la mondo.

Mi ŝatus proponi finan pripenson pri ĉio prezentita:

Mi konsideras, ke la temoj analizitaj ĉi tie ne estas ekskluzive rezervitaj por virinoj, ĉar neniu liberpensulo povas fali en ĉi tiun specon de antaŭjuĝo, konsiderante ke temas pri homaj rajtoj kaj ke la homaro estas unu: viroj kaj virinoj irantaj kune, flank-al-flanke.

Multe restas farenda... profundaj ŝanĝoj en pensmaniero estas necesaj. Estas mirige vidi kiel granda plimulto de modernaj virinoj, membroj de liberalaj profesioj kaj finance sendependaj,

dantoj, agnoskas havi kiel sian destinon la submetiĝon truditan de la maĉista tradicio, kaj daŭre certigas ĉi tiun duoblan taskon provi esti si mem, aldone al tio, kion la socio postulas de ili kiel edzinoj, patrinoj, zorgistinoj kaj mastrinoj de la domo.

Ankaŭ ekzistas multaj viroj, kiuj konsideras sin modernaj kaj senantaŭjuĝaj, sed kiuj, reale, ne kredas, ke la emancipiĝo de virinoj estas grava. Ili parolas pri egalaj rajtoj, sed ne emas permesi al virinoj okupi spacojn, kiuj iam estis rezervitaj por ili.

Ekzistas landoj, kies registaroj konsideras sin demokratiaj kaj progresema, ĉar ili establis kvotojn por virina partopreno en politiko, kvankam ĉi tio estas rajto, kiu apartenas al ni kiel civitanoj. Kaj la plej malbona parto estas, ke multaj virinoj sentas sin dankemaj, ĉar ili kredas, ke ili superis seksajn barojn, kaj ili ne rimarkas, ke ĉi tio estas nur iluzio, ĉar ili ankoraŭ devas "peti permeson" por ekzerci tion, kio rajtas esti ilia.

Kiam ni parolas pri defendado de virinaj rajtoj je ekonomia, politika kaj socia nivelo, ni ne instigas virinojn rezigni pri siaj familioj por sukcesi profesie, sed ni asertas, ke ilia ĉirkaŭaĵo (Ŝtato – Socio – Familio) permesas al ili kombini la du agadojn sen ke unu estu malutila por la alia.

Tial necesas ŝanĝo en la strukturoj de la socio, ĉar egaleco ne estos atingita simple per leĝoj, sed ankaŭ necesas levi konscion, ke ni ne povas daŭrigi kiel ni estis: en multaj landoj, ni havas leĝojn, kiuj defendas egalecon, sed viroj trovas manierojn subpremi ilin. Ĝuste sur ĉi tiuj punktoj ekestas la graveco.

la bezono de kritika pensado, libera de dogmo kaj ne limigi nin nur al diskurso.

Ni memoru, ke seksismo ne estas ekskluziva por viroj, ĉar ankaŭ ekzistas virinoj, kiuj, konscie aŭ senkonscie, ĝin eternigas. Simile, feminismo ne estas ekskluziva por virinoj, ĉar ĉiuj viroj, kiuj konsideras sin defendantoj de homaj rajtoj, devus zorgi pri seksa egaleco. Tial estas esence, ke ĉi tiuj viroj aktive engaĝiĝu, rompante kun la heredaĵo de la patriarka modelo kaj rekonstruante sin sur novaj valoroj, kie ili vidas virinojn kiel egalulojn. Estas necese, ke ili definitive ekstermu superecon, aŭtoritatismen, posesivecon, konkurencivon kaj perforton kontraŭ virinoj.

Ni estas du malsamaj seksoj, kio ne signifas, ke ni estas kontraŭaj.

Mi finas per alvoko al ĉiuj, kiuj konsideras sin liberpensuloj, engaĝiĝi al laboro por ekstermi malegalecon kaj seksperforton en ĉiuj ĝiaj formoj, kaj tiel certigi, ke ni, kiel virinoj, povu plenumi niajn aspirojn kiel homoj, sen devi konformiĝi al antaŭestablitaj modeloj, kaj plej grave: ĉesigi la murdon de virinoj simple pro tio, ke ili estas virinoj. Ĉi tio ne estas nura virina kaprico, sed la konstruado de pli justa kaj egaleca socio, kiu respektas homan dignon.

Alicia Podestá

Centro por Studoj pri Homa Digno - Urugvajo

1Pikara Revuo
2Ekonomia Komisiono por Latinameriko kaj la Karibio

Kontribuo de Mario L. Benítez Reyes, Kunordiganto de Libera Penso, Valle de Villarrica, Paragvajo

Libera pensado kaj libera decidiĝo

Mi komencas ĉi tiun artikolon per la vortoj de la liberpensulo John Locke (1632-1704) al sia disĉiplo kaj amiko Anton Collins (1676-1729) al kiu baldaŭ antaŭ sia morto li skribis ĉi tion: "Mi estas malriĉa nesciulo, kaj se mi povas gratuli min pri io ajn, ĝi estas ke mi amas kaj serĉas la veron, kaj zorgas pri tio, kio ĝenas aŭ ne ĝenas ĉiujn.

Mi konsideras vin homo de la sama pensmaniero, kaj en tiu kunteksto, mi ĉirkaŭprenas vin frate.

Libera penso estas la plej alta manifestiĝo de homa ekzisto ĉar ĝi estas la kapablo de ĉiu individuo uzi racion kun plena libereco, koni la esencon de ĉio, kio ekzistas kaj okazas en la realeco, tio estas, la serĉado de la vero.

Libera pensado estas kapablo, kiu ne povas kaj ne devus esti limigita krom per racio kaj ideoj. Ĝi estas

la sola maniero atingi la scion pri la vero.

Tio ne kaŭzas senfinajn variojn de opinioj kaj malordon, sed male, ĝi estas rimedo kontraŭ ĉio ĉi. Ĝi estis ne nur permesita de la Biblio, sed ankaŭ ordonita; Salvador mem ordonis esplori la Skribojn por serĉi la veron. (Mi ne komprenas ĉi tiun pasaĝon kaj mi timas misinterpreti ĝin)

Gravaj liberpensuloj inkluzivas Sokraton, Platonon, Aristotelon, Bacon, Locke, Neŭtono, Voltaire, Montesquieu, Rousseau, inter aliaj.

Decido estas determinado, sekvanta procezon de selektado kaj taksado. Ni, kiel individuoj, havas la kapablon determini kiu opcio, kiu el diversaj eblecoj aŭ vojoj, estas la plej bona por ni.

La vorto "decido" devenas de la latina -decisio, -decisionis, kiu signifas opcion elektitan el inter aliaj; pli

Specife, la prefikso -de signalas apartigon; -cae-dere signifas tranĉi aŭ pritondi; kaj la sufikso -sion indikas agon. El tio, ni komprenas, ke decidi implicas elekti el multaj ebloj. Fari decidojn postulas tranĉi iujn ŝnurojn aŭ serurojn, kiuj ligas nin, kiuj malhelpas nin antaŭeniri aŭ liberigi nin.

La kapablo fari decidojn estas ŝlosila en la konstruado de identeco kaj bonfarto. En la rakonto de niaj vivoj, la mekanismoj per kiuj ni selektas en diversaj aspektoj konstante plibonigiĝas, estas intra- aŭ interhomaj, sed ankaŭ estas parto de la ĉiutaga vivo, malgrandaj decidoj kiuj ĉiam pasas por bazaj rutinoj kaj kiuj ĝenerale povas esti renovigitaj.

Se ni rigardas ĝin detale, ekzistas decido post ĉiu situacio, kiun ni alfrontas, kvankam la situacioj ne ĉiam estas problemaj, urĝaj aŭ kompleksaj, ni solvas per ago, en ĉiu momento por povi daŭrigi.

Decidado estas limo uzata kiel pli formala procezo por trakti pli larĝan panoramon, aŭ plurajn situaciojn samtempe, do ni serĉas taŭgan agmanieron, finfine planon por trakti situacion; en la dunganta kunteksto ĉi tiu plano kutime estas uzata je administra aŭ mastruma nivelo, kiu ĝenerale estas en la manoj de altrangaj manaĝeroj por precize gvidi kaj atingi certajn celojn.

Ĉiukaze, ĉar ni parolas pri taksado, estas plej bone havi kiel eble plej multe da informoj por ke ni povu fari bonan analizon kaj finfine fari bone informitan kaj pli prudentan decidon.

Laŭ la vortaro de la Reĝa Hispana Akademio, libereco (el la latina: libertas, -atis) estas la natura aŭ eneca kapablo, kiun la homo havas, agi tiel aŭ alie, ĉar li respondecas pri siaj agoj.

La stato de libereco difinas la situacion, cirkonstancojn aŭ kondiĉojn de iu, kiu nek estas sklavo, nek subjekto, nek trudita al ili per la deviga volo de aliaj. Alivorte, iu, kiu permesas al aliaj decidi ĉu fari ion aŭ ne, faras tion libere, sed ankaŭ respondecas pri siaj agoj tiom, kiom ili komprenas iliajn konsekvencojn. Libereco ankaŭ implicas klaran decidon fari bonon aŭ malbonon.

Libereco, komprenata kiel la malapero de subpremo, signifas nek voli subigi nek esti subigita, kaj implicas la finon de stato de servuteco. La sukceso de ĉi tiu formo de libereco dependas de kombinaĵo de individua (aŭ grupa) rezisto kaj la rezisto de ilia ĉirkaŭaĵo.

Filozofia etiko indikas, ke libereco estas eneca al la homaro; ĝi estas fundamenta fakto de homa ekzisto, bazita sur memkonscio kaj morala respondeco. Tamen, la individuo ne povas cedi sian propran liberecon/ respondecon al iu ajn alia, kaj tial libereco, en sia antropologia senco, estas io, kion oni ne povas forigi.

nek kontraŭdiri nek refuti.

La franca filozofo Jean-Jacques Rousseau (1712-1778) asertis, ke la kondiĉo de libereco estas eneca al la homaro, neevitebla aspekto de la posedo de la animo, kun la implico, ke ĉiuj sociaj interagoj post naskiĝo rezultigas perdon de libereco, ĉu libervola ĉu nevola. Li verkis la faman frazon, "Homo naskiĝas libera sed vivas ĉenita en la socio."

La plej profunda manifestiĝo de libereco kuŝas en la homa kapablo decidi. Se vi ne povas decidi ĉu vi estas libera aŭ ne, ĝi ŝajnas simpla, sed fakte ĝi estas tre kompleksa. Ĉu vi konsideras vin libera homo? Kio estas libereco? Ĉu vi faras decidojn, kiuj taŭgas por vi? Simplaj demandoj! Se ni serĉus supraĵan kaj rapidan respondon, ni dirus jes, efektive, ni estas liberaj kaj ni faras decidojn. Sed se ni pripensos iom pli, se ni observos nin mem por momento kaj estos honestaj kun ni mem, ni vidos la nombron da decidoj, kiujn ni faras, kaj la situaciojn, kiujn ni prokrastas por eviti decidi en la oportuna momento. En tiu momento, ĉu vi estas libera?

Decidado estas kapablo, kiu malhelpas multajn homojn kreski kaj evolui. Decidado estas ekzerco, kiu estas parto de nia ĉiutaga vivo kaj rilatas al la ebleco atingi bonajn rezultojn kaj formi la vivon, kiun ni esperas vivi.

Se ni rigardas la etimologian originon de la vorto "decidi", ni malkovras ĝian ligon al "disigi", signifante "tranĉi". Tamen, ĉi tiu asocio kun la ideo de tranĉado signifas, ke kiam ni elektas el serio de alternativoj, estas aferoj, kiujn ni devas flankenlasi. Fari decidon implicas apartigon, diri NE al unu kaj JES al alia.

Kaj ni ĉiuj scias kiom malfacile estas diri JES, kaj kelkfoje eĉ pli diri NE. Kian ajn elekton vi faras, vi devas alfronti konsekvencojn, kaj se vi ne faras tion, vi ne estas libera. Vi finas kaptita en situacioj, kiujn vi ne alfrontas, ĉar vi ne faris liberan decidon.

Unu el la ŝlosiloj por fari decidojn estas scii kaj vidi klare, kia devus esti la dezirata rezulto, ĉu ĝi konformas al la vivo, kiun ni aspiras, kaj havi precizan vizion pri tiu vivo.

Post kiam ni havos ĉi tiun klarigon, ni povos diri JES al tio, kio taŭgas al ni, kaj NE al tio, kio forigas nin de ĝi.

Por iuj, esti libera signifas ne esti malliberigita en ĉelo. Tiukaze, oni eble estas senigita je la libereco moviĝi, sed oni ankoraŭ havas la kapablon decidi kiel vivi kun ĝi. Kiel Nelson Mandela, kiu, kvankam li pasigis multajn jarojn malantaŭ kradoj, sentis sin libera ĉar li povis decidi kiel agi antaŭ tiu situacio. Kaj li klarigis ĝin tiel: "Mi estas la mastro de mia sorto, mi estas la kapitano de mia animo." Nu, tio estas libereco!

La aŭstra psikologo Viktor Emil Frankl, pluvivanto de la naziaj koncentrejoj de la Dua Mondmilito, diris, ke "la lasta el niaj homaj liberecoj estas decidi, kia estos nia sinteno en iu ajn cirkonstanco."

Fine, mi volas kunhavigi kun vi ĉi tiujn saĝajn vortojn de Isaac Newton, kiu kutimis diri: "Mi ne scias, kion mi montras al la mondo, sed mi vidas min mem kiel infano ludanta apud la maro kaj trovanta tie kaj tie malgrandan ŝtoneton aŭ belan konkon, dum antaŭ li muĝas grandega oceano da nekonataj veroj."

Konsultita Bibliografio

- D-ro J Bta. Weiss, Historia Universal, Volume XII
- D-ro J Bta. Weiss, Historia Universala, Volume XIII
- Diccionario Real Academia Española, <http://dle.rae.es/?id=NEeAr5C>
- El Librepensador, Magazine de Cultura y Pensamiento, www.ellibrepensador.com/2010/05/31/el-librepensamiento
- Definiciona, Definicion y Etimologia, www.definiciona.com/decision
- Renuevo de Plenitud, www.renuevo.co/decidir
- Wikipedia Enciclopedia Libre, www.es.wikipedia.org/wiki/Libertad
- Blog de Eduardo Marti, www.lideryliderazgo.com/1610/eres-libre-cuando-puedes-decidir/

Salutoj de internaciaj organizaĵoj

Garry McLelland - IHEU

Estas granda plezuro esti invitita hodiaŭ paroli antaŭ la Internacia Asocio de Libera Penso.

La renovigo de la IAFI okazis kiel paralela evento al la Monda Humanisma Kongreso de la Internacia Humanisma kaj Etika Unio IHEU, en Oslo en 2011.

Tiel, la historio de IAFI kaj IHEU estas proksime ligita.

Ni dividas komune la esencajn valorojn de libera penso kaj libereco por ĉiuj.

Ni ambaŭ subtenas vizon de demokratio, kiu devas esti submetita al sekularaj principoj.

Tiel ni estas du organizaĵoj, apartaj unu de la alia, sed kiel fratoj kaj fratinoj.

Povas esti iuj diferencoj en politikoj aŭ en kiel ni funkcias precize, same kiel ekzistas diferencoj inter la individuaj membroj de niaj respektivaj organizaĵoj.

Tio estas bone. Ĉiam ekzistos diverseco ene de la vasta movado de sekularaj, humanismaj, liberpensaj kaj nereligiaj organizaĵoj.

Se ne estus diferencoj de opinioj, ni malsukcesus kiel liberpensuloj! Sed estas multe pli, kion ni havas komune.

Do mi estas ĉi tie hodiaŭ por aŭskulti viajn reprezentantojn de membro-organizaĵoj kaj, krome, por lerni pli pri la laboro de la IAFI.

Rekompence, mi nun parolos tre mallonge pri kelkaj aspektoj de la laboro de IHEU ekde la kongreso de 2011.

Mi nur mencias tri laborkampojn.

La Raporto pri Libereco de Penso de IHEU estas nia daŭra studo pri la rajtoj kaj diskriminacio, kiujn alfrontas nereligiaj homoj tra la mondo.

Ni ekzamenas nunajn leĝojn kaj okazaĵojn en ĉiu lando de la mondo por identigi diskriminacion kaj nekontesteban persekutadon.

Ekde la pasinta decembro la raporto estas tute en

rete kun repaĝo dediĉita al ĉiu lando ĉe: freethoughtreport.com.

Ĉi tiu raporto, kunordigita kaj redaktita de nia Direktoro pri Komunikado kaj Kampanjoj Bob Churchill, estas grava rimedo en si mem: la mondo ne povas solvi problemojn ĝis ili estas malkaŝitaj, kaj la raporto provizas al aktivuloj la lingvaĵojn kaj pruvojn, kiujn ili bezonas por efektivigi ŝanĝon kaj ankaŭ por krei celojn por leĝdonantoj (ekzemple, se vi volas ŝanĝi vian takson en la raporto, tiam vi devas ŝanĝi la leĝon!).

Aktive, IHEU-membroorganizaĵoj transsendas la Raporton pri Libereco de Penso al la ambasadejoj de siaj propraj landoj, celvarbante registarojn tra la mondo por fini religiajn privilegiojn kaj anstataŭe adopti sekularismon, ĉesigi diskriminacion kontraŭ nereligiaj homoj, kaj kontraŭbatali socian persekutadon kontraŭ ateistoj.

La raporto ankaŭ skizas pli larĝan strategion, kompletigante nian laboron ĉe Unuiĝintaj Nacioj kaj aliaj internaciaj organizaĵoj, kaj ankaŭ kompletigante la laboron de niaj membroj kaj aliaj aktivuloj.

Ĉiuj ĉi tiuj diversaj fadenoj de nia laboro kuniĝas por reliefigi ĉi tiun simplan mesaĝon: nereligiaj homoj havas rajtojn, sed ili estas ofte malobservitaj; fakte, iuj nereligiaj homoj estas skandale persekutitaj, kaj ni ne toleros ĉi tiun maltoleremon!

La homaj rajtoj de nereligiaj homoj devas esti defendataj, por ke ili povu identigi kiel ateistoj, humanistoj, aŭ kio ajn ili volas, por ke ili povu esprimi sin libere, inkluzive de kritiko de religiaj kredoj, praktikoj, institucioj kaj gvidantoj kiel estas ilia rajto kaj kiel estas morale necese.

Tio kondukas min al la dua laborkampo, kiun mi volas mencii, nome nia internacia subtena laboro.

Ĉu ĉe la Unuiĝintaj Nacioj en Novjorko, ĉu ĉe la Konsilio

Homaj Rajtoj en Ĝenevo, ĉe la Afrika Komisiono pri Homaj kaj Popolaj Rajtoj, niaj delegitoj estas famaj - ne nur pro defendado

la humanisman politikan agendon - sed preni principan pozicion, bazitan sur evidenteco kaj enmeti antaŭ la demandoj, kiujn multaj aliaj NRO-oj faras timanta alproksimiĝi.

Ĉi tiu laboro ne estas nur loko por babilado. Ni estas Ni koncentriĝu pri parolado al ŝtatoj, kiujn aliaj ofte timante tuŝi - ekzemple en junio ni eldonis deklaro nome de Ensaf Haidar, la edzino de la malliberigita sauda liberalulo Raif Badawi, antaŭ la tuta Konsilio pri Homaj Rajtoj, inkluzive de la sauda delegacio.

Aldone al kampanjado por fini diskriminacion kontraŭ la nereliguloj, ni defendis la rajtojn de La Netuŝebluloj, elstarigante sklavecon kaj persekuton kontraŭkastaj kaj kontraŭsklavecaj aktivuloj en Maŭritanio, ni celas la rajtojn de seksaj malplimultoj (ni estis parto de la sukcesa koalicio por establi nova fakula pozicio pri seksa identeco kaj identeco de sekso), por virinaj rajtoj, por sano kaj la seksaj kaj reproduktaj rajtoj.

Ĉi-jare la Speciala Raportisto pri Religia Libereco aŭ Kredo dankis nian Direktoron de Defendo, Elisabeth O'Casey, pro ŝia decida kontribuo al

lingvaĵo de la nova Deklaro de Bejruto pri religia diskriminacio.

Kaj mi povas diri kun granda konfido, ke IHEU ludis decidan rolon en la kampanjo por malhelpi la landojn de la Organizo de Islama Kunlaboro (OIC) por efektiviĝi novajn rezoluciojn ĉe Unuiĝintaj Nacioj malpermesi "la kalumnion de religio".

Unu el la kialoj, kial mi estis tiel feliĉa okupi la postenon de Ĝenerala Direktoro ĉe IHEU komence tiu jaro estis ĝuste ĉar mi sciis, ke la organizo fokusiĝis al atingado de rezultoj betono. Parolado estas facila, sed ŝanĝo estas decida.

Oni povas esti liberpensulo aŭ humanisto laŭ aparteno aŭ identeco.

Sed ni devas esti aktivaj kaj ni devas labori strategie se ni volas realigi niajn ideojn. Jen certe la metodo, kiun mi intencas uzi. daŭrigu por la IHEU.

Tre rapide mi volas reliefigi alian gravan laborfakon: dum la pasintaj kvin jaroj, IHEU montris la manieron provizi defendon kaj Subteno por humanitaraj homoj en danĝero tra la tuta mondo. IHEU ĉiam provis respondi kaj helpi kiam Humanistoj kaj homaj-rajtoj-defendantoj havas bezonis nian helpon.

Sed ĉi tiu laboro plivastiĝis, precipe post la murdoj. en 2013 fare de la ateista bloganto kaj aktivulo Ahmed Rajib Haider en Bangladeŝo kaj la raciisma aktivulo Narendra Dabholkar en Barato.

Kun hororo, ni tiam atestis serion da murdintoj.

maĉetaj atakoj en Bangladeŝo dum 2015 dum 2016, kaj nur en tiu jaro estis novaj similaj murdoj en Barato kaj Pakistano kaj en la Maldivoj. En ĉiuj ĉi kazoj la viktimoj estis identigitaj kaj ili mem uzis vortojn kiel humanisto, racionalisto, liberpensulo, sekularisto.

Lastmonate, registaraj ministroj en Malajzio minacis elradikigi ateistojn, kaj la inspektisto La policestro en Kuala-Lumpuro malkaŝe deklaris, ke liaj fortoj provis inventi krimojn per kiuj Ili povus akuzi la lokan ateistan grupon.

Tiel, ĉi tiu tendenco - al perforto kaj La persekutado de ateistoj kiel tiaj estas terure reala. Kaj ĝi daŭras.

Responde, kiel mi jam menciis, la plej granda parto de la kerno de la laboro de IHEU ekde 2013 strategie adaptiĝis al ĉi tiu nova realo.

Krome, ni konstruis spionbazon ĉirkaŭ sekularaj movadoj en Sudazio, ni laboras kiam ajn ni povas por kontroli, poste por konsili kaj subteni individuojn, kiujn ni scias, ke ili estas en danĝero de atenco kaj ni provas – kvankam Kompreneble, ĝi estos furioza batalo. – por ŝanĝi publika opinio en malamikaj landoj per la amaskomunikiloj kaj laboristoj lobiado.

Rekte subteni dekojn da individuoj en danĝero ne nepre estas tasko, kiun ĉiu... La IHEU kompreneble volis vidi tion okazi. Ni havas havis fortan membraran ĉeeston en Barato dum multaj jaroj, sed neniuj intencis fokusiĝi sur la sud-azia regiono en

precipe dum tiuj kelkaj jaroj. Sed estis necesa respondo al nova minaco.

Mi kredas, ke estas alia leciono en ĉi tio por aktivuloj. De ĉie: ke niaj propraj mallarĝmensaj ideoj kaj obsedoj intelektaj interesoj devas cedi al neceso **moral**a.

Estas eraro imagi, ke ĉar ni asocias humanismon kaj liberan pensadon kun la Klerismo en Eŭropo, ni tial ĉiam povas projekcii

niaj propraj situacioj kaj dinamikoj ĉirkaŭ la tuta **mondo**.

Hodiaŭ pli ol iam ajn ni devas esti malfermitaj al regionaj varioj ene de nia propra movado kaj ni devas esti sentemaj al novaj kaj evoluantaj minacoj ĉirkaŭ la mondo.

Bonŝance, nuntempe ni havas la ilojn kaj la teknologio, kaj eĉ kelkaj institucioj por ebligi ĉi tiu verko.

Sed estas nia tasko uzi ĉi tiujn ilojn kaj instituciojn por laŭ nia plej bona kapablo. Nia tuta filozofio kaj principoj estas nur varma aero kaj disverŝita inko, krom se ke ni ne laboras por praktiki ilin kaj ŝanĝi la mondon.

Mi jam parolis pri diverseco ene de movadoj
nereligiaj kaj kiel ni devus taksi diferencojn de opinioj.

Kompreneble ni devas klopodi atingi nian
Celoj kune!

Tial mi kredas, ke humanistoj, sekularaj, liberaj
Pensuloj devas kunlabori pri niaj komunaj celoj ĉiu
kiam ajn eblas.

Jen ekzemplo. La Raporto pri Libereco de Penso, el kiu
Mi jam menciis, ke ĝi estas instigata de individuaj esploristoj
kaj organizoj el la tuta mondo.

Estas kontribuoj de ateistoj en Turkio, de humanistoj
el Niĝerio, eks-islamanoj el Maroko kaj sekularistoj el Latinameriko... kaj eĉ
"Briloj" el Rusio!

Simile, en nia defendlaboro, ni kunlaboras
pli kaj pli kun niaj membro-organizoj: per la
subtenante ilin kontribui al la procezo de Universala Perioda Revizio de
UN, ekzemple, kaj invitante iliajn
reprezentantoj partoprenos kiel delegitoj sub la aŭspicioj de IHEU

Fakte, ni havas tute novan programon pri Kresko kaj Disvolviĝo, gvidatan
de nova membro

plentempa membro de la teamo, Giovanni Gaetani venanta el Italio.
Per ĉi tiu programo, IHEU etendiĝas trans la baron
lingvoj, kun nova laborposteno en pluraj
lingvoj kaj en mondopartoj kie
Ni antaŭe estis subreprezentitaj.

Jen malfacilaj kaj danĝeraj tempoj, kun novaj
kaj brutalaj minacoj kontraŭ individuaj liberpensuloj kaj
insidaj novaj manifestiĝoj de malamo, supremacismo kaj kontraŭsekularismo.
Sed ĝi estas ankaŭ ekscita periodo por IHEU, kiu vidas nin kreski kaj...

tutmondigi.

Mi volas, ke ni forte defendu humanismon kaj homajn rajtojn por subteni
demokratajn principojn, inkluzive de sekularismo, kaj rezisti la

malamo kaj maltoleremo venantaj de ĉie.
Mi estas certa, ke ekzistas vasta ŝanco kunlabori en ĉi tiu vizio kun la
membroj de la IAFT kaj iliaj
partizanoj.

Dankon denove pro la invito hodiaŭ, kaj mi antaŭĝojas pri tio.
paroli kun vi ĉiuj ĉi tie, hodiaŭ kaj en la estonteco.
DANKON.

François Padovani - CLIPSAS

provizora versio
(Kontakto- kaj Informcentro de la Subskribintaj Povo de la Apelacio de
Strasburgo)

Sinjorinoj kaj Sinjoroj,
Miaj amikoj,
Miaj fratinoj kaj fratoj,

CLIPSAS estis kreita en 1961 de 7 eŭropaj obeencoj, kiuj deziris unuigi tion,
kio estis disigita, kaj krei
tiel nomata universala masonaĵo kun pure eŭropa fokuso.

Kian longan vojon ni faris ekde 1961. Hodiaŭ, 114
La CLIPSAS-obeemoj konsistigas la CLIPSAS, kiu reprezentas je
tra ĉiuj kontinentoj, kun ĉirkaŭ 400 000 framasonoj en
la tuta mondo. Tio estas la frapa povo de CLIPSAS.
Ni nuntempe havas tre specialan statuson. CLIP-SAS estas observanto ĉe
la Unuiĝintaj Nacioj (Konsilio
Ekonomia kaj Socia (EKOSOK). Ĉi tiu termino de observanto
estas tre grava ĉar ĝi estas la plej alta "distingo" kiu
estas donita je la nivelo de NRO-oj.

Ni laboras amplekse pri edukado, libereco de
konscio, sano, la rajto je sekureco.

La laboro de CLIPSAS estas farata ŝtato post ŝtato. Nun estas
Ni laboras jam de du jaroj pri la kreado de la Observatorio pri Homa Digno
tutmonde. Ĝi estas
io escepta.
Ni ankaŭ estas en la procezo krei Komisionon
Bioetiko je tutmonda skalo. Jen projekto, kiun mi prezentos en Barcelono
ĉe nia sekva asembleo.
ĝenerala.

Ĉiuj ĉi tiuj gravaj projektoj montras al ni kiom multe la

Framasonismo ĉiam havis la vokon de
Konstruante la estontecon. Ŝia spirita forto pelas ŝin antaŭen.
senĉese klopodante konstrui la Templon de la Homaro, tio estas, krei pli
feliĉan, pli dignan kaj pli liberan homaron. Tamen, ĉi tiu forto estas

devenante de absoluta respekto por metafizikaj konceptoj
de ĉiu el ĝiaj membroj kaj ilia rajto kredi je
kreiva ento, same kiel ilia rajto ne kredi je ĝi.

Labori en la absoluta libereco de konscienco pledata en liberala
framasonismo estas unu el la defioj
grava liberecana problemoj, kiun nia institucio devas alfronti en
la estontecon por labori serve al la komuna bono kaj por
ne cedu al fundamentismaj kaj sektismaj tentoj
kiuj volas atingi la subprematajn homojn de socioj
kaj kondukos al registaro de fanatikeco kaj maltoleremo, superanta tiun
de racio.

En la kompleksa mondo, en kiu ni vivas,
Konstrui la estontecon de civilizo postulas decidemon.
en niaj konvinkoj kaj fido je niaj idealoj, valoroj kaj principoj. Tio nepre
implicas la obstinan praktikon de toleremo en ĉiam ŝanĝiĝanta mondo.

pli netolerema, pri la aktiva lukto por establi sistemon
kie toleremo ne estas nur retorika esprimo sed prefere forto kiu transdonas
ĉi tiun ideon, enplantas ĝin kaj metas ĝin en praktikon.

Ne povas esti estonteco por nia universala institucio
se ŝi ne engaĝiĝas socie.

Hodiaŭ pli ol iam ajn, konstrui la homon kaj
Konstrusocieto estas du celoj ligitaj unu al la alia.
la alian kaj subtenas unu la alian. Nuntempe li
ekzistas faktoroj, kiuj havas pli grandan influon ol antaŭe sur la
kreskanta sento de necerteco kaj timo pri la estonteco:

novaj teknologioj, kiuj kreas novajn formojn de
sociaj retoj uzataj por malicaj celoj de

multaj kaŝitaj potencoj, la ekzisto de demokratiigaj sistemoj kiuj estas pli kaj pli deklaraj anstataŭ realaj kaj kiuj kaŝas aŭtoritismajn reĝimojn sen esprimlibereco, la korupto de ekonomiaj potencoj aliancitaj kun la aktoroj Politikistoj, aŭ la misfamigo de politiko kiel socia instrumento, estas nur kelkaj ekzemploj, tamen tre reprezentaj, kiuj havas signifan efikon.

kaj kiuj kompromitas la nunan realecon metante inter (krampoj) la sociaj kaj politikaj gajnoj akiritaj post al jardekoj da sociaj luktoj.

La ekonomiaj grupoj de dominaj landoj, de unupartiaj instancoj, gvidataj de la ekonomioj la plej potencaj kaj trudas ekonomiajn rilatojn koncentrante ĉiam pli da profitoj kaj ekskludante la plimulton, eĉ ĝis la punkto de subpremaj formoj de kulturo. Konsumismo kiu negative efikas sur la vivkvaliton kaj ideologiaj procezoj kiuj degradas la volojn kiuj alproksimigas landojn, naciojn, registarojn kaj civitanojn. Ni devas ĉiam memori niajn humanismajn radikojn, ĉar la historio montras al ni per la faktoj, ke Ĉiufoje kiam humanismo malaperas, malegalecoj pliiĝas. Riĉeco generas nek justecon nek homan disvolviĝon. Dum malriĉeco daŭras

estas kondiĉo kiu limigas liberecon de konscienco, demokration kaj liberecon.

Ni ne povas antaŭvidi pli bonan estontecon por la homa plibonigo sen krei la tenon de konscio kaj la disfaldo de universalaj valoroj inter kiuj, sendube la plej grava, estas solidareco.

La koncepto de solidareco implicas servon al aliaj, la konscio, ke la alia estas mi mem, sed pli grave, ĝi implicas la neceson, ke ĉiu

Liberaĵoj viroj kaj virinoj, kiuj konsistigas la homaron, ludas sian rolon laborante por la progresema elimino de maljusteco kaj fizika, morala kaj spirita fremdiĝo de personoj kaj popoloj, kaj ankaŭ al la konservado de nia komuna medio.

Plibonigi la homojn kaj la socion, kaj protekti nian medion, estas la necesaj kondiĉoj por homa progreso kaj la konstruado de la homa civilizo de la estonteco.

Tio povas okazi nur se ni montras de vera solidareco kiu batalas kontraŭ fanatikeco kaj fundamentismo en ĉiuj ĝiaj formoj, kontraŭ agreso, kontraŭ perforto, kontraŭ ĉia ekskludo, ĉu seksisma ĉu bazita sur seksa orientiĝo, kredoj, raso aŭ malsamaj kulturoj, kaj kiu defendas pacon, liberecon de konscienco, penslibereco, esprimolibereco, la reciproka respekto. Nur sub ĉi tiuj kondiĉoj la homaro atingos Bonŝancon antaŭeniri al harmonia kaj paca disvolviĝo.

La tutmonda scenejo ampleksas la tutmondiĝon de mondo-mondigo, kiu ĉeestas en ĉio kaj ĉiuj. Ĉu je la individua aŭ planeda nivelo. Tamen, kontraŭstari tutmondiĝon ne havas sencon ĉar ke ĝi havas multajn pozitivajn aspektojn, kiujn necesas evoluigi. Tamen, estas absolute necese kontraŭstari la maljustecojn, kiujn ĝi generas.

La rolo de framasonismo, kaj de CLIPSAS aparte-

pli kulira, estas ĝia projekcio en la estontecon. Dum la tutmonda kunteksto spertas gravajn traŭmatajn ŝanĝojn, pripensi nian nuntempon kaj fari projekcii en la estontecon ŝajnis racia neceso por nia iama frataro. Konsiderante multajn analizojn, ni povis identigi esplorkampon kaj agadkampon, el kiu framasonismo,

fidela al siaj noblaj tradicioj, havas la ŝancon kaj la devon sin devontigi per uzado de sia humanisma tradicio kaj por desegni eblan estontecon. Ne estos vera progreso, kiu ne estos nur teknika, se la homo ne estos prenita kiel la centra elemento, prioritatigante la disvastiĝon de la

homa digno kaj proponante solvojn, kiuj permesos al ĝi profiti de progreso anstataŭ subigi ĝin per praktikoj, kiuj transformos lin en viktimon. Projekcii nin en ĉi tiun novan mondon, kiu venas Framasonismo bezonas fortajn kaj pripensemajn obojn, sed ankaŭ, kaj plej grave, ĉeeston kaj forĝi la plej proksimajn eblajn ligojn inter ni, framasonoj, sed ankaŭ kun la socio. Tial mi estas Tial, ĉeestanta hodiaŭ. En la kunteksto de tutmondiĝo, ni bezonas lerni evoluigi tutmondan pensmanieron kiu reprezentas la sintezon el nia sperto kaj niaj apartaj pripensoj. En Ĉi tiu perspektivo, CLIPSAS, perfekte taŭgas kiel inter-obeema platformo laboranta kune kun diversaj integriĝaj grupoj, kiuj lastatempe sukcese aperis en diversaj partoj de la

mondo kaj precipe en Afriko, Ameriko kaj Eŭropo.

Fine, nia fundamenta tasko estas konstrui interkonsentojn ĉirkaŭ niaj universalaj valoroj kaj tutmondiĝi ĉi tiun konstruon por prezenti ĝin al la sekulara mondo kaj al la socio.

La estonteco vokas nin, kaj nia mondo bezonas konstrui novan, ampleksan kaj daŭrigeblan socian kontrakton bazitan sur sur la plej bonaj valoroj de nia mondo kaj nia institucio aparte?

Ni subtenu plenan homan disvolviĝon kaj civitanan respondecon. demokratio, la respubliko, justeco kaj la rajto fari tion Ĉiuj ĉi tiuj parametroj influas la vivkondiĉojn de homoj, donante al ili la rajton libere ekzerci siajn proprajn konstruado.

La tutmonda platformo CLIPSAS povas fariĝi ŝlosila faktoro en la progreso de framasonaj obeemoj. kiuj integras ĝin, danke al la disvolviĝo de diversaj agadoj efektivecoj kaj daŭra subteno, kiuj ebligas ilian disvolviĝon. El ĉiuj

Tiutempe, framasonoj estis ĉe la avangardo kiel laboristoj kaj defendantoj de libereco, sekularismo kaj toleremo, asertante sian statuson kiel liberpensuloj.

Libereco estas la esenco de esti homo; ĝi estas postulo. etiko, kiu bedaŭrinde ofte estis malakceptita en Historio. Esti home libera estas esti libera kun la aliaj en spirito de solidareco kaj en ĉiam pli vastaj cirkonstancoj, en harmonio kun la filozofia kaj politika koncepto pri la Rajtoj de la Homo kaj la Civitano, kiu establas politikajn liberecojn kaj socia.

Pri ĉi tiu punkto, ni komprenas, ke ni devas batali

defendi sekularismon kiel totalan esprimon de libereco kontraŭe al dogmoj kaj fundamentismo, ne nur religiaj, sed ankaŭ politikaj, ekonomiaj aŭ rilataj

al ksenofobio, same kiel ajna alia metafizika koncepto kiu devas resti ene de la sfero de individua libereco kaj ne kiel subprema devo.

Reasertante la celon de la Strasburgo-Apelacio, laborante por framasona unueco, por generi sinergiajn tiel ke la komuna konstruo estas riĉigita per diferencoj en vidpunktoj kaj atingoj, estas la plej grava rolo

kian rolon povas ludi CLIPSAS en la disvolviĝo de progreseman estontecon por nia institucio.

Sekve, ne povas esti pesimismaj sentoj pri la estonteco de framasonismo, sed Male, regula revizio adaptita al la cikloj de la historio kaj la necesoj de vera homa evoluo.

Giulio Ercolessi - FHE

Sinjorinoj kaj Sinjoroj,

Karaj amikoj,

Unue, mi varme dankas la Internacian Asocion de Libera Penso pro ĝia invito kaj gastamo.

Kaj permesu al mi, kiel italo, ankaŭ envii vin.
post aŭskultado de la interveno de membro de la franca registaro, kiu parolis ĉe kongreso de la Libera Penso.

Hodiaŭ kiel hieraŭ, kaj eble eĉ pli ke hieraŭ, sekularaj movadoj devas kuniĝi tra Eŭropo, kaj, legante la programon de ĉi tiuj malmultaj Nuntempe mi ĝojas vidi, ke granda kunlaboro inter diversaj sekularaj agantoj kaj diversaj landoj atingas tian sukceson.

La eŭropa projekto kaj homaj rajtoj neniam estis tiom pridubataj ekde la fino de la Dua Mondmilito tutmonda. Malhelpoj kaj defioj al eŭropa unueco Ili ne mankas: la intertraktadoj pri la Breksito, la kresko de ekstremdekstra populismo, registaroj kiuj malobservas malkaŝe fundamentaj rajtoj, manko de rekono de la rolo kaj libereco de scienca esplorado, malfido de civitanoj al projekto, kiun ili ne

Ili komprenas pli, necertecojn pri la scenaro de eŭropa integriĝo, kreskantan aktivismon de la diversaj Preĝejoj kaj konservativaj religiaj grupoj kaj eĉ-furioze reakcia...

Alfronte al ĉi tiuj minacoj, sekularistoj havas decidan rolon por ludi. Ni devas komenci labori hodiaŭ por fortigi valorojn kaj humanismaj principoj, kiuj estas karaj al ni: senpartieco publikaj aŭtoritatoj, libereco de esprimo, libereco de kredo kaj ne kredi, egalrajteco, egaleco Seksa egaleco, egalaj rajtoj kaj digno por GLAT-uloj, solidareco kun la plej vundeblaj, sen forgesi migrantojn, rifuĝintojn kaj azilpetantojn, kies

Rajtoj estas malrespektataj ĉiutage, eĉ en Eŭropo, kaj eĉ de la plej multaj registaroj de la membroŝtatoj de la Eŭropa Unio. Alfronte al la kresko de ekstremismo, ĉu politika ĉu religia, mi invitas ĉiujn

sekularistoj en Eŭropo, kaj pretere, reinvesti en la kampon de moralaj valoroj, tro ofte lasitaj al konservativuloj ĉiuj haroj.

Per tio, mi celas la reapropriadon de certaj konceptoj

ŝlosiloj, kiujn ni progresemuloj kelkfoje hezitas uzi, ĉar tro ofte transprenita, manipulita, deturnita de la Kontraŭabortaj grupoj: protekto de homa digno, defendo de vivo, protekto de familioj, antaŭenigo de religia libereco, por nomi nur kelkajn

kelkaj. Estas tute neeble lasi niajn kontraŭulojn kun monopolo pri la nominala defendo de ĉi tiuj valoroj. Ĉar, por preni nur ĉi tiun ekzemplon, sekularistoj Ili ankaŭ evidente defendas familiojn, sed en inkluziva dezajno, malferma al multaj formoj de familioj kiel ili ekzistas kaj kiel ni ĉiuj konas ilin De nun pluen.

Jen unu el la celoj, kiujn la Eŭropa Humanisma Federacio starigis al si: repreni ĉi tiujn principojn kaj valorojn. Nia federacio hodiaŭ kunigas pli ol 60 diversaj organizaĵoj (sekularaj, humanismaj, ateismaj, raciismaj, sekularismaj, ktp.) kiuj troviĝas sur la sama valoroj. Kun siaj partneroj, feminismaj asocioj, De planado, lobiado por GLAT-rajtoj, kaj eĉ progresema religiaj movadoj, nia federacio klopodas alporti sekulara kaj progresema mesaĝo al decidantoj Eŭropa, al la Eŭropa Parlamento kaj la Konsilio de Eŭropo kaj UN.

Lastan union, ni renkontiĝis kun Frans Timmermans, la unua vicprezidanto de la Eŭropa Komisiono respondeca pri fundamentaj rajtoj.

En septembro, ni renkontiĝis kun la estona prezidanteco. de la EU-Konsilio en Talino. Lastan semajnon, ni ni estis en Varsovio por la ĉiujara OSKE-kunveno kie ni alvokis al protekto de nekredantoj je danĝero, tutmonde. Kaj komence de la semajno, ni Ni estis ĉe UN en Ĝenevo por defendi la rajton je aborto. Kion ajn oni pensas pri la direkto de eŭropa integriĝo, ĉi tiu ĉeesto estas esenca por nia

konsilioj doni sekularan voĉon kaj ne forlasi la kampon senpaga por konservativaj aŭ reakciaj preĝejoj kaj religiaj organizaĵoj.

Antaŭ ol fini, mi ŝatus atentigi vin pri Temo kara al mia koro: sekularismo kiel faktoro de integriĝo. En multaj gastigantaj landoj, integriĝo migrantoj, rifuĝintoj kaj azilpetantoj estas aparte bazita sur interreligia dialogo. Kiel vi scias, iuj migrantoj devas forlasi sian landon specife ĉar ili ne plu povas toleri la premon de religiaj ekstremistoj. Tio validas por nekredantaj migrantoj. ateistoj, agnostikuloj kaj liberpensuloj, sed ankaŭ gejoj, ambaŭseksemaj kaj transseksuloj. Kiam ili fine trovas sin en nia landoj, kelkfoje ene de medioj kun alta koncentriĝo de ne-

Migrante, ili ofte ne sentas sin liberaj aserti siajn
Sekularismo. Ni ne rajtas esti timemaj: ni devas kuraĝi aserti, ke
sekularismo estas la plej bona maniero integri diversecon. Ĝi estas afero
de la vivo.
kune, sed ankaŭ de homa digno kaj libereco
individuo. Precipe kiam en certaj landoj,

kiel la mia en Italio, socia helpo por migrantoj pasas
tro ofte, kaj precipe fare de religiaj organizaĵoj.

Mi finos per ĉi tiuj kelkaj punktoj por reflektado kaj denove dankas vin
anticipe pro ĉi tiuj diskutoj, kiuj mi scias, ke estos
konstruktiva por eŭropa kaj internacia sekularismo.

Jean-Jacques Subrenat, por la CFI

(Centro por Enketo) kaj la RDFRS (Richard Dawkins)
Fondaĵo por Racio kaj Scienco)

Bonan matenon Sinjorino, bonan matenon Sinjoro,

Mi dankas la organizantojn pro la invito al mi partopreni la
Mi donas la parolon al ĉi tiu internacia simpozio, kaj mi salutas la
reprezentantojn de la asocioj, kiuj partoprenas en ĝi.

Ĉe la fino de mia prezento, mi legos mesaĝon, kiun Profesoro Richard Dawkins adresas
al vi.

Ĉi tiu kongreso okazas en kritika tutmonda kunteksto:
Pli ol iam ajn, obskurantismo instigas perforton, dum
ke religiaj dogmoj estas uzataj por malhelpi justan kaj ekvilibran homan
disvolviĝon (edukon, kulturan, socian, ekonomian). Delonge, la

Demokratioj prave kritikis la misuzojn de diktatoroj kaj teokratioj, sed ni
estu singardaj por ne...

imiti. En multaj landoj, inkluzive de demokratioj,
teologia aliro estas proponita aŭ trudita anstataŭe
Kaj anstataŭ taŭga edukado, "kreismo" estas instruata per tiom da kaj
foje pli da rimedoj ol teorio.
Kiel rezulto de tiu evoluo, fatvoj estas aplikataj anstataŭ leĝoj.
voĉdonita de legitima leĝdona organo. Mallonge, la
malobservoj de rajtoj kaj liberecoj konsistigas unu el la plej
gravaj defioj de nia tempo.

Ĉi tiu kunteksto postulas decidan agadon de niaj organizaĵoj, ĉiu kun siaj
apartaj trajtoj, eble kun pli granda kunordigo inter ili.

La Centro por Enketo (CFI) kaj la Fondaĵo Richard Dawkins por Racio kaj
Scienco (RDFRS) petis min
reprezenti ilin ĉe ĉi tiu kongreso. Mi tial uzas ĉi tiun okazon por dividi kun
vi la fondajn principojn de ĉi tiuj
du unuoj: "antaŭenigante klerismajn valorojn (kritikan pensadon, scian
kulturon, humanismon, individuan liberecon) en la 21-a jarcento", [https://
www.centerforinquiry.net/](https://www.centerforinquiry.net/)
Kion faras ĉi tiuj du asocioj?

En Usono, en 2016, CFI kaj RDFRS kuniĝis, kaj
nun havas komunan estraron (kiu inkluzivas profesoron Richard Dawkins),

kaj komuna Ĝenerala Direktoro (S-ino Robyn Blumner). 2016 ankaŭ estis
markita per turneo de
La prelegoj de Richard Dawkins tra Usono
kun pli ol ses mil partoprenantoj. Krome, CFI metis
establis kaj funkciigas instruistan trejnad instituton
por la scienco de evolucio (TIES, Instruista Instituto por
Evolua Scienco). Mi ankaŭ ŝatus atentigi vin pri la programo de la
"Sekularaj Celebrantoj", kiu, post juĝo prononcita en du

ŝtatoj en Usono (Indianao en 2014, Ilinojso en 2017) permesas al kvalifikitaj
laikoj plenumi certajn eventojn, kiel ekzemple geedziĝon. Fine, en Usono

la kampanjo "Malkaŝe Sekulara", kiu celas
kuraĝigi kaj subteni sekularajn homojn kaj ateistojn akiris iom da impeto.

Tutmonde, la laboro de CFI estas farata ĉefe per la Konsilio pri Homaj
Rajtoj de UN.
en Ĝenevo, kie li decide asertas la nereligian realecon en la politika sfero.
Krome, lia programo "Sekulara Savo" subtenas la

homoj, kiuj, pro sia sekulara aŭ
Ateistoj estas viktimoj de persekutado kaj grava perforto.
kaj kelkfoje oni eĉ minacas ilin per morto.

Fine, jen la mesaĝo de Profesoro Richard Dawkins
alparolo al la organizantoj kaj partoprenantoj de ĉi tiu
Kongreso, mesaĝo kiun mi tradukis el la angla:

"La Sekulara Savo-Programo"
starigita de nia "Centro por Enketo" helpas ateismajn blogantojn kaj
aktivulojn forlasi landojn kie ili estas persekutitaj aŭ eĉ minacataj per
morto, simple ĉar ili
malakcepti religion. Ĉi tiuj homoj faris neniun krimon.
perforto. Ili nek ŝtelis nek trompis iun ajn.
Ilia sola krimo estas pensi racie, en
lando kie malsaĝo estas deviga. Ili estas nur
kulpa pri tio, kion George Orwell nomis "la krimo de
"Pensado" (Penskrimo).

Parafrazante diraĵon kiu sonas vere, "la
"Blasfemo estas senviktima krimo." Ĝi estas neakceptebla.
kaj eĉ preter la ridinda, ke tio povus eĉ konsistigi krimon, kie ajn vi estas
sur la planedo.

Mi instigas ĉiun el vi en ĉi tiu honorinda asembleo fari vian plejebelon por
kontraŭbatali blasfemleĝojn kaj ĉesigi la persekutadon de liberaj homoj.

pensuloj, tra la tuta mondo.
Rikardo Dawkins.

Originala teksto :

"La programo Sekulara Savo de la Centro por Enketo helpas
ateismajn blogantojn kaj aktivulojn eskapi el landoj
kie ili estas minacataj de persekutado, aŭ eĉ morto,
simple pro malakcepto de religio. Tiaj homoj faris neniun perforton. Ili nek
rabis nek trompis iun ajn.
Ilia sola krimo estas pensi racie en lando kie malracio estas deviga. Ili
kulpas nur pri tio, kion Georgo
Orwell nomis Penskrimo.

Estas bone dirite, ke "Blasfemo estas senviktima krimo."
Estas pli ol ridinde, ke ĝi estas krimo entute, ie ajn en
la mondo.

Mi instigas ĉi tiun aŭgustan instancon fari ĉion eblan por venki
blasfemleĝojn kaj ĉesigi la persekutadon de liberpensuloj tra la mondo.

Rikardo Dawkins.

Raquel Ortiz - Sekulara Eŭropo

Saluton amikoj de Libera Penso.

Mi transdonas al vi salutojn el la Eŭropa Asocio
La sekularaj homoj, kiujn mi reprezentas ĉe ĉi tiu kunveno,
kiuj estas parto de ĝi kaj kiuj batalas ĉiutage por atingi politikan
celon: la laikan ŝtaton en Hispanio.

Sekulara Eŭropo ne nur batalas por apartigo
de la Eklezioj kaj la Ŝtato, sed iras multe pli foren: rajtoj
de homo, defendo de tio, kio estas publika, religio ekster la lernejo,
historia memoro kaj respublikanaj valoroj, batalo por GLAT-rajtoj kaj
aparte la
virinaj rajtoj, kiuj reprezentas pli ol duonon de la
loĝantaro kaj kiuj ankoraŭ vivas en situacio de submetiĝo al viroj.

Sekulara Eŭropo partoprenas en la supre menciitaj sociaj movadoj
kaj kunlaboras kun politikaj partioj por ke
la institucioj devas esti strikte neŭtralaj kaj sekularaj.

Ankaŭ grava laboro estas farenda kun la sindikatoj.

edukado por atingi edukan pakton por publika kaj sekulara edukado
ekde la kresko de

Privataj lernejoj, pagitaj per publika mono, progresis.
laŭ spektakla maniero.

La rajto al digna morto estas ligita al libereco de konscienco
Kaj pro tio, Laŭca Eŭropo kunlaboras kun kaj subtenas la asocion Rajto
al Digna Morto.

Ni kontraŭas ĉiajn ideologiajn, simbolajn kaj ekonomiajn privilegiojn
pro kialoj de
kredo aŭ ia ajn ideologio. Nia batalo kontraŭ interkonsentoj kun la
Sankta Seĝo, la registrado de novaj
Katolikapreĝejoj konstruaĵoj kaj senimpostigo
kaj impoststarifoj por ĉi tiu privata kompanio.

Kaj fine, mi ŝatus danki la movadon de Libera Penso pro organizado
de ĉi tiu kunveno por kunigi fortojn kontraŭ la Ŝtatoj.
kiuj malhelpas kaj limigas LIBERECON DE KONSCIENCO.

Dankon multege

Parolado de Alain de Khegel

La potenco de la liberpenso mesaĝo revoluciulo en Latinameriko

Kiam nia amiko Christian Eyschen informis min pri la
Antaŭvidante la 7-an Internacian Kongreson, komence de la jaro,
invitante min alparoli vin mallonge ĉe la malfermo de la plena
kunsido, mi tuj akceptis kun
konvinko. Kaj mi sugestis, ke li diru kelkajn vortojn al
temo de aspekto, kiu estas aparte kara al mia koro: la
forto de la mesaĝo de revolucia libera penso en
Latinameriko. Parto de la mondo, kiun mi bone konas.
al kiu mi rapide alkroĉiĝis kaj kie mia diplomatia kariero donis al mi la
privilegion esplori ĝin amplekse en ĉiuj direktoj dum la lasta jardeko de

pasintjarcenton. Mi tiam reprezentis mian landon al la
regionaj kunlaboraj instancoj. Ŝanco volos.
ankaŭ ke mi ĵuste rakontis mian profundan alligitecon kaj sperton en
libro titolita
" Latin-Ameriko kaj la Karibio de la Klerismo ."

En tempo kiam la Klerismo flagras kaj danĝere minacas formorton
en pluraj mondopartoj
planedo, mi ja restas fascinita de la heredaĵo de la Franca Revolucio
en Latinameriko. Kaj la ĉeesto ĉi tie de
pluraj miaj amikoj, inkluzive de Angel Jorge el Bonaero
Clavero, kiun mi renkontis antaŭ nelonge ĉe lia hejmo en Argentino,
sed ankaŭ tiu el Montevideo, Elbio Laxalte Terra,
kiu kampanjas tiel arde tra la suda kontinento
usona por daŭrigi kaj konstrui sur ĉi tiu heredaĵo,

povus nur konsistigi por mi plian engaĝiĝon esti apud vi. Elbio estas
por mi la personigo mem de ĉi tiu konstanta, forta kaj

viva kun la mesaĝo portata de la heredantoj de 1789 pretere
la maroj kaj oceanoj. La tuta movado, kiun ni kutime nomis " Bolivara
" por simpleco, ĉar
Francisco de la Miranda al Joseph Garibaldi tra José Martí, Simon
Bolivar, Bernardo O'higgins kaj
Benito Juarez restas impona liberiga forto kiu
Ĝi estas portanto de espero. Liberiganta, kompreneble, unue kaj ĉefe de la
dominado fare de eŭropaj potencoj, kiuj kaptis la spacojn kaj riĉaĵojn
de subkontinento
per subskribo de la fama fondotraktato de Tordesillas, dividante la
spacojn kaj la bonajn animojn de la indianoj
inter la du regnoj Hispanio kaj Portugalio. Ĝi estas
Estas vere, ke ambaŭ ĉi tiuj povoj havis la belan
certigo de la venkintoj kaj beno de potenco
Katolikaj, apostolaj kaj romkatolikoj tiel certigis la regadon dum longa
tempo super la spiriteco de indiĝenaj popoloj, de tiam kaptitaj kaj
senigitaj je siaj
kaj palpebla kaj tradicia heredaĵo. Tiuj, kiuj konas la historion de ĉi
tiu parto de la mondo, scias, kiel
Ĉiuj el vi ĉi tie, ke malgraŭ ĉio, kaj per miksado
Fekunda kultura heredaĵo, la postvivado de antaŭkolumbaj tradicioj
daŭris. Tiom, ke, kun Mario Vargas Llosa¹
Mi dirus: " Mia intereso, mia scivolemo, kaj ankaŭ mia pasio
por ĉi tiu kompleksa, tragika kaj impona mondo, de intensa
kreemo, al nedirebla sufero kaj doloro, kie la
la plej rafinitaj formoj de civilizo miksiĝas kun tiuj
de la plej malbona barbareco, restis sendifekta ĝis la-

¹ En "Vortaro de Amantoj pri Latinameriko", Plon, Parizo, 2005

"Hodiaŭ... ". Certe, la aŭtoro ne malpravas, sed ĝis kia grado? Prezo? Ni bone scias kiom da persistemo, de Necesis persisteco, kuraĝo kaj decido por tiuj, kiuj sekvis la Liberigantojn kaj promesis sin al iliaj poste, antaŭ Latinameriko, de Meksiko ĝis la Fajrolando ne liberiĝas de dogma enfermo truditaj de absolutaj monarkioj, arde subtenataj de pastraro decidita ne tiel facile cedi sian predon. Kaj kiam mi aludas al la penso

liberigita, portata de la franca revolucia spirito, eksportita multe pli frue en Eŭropo, estas ĉar, kiel ĉiuj tiuj Por tiuj, kiuj interesiĝas pri historio, mi legis kiel ĉiuj aktoroj — kaj mi celas ĉiujn koncernajn aktorojn — aludis, kvankam nesimetrie, al la Franca Revolucio. prelatoj svingis ĉi tion kiel la finfinan minacon, la laŭ difino diabla, ĉar ĝi liberigas mensojn kaj animoj destinitaj por infero kaj kondamno. Ili vehemente rezistis socian ŝanĝon. ĉar ili povis perfekte bone percepti la baldaŭan finon de ilia totala kaj absoluta kontrolo super invititaj individuoj nun pensi memstare kaj ne plu deklami trudita katekismo. Al ĉi tiu spirita kontrolo estis aldonita tiu de materia riĉeco derivita de domina pozicio. Koncerne la Liberigantojn , ni estu sufiĉe realismaj por agnoski, ke ilia idealo estis dividita inter la heredaĵo de la La Franca Revolucio kaj la Usona Revolucio, principe de malsama naturo, ni scias tion. Usona Revolucio, certe emancipa sed neniam tute libera de la komenca motivo de la kolonianoj.

Mayflower serĉas spacon por libera religia praktiko kaj kion ili nomis la Nova Jerusalemo. Tial, sen antaŭjuĝo, mi restas konvinkita, finfine, pri la superrego de la influo de libera penso.

Franca revoluciulo en ĉi tiu vasta spaco de Ameriko la latina, kie la nocio de sekularismo ankaŭ trovis sian esprimon je la kosto de ekstreme doloraj konvulsioj kaj perdoj Sennombraj homaj vivoj. La frakturo ankoraŭ ekzistas, eĉ se la vundoj resaniĝas kun la tempo. laboro. Neniu forgesu la malhelajn jarojn de la Brazilo ĝis Urugvajo, de Ĉilio ĝis Gvatemalo, de Paragvajo ĝis Argentino kaj Ekvadoro ĝis Bolivio. Nuntempaj latinamerikaj herooj de libera penso, de Salvador Allende, ĝis la malpli famaj kaj ofte anonimaj figuroj el la familioj Stroessner, Pinochet, Videla kaj kolegoj, ankoraŭ estas tie en niaj koroj kaj memoroj. Ĝi ne estas Ankaŭ ne estis hazardo, ke tiom da viktimoj persekutitaj de diktaturoj trovis rifuĝon kaj azilon en la La esenca patrujo de libera penso. Tie ili forĝis ligojn, kiuj eternigas nian respublikanan tradicion. en ĝiaj plej noblaj kaj plej malavaraj aspektoj. Ni ni devus pripensi tion en tempo kiam, en aliaj regionoj En la mondo, bazaj homaj rajtoj estas malrespektataj. kaj nia kompata solidareco estas nepre alvokata.

Mi citu denove Mario Vargas Llosa en lia verko dediĉita al Latinameriko kaj la Franca Revolucio². Ni trovas tie, sub lia plumo, iujn linioj, kiujn mi opinias utile citi denove ĉi tie: " La Franca Revolucio estis unu el la decidaj faktoroj en la usona emancipiĝo; la Deklaracio de Homaj Rajtoj

kaj la moto Libereco, Egaleco, Frateco difinis la ideologion-

² "Latinameriko kaj la Franca Revolucio", Jorge Amado, Parizo, La Découverte, 1989.

la logiko de sendependeco. La Enciklopedio kaj revolucia literaturo jam trapenetris mensojn en Peruo – kiu tiam estis la intelekta centro de Latinameriko, sed la Socia Kontrakto – , havis la efikon de tertremo en ĉi konformisma mondo – eĉ fundamentisma – tute dominata de la Eklezio. Ĉi tiu libro metis la fundamentojn por Usona emancipiĝo. Ĝi estis publikigita sekrete kaj cirkulita subtere; eĉ ekzistis kopioj de ĝi. manskribitaj versioj [...]. Krome, el la Deklaracio de Homaj Rajtoj devenas la franca influo fariĝis, tiel diri, hegemonia en Latinameriko .

Tamen ni devas eviti fali en tro facilan lirismon, kiu ignorus la realaĵojn, kiujn historio ne povas eviti. Se la Franca Revolucio estas

konsiderata kiel homogena kaj konstanta tuto, kiu povus Rezigni pri Robespierre kaj la Teruro ? Kiu? povus ankaŭ ignori la efikon de la interrompoj, kiuj okazas en la reprezentadoj de la Revolucio en Latinameriko inter 1789, kiu markas la erupcion de politika moderneco, kaj 1791 - la ribelo en Sankta-Domingo kaj la socia timo kiu rezultis el ĝi - 1793 kun la reĝmortigo kiu iras kontraŭ la lojaleco de la elitoj kaj 1804 kun haitia sendependeco, la reaktivigo de sociaj timoj kaj la timo ke politika moderneco devenanta de 1789 ne kondukas tien kaj tien al la kreado de nigraj respublikoj?

Se Vargas Llosa prezentas kiel memevidentaj la rilatojn intelektuloj de ekskluziva naturo, la usona revolucio ankaŭ konsistigas fonon por latinamerikaj sendependecaj movadoj, kiu estas objekte almenaŭ same grava ol la Franca Revolucio. Krome, en 1789, la franca influo en Latinameriko estis alfrontita de tio la germana pri militaj aferoj kaj la angla pri ekonomiaj aferoj. Fakte, la idealoj de 1789 disvastiĝis per multnombraj kromvojoj kiuj estas tiom da eblaj reformuloj de la referenculo rilate al imagaĵoj kaj kulturoj specifaj por la lokoj kaj aktoroj implikitaj en la cirkulado de ideoj. Tiel, Silvio Romero skribus en sia Historio de Brazilo 4 "Fremda influo, : precipe franca, estas bedaŭrinde tre forta en la evoluo de nia literaturo"

...kaj se oni konsilas al ni ĉesi imiti la portugalojn, tio estas por puŝi nin imiti la francojn.” Lucien Febvre ankaŭ uzas la organikan metaforon de la

transplantado dum Auguste Comte kaj liaj pozitivistaj disĉiploj ĉerpas el la fontoj, kiuj elkreskis en la 18-a jarcento jarcento, la Eŭropo de la Klerismo. Ni devos atendi ĝis la lasta La kvarono de la 20-a jarcento kaj la aserto de latinamerika identeco en Eŭropo atestis la malkreskon de la malnova paradigmo de franca influo. Jen pri kio la historiisto parolas. al la bezono kontekstualigi influon kaj havas vera "aktiva reaproprigo de la konceptoj ĉe la laboro" en la eŭropaj kaj usonaj revolucioj. 5 Ni Ankaŭ ĉi tie ni trovas la riskon de " Francocentrismo " kaj de deziro aldoni iom ekzotikan tuŝon al la brilo de la Franca Revolucio. Tamen gravas rimarki, ke la vojo prenita de la hispanidaj revolucioj – hispana en Kadizo, kaj hispan-amerika en Latinameriko – ke ĉi tiu vojo obeas logikon kaj

³ Kunulo, Olivier, Universitato de Parizo III (IHEA) CREDAL

⁴ Romero, Silvio (1851-1914), Lernejo de Recife, 1a eldono 1883.

⁵ Verdo, Geneviève, “La Regado de la Provizora” en Annick Lempériere,

specifaj fenomenoj dum esence sekvante vojo kiu havas multajn komunajn trajtojn kun tiu prenita de Francio. Ĝi estas fakte modaleco de transiro de la Malnova Reĝimo al moderneco " ke ni ni povas priskribi tion kiel "modernecon de rompo", kontraste al la evolua vojo tipa por anglosaksaj landoj. La progreso de la Klerismo ne nepre kondukas al revolucio, kaj la kazo de Brazilo estas tie por atesti tion. Tamen, oni povas aserti, ke la Klerismo konsistigas fono por reagoj en Latinameriko, al francaj eventoj, kiuj tie ricevas konsiderindan atenton.

La oportuna termino " Klerismo " servas por indiki tre diversajn realaĵojn, intervalantajn de ideoj kaj imagopovo ĝis politikaj kaj administraj praktikoj, tiel ol al formoj de sociemo. La absoluta libereco de konscienco, sekularismo, distingado kaj apartigado de la sferoj Publika kaj privata estas integritaj partoj de ĝi. Ni ni atestas la aperon de modernaj elitoj kaj tiun de la nova vizio bazita sur la perfektebla individuo kaj ankaŭ La praktiko de moderna sociemo kie elitoj kolektiĝas. Tio implicas kontraktan socion kaj potencostrukturon kies legitimeco povas veni nur de la membroj. radikala logiko, tiu de popola suvereneco, triumfis en Latinameriko proklamante, kiel ĉe la La Franca Revolucio, la triptiko " Libereco, Egaleco, Frateco ". Krom ke antaŭ ol atingi radikalan rompon, la elitoj de la hispanida mondo traŭs fazon Meza paŝo, tiu de historia konstituciismo. Kaj Ĉi tio estos de grandega graveco. Ĉar la hispanaj-panamerikaj revolucioj ankaŭ devas esti analizitaj ene de " Mallongdaŭra " spaco, kiu estas karakteriza por fenomenoj revolucioj. Ĝi estus iluzia ĉiokaze ignori ĉi tie, ke la komenca simpatio al la Franca Revolucio transformiĝis, por tempo kaj sufiĉe rapide, malfido, poste malamikeco post la ekzekuto de reĝo Ludoviko XVI kaj religiaj persekutoj, du revoluciaj fenomenoj kiuj tiam influis la plej altajn valorojn de la socio. La reagoj, ekzemple en Peruo kaj en Nova Granado, analizita de Jean-Pierre Clément kaj Renan Silva⁶ – elstarigu la emfazon de timo de anarkio kaj la dissolvo de la socio, timo plue pliigita pro la proksimeco de Sankta Domingo kaj la vera timo pri kontraŭo minacanta la establitan ordon. Paradoxse, la konservativa pastraro, ligita al la Malnova La skemo povas do fidi je socia subteno sufiĉe larĝa por pozicio subtenata de Hispanio de

6 Klera Reformo en Sudeŭropo kaj ĝia Atlantiko Kolonioj, ĉ. 1750-1830 redaktita de D-ro Gabriel Paquette

Francaj pastroj kaj episkopoj, kiuj elmigris. Perversa efiko de 1793, ofte kaŝita. La rezulto estos, ke dum dudek jaroj, estis sinceraj subtenoj de la Franca Revolucio tre malmultaj en la hispanida mondo. La nomo de Don José Marchena, en Hispanio, kaj la konata figuro de Miranda, generalo de la Kongreso kiuj tamen restas mitaj referencoj kaj izolitaj ekzemploj. La " Libereco de la Francoj " funkciis kiel standardo por certaj sklavaj ribeloj, sed la lokaj elitoj faros, ĝuste pro tio, kaj tial pro ili pruvoj de granda modereco en la efektivigo de novaj revoluciaj francaj principoj kiuj levas Pli da malfido ol subteno. Krom ke la membroj La pli junaj membroj de tiuj samaj elitoj estos malpli singardaj. kaj montros veran deziron por ŝanĝo, farante eĉ pli potenca bato la aspiro al la " registaro " libera ". De tiam pluen, estas la maniero reprezenti la socion kiu fariĝos la plej urĝa afero. Publika opinio moderna, antaŭe limigita ene de la nova formoj de sociebleco servas kiel subteno por la aspiro krei socio karakterizita de radikala moderneco. La novaj hispanidaj landoj tiam adoptis la novan koncepto de suvereneco, kiu sola povus pravigi Sendependecon, same kiel la respublikanan formon de registaro.

Ĝus reveninte de ampleksa latinamerika turneo, kiun mi menciis antaŭ momento en la enkonduko, Fine, mi emfazos antaŭ vi la forton kaj daŭripovon de la mesaĝo heredita de la Franca Revolucio kiu, malgraŭ Tiu ĉi komprenema analizo restas potenca hodiaŭ, precipe en Urugvajo,^{ne} kaj ankaŭ en Meksiko, kies socio luktas kontraŭ fortoj malamikaj al la tradicio de sekularismo, tamen la historia fundamento de ĉi tiu granda kaj fiera lando, kaj en Kolombio, kie literaturo multe kontribuis al revivigi la ideojn, kiuj estas tiel karaj al ni. Koncerne Ĉilion, cikatrata de la sanga diktaturo de Pinochet, ĝiaj civitanoj kiu trovis rifuĝon ĉe ni en la plej malhelaj ĉapitroj en la historio de la lando en 1973 kaj poste, ĝi estas sencela emfazi kiom multe la ligo kun Francio atingiĝas per komunaj referencoj, kies virtojn ni festas ĉi tie.

Tial, konkludante, mi kredas, ke mi povas diri kiom la franca revolucia mesaĝo daŭre nutrante tion, kio konsistigas veran komunan heredaĵon. Tio de pensmaniero kiu estas libera kaj konscia.

Enkondukaj raportoj pri AILP-kampanjoj

1°- Max Wallace - Raciisma Societo, Aŭstralio

Enkonduko

Monahinoj en Melburno malkonstruas afiŝojn titolitajn "Imposto"

la preĝejoj

Hodiaŭ mi diskutos nian agadon rilate al la konstitucia apartigo de Eklezio kaj Ŝtato en Aŭstralio, post kio mi diskutos niajn agadojn en Nov-Zelando.

Mi poste diskutos Fiĝiojn kaj kion ni havas ankaŭ farita tie.

Unu el la ĉefaj temoj de niaj hodiaŭaj debatoj koncernas la ĝeneralan nescion, kiu regas en nia lando ene de la loĝantaro kiel tuto koncerne la konstitucian apartigon de Eklezio kaj Ŝtato.

Ankaŭ ekzistas ŝajnigita nescio flanke de tiuj en registaroj kaj akademiaj rondoj, kiuj konscias pri la problemoj sed provas ekskludi ĝin el iu ajn publika diskuto. Ilia celo estas

konservante status quo-on, kiu profitigas kaj la ekleziojn kaj politikajn partiojn.

Ŝajnigita nescio signifas, ke oni scias ion, dum ŝajnigante ne esti konscia.

Kvankam la konstitucia apartigo de Eklezio kaj Ŝtato la Ŝtato konsistigas la koron de politika potenco sur la sama plano, ke ni diru, la apartigo de la plenuma, leĝdona kaj jura povoj en nia tiel nomata demokratia sistemo, estas subtenata de multaj akademianoj, studentoj kaj la publiko. Ĝenerale, bona parto de la problemoj estas kaŝata de homoj en niaj landoj.

Registaroj, konservativaj akademiuloj kaj Kristanaj elitoj perceptas la danĝeron, kiun tio prezentus Ĉi tiu disiĝo implikas politikajn kompromisojn, kiuj estas en risko en ambaŭ niaj landoj.

La danĝero estus, ke se ekzistus konstitucia apartigo de Eklezio kaj Ŝtato, homoj kiel ni Ili povus iri al la tribunalo kaj kondamni la financadon de religiaj lernejoj kiel kontraŭkonstituciajn. Iliaj impostaj sendevigoj kaj diversaj leĝdonaj privilegioj, same kiel tio, kion Bob Robson nomas la "ceremonia diismo" de diversaj kaj variaj formoj de religiaj ritoj en la funkciado de registaro.

Mi tial konsideras, ke la konstitucia apartigo de La Eklezio kaj la Ŝtato multe rilatas al mono. impostpagantoj: kiu profitas kaj kiu ne. Jen kie kuŝas tiu "ŝajnigita nescio": la eklezioj. daŭre profitas de impostmono kaj politikistoj daŭre ricevas (kontraŭe) la voĉojn

balotdistriktoj de kristanoj kaj aliaj religioj. En la insuloj Fiĝioj havas tre malsaman konstitucian situacion. sed estas neverŝajne, ke ni povas forviŝi ducent jarojn de tuja kristana endoktrinigo.

En Aŭstralio

Aŭstralio estis koloniigita en 1788. La unua Leĝdona Konsilio estis establita en Sidnejo en 1823. Unu el la ĉefaj personecoj de la komenca registaro de la kolonio Novsudkimrio, William Charles Wentworth, deklaris dekomence, ke la konstitucio de Novsudkimrio de La Sudo estus brita kaj ne modelita laŭ la "Janki-a" sistemo.

Wentworth estis profunde trafita de tio, kio okazis en Francio en 1789 kaj Usono en 1783. Li malakceptis ĉiujn ŝtatformojn kiu subtenus la respublikajn principojn de apartigo inter registaro kaj religio.

Aŭstralio estis dekomence brita konstitucia monarkio kaj restis tia. La Reĝino de Anglio, en Kiel Reĝino de Aŭstralio, ŝi estas la ŝtatestro de la ses registaroj kiuj konsistigas la landon.

En la 1890-aj jaroj, kunvenoj okazis celantaj koncentri la povojn de la diversaj ŝtatoj ene de ununura federacia registaro, permesante al ĉiu ŝtato reteni sian parlamenton kaj iujn el siaj propraj povoj.

Kun la escepto de Kvinslando, ĉiu ŝtato havas malsupra ĉambro kaj supra ĉambro, alivorte ĉambro de reprezentantoj kaj leĝdona konsilio.

La ŝtatoj, inkluzive de la malgranda ŝtato Tasmanio, elektas ĉiu el la 12 senatanoj kiuj sidas en la Federacia Senato kiel ke reprezentantoj de ĉiu ŝtato kaj tial teorie rajtas leĝdoni kontraŭ sia propra partio se ili kredas, ke tio estas en la intereso de ilia ŝtato.

Tio foje okazis, sed partia disciplino nun certigas, ke senatanoj preskaŭ ĉiam kion oni petas ilin fari sub puno de perdo de sia posteno privilegiiĝas se ili faris ĝin solaj.

Estas du "Teritorioj", la Ĉefurba Teritorio Aŭstralio kaj la Norda Teritorio. Ĉiu el ili

havas sian propran Asembleon sed restas submetita al la povo La konstitucia povo de la federacia registaro. Ĝi estas ĉi tiu povo konstitucia juro estis uzata en 1996 por renversi la Norda Teritoria leĝaro koncerne libervolan eŭtanazion, la unua en la mondo kiu leĝigis ĝin.

La alia nivelo de registaro konsistas el aro de loka elektitaj ŝtataj konsilioj.

La federacia konstitucio datiĝas de 1901, la dato de ĝia kreo de la federacia registaro. Ĝi unue kunvenis en Melburno, poste translokiĝis en 1920 al Kanbero, en la Aŭstralia Ĉefurba Teritorio, kiam ĝi estis konstruita la sidejo de la unua federacia parlamento.

Gravas rimarki, ke la konstitucio inkluzivas Ĉapitron 116, kiu baziĝas sur la Unua Amendo de la Usona Konstitucio. Tamen, kiel la Unua Amendo, ĝi ne eksplicite deklaras apartigon de eklezio kaj ŝtato aŭ apartigon de registaro kaj religio.

Multaj kredas, ke ekzistas apartigo de eklezio kaj ŝtato, ĉar la eklezioj ne sidas (kiel tiaj) en la parlamento, ne faras leĝojn, kaj neniu el ili estas la oficiala religio de Aŭstralio. Jen kion la ĉefministro, John Howard, mallonge klarigis post kiam anonima ĵurnalisto, kiu alproksimiĝis al li en pordo en 2006, demandis lin, mi kredas, pri tio, kion mi diris rilate al la manko de apartigo de eklezio kaj ŝtato.

Ĉapitro 116 ekzistas danke al la celkonscia lukto de du batalemaj advokatoj, Henry Higgins kaj Andrew Inglis Clarke. Ili forĵetis la malakcepton de "jankia konstitucio" esprimante de Charles Wentworth en 1823 kaj enigis ĉi tiun ĉapitron en la tekston de la konstitucio, ne sen devi alfronti la furiozan opozicion de religiaj fortoj.

Rekompence, Dio estas menciita en la preambulo de la konstitucio, sed - kaj tio estas grava - la teksto de la preambulo ne estas konsiderata havanta la forton de leĝo fare de la Alta Kortumo.

Tamen, kiam la Supera Kortumo estis konsideranta, ke la Unua Amendo (de la Usona Konstitucio) signifis la apartigon de Eklezio kaj Ŝtato, la Alta Kortumo dekrete en 1981, en juĝo de la plej granda graveco, ke la enmeto de Ĉapitro 116 (en la konstitucian tekston) signifis nur, ke Aŭstralio ne povus havi iun ajn oficialan religion "homologigitan" de la Ŝtato.

Mi revenos al ĉi tiu punkto.

Jen la rezultoj de la aŭstralia censo de 2016

Ĉiuj religioj: 60.3% Neniu religio + neniu deklarita + neniuj deklarita: 39.7%
Laŭ nomo:
Katolikoj: 22.6%
Anglikanoj: 13.3%
Islamo: 2.6%

Esence ekde la 1920-aj jaroj, sekularaj organizaĵoj estis establita, kaj en Aŭstralio kaj Nov-Zelando, kaj ili batalis furioze por atingi multajn politikajn progresojn.

La esprimo "apartigo de eklezio kaj ŝtato" ofte estis uzata dum ĉi tiuj diversaj sekularaj luktoj, sed neniu el ili venkis surbaze de konstituciaj principoj. La faktoj estas klaraj: ne ekzistas ĉapitro en iu ajn ŝtata konstitucio, kiu mencias la apartigon de eklezio kaj ŝtato.

Nur la federacia konstitucio havas tiun eblecon.
latenta en ĝia art.116.

Okazis progreso, sed la jenaj demandoj ne

estas ankoraŭ nesolvitaj:

Preĝoj estas dirataj ĉe la malfermo de ĉiu parlamenta sesio, krom tiu de la Aŭstralia Ĉefurba Teritorio.

– Kiam ili ĵuras, politikistoj
devas ĵuri fidelecon al Ŝia Moŝto
– La flago retenas la "Union Jack" kun siaj tri
Kristanaj krucoj, kaj la vizaĝo de la reĝino aperas sur ĉiuj moneroj

– La parlamenta jaro malfermiĝas per predikoj legitaj de la ĉefministro kaj la estro de la opozicio en katolika preĝejo en Kanbero

La oficiala jaro komenciĝas per la "Ruĝa Meso", okazanta en katolikaj preĝejoj en Sidnejo kaj Melburno. La federacia kaj ŝtataj registaroj finansas konfesiajn lernejojn, publikajn

lernejajn armeajn pastrojn, universitatojn kaj religiajn instituciojn. Ĉiuj religiaj organizoj estas senimpostaj ĉar religio estas laŭleĝe konsiderata formo de "karitato". Rezulte, la dominaj eklezioj fariĝis multimiliard-dolaraj organizoj, kun la Katolika Eklezio gvidanta la vojon. Aliaj ĝenerale estas multimilion-dolaraj, depende de sia grandeco.

Kvankam ekzistas multaj humanismaj, raciismaj, ateismaj kaj skeptikaj organizaĵoj en Aŭstralio, la plej multaj el iliaj membroj ne aparte interesiĝas pri la Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato.

Ili estas malatentigitaj de flankaj aferoj kaj ne perceptas la esencan aferon de Apartigo, iom kiel la arbo kaŝanta la arbaron.

Tio estas grava eraro, ĉar ĉu nacio havas konstitucion, kiu apartigas eklezion kaj ŝtaton, plejparte difinas, kian politikan kulturon ĝi havas.

Ĉi tio estas prenata kiel memkompreneblaĵo en Francio, kaj la principo estas firme establita en Usono, kie, por la plimulto de la Respublikana Partio, Apartigo estas memkompreneblaĵo. Ĝi estas tio, sur kio viaj nacioj estas fonditaj. En Aŭstralio kaj Nov-Zelando, ĉi tio ne estas klare komprenata.

Ekde 2003, ni verkis multajn artikolojn pri ĉi tiu temo por sekularaj revuoj, sed tio havis malmultan efikon sur iliajn legantojn, sur akademiajn rondojn, aŭ sur la ĝeneralan publikon. Neniu el la gravaj gazetoj publikigos niajn opiniojn en siaj opiniaj sekcioj. Estas esence, ke ili rekonu la gravecon de niaj argumentoj. Jen kion ni intencas fari, kaj mi klarigos kiel poste.

Mi nur hazarde malkovris ĉi tiun problemon.
Mi ĵus finis sociologian tezon kaj hazarde mi estis nomumita al pli alta eduka posteno en politika scienco en Kanbero en 1984, kio igis min superrigardi unuajarulojn ĉe la Aŭstralia Nacia Universitato.

La preleganto respondeca pri la kurso komencis per diskuto pri la Aŭstralia Konstitucio. Li diris al la studentoj, ke li ne certas, ĉu ilia profesoro legis ĝin. Li pravis: mi legis ĝin, kaj estas multe por lerni. Multe pli poste, mi denove interesiĝis pri ĉi tiuj temoj. En 1999 mi iris

oni rimarkis, ke ne ekzistis vera konstitucia apartigo inter Eklezio kaj Ŝtato en Aŭstralio kaj ke tiu ĉi grava elemento estis (intence) obskurita.

Tiu preterlaso ne estis traktita en kursoj pri historio, politiko aŭ konstitucia juro, kiuj favoris konservativan analizon, konsideratan nerefutebla, pri la evoluo de aŭstralia leĝaro. La fakto, ke mia edzino, Meg, estis jurprofesoro — kvankam profesorino pri sanjuro — montriĝis tre utila.

Ni komencis profundigi en la temon. Tre rapide ni komprenis, pri kio temas, malkovris la Liberan Penson kaj venis ĉi tien al Parizo por la kongreso, kiun vi okazigis ĉi tie por la centjariĝo de la leĝoj de 1905.

Malkovrante la grandegan riĉecon de la preĝejoj, mi scivolis sur kia jura strukturo ĝi baziĝas, kio igis min publikigi mian libron "La Purpura Ekonomio" en 2007. Bonŝance, mi jam lernis iom da la franca por mia disertaĵo kaj poste legis multajn francajn aŭtorojn pri aliaj temoj, sed ĉi-foje ĉefe en la angla.

La kialo, kial mi nun uzas la terminon "ni", estas ke nur manpleno el ni vere komprenas, kion signifas ĉi tiu ŝajnigita nescio ene de nia akademia kaj registara sistemo. Unu, kiu ja tion faris, Helen Irving, instruas konstitucian juron ĉe la Universitato de Sidnejo. Kun ŝia helpo mi lanĉis la ideon por la plej unua konferenco pri la Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato ĉe la Universitato de Melburno en 2006.

Ni havis tie kvar eminentajn universitatajn profesorojn kaj mi estis intervjuita de la melburna gazeto "Age". Longa artikolo pri la konferenco devis esti publikigita tiun saman tagon, sabate. Ĝi ne aperis. Kiam ni pridemandis la ĵurnaliston, li diris al ni, ke ĝi estos por la sekva tago, dimanĉe. Divenu kio okazis: la artikolo ne estis publikigita, sed estis du-paĝa artikolo por katolika bonfara organizaĵo.

La metodo de "senigi je oksigeno" en la amaskomunikiloj tiujn, kiuj levas la temon de Apartigo, daŭras ĝis hodiaŭ.

En 2008, subtenate de du membroj de la Verda Partio, ni organizis konferencon en la Parlamento de Novsudkimrio pri la temo: "Ĉu Aŭstralio kaj Nov-Zelando estas katolikaj aŭ sekularaj ŝtatoj?", ĝuste antaŭ la vizito de la Papo al Sidnejo por la Monda Junulara Tago.

Tiun tagon, unu el la parlamentanoj de la Verda Partio prezentis artikolon de Helen Irving, publikigitan en la Sydney Morning Herald en 2004, kiu argumentis, ke Aŭstralio efektive estis destinita esti sekulara ŝtato. Denove, malgraŭ niaj plej bonaj klopodoj, la konferenco havis malmultan efikon.

Tamen, ni kunigis fortojn kun aliaj por protesti kontraŭ la vizito de la Papo. Ni organizis manifestaciojn, amaskunvenojn kaj paroladojn, multaj el kiuj estis elsenditaj per televido. Membro de la "Sekulara Partio" konstruis tute realisman "Papamobilon" kun manekeno de la Papo mansvinganta al la homamasoj de interne. La polico malpermesis ĝin sur la stratoj, sed ĝi estis videbla ĉie en televido.

Ni pagis por la aviadilo por delegitoj de "Broken" "Ritoj", organizo kies celo estis helpi civitanojn, kiuj estis sekse misuzitaj de

Membroj de la klerikaro (ĉefe katolikaj) estis alportitaj el Melburno por renkonti Tony kaj Christine Foster, kies du filinoj estis ofte seksperfortitaj de pastro, kaj por postuli respondojn de la Papo. Ĉi tiu iniciato ricevis vastan amaskomunikilan atenton.

Mia edzino Meg tre lerte kompilis rete liston de lokoj, kie miloj da pilgrimantoj estis loĝigitaj de katolikaj lernejoj. Kelkaj el niaj aktivuloj poste sendis al ĉi tiuj lernejoj pakaĵojn enhavantajn centojn da kondomoj kune kun klariga letero konsilante la pilgrimantojn resti atentemaj.

Samtempe, io alia okazis. Laŭ raportoj, anonimaj kristanoj, kiuj perdis sian kredon, plendis en la Alta Kortumo, argumentante, ke la ĉirkaŭ 20 milionoj da dolaroj donita de la federacia registaro por la Monda Junulara Tago, organizita de la Papo, estis kontraŭkonstitucia. Du katolikaj juĝistoj malakceptis la kazon. Ni tiam esploris la aferon kaj publikigis la solan raporton, kiu traktis ĉi tiun kazon, kiu ne havas registron en juraj rondoj.

Kvankam ekzistas ĝenerala nescio pri la Apartigo, ni enketis la publikon per IPSOS-opinisondo en 2016, kiu rivelis, ke 78 procentoj de respondintoj deziris pli da apartigo inter registaro kaj religio.

Tamen gravas kompreni, ke en nuntempa Aŭstralio, la registaro estas forte influita de la minindustrio. Ĉi tio estis montrita en 2010 per 20 milionoj da dolaroj kostanta televidan kampanjon por forigi la ĉefministron Kevin Rudd, kiu enkondukis minimposton.

Li fariĝis tiel nepopulara, ke li estis devigita demisii. ner.

Mi emfazas ĉi tion, ke la minindustrio inkluzivas konservativajn kristanojn, kiuj, laŭ ĉiuj raportoj, financas la Kanberan Kristanan Lobion, kiu laborigas 20 homojn. Estis ĉi tiu lobiada grupo, kiu sukcesis konvinki politikistojn de ambaŭ flankoj, ke estas en ilia plej bona intereso dungi armeajn pastrojn en publikaj lernejoj. Ne gravas, ke la vasta plimulto de ĉi tiuj armeaj pastroj estas predikistoj de evangeliuloj. Tio estas la malplej grava zorgo de la politikistoj.

Dum ĝi certigas al ili la voĉojn de kristanoj, kiom ajn limigitaj ili povas esti, ne estas problemo, ĉio estas perfekta. Ĝis nun, ĉirkaŭ 700 milionoj da dolaroj estis elspezitaj por pagi ĉi tiujn armeajn pastrojn, el kiuj ĉiu ricevas jaran stipendion de 20 000 dolaroj por prozelitismo.

Tial ni sentis, ke ekzistas kialo por porti la aferon al la Alta Kortumo, argumentante, ke ĉi tiu financado estas kontraŭkonstitucia. Ne daŭris longe antaŭ ol ni renkontis kolerigitan gepatron el Kvinslando, Ron Williams. Kun la helpo de celkonscia, laika advokato bazita en Sidnejo, kiu dungis la plej faman advokaton de Aŭstralio — kiun mi kredas mem estis ateisto — ni enmetis proceson.

Tamen, la advokato konsilis nin ne argumenti, ke la financado de la

armejaj pastroj, fidante je la apartigo de Eklezio kaj Ŝtato kaj de la Ŝtato, ĉar kiam la Alta Kortumo estis kaptita en 1981

Rilate al la afero, kiun mi traktis pli frue, koncerne federacian financadon por religiaj lernejoj, la

La tribunalo refutis, pro juraj kialoj, la signifon de la esenca paragrafo heredita de la Unua Amendo de la Usona konstitucio.

Mi opinias, ke la grava sukceso atingita de Higgins kaj Clarke en 1901 - la aldono de artikolo 116 en la konstitucio - estis intence malobeita.

La proceso de Ron okazis en 2010. La debato estis pure teknika. Fakte, la parlamento ne havis leĝaro estis pasigita pri la salajro (de armeaj pastroj). Ĝi nur antaŭvidis aldonan kontribuon al la federacia edukbuĝeto. Mi malkovris tion hazarde dum interŝanĝo.

retpoŝtojn kun oficisto de la federacia eduka oficejo.

Nia advokato opiniis, ke ekzistas ebleco por interveno.

La Alta Kortumo ne povis toleri tion, kion ĝi konsideris kiel ekzemple registara elektismo konsistanta el asignado de financoj kontraŭ politikaj avantaĝoj, ĉar

Tio estis kontraŭkonstitucia. La federacia registaro, Laŭ la konstitucio, ĝi devas voĉdoni pri leĝoj por aprobi ilin. liaj elspezoj.

Ni donis klaran ekzemplon, ke tio ne estis tio ne estis la kazo kaj la Kortumo permesis al la akuzantoj prezenti iliaj argumentoj. Ron gajnis sian kazon, sed estas klare ke ni ĉefe provizis akvon al la muelejo de la Haute Kortumo en ĝiaj disputoj kun la federacia registaro.

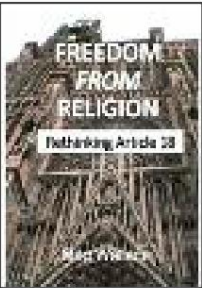
La registaro daŭre financis la armeajn pastrejojn kaj Ron enmetis duan proceson, kiun li denove gajnis. La parlamento tiam trovis alian konstitucian rimedon financi preĝejojn uzante buĝetajn kreditojn asignitajn al la ŝtatoj, kio ne estis kontraŭkonstitucia ĉar,

Kiel mi menciis antaŭe, ne ekzistas jura apartigo inter Eklezio kaj Ŝtato ene de la diversaj ŝtatoj, do ni ne povis argumenti, ke la financado (de armeaj pastroj) estis kontraŭkonstitucia en la nivelo de ĉiu ŝtato.

En 2013, ni sendis peticion al la parlamento peti lin leĝdoni pri la Disiĝo inter Eklezio kaj Ŝtato. Nia peticio estis registrita en Hansard (La oficiala transskribaĵo de parlamentaj debatoj). La Ministro pri Justico estis devigita respondi antaŭ parlamenta komitato, kion li faris laŭdante Religia libereco en Aŭstralio.

Tiu respondo ne kontentigis nin kaj ni diris al li Mi skribis persone, demandante al li ĉu, jes aŭ ne, ekzistis havis apartigon de eklezio kaj ŝtato en Aŭstralio. Ni ricevis respondon de oficisto en lia ministerio deklarante, ke nek la ministro nek lia ministerio povus provizi al la publiko ian ajn juran konsilon.

Rilate al tio, kio egalas al diro, ke li agnoskis, ke Ni pravis kaj li ne volis ne ke tio estis konata en la kampo aŭdantaro.

La libro de Meg: Liberigante vin de religio

Jen kie ni staras nuntempe.

Kiam mi diskutos la respublikanan movadon en Nov-Zelando, mi faros kelkajn rimarkojn pri tiu de Aŭstralio rilate al la Apartigo.

Ni nun turnu nin al Nov-Zelando.

Nov-Zelando

Kiel Anglio, Nov-Zelando ne havas de skriba konstitucio. Ĝi estas ankaŭ brita konstitucia monarkio, kaj la Reĝino de Anglio ankaŭ estas Reĝino de Nov-Zelando. La lando havas registaron nacia, kun Ĉambro de Reprezentantoj kaj elektitaj regionaj konsilioj, sed neniuj Senato aŭ (lokaj) ŝtatoj.

Kiel en Aŭstralio, ekzistas nescio kaj ŝajnigita nescio pri la apartigo de eklezio kaj ŝtato. Oni supozas, ke tio ekzistas, sed pri tio ne estas debato.

La Supera Kortumo neniam traktis la aferon.

Jen kion montras la analizo de la rezultoj de la censo de 2013 (vidu la kadron)

Censo-rezultoj
Nov-Zelando 2013
Kristanismo: 49%
Neniu religio: ĉiuj civitanoj: 42% (inkluzive de Māori): 46.3% (263,517)
Aliaj religioj: 9%
LAŬ NOMO:
Katoliko: 12.6%
Anglikana 11.8%
Islamo: 1.2%

La sorto deziris, ke Meg kaj mi estis universitataj studentoj en Nov-Zelando en la 1970-aj jaroj.

Mi estis studento en Auckland, mi ofte preterpasis la "Raciisma Domo" kaj mi memoras, ke mi

Mi scivolis, "Kio okazas ĉi tie?" Multe

Poste, en 2003, ni fariĝis membroj.

Mi menciis la konferencon, kiun ni okazigis, ĉe Sidnejo en 2008 antaŭ la vizito de la Papo. Ni faris la samon denove. konferencon iom pli poste en Wellington, sed kun pli specife novzelandaj aliro. Li eliris el ĝi verko, kiun mi publikigis: "Atingi la sekularigon de Aŭstralio kaj Nov-Zelando." Ĝia lanĉo havis okazinta ĉe la Parlamento de Wellington en 2010 kaj preskaŭ ĉiuj Publikaj bibliotekoj akceptis ekzemplerojn.

Unu el la parolantoj, Lewis Holden, estis prezidanto de la Respublikana movado de Nov-Zelando. Ĉi tiu movado ne estas tre evoluinta kaj estas sufiĉe konservativa, sed estis akceptema kaj verŝajne prenos pozicion pri la Disiĝo de Eklezio kaj Ŝtato.

Mi revenos al ĉi tiu punkto.

En 2012 ni decidis esplori la riĉecon de religioj en Nov-Zelando ĉar

La lastatempa kreado de Komisiono respondeca pri "bonfaradoj" trudita al ĉiuj religiaj bonfaraj verkoj deklari sian riĉecon. Ĉi tiu informo estis trovita

en la datumbazo de la Komisiono.

Ni flugis de Sidnejo al Wellington kaj renkontis nian kolegon Michael Gousmett, kiu ĵus alvenis el Christchurch. Nin akompanis ekonomika diplomatiĝinto, kiu estis ŝtatoficisto kaj membro de Wellington-a asocio. Alia kolego proponis al ni sian hejmon, kaj ni restis tie dum la semajnfino. Ni poste mergiĝis en la datumbazon.

Mi prenis notojn por la revuo de nia asocio kaj en 2013, kolego kaj mi povis uzi ĉi tiun informon en artikolo de la New Zealand Herald, kie ni klarigis, ke preĝejoj devus esti senigitaj de sia impostsendevigo, ĉar ili jam estis tre riĉaj kaj tre malmultaj homoj ĉeestis preĝejon.

Ni difinis preĝejon kiel "ne-translokigitan impostan rifuĝejon, subvenciitan de impostpagantoj por ke ili povu indulgi sian inklinon al la supernatura."

Tio eble havis iom da efiko.

En 2016, ĉe politika konferenco en Christchurch, membro de la asembleo proponis decidproponon, kiu estis akceptita de la vasta plimulto de la ĉeestantoj, por fini la impostan sendevigon por preĝejoj. Ĉi tio estis privata konferenco, kaj la informoj venis al ni de anonima fonto ene de la kongreso. La decidpropono estis nur indika, sed ĝia signifo kuŝis en la fakto, ke ĝi estis konferenco de konservativa partio, la Nacia Partio, kaj ne la Laborista Partio.

Tia mocio meritas nian atenton des pli ĉar Nov-Zelando estas politike iom pli maldekstra ol Aŭstralio. Politika scienca akademiulo esploris la personajn kredojn de proksimume 120 novzelandaj politikaj figuroj kaj trovis, ke nur 12 el ili estis religiaj.

Tamen, kaj tio estas bedaŭrinda, estas unu el ĉi tiuj, pia katoliko, Bill English, kiun la Nacia Partio ĵus elektis ĉefministro.

Ankaŭ notindas, ke en 2013 la parlamento de Nov-Zelando adoptis leĝon permesantan "geedziĝon por ĉiuj" kaj ke kiam la leĝo estis pasigita, la parlamentanoj spontanee kantis belan maorian amkanton, Pokarekare Ana. Bill English voĉdonis kontraŭ (la leĝo).

Revenante al la temo de impostaj sendevigoj, unu el la membroj de nia asocio, filmisto, prezentis proponon — kiun li sincere kredas povas sukcesi — por kolekti sufiĉe da mono por fari filmon titolitan "Dio Ne Pagas Impostojn." Antaŭ kelkaj monatoj, ni enketis la publikon por ekscii kion ili pensas pri tio.

Preĝejo: "imposta paradizo kiu ne estis translokigita, subvenciita de impostpagantoj por ke ili povu indulgi sian inklinon al la supernatura."

En 2013, Sean Faircloth, iama ŝtataadvokato de la usona ŝtato Majno, kiu tiam laboris kun Richard Dawkins, vizitis Nov-Zelandon kaj Aŭstralion. La Humanista Asocio de Wellington organizis adiaŭan vespermanĝon honore al li post lia foriro, kaj dum la demandoperiodo, mi levis la temon pri la manko de apartigo inter eklezio kaj ŝtato en Nov-Zelando.

Nov-Zelando.

Tie estis universitata jurprofesoro, kaj ŝi organizis alian konferencon en 2014, ĉar la registaro starigis Konstitucian Komisionon por konsideri la verkadon de konstitucio por Nov-Zelando.

Mia edzino, Meg, kaj koleginino, Ngairé McCarthy, parolis ĉe la konferenco kaj ne hakis vortojn pri la manko de Apartigo. Membroj de la Komisiono ĉeestis, sed kiam la raporto estis publikigita, ĝi tute ignoris la debaton pri Apartigo.

"Senigu ilin je oksigeno" denove.

La persono, kiu batalas por la Komisiono kaj skriba konstitucio, estas eksa ĉefministro de Nov-Zelando, la laborista partio, sinjoro Geoffrey Palmer. Li nun estas kronadvokato (QC) ĉe prestiĝa advokata firmao. Li verkis tri lernolibrojn pri konstitucia juro.

Konvertiĝinte al Respublikanismo, li verkis preparan konstitucion destinitan por diskuto ĉe publikaj kunvenoj tra Nov-Zelando. Ni skribis al li plendante, ke la Konstitucia Komisiono ne menciis niajn argumentojn pri la Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato. Li sendis al ni ĝentilan respondon enhavantan serion da agrablaj ĝeneralizaĵoj.

Do ni denove skribis al li.

Por atingi la kernon, mi nur donos mallongan parafrazon de nia letero.

Kara Sinjoro Geoffrey,

Dankon pro via letero de la 31a de majo 2016. De tiam ni legis vian novan libron, "Konstitucio por Aoteroa Nov-Zelando."

Responde al la letero de Meg, vi diris tre malmulte pri ĝia ĉefa temo: la fakto, ke plimulto de novzelandanoj, laŭ nia balotenketo de 2016, subtenis la proponon inkluzivi ĉapitron apartigantan eklezion kaj ŝtaton en la novzelanda konstitucio. 56% respondis Jes, 15% Ne, kaj 29% ne esprimis opinion.

Ĉi tiu nombro de 29% perfekte ilustras la ĝeneralan nescion, kiu daŭras rilate al la Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato en Nov-Zelando.

Nia letero daŭrigis: Kvankam ni dankas

vin pro via subteno de la afero de respublikana Nov-Zelando, ni ne komprenas, kial la demando pri la konstitucia apartigo de Eklezio kaj Ŝtato eĉ ne estas menciita kiel ebleco en via libro, precipe ĉar, kiel ni jam atentigis antaŭ la publikigo de via verko, tion dezirus plimulto de civitanoj.

Vi sendube scias, ke la 6-an de septembro 2013, la Respubliko Fiĝioj promulgis novan konstitucion, post profunda studo farita de internaciaj fakuloj. Ĝi inkluzivas la jenan ĉapitron: Sekulara Ŝtato

Ni poste listigis la ŝlosilfrazojn, inkluzive de

Jen: Religia

kredo estas persona.

Religio kaj ŝtato estas apartaj

Ni daŭrigis jene: Ĉar la Respubliko Fiĝioj

estas la plej proksima al Nov-Zelando, estas strange, por diri la malplejon, ke ne ekzistas analizo de ĝia Konstitucio en via libro.

La respondo de Sinjoro Geoffrey al nia letero? Kompleta silento. Kiam ŝajnigita nescio montras sian veran vizaĝon, la sola respondo, kiun oni povas fari, estas silento.

Nu, kion ajn li faros, li ne povos eviti la problemon.

Nia humanisma asocio el Kvinslando komisiis brilan novzelandan ĵurnalistinon, Nicky Hager, kiu verkis plurajn tre informajn librojn, por verki alian libron pri ĉi tiu ŝajnigita nescio en Nov-Zelando.

Kiam ni parolas pri ĝi, neniuj zorgas, sed se ĝi venas de li, ĝi tuj altiros atenton.

Tio estas nia strategio nuntempe. Ni esperas, ke iuj revelacioj el Nov-Zelando disvastiĝos al Aŭstralio.

Io alia okazas en Nov-Zelando nuntempe: Proceso estis enmetita kontraŭ religia instruado en publikaj lernejoj. La Edukleĝo asignas certan nombron da horoj por ĉi tiu instruado. La disputo estas, ke tio kontraŭdiras diversajn artikolojn de la Nov-Zelanda Deklaro de Rajtoj kaj la Homaj Rajtoj-Leĝo. La proceso ankoraŭ ne estas finita.

Respublikanismo

Mi (antaŭe) indikis, ke la Respublikana Movado de Nov-Zelando verŝajne interesiĝis pri Apartigo en sia respublikana aliro.

Sed aŭstralia-stila respublikanismo estas multe pli malbona ĉar la Katolika Eklezio (efektive) favoras respublikon en Aŭstralio. Sendube ĝi ŝatus fini la protestantan dominecon, kiu devenas de tio, ke Aŭstralio estas konstitucia monarkio (ligita al la anglikanismo de la brita krono).

Unu el la unuaj kunvenoj de la Respublikana Movado okazis en katolika klubo en Kanbero.

Ili komprenis, ke tio kaŭzis iom da ĥaoso. Do ili moviĝis al pli neŭtrala tereno.

En 1999 okazis referendumo pri la respubliko, sed ĝi malsukcesis kiam la respublikana movado dividiĝis en du partojn rilate al la elekto inter la nomumo de la prezidanto fare de la parlamento kaj la elekto de la prezidanto per universala balotrajto.

De tiam, la demando ne plu estis levita. Por revenigi ĝin al la avangardo, la movado ĵus nomumis kiel sian gvidanton la faman aŭstralian rugbeiston Peter FitzSimons, kiu ludis dum kelka tempo en Francio kaj Italio antaŭ ol fariĝi verkisto kaj poste ĵurnalisto. Li estas (ankaŭ) tre elstara ateisto.

Ron Williams skribis al li por gratuli lin pri lia nomumo kaj klarigis, ke dum la proceso kontraŭ la lernejaj armeaj pastroj, (kaŭzo) kiu havis la subtenon de FitzSimons, ni ne povis alvoki la Apartigon de Eklezio kaj Ŝtato.

la Ŝtato. FitzSimons tial proponis, ke la respublikana movado interesiĝu pri la demando.

La respondo estis la sama kiel tiu de Sinjoro Geoffrey: kompleta silento. Poste, mi sendis al li la leteron, kiun ni adresis al li. Li dankis min sed rifuzis diskuti ĝin.

En referendumo por respubliko, se la plimulto decidus, ke estus aŭstralia ŝtatestro, ĉu vi subtenus plian amendon por apartigi eklezion kaj ŝtaton en Aŭstralio?

Se ni atingos plimulton de civitanoj nacie, kaj plimulton de civitanoj en kvar el la ses ŝtatoj kiuj konsistigas Aŭstralion, voĉdonantaj JES pri ĉi tiu demando, la aŭstralia respublikana movado plifortiĝos. Ĉi tiuj estas la plimultoj necesaj por ke referendumo pasu en Aŭstralio.

La Fiĝioj

Fine, mi turnas min al la Fiĝioj. La Metodista Eklezio alvenis en Fiĝiojn antaŭ la katolikaj misiistoj.

En Fiĝioj, la metodistoj havis sufokigan tenon sur la registaro ĝis 2006, kiam militistaro, Frank Bainimarama, rimarkis, ke la registaro ne funkciis ĝuste kaj ĉefe servis la interesojn de koruptaj pastroj, kaj multaj aliaj, kiuj sidis en la kabineto.

En 2002, iama indiĝena prezidanto de la Metodista Eklezio deklaris, tuj antaŭ sia morto, ke lia eklezio jam ne plu havas ion ajn komunan kun religio kaj nur interesiĝas pri "akumulado de potenco kaj riĉeco".

Kiam ili eksciis, ke Bainimarama planis puĉon en 2006, milita frakcio alianciĝis kun membroj de la eklezio kaj provis asasini lin. Li mallarĝe eskapis saltante el fenestro kaj uzis sian propran militan frakcion por usurpi la potencon.

Li aboliciis la Konsilion de Ĉefoj, kiun la britoj establis en la deknaŭa jarcento, kaj flankenmetis la Eklezion. Se la Eklezio okazigis kunvenojn senrilatajn al religio, la partoprenantoj estis arestitaj. Li cenzuris la gazetaron kaj forpelis la medjomagnaton Rupert Murdoch devigante lin vendi unu el la du gazetoj de Fiĝio al unu el siaj propraj aliancanoj. Li nomumis siajn subtenantojn al ŝlosilaj registaraj postenoj kaj maldungis ĉiujn aŭstraliajn kaj novzelandajn juĝistojn por malhelpi siajn kontraŭulojn uzi la leĝon por bremsi siajn reformojn.

Li estris Fiĝiojn ĝis 2014, kiam okazis elektoj, kiujn li venkis per tergilita plimulto. Konstitucia Komisiono konsistanta el internaciaj fakuloj rekomendis la establon de laika ŝtato. Bainimarama vidis tion kiel ŝancon plue marĝenigi la Metodistan Eklezion.

(La nova konstitucio) estis establita en 2013.

Sekulara aktivulo el Fiĝioj kontaktis nian novzelandan asocion en 2013, kaj ni respondis. Post kvar vojaĝoj al Fiĝioj, ni establis la Sekularan Asocion de la Pacifikaj Insuloj.

Pizo

Tie ni okazigis nian unuan konferencon

La 28-an de januaro de ĉi tiu jaro.

Kvankam la nova konstitucio estas tre progresema, la loĝantoj ankoraŭ suferas pro formo de religia fremdiĝo.

Tamen, la interreto kaj poŝtelefonoj, same kiel la luksa vivstilo reganta en la multaj turismaj feriejoj, havas signifan efikon (sur la loĝantaro). Kelkaj junuloj, precipe en urbaj centroj, fariĝas pli kaj pli seninteresaj pri religio.

Sed ni devas daŭre agi singarde.

Ni ne nur okazigis la unuan konferencon pri sekularismo, sed ni ankaŭ metis nian plej unuan anoncon en studenta gazeto, kiu ankaŭ aperis en la Figi Sun. Ni ankaŭ provos pliiĝi nian membrecon per pliigo de nia amaskomunikila ĉeesto per presitaj kaj radioaj komunikaĵoj. Fine, ni etendos niajn agadojn al la aliaj insuloj. Ĉi tio estas longdaŭra projekto.

Estas ankoraŭ multe por diri, sed mi finas citante la ĉefministron Bainimarama dum sesio de la fiĝia parlamento ĉi-jare.

Grandega ciklono detruis la Fiĝiajn insulojn en februaro 2016. Multaj preĝejoj suferis ampleksajn damaĝojn kaj turnis sin al la registaro por helpo por rekonstrui ilin.

Ĉefministro Bainimarama tiam deklaris, ke Fiĝioj estas laika ŝtato kaj ke ne estas la respondeco de la registaro rekonstrui preĝejojn.

Ĉi tiun sintenon oni povas kompari kun tio, kio okazis en Christchurch, Nov-Zelando, kie perforta tertremo grave difektis la anglikanan katedralon en la urbocentro.

Post diskutoj kun ekleziaj aŭtoritatoj, oni konsideris registaran subvencion de 10 milionoj da dolaroj por helpi la eklezion, (tamen) ege riĉan, rekonstrui la katedralon.

En Fiĝioj, Bainimarama atentigis, ke multaj afliktitaj civitanoj estis senheimaj post la ciklono kaj ke por ili la registaro liberigos la plejparton de la necesaj (publikaj) financoj. Li deklaris, ke estas la respondeco de la eklezioj kaj iliaj komunumoj rekonstrui la ekleziojn, ne de la registaro.

Jen, koncize, la diferenco inter sekulara ŝtato, kie regas la apartigo de religio kaj ŝtato, kaj ŝtato, kiu ŝajnas esti sekulara, sed fakte praktikas neniun apartigon inter eklezio kaj ŝtato kaj kiu, ŝajnas, sekrete provas efektiviĝi konstitucion, kiu tute ne mencias ĝin. Tio estas la kazo de Nov-Zelando.

Sed la samo veras en Aŭstralio, kie timema kaj kompromitita respublikana movado montriĝas tro timema por integri Apartigon en sian respublikanan skemon.

Konkludo

Lastjare en Brisbano, mi argumentis, ke ĉiuj demokratioj estas fakte nur " diluitigitaj teokratioj ". Ĝi estas en YouTube.

Mi difinis " diluitan teokration " kiel "

ŝtato en kiu la Eklezio kaj la registaro komune konfiskas la monon de impostpagantoj, strukture per impostsendevigoj kaj funkcie per la donado de subvencioj kaj privilegioj ."

Ni eble neniam sukcesos igi niajn " akvo-malfortigitajn teokratiojn " malimpliki la interprektaĵon de ligiloj, kiuj ligas Eklezion kaj Ŝtaton.

Vera apartigo de eklezio kaj ŝtato, ĉu per juraj rimedoj kiel en Francio, ĉu per la interpreto de la konstitucio fare de la Supera Kortumo kiel en Usono, aŭ eĉ, kiel en Fiĝioj, apartigo sanktigita en la konstitucio, implikas:

– Ke neniuj reprezentanto de eklezio sidas en la parlamento kiel okazas en Britio

- La fino de ĉiuj impostaj subvencioj al religioj
- Neniu ŝtata financado por religioj, inkluzive de iliaj lernejoj

- Neniuj esceptoj al la leĝo
- Egaleco de rajtoj kaj la supereco de la rajtoj de viro pri religiaj rajtoj en civila socio
- La ekstermado de ĉiuj formoj de " ceremonia diismo-niel » en registaraj praktikoj

Ĉiuj avantaĝoj (kiuj rezultas el ĉi tiuj praktikoj) kombiniĝas strukture je la jura, religia kaj registara niveloj.

Tio donas al religio nepravigeblan kredindecon kaj nedeklaritan potencon en nia politika sistemo.

Se ni sukcese efektivigos ĉiujn ĉi tiujn reformojn, ni havus-Ni ridu pri veraj demokratioj.

Notoj de la tradukisto:

- 1) La terminoj "sekulara" kaj "sekularismo" estis uzitaj ĉi tie, pro manko de pli bone, traduki "sekulara" kaj "sekularismo".
- 2) La fragmentoj enmetitaj en krampojn, kiuj ne aperas en la teksto kiel tiaj, celas klarigi certajn pasaĝojn, kiuj povas esti ambiguaj.

2° - David Gozlan - Nacia Federacio de Libera Penso, Francio

Por la Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato

Karaj amikoj, kamaradoj, kunuloj,

Ni dividas komunan deziron pri la Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato. Restas klare, ke la rimedoj, la metodoj kaj la taktikoj malsamas, ĉar la situacioj en malsamaj landoj varias, pro la rolo de religiaj institucioj kaj ilia kapablo enfiltri la politikajn, sociajn kaj ekonomiajn sferojn. Estas unu afero, ke eklezio esprimas siajn opiniojn pri aparta socia afero; estas tute alia afero, ke ĝi penu potencon influon sur la politikan potencon, la pensadon kaj la voĉojn de elektitaj oficistoj.

Sed antaŭ ol plonĝi en kio eblas, kio falas sub nian ĉiutagan lukton por la Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato, mi ŝatus provizi ĉi tiun liston de landoj kie apartigo ekzistis. Kelkaj vidis ĝin malaperi, tiuj, kiuj ankoraŭ profitas de ĝi, vidas ĝin sub atakon.

Bolivio (2009), Sud-Koreio, Hispanio (1931), Usono de Nordameriko (1789), Francio (1795, 1871, 1905), Barato, Japanio, Meksiko (1857), Nepalo (2008), Uzbekio (1992), Filipinoj (1987), Portugalio (1911), USSR (1918) poste Rusio, Svislando (2 kantonoj: Neŭŝatelo en 1941 kaj Ĝenevo en 1881 kaj 1907), Turkio (1937), Vjetnamio.

Kvankam la manieroj, laŭ kiuj eklezioj distancigis sin de institucioj kaj ŝtatoj, variis laŭlande, estas klare, ke la movado, kiu komenciĝis en la 19-a jarcento, lasis daŭran spuron sur ŝtatoj per tio, ke ili forigis dogmojn al iliaj specifaj sferoj. La konstruado de ĉi tiuj apartigoj estas specifa por sociaj, ekonomiaj kaj politikaj rilatoj. Ekzemple, en Francio, por havi Apartigon de Eklezioj kaj Ŝtato en 1905, ni havis du Apartigojn en 1795 kaj 1871, sed la fundamento, kiu permesis al ni firmigi tiun de 1905, estis la Apartigo de Eklezioj kaj Lernejoj en 1880. Laŭ Philippe Portier, studdirektoro ĉe la Ecole pratiques des Hautes Etudes (Parizo-Sorbonne) kaj direktoro de la Grupo Societoj, Religioj, Sekularismoj (GSRL, EPHE-CNRS): "Ni devas eltiri estontajn civitanojn el la ideologia imperio de la Eklezio (sed tute ne el ĝia reĝimo de kredoj kaj praktikoj), por trejni ilin laŭ la postuloj de ĉi tiu universala racio disigita de dogmo. Unuflanke, la registaro transformis la strukturon de la publika lernejo: nuligante la leĝaron de la Konkordata epoko, ĝi sekularigis la programojn (Leĝo Ferry 1882) antaŭ ol forigi la rajton de klerikoj instrui tie (Leĝo de la Pokalo 1886)."

La vojo ne estas lineara, kaj tio, kion ni gajnis, eble estos nefarita. La vualo de obskurantismo ne malaperis simple ĉar Apartigo estas proklamita.

La Vatikano ne akceptas iun ajn leĝon pri la apartigo de eklezio kaj ŝtato. Preĝejoj kaj la Ŝtato

Kaj kiam temas pri obskurantismo, la Eklezio havas longan historion. En 1864, Papo Pio la 9-a memorigis en la encikliko Quanta Cura, ke: "Kie religio estas forigita de la civila socio, kaj la doktrino kaj aŭtoritato de la dia revelacio estas repudiitaj, la tre pura nocio de justeco kaj homa juro obskuriĝas kaj perdiĝas, kaj materia forto anstataŭas veran justecon kaj legitiman juron. (...) Ĉiu el la nereguligitaj opinioj kaj doktrinoj detale memorigitaj en ĉi tiuj Leteroj,

Ni riproĉas, proskribas kaj kondamnas ilin per Nia Apostola Aŭtoritato; kaj Ni volas kaj ordonas, ke ĉiuj filoj de la Katolika Eklezio konsideru ilin absolute kiel riproĉitaj, proskribitaj kaj kondamnitaj .

Reagante al la Leĝo pri Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato de la 9-a de decembro 1905, la Vatikano publikigis Vehementer Nos, ili diris: "Ke necesas apartigi la Ŝtaton de la Eklezio estas absolute malvera tezo, tre malutila eraro."

Bazita, fakte, sur la principo, ke la Ŝtato ne devas agnoski ian ajn religian kulton, ĉi tiu tezo estas unue kaj ĉefe grava ofendo kontraŭ Dio, ĉar la kreinto de la homaro estas ankaŭ la fondinto de homaj socioj kaj konservas ilin en ekzisto dum li nin subtenas. Ni do ŝuldas al li ne nur privatan kulton, sed ankaŭ publikan kaj socian kulton, por honori lin. Krome, ĉi tiu tezo estas tre klara neo de la supernatura ordo; kaj tamen, ĉar la nuna ordo de aferoj, kiu disvolviĝas en la tempo, estas subordigita al la atingo de ĉi tiu supera kaj absoluta bono, la civila povo devas ne nur ne malhelpi ĉi tiun atingon, sed ankaŭ helpi nin atingi ĝin. Ĉi tiu tezo ankaŭ renversas la ordon tiel saĝe establitan de Dio en la mondo, ordon, kiu postulas harmonian konkordon inter la du socioj. Ĉi tiuj du socioj, religia socio kaj civila socio, efektive havas la samajn subjektojn, kvankam ĉiu ekzercas sian aŭtoritaton super ili ene de sia propra sfero .

Kvankam la citaĵo estas iom longa, ĝi restas necesa. Hodiaŭ, la Eklezio mem diras, ke ĝi akceptas la Leĝon de Apartigo. En intervjuo kun la katolika gazeto La Croix, Papo Francisko klarigas: "Ŝtato devas esti sekulara. Konfesiaj ŝtatoj finiĝas malbone. Tio kontraŭas la historion."

Karaj amikoj kaj kunuloj, ĉu ne estas miraklo vidi la Papon kiel defendanton de sekularismo, kiel aplikon de la Leĝo de Apartigo? Papo Francisko daŭrigas: "Mi kredas, ke sekularismo akompanata de solida leĝo garantianta religian liberecon ofertas kadron por antaŭeniri.

Ni ĉiuj estas egalaj, kiel infanoj de Dio aŭ kun nia eneca digno kiel individuoj. (...) La malgranda kritiko, kiun mi direktus al Francio rilate al tio, estas ke ĝi troigas sekularismon. Tio devenas de tendenco rigardi religiojn kiel subkulturon prefere ol kiel kulturon en si mem.

Mi timas, ke tiu ĉi aliro, komprenebla konsiderante la heredaĵon de la Klerismo, ankoraŭ daŭras. Francio devus fari paŝon antaŭen pri tiu ĉi afero kaj akcepti, ke malfermiteco al transcendo estas rajto por ĉiuj.

Sub la preteksto de akcepto de la Leĝo de Apartigo, ili fakte celas ŝanĝi ĝian enhavon kaj filozofion per kontraŭstaro de religia libereco al libereco de konscienco, proponante projekton kie religio estas sur egala bazo kun kulturo, kie la heredaĵo de la Klerismo devas esti forigita, kaj kie transcendo dominas socion. Ni estu klaraj pri ĉi tiu ofensivo; ĝi ne estas pure franca fenomeno.

Ni ĉiuj konas ĝin en niaj landoj fronte al malsamaj teismoj sed en similaj formoj.

Alia ekzemplo

Esplorado pri la embrio, kaj eĉ la libereco de esplorado mem, estas malhelpata tutmonde de potencaj strukturoj.

strukturoj kiel la Fondaĵo Sisley aŭ la Fondaĵo Le-Jeune, kiuj sub la preteksto de "Humanismo" konsistigas amasdetruaj armiloj el esplorlaboratorioj, neo de konscienclibereco. Ĝi ne estas

Ne estas mirinde, ke la Fondaĵo Lejeune ricevis la premion "Evangelium Vitae", nomitan laŭ la encikliko verkita de Johano Paŭlo la 2-a, kun ĉi tiu mesaĝo de Papo Francisko: " Konsciaj pri la engaĝiĝo de la Fondaĵo Jérôme Lejeune helpas infanojn kun malsanoj genetiko de inteligenteco, Lia Sankteco preĝas ke ĉi tio La premia ceremonio povas reliefigi la urĝan bezonon subteni kaj defendi la dignon de ĉiu homa vivo, de koncipiĝo ĝis natura morto. Tio inkluzivas ne ne nur la servon por infanoj kun specialaj bezonoj, sed ankaŭ la zorgadon kaj subtenon de iliaj familioj, kiuj "atestas pri la Eklezio kaj la socio "Nepretebla fideleco al la donaco de la Vivo. "

Ni estas ĉe la kerno de la problemo de Apartigo, El la perspektivo de la amaskomunikiloj, ili diras, ke ili protektas vivon, de la Leĝdonante, institucie, ili neas la esprimon mem de ĉi tio vivo, niaj elektoj, nia libereco de konscienco. La legitimeco de publikaj institucioj povas havi kiel bazon nur Ĝi originas de popola konsento esprimita demokratie, sen religia kaj/aŭ privata devigo. Apartigo estas la muro, kiu permesas ilian esprimon sed devas resti. nesuperebla fronte al ilia interfero. La disiĝo ne estas Ĝi ne estas manko de kompreno pri tio, kio religioj estas aŭ fariĝas. Ĝi estas la ne-rekono de dogmo en ili. aferoj de la Ŝtato, kiu tiel garantias la liberecon de ĉiu individuo kaj el ĉiuj. John Stuart Mill skribis, "La sola libereco inda je Ĉi tiu nomo aludas al laborado por nia propra bono laŭ nia propra maniero, kondiĉe ke ni ne celas senhavigi aŭ malhelpi aliajn.

en siaj klopodoj akiri ĝin." [John Stuart Mill Pri Libereco – 1859.]

La eklezioj duobligas siajn klopodojn por domini la Viroj

Niaj landoj, kun aŭ sen disiĝo, havas spertis la samajn ofensivojn dum la lastaj 10 jaroj: Samseksa geedzeco, libervola ĉesigo de gravedeco, rajto morti digne, rajto vestiĝi laŭplaĉe, la rajto rezigni sian bapton, liberecon de esplorado.

Ĝi estas gazetaro, politikistoj, kelkfoje intelektuloj. kiu defendis la poziciojn de religiaj figuroj. La moderna malamiko de liberpensuloj ne estas en sutano, kun vualo aŭ Schtreimel, li estas vestita kiel vi, kiel Mi. Gravas ne kion li portas, sed kion li diris. La moderna malamiko de liberpensuloj estas ĉi tiu kleriko kiu, fidante je la doktrino de religiaj gvidantoj, prenas pozicio por voĉdoni por leĝo, defraŭdi monon, protekti pastron, pastron, rabenon, imamon, budhanan monaĥon de krimoj punindaj laŭleĝe. La kleriko estas tiu, kiu, per la politika aŭ socia potenco donita al li de la socio permesas al dogmoj por prosperi. Kaj ni ĉiuj sciis, ni Ni ĉiuj konas ĉi tiujn klerikojn, kiuj turnas la Sanktan Familion kontraŭ samseksa geedzeco, kiuj krias favore al la vivo. al la malespero de nedezirata gravedeco, kiuj preferas suferon al homaro, kiuj furiozas ĉar ke la robo estas tro mallonga, la pantalono tro longa, kion vi malliberigitaj en sia frenezo per bapto, eltranĉo aŭ cirkumcido ekde tre juna aĝo, kaj kiu

kondamni, denunci kaj asasini tiun, kiu pridubas pro la natura ordo difinita de iliaj sanktaj libroj.

Ĉi tiuj klerikoj estas, por la Eklezioj, la ŝlosilŝtono kiu nuligas ajnan seriozan kaj publikan agon de racionalistoj, Ateistoj kaj sekularistoj. Ili estas la ŝlosilŝtono de ĉi tiu konsento kies sola celo estas konfiski publikajn financojn, domini mensojn, por domini la emancipiĝon de la Homaro. Ili perversigas la Apartiĝon aŭ la

malakcepti. En sia kontribuo al la Monda Kongreso de Liberpensuloj en Romo, la belgo Georges Lorand skribas: " La Katolika Eklezio konsistigis ĉie kiel politika partio" "Ĝi nun funkcias per korupto, ne plu kapabla daŭrigi per subpremo ." Ni ankoraŭ estas en ĉi tiu momento, sed ĉe pivota punkto ĉar la Vatikano estas en krizo, ofertante per siaj pozicioj pri tiel nomataj temoj de socio de subtenservoj por barbareco.

Kio karakterizas ĉi tiun kunpremon estas la limigoj, limigoj kaj premoj de normigita pensmaniero. Ĝia esprimo esence efektiviĝas sur...

simbolaj lokoj kaj per la Lernejo, loko de scio, de scio, civitaneco. Ĉi tiu kunpremo volos klopodi neniigi reziston.

En Usono, Trump volas fini la "Johnson-an reĝimon" Amendo kiu malpermesis al preĝejoj rekte aŭ nerekte financi politikajn kampanjojn. En Novjorko, ekspluatante publikan emocion, kruco estis

starigita sur Ground Zero, memorigante la krucmilitan spiriton pleditan de Bush Jr. En Kanado, la pastraro trudis la establado de religiaj tribunaloj, komence judaj kaj katolikaj, poste islamaj de ekde 2004, en la nomo de multkultureco. En la Provinco En Kebekio, nome de religia neŭtraleco, uniforma vesto estas trudita. En Britio, lernejoj estas pli kaj pli organizitaj ĉirkaŭ...

religiaj identecoj, akcelante prozelitismen kaj partikularismojn. En Pollando, ĵus pasigita leĝo draste limigas la eblecon vendi teron

agrikultura. La Eklezio estas esceptita. Ankoraŭ en la En la sama lando, nur religia edukado restas esceptita. de la kontrolo de pli altaj aŭtoritatoj de publika edukado. En Hispanio, katolikaj grupoj volas instali 1 300 krucojn en la Sierra Guadarrama (proksime de Madrido en Hispanio). En Francio, la klerikoj provis trudi en la konstruaĵoj de la Respubliko naskoscenoj aŭ bildigoj de la Virgulino Maria en parkoj kaj publikaj placoj. En Barato, kun la kunkulpeco de la registaro, malplimulto estas persekutataj, kaj pensuloj kaj ĵurnalistoj estas murditaj. En Bangladeŝo, ĝi estas la Liberpensantaj blogantoj, kiuj estas murdataj. Marko la spacoj, la lokoj, la institucioj kiuj estas la simbolo de ekvilibro, kvankam malforta, intence malfermas novajn religiaj militoj. Kelkaj el niaj amikoj pagas la prezon por iliaj vivoj. Ili ne estas blindaj viktimoj sed viktimoj de religia venĝo.

Publikaj financoj misuzitaj

Se la Katolika Eklezio poziciigas sin kiel enton por por trakti ekonomiajn, sociajn kaj homajn krizojn, tio estas ĉar ĝi havas 2000 jarojn da scio.

La ekonomia krizo de 2008 kaŭzis multajn de landoj, limigoj de rajtoj, sur la nivelo de vivo, de vivdaŭro. Ĉu ne estas mirige vidi

la ortodoksaj papoj en Grekio aŭ la episkopoj de Romo preĝante por la malriĉuloj dum rifuzante vidi siajn proprajn privilegiojn povas esti reduktitaj tute aŭ parte. Apartigo Tio ankaŭ markas la finon de ĉi tiuj esceptoj por parto de la loĝantaro kiu, ĉion konsiderante, ne kreas multon.

La du aksoj de nia komuna lukto estas la elstarigante la defraŭdon de publikaj financoj por la profito de Preĝejoj kaj religiaj figuroj, same kiel la bezono vidi la Religiaj figuroj kulpaj pri sekskrimoj, aŭ eĉ kelkfoje kunkulpaj en tiaj abomenaĵoj, ĉi tiuj du aspektoj postulas... ĉiu liberpensulo kaj racionalisto prezenti la perspektivon de La Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato. Ni povus filozofi pri la naturo de la Ŝtato, sed ni lasu ĝin esti respubliko. Ĉu federaciisma, centralizita, aŭ malcentralizita, nia ĉefa ideo estas ke la niveloj de potenco ne povas esti interplektitaj, submetiĝemaj aŭ esti submetiĝemaj al iu ajn religia potenco.

Daŭrigu la batalon por la Apartigo de Eklezioj kaj de la Ŝtato

La alvoko lanĉita en Montevideo devus esti por ni Pripenso. Organizoj, asocioj kaj individuoj el pli ol 27 landoj subskribis ĉi tiun alvokon. Ni ni devus uzi ĉi tion kunordigitan manieron en naciaj aŭ internaciaj reprezentantaroj kie la AILP, kie Nia propra asocio kaj organizo estas reprezentitaj.

Eble tial niaj internaciaj delegacioj devas akiri pezon kiu permesas al ni, kiel jam Keith Porteus Wood pri la krimoj de pastroj, por defii la religiaj aŭtoritatoj, por alvoki siajn servistojn.

Sur alia nivelo, estas surprize vidi kiel esprimiĝas la tendencoj de reprezentantoj de katolikoj, ortodoksuloj, protestantoj, islamanoj, budhanoj kaj judoj. Krome, je internacia nivelo, laŭ malsama maniero. La ekonomiaj interkonsentoj, aŭ liberkomercaj interkonsentoj, same kiel supernaciaj strukturoj baziĝas ĉefe sur la Kristana doktrino pri la ne-disiĝo de povoj. Tiel, dum la kunsidoj de UN, kiuj supozeble estas esprimo de premo fare de ŝtatoj, la Vatikano atente observas la koridorojn. kiel observanta membro, por influi decidojn. Li ne faras tion Li ne faras tion kiel membro laŭofice, alie li devus apliki la diversajn internaciajn konvenciojn al si mem, precipe tiujn pri laborjuro. Ni ankaŭ notu ke landoj kiel Sauda Arabio, en ĉi tiuj kunsidoj, Ĝi ĉefe defendas siajn proprajn interesojn kiel geopolitika ento. Religio tiam estas nur ruĝo, preteksto. kiu permesas al ili eviti decidojn koncernantajn rajtoj de virinoj kaj viroj, sed ĝia konduto ene de internaciaj institucioj ne estas

nenio malsama, kiel ŝtato, al Usono aŭ la Francio, ekzemple. " De Kazablanko ĝis Taŝkento, la Islamismaj movadoj poziciigis sin en la kadro de Ekzistantaj ŝtatoj, kies funkciajn metodojn ili adoptas potenco, strategiaj postuloj kaj naciismo ." La kazo mem de la tiel nomata " Islama Ŝtato " estas mankhava. ĉar ĝi estas nur heterogena konstruo, agregaĵo de banditoj kaj militestroj sen ia vera ŝtata povo. Ni ne falu en la mortigan kaptilon, kie " kontraŭoj resaniĝas per kontraŭoj ".

Kaj ni devas fidi je la fortoj, kiuj jam ne volas vidi tiujn parazitajn korpojn, kiuj estas la Eklezioj. doni lecionojn pri moraleco, paco kaj virto kiam Historio atestis tiom da masakroj, bruligadoj ĉe la ŝtiparo, kaj precizaj-

cioj en la nomo de Dio.

Pli prozae, la kazo de Thomas Bores, se li havas ricevis signifan gazetaran kovradon en Eŭropo kaj havis efikon ankaŭ en Brazilo, pruvo ke la demando pri Apartigo estas daŭranta serĉado. Thomas Bores estas ĉi tio Juna franco laboranta en Germanio estis pridemandita de la germanaj impostaj aŭtoritatoj kaj kondamnita de la konferenco de episkopoj de Germanio, kiuj akiris la liston de elmigrintoj baptitaj en Francio fare de iliaj francaj religiaj aŭtoritatoj. Ne estas simple ĉi tiu neforviŝebla marko, kiun baptito metas sur vin. Ĝi estas ĉefe la

Paralelo inter du landoj kun malsamaj juraj situacioj, ambaŭ ankoraŭ koloniigitaj de klerikalismo. Tiutempe Rilate al la tutmonda profilado de individuoj, oni povas laŭdi la retroiran agadon de la profilado de individuoj fare de la Vatikano. Ekzistas individuaj luktoj, kelkfoje kolektivaj, kie deklari, ke oni ne praktikas iun ajn religion, estas eble ankoraŭ tro multe en la ombroj sed estas esenca kaj decida elemento por la marŝo al la sekularigo de la socio. En Brazilo, en Paragvajo kaj aliaj latinamerikaj landoj, Kolektivaj apostazioj spertas sukceson, kiu devas... pridubi la institucian kadron, tial la neceson de Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato. Eble ni bezonas identigi kaj doni videblecon al ĉi tiuj kuraĝaj virinoj kaj viroj, kiuj volas forlasi la faldon de la Eklezioj.

pli pliiĝis? Kiel tipaj kazoj, per la neo de iliaj rajtoj, vidi ilin akiri aliron al civitaneco protektita de leĝo pri Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato.

La ĉefa afero estas, ke disiĝo permesas la unuan paŝon al Libereco kaj diferenciĝo okazas en ĝia ekzercado aŭ ne. de civitaneco. La demando pri publika spaco, tio estas, la efika kadro de apartigo, instigas nin pripensi ĝiajn limojn, ĝiajn limojn, ĝiajn eblojn. Efektive, Se "la ĉefa funkcio de ĉi tiu publika spaco estas konsistigi kapablon por kritiko kaj kontestado, kaj permesi al privataj opinioj akiri aliron al diskonigo"

per interŝanĝo kaj debato, por antaŭenigi "konstruo de kritika publika opinio" (JM Du-comte) tiam la Disiĝo de Eklezio kaj Ŝtato devas permesi la ekziston de tia publika spaco. Ĉiu havanta la

rajto kaj la ebleco esprimi sin sen malhelpi la konscienco, nek la libereco de la alia, sen tuŝi ilian dignon. En tiuj ĉi terminoj, ekzistas reflektado komuna al multaj landoj: tiu de Konkordatoj.

En 1904, ĉe la Roma kongreso de la Internacia Federacio de Liberpensoj, Georges Lorand memoris: "Li Estas vere, ke praktike la Katolika Eklezio ne plenumas konkordatojn, kiuj estas al lia avantaĝo kaj ne tenas iun ajn konsiderante la deojn kaj obstaklojn, kiujn ili trudis al li." Kaj Plue, li prezentas ĉi tiun demandon, kiu devus esti nia komuna pripensado rilate al la konkordatoj, kiuj ekzistas aŭ kiuj "Ni estas devigataj fari tion," li skribas.

" La nocio de konkordato estas absurda: kiel registaro povas konsenti negoci kun reganto?" fremda, aŭ supozeble tia, por solvi aferojn de ordo Interne, kiun la Ŝtato rajtas kaj devas reguligi suverene sin mem? Ĝi do akceptas fremdan potencon al la kunhavigo de sia suvereneco kaj rekonas en siaj katolikaj civitanoj duoblan ligan de submetiĝo al du malsamaj suverenecoj, konstante en konflikto. Ĉar ne ekzistas, ne povas esti du suverenecoj, du potencoj, du potencoj kiuj devas agi kiel egaluloj

egalaj aŭ devas oficiale ignori unu la alian, respektante la limoj de individua aŭtonomio: en niaj modernaj ŝtatoj, la nacio sole estas suverena; ĉiuj potencoj devenas de ĝi sole, kaj ĉiu ŝuldas obeon al ĝi.

la leĝo, diktita de la reprezentantoj de la nacio; la sola
La limo de ŝtata suvereneco kuŝas en la respekto, kiun ĝi havas ŝuldiĝas al individuaj homaj kaj civilaj rajtoj.
La Eklezio tial havas neniujn rajtojn aserti, neniujn privilegiojn postuli, neniun specialan liberecon alvoki.
La Eklezio, laŭleĝe parolante, ne ekzistas; nur viroj havas rajtoj kaj liberecoj .

Ĉu ĉi tio ne estas la sama demando pri la multipliko de konkordatoj evoluigitaj de la Eklezio por Italio (1984), Aŭstrio, Hispanio (1976 kaj 1979), Kolombio (1973), Pollando, Slovakio, Venezuelo (1964), Malsupra Saksio (1965), Argentino (1966), Peruo (1980), Monako (1983), Haitio (1984)?

Ni estas ĉi tie por la 7-a Kongreso de la Internacia Asocio de Liberpenso. Ni devas submetiĝi
Ekde ĝia kreo en 2011, certaj elementoj estis en perspektivo. La Vatikano travivas gravan krizon, la demisio
La agoj de Benedikto la 16-a, kiuj lanĉis la ofensivon instigante religiajn figurojn manifestacii kaj stari kun la pastraro, kondukis al serio da kalkulreguladoj ene de la
Curie, sed ĝi estas ankaŭ la produkto de la malŝato de miloj da katolikoj. Islamo ne fartas pli bone, kiom ajn oni ne povas
Mi ne scias ĉu Vahabismo aŭ petrodolaroj kaŭzas la detruon de tutaj landoj. Certa estas
La problemo estas, ke liberpensuloj, ateistoj, racionalistoj kaj sciencistoj estas la ĉefaj celoj de
Preĝejoj. Se religiaj fanatikuloj mortigas, tio estas ĉar la
Preĝejoj kaj iliaj reprezentantoj armis ilin, intelektu aŭ materie.

Ĝi estas per nescio, per la detruo de edukado publika, kiu devus esti garantiita kaj protektita per leĝo de efika Apartigo, el kiu la fervoraj ekzekutistoj de la malpura laboro de la Eklezio estas rekrutitaj: Hipatia, Giordano Bruno, Vanini, la Chevalier de la Barre, Michel Servet kaj tiom da
Aliaj pagis por ĝi per siaj vivoj. Franca liberpensulo, Verkisto, poeto, politikisto, Viktor Hugo ekkriis: " Kiel Forigu malriĉecon? Ni diris tion, per forigo nescio .

DO
Kiam niaj usonaj amikoj kaj fratoj defendas la muron Apartigo
kiam niaj latinamerikaj amikoj kaj fratoj post kiam ili La plej malbonaj diktaturoj estas konataj pro batalado por Apartiga Leĝo.

kiam niaj amikoj kaj fratoj el la Hinda subkontinento Ilia batalo riskigas iliajn vivojn dum ili rezistas la fifaman

Kiam niaj afrikaj amikoj kaj fratoj batalas kontraŭ la obskureco-Kurantismo kaj la kolonia pezo de religioj

kiam niaj eŭropaj amikoj kaj fratoj spertas senprecedencan klerikalan ofensivon kaj postulas finon al konkordatoj kaj la disiĝo de religiaj kaj religiaj povoj ŝtatoj,

Ĉi tiuj estas ĉiuj pliaj paŝoj al la elimino de nescio kaj obskurantismo.

Ni diras ĝin, ni estas amikoj, fratinoj kaj fratoj en komuna lukto, kiel skribite en la Manifesto por Libereco de Konscienco, adoptita en Oslo: " Sub Ĉe ĉiuj latitudoj, sur ĉiuj kontinentoj, la formo estas varia sed la kerna problemo estas la sama: la postulo je libereco de konscienco! Kaj morgaŭ niaj amikoj kaj fratoj el la Proksima Oriento, Rusujo, Japanio kaj Ĉinio aliĝos al ni. Certe, ekzistas limoj, sed ekzistas nur unu Homaro.

Konklude, mi ŝatus dividi penson. En 1904, io okazis la Roma Kongreso de Liberpenso, centoj da Liberpensuloj ĉeestas antaŭ la papaj palacoj. E, Januaro 1905, la katolika gazetaro impostas liberpensulojn de klerikoj, mokante la Kongreson de Romo, nomante ĝin de evidenta malsukceso kaj sugestante, ke la Kongreso de Parizo, kiu La evento planita por septembro 1905 estus la sama. De marto ĝis julio 1905, debatoj malfermiĝis pri la Leĝo pri Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato. En septembro 1905, la La Pariza Kongreso estis sukceso. La 9-an de decembro 1905, la La Leĝo pri la Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato estas pasigita.

Ĉiu el ni, kiu en nia lando alfrontis La amaskomunikiloj, en ago, religiaj kaj klerikalaj figuroj, ĉiu el ni, kiu estis etikedita kiel reakciulo, por gvidi Bataloj el alia epoko ĉar ni nomumas la Vatikanon kiel politikan kaj religian potencon. Jes, ĉiuj Kelkaj el vi scias, ke la perforto de la vortoj de la Eklezioj estas laŭ la mezuro de siaj propraj malbonoj, siaj malfortecoj. Kiel Voltaire diris: " Ni dispremu la fifaman aferon !"

Dankon

Prezento de la Internacia Premio de la Apartiga Muro

Antaŭ 137 jaroj, en 1880, Charles Bradlaugh, la ateista parlamentano por Northampton, fondinto dek kvar jarojn antaŭe de la Nacia Sekulara Societo, la brita sekcio de la Liberpensema movado, estis inter la famaj liberpensuloj kiuj lanĉis la Unuan Internacian Asocion de Liberpensema ĉe internacia kongreso okazinta en Bruselo.

137 jarojn poste, la Nacia Sekulara Societo de Britio restas lumturo en la senĉesa lukto kontraŭ religia privilegio kaj por kompleta apartigo de eklezio kaj ŝtato. Ĉi-jare, la NSS publikigis gravan manifeston por ŝanĝo fokusitan sur ĉi tiuj decidaj temoj.

Naskita en Sud-Jorkŝiro en 1946, li estis elektita la 12-a prezidanto de la Nacia Sekulara Societo en 2006. Li estas delonga sekulara aktivulo kaj senlaca batalanto por plena egalrajteco, sendepende de persona seksa orientiĝo.

La Internacia Asocio de Libera Penso (IAFT-ILP) tre fieras honori hodiaŭ per la Internacia Premio por la Apartiga Muro unu el siaj fondintoj: Terry SANDERSON.

Pro sankauzoj, Terry ne povis esti kun ni hodiaŭ. Ni sendas al li niajn plej korajn salutojn.

Por ricevi lian premion, bonvolu varme bonvenigi la Administran Direktoron de la Nacia Sekulara Societo, reprezentanton por AILP-IAFT kaj organizanton de la Internacia Kampanjo Against Church Crimes de AILP-IAFT, nian delongan amikon kaj kamaradon: Keith Porteous Wood.

Keith Porteous Wood

3°- Keith Porteous Wood - Nacia Sekulara Societo, Unuiĝinta Reĝlando

Pri seksmisuzo farita de pastroj

Jam pasis ses jaroj de kiam mi estis nomumita kiel la reprezentanto de AILP respondeca pri nia laboro pri preĝejrilata seksmisuzo de infanoj. Venis la tempo analizi tion, kion ni lernis.

Ni ekzamenos kial religiaj organizaĵoj estas tiel emaj al ĉi tiu plago. Mi elstarigos kelkajn signifajn kazojn kaj tiros kelkajn konkludojn. Fine, mi faros proponojn pri kion ni ĉiuj povas fari por antaŭeniri rilate al ĉi tiuj aferoj.

Dum ĉi tiu prezento, mi uzos la terminon "infana seksmisuzo" por koncizeco. Tamen, tio ampleksas seksan perforton, inkluzive de seksperforto, kontraŭ neplenaĝuloj aŭ vundeblaj plenkreskuloj. Dum iuj kazoj falas sub la kategorion de pedofilio, multaj aliaj implikas junulojn sub la aĝo de 18 jaroj.

Kaj fizika kaj psikologia perforto estas same maltrankviligaj. Ĉi tio estas precipe ofta en lernejoj administrataj de religiaj ordenoj kaj institucioj administrataj de monaĥinoj, kiel ekzemple la Magdalene Laundries en Irlando. Tiuj, kiuj respondencas pri la zorgado de infanoj, havas moralan kaj profesion devon certigi ilian sekurecon.

Mi montros kiel, multe tro ofte, la aŭtoritato kaj fido donitaj al ili pro ilia religia statuso estis misuzitaj.

Mi ankaŭ uzas la terminon "viktimo", sed aliaj preferas "pluvivanto". Kiam mi uzas la vorton "kleriko", mi celas iun ajn, kiu havas aŭtoritaton super infanoj en religia medio.

Mia implikiĝo en ĉi tiu areo datiĝas de projekto de la Nacia Sekulara Societo, kiu komenciĝis antaŭ ĉirkaŭ 10 jaroj. La Vatikano subskribis la Konvencion de Unuiĝintaj Nacioj pri la Rajtoj de la Infano. La NSS kontribuis al la procesigo de la Vatikano pro malobservo de la Konvencio pro seksmisuzo farita de katolikaj pastroj tutmonde.

Fine, en 2014, la Unuiĝintaj Nacioj eldonis sian verdikton pri seksmisuzo ene de la Eklezio, kaj ĝi estis kondamnanta. Detaloj sekvos.

Mia unua demando estas: ĉu ĉi tio vere rilatas al sekularismo? Ĉu estas legitime por sekularistoj implikiĝi en tiajn aferojn?

Niaj kritikantoj rapide malakceptis la laboron, kiun ni faris pri ĉi tiu afero, vidante ĝin kiel pretekston por ataki religion ĝenerale, kaj la Katolikan Eklezion aparte. Pro ĉi tiu kialo, antaŭ ol entrepreni ĉi tiun konsiderindan laboron, mi volis certigi, ke ni povus pravigi la implikiĝon de organizo kiel la Nacia Sekulara Societo en ĉi tiu kampanjo kontraŭ seksmisuzo. Ĉu ĝi estis legitima praktikado por organizo, kies finfina celo estas la apartigo de eklezio kaj ŝtato?

La prepara ekzameno rivelas, ke la Katolika Eklezio ofte – tute senpune – agadis ekster iu ajn jura kadro koncerne seksmisuzon faritan de pastroj.

Malmultaj organizaĵoj ekster religiaj organizaĵoj sukcesus tiel senpune.

Mi ankaŭ revenos al aliaj re-religiaj organizaĵoj, en kiuj seksmisuzo estas maltrankviliga problemo. Mi donos ekzemplojn de la malsukcesoj de civilaj aŭtoritatoj konvene trakti tiajn plendojn. Tio eble ŝuldiĝas al la influo kaj premo faritaj de religiaj organizaĵoj. Sed ĝi ankaŭ povas ŝuldiĝi al la fakto, ke iliaj subtenantoj laboras ene de la jura sistemo mem.

Ĉio ĉi estas legitima zorgo por laikoj, precipe konsiderante la suferon de la viktimoj, kies vivoj, en multaj, se ne plej multaj kazoj, estis detruitaj, kune kun tiuj de iliaj familioj. Kaj tiam estas la grandega geografia kaj nombra amplekso de ĉi tiuj misuzoj. Novaj abomenaĵoj ŝajnas aperi ĉiutage. Multaj el ĉi tiuj misuzoj verŝajne okazis dum la longa historio de la Eklezioj, kiel estas bone dokumentite en la verkoj de Doyle, Sipe kaj Wall. Do jes, ĉi tio efektive estas zorgo por laikoj.

Verŝajne estas pli da seksmisuzoj ĝenerale ene de familioj, kutime kun la plej fidinda onklo aŭ familiamiko.

Misuzo ankaŭ okazas ene de lernejoj kaj nereligiaj institucioj. Lastatempe, kazoj aperis ene de skoltismaj organizoj kaj eĉ futbalklubo.

Tamen, en familiaj aferoj aŭ en sekularaj institucioj, civila juro plene validas. Nek do koncernas sekularajn individuojn.

Mia dua demando: ĉu la organizoj Ĉu monaĥinoj estas pli emaj al tia misuzo?

Laŭ mia vidpunkto, ne estas koincido, ke tiaj krimoj estas multe pli oftaj en religiaj institucioj. La Sendependa Enketo pri Infana Seksa Misuzo en Anglio kaj Kimrio petis min pruvi ĉi tiun aserton. Mi resumos ĝin.

Plej multaj religiaj institucioj estas malfermitaj al junuloj. Tiuj, kiuj intencas misuzi ilin, estos altiritaj al tiaj institucioj. Lernejoj rekrutas por sportaj agadoj, kaj multaj havas loĝinstalaĵojn.

Ambaŭ ofertas ŝancojn por fizika kaj seksa kontakto. Seksperfortantaj pastroj rutine misuzas sian religian aŭtoritaton por postuli obeemon de siaj viktimoj, eĉ dum agoj de misuzo. Ili ankaŭ uzas ĝin por postuli sekretecon de siaj viktimoj.

En la pasinteco, piaj gepatroj estus tiel admirantaj pastrojn, ke malmultaj kredus, ke iliaj infanoj farus tiajn akuzojn. Kaj eĉ se gepatroj kredus tion, kion iliaj neplenaĝaj infanoj diris al ili, ofte oni premus por silentigi iliajn zorgojn kaj eviti skandalon ene de religiaj institucioj.

Religiaj gvidantoj ofte certigas

gepatroj, ke taŭga rimedo estos prenita malantaŭ fermitaj pordoj ĉe kontraŭ la kulpulo. Plej ofte ĝi estas mensogo.

Cinike, la kulpuloj plue reduktas la la ebleco esti malkaŝita celante la plej vundeblajn kaj tiujn malplej kapablajn paroli Ĉi tio devus esti farita kun respondeca plenkreskulo. Tio inkluzivas orfojn, surdulojn kaj tiujn kun lernado-malfacilaĵoj.

La sekreto fariĝas pli facila tiom, kiom la Tiuj institucioj ofte estas imunaj kontraŭ ekstera kontrolo ĉar ili situas en malproksimaj regionoj kaj estas enfermitaj malantaŭ altaj muroj. Tiuj, kiuj administras tiajn institucioj certigos, ke ili estas en bonaj rilatoj kun la polico kaj amaskomunikiloj por malinstigi Ĉiu viktimo, kiu havas la kuraĝon plendi. Nu Certe, tiuj, kiuj intencas fari tiajn agojn estos altiritaj al tiaj institucioj.

Neeviteble, la kazesploroj, kiujn mi diskutos estas pesimismaj, sed mi finos per kelkaj konstruaj proponoj pri ebla progreso.

Unue, ni konsideru la Vatikanon.

En 2014, post pluraj jaroj da nia laboro ĉe Unuiĝintaj Nacioj, la Internacia Komitato pri la Rajtoj de la Infano produktis kondamnan raporton pri la Sankta Seĝo, kiu estas la diplomatia nomo por la Vatikano.

Por doni al vi ideon pri la naturo de ĉi tiu raporto, Mi elektis kelkajn el la rekomendoj faritaj de la Komitato ekde paragrafo 44 pluen:

(b) “Tuj maldungi de sia tasko ĉiun ĉiu konata aŭ suspektata pri infanseksmisuzo estu transdonita al la kompetentaj policaj aŭtoritatoj. celoj de enketo kaj procesigo;

(c) “Certigi travideblan kunhavigon de ĉiuj arkivoj uzeblaj por identigi misuzantojn esti respondecaj pri siaj agoj same kiel pri ĉiuj tiuj, kiuj kaŝis siajn krimojn kaj intence metis ilin en kontakton kun infanoj.

(d) "...nuligu ĉiujn provizaĵojn, kiuj povus trudi devon silenti al viktimoj kaj ĉiuj tiuj, kiuj estas informitaj pri tiaj krimoj."

Eĉ pli rimarkinde, ĉi tiu raporto ricevis grandegan diskonigon tutmonde, inkluzive de landoj kiuj neniam esprimis la plej etan kritikon kontraŭ antaŭe de la Vatikano.

La Vatikano estis tiel kolera pri ĉi tiu raporto, ke ĝi prenis la senprecedencan iniciaton publike ataki la rekomendoj kaj la Internacia Komitato en oficiala respondo, akuzante lin pri subfosado de la religia libereco de la Sankta Seĝo. Li fakte petis esti juĝita laŭ malpli striktaj kriterioj ol aliaj ŝtatoj ratifinte la Konvencion pri la Rajtoj de la Infano.

Li ankaŭ argumentis, ke ne estis lia respondeco efektivigi ĉi tiun Konvencion preter la limoj de la Vatikano. Tio estis malgraŭ la fakto, ke la Sankta Seĝo, kiam ĝi konvenis al li, li antaŭe deklaris al Komitato, ke ĝi estis la plej alta organo en la hierarkio de la Katolika Eklezio.

Komunikado kun la Komitato ekde la komenco de la regado

La sinteno de Papo Francisko estis senkompromisa kaj preskaŭ malamika. Reprezentantoj vokitaj por atesti kaj respondi demandojn faris tion malstreĉe, preskaŭ ĝis la punkto de impertinenteco.

Tio levas la demandon: ĉu la Vatikano volas ŝanĝi aferojn kompare kun la pasinteco kaj agi respondece rilate al seksmisuzo farita sur infanoj?

Se tio estas la kazo, li ne povus fari pli bone ol sekvi la rekomendoj establitaj de la fakuloj de Unuiĝintaj Nacioj Unuiĝintaj tra la mondo. Sed klare ĉi tio ne estas la kazo.

Kiel atendite, la papeco ignoris la rekomendojn kaj establis Pontifikan Komisionon por la Protekto de Neplenaĝuloj, kiu estis tute senpova. Inter el la 17 membroj de ĉi tiu Komisiono, nur du estis viktimoj kaj ambaŭ demisiis, naŭzigitaj.

Tiam tribunalo estis establita, kiu laŭdire procesos la akuzitajn episkopojn. Ĝi estis provo Estas klare malhoneste aserti, ke la Vatikano povus por provizi legitiman alternativon al civila justeco. La tribunalo faris nenion kaj jam ĉesis funkcii.

Ĉio ĉi reprezentas serion da malhelaj punktoj por la Papo Francisko.

Ni ĉe la NSS estis inter la malmultaj, kiuj ne estis brilblindumita de la ŝajna "renovigo" kiam la nova Papo estas nomumita.

Mi kredas, ke ni estis la unuaj, kiuj argumentis, ke Francisko ne estis pli bona ol siaj antaŭuloj en Pri infanseksmisuzo. Tia vidpunkto estis konsiderata preskaŭ hereza, aŭ almenaŭ freneza kaj kruda. Nuntempe, ĝi estas vaste akceptita vidpunkto dividita, kaj kun multe da subtenaj pruvoj.

Ni nun turnu nin al Irlando. Ĝis antaŭ nelonge, ĉi tiu malgranda lando estis ekstreme religia, malliberulo de la Katolika Eklezio. Misuzoj estis oftaj: terura seksmisuzo kaj sadisma perforto estis senbridaj. en katolikaj lernejoj, preĝejoj kaj infanaj institucioj. La sindonemo de la civitanoj signifis, ke La Eklezio estris la registaron kaj plejparte agis super la leĝo.

En 2014, malgrandaj skeletoj estis malkovritaj en amasa tombo en Tuam, en la okcidento de la lando, sur la tereno de iama katolika institucio por patrinroj unuopaj viroj. Ĉi tiu fosaĵo enhavis la restaĵojn de preskaŭ 800 infanoj, multaj el kiuj ŝajne mortis kiel viktimoj pro neglektemo. Ĉi tiu establaĵo estis funkciigata laŭ ordono de la Bon Secours, kies ĉefsidejo estas en Parizo.

Provoj de la Liberpenso-movado akiri pliajn informojn de ĉi tiu ordeno aŭ la Papo restis malsukcesaj. Neniu respondo. La malkovro de ĉi tiu amasa tombo Tamen, ĝi estis vaste kovrita de la internaciaj amaskomunikiloj.

Estis ankaŭ en 2014, ke la Komitato de Unuiĝintaj Nacioj kontraŭ torturo kondamnis kvar religiajn kongregaciojn rilate al la funkciado de la Magdalena Lavejoj en Irlando, kiuj estis, tiel diri, tendaroj de sklavoj. Ĉi tiuj religiaj ordenoj rifuzis pagi

financan kompenson por la viktimoj de ilia krueleco.
Ĉi tio ne estis la temo de la plej eta kritiko de la papeco.

Tri jarojn poste, la Komitato kondamnis la Irlandan Ŝtaton pro malsukceso procesigi membrojn de la Katolika Eklezio implikitajn en la mistraktado de virinoj en la Magdalene Laundries.

Honte, Irlando ne estas sola, kiu havas unu leĝon por religiuloj kaj alian por ĉiuj aliaj. Tamen, estas signoj, ke irlandaj civitanoj forlasas la Eklezion. Ĝia kapablo eviti la leĝon malpliigas.

Bostono, Masaĉuseco estas la plej granda diocezo en Usono. Ĝi estas la ŝtato kie la eklezia povo estas plej koncentrita kaj, eble antaŭvideble, kie la skandaloj pri seksmisuzo estis la plej malbonaj.

Dum jardekoj, la Eklezio sukcesis kaŝi ĉi tiujn misuzojn grandskale ĉar ĝi havis kontrolon de la amaskomunikiloj kaj la subtenon de la politika establo.

Baldaŭ post kiam Martin Baron transprenis la postenon de redaktoro de la regiona gazeto, la Boston Globe, li malkovris gravan problemon de seksmisuzo fare de pastroj. La diocezo kaj la tuta Bostona establo konsciis pri tio kaj faris brutalan kaj daŭran premon sur la gazeton por entombigi la rakonton. Sed Baron estis juda kaj el Florido, do li ne estis parto de la establo. Ĉi tiu premo plue kuraĝigis Baron en liaj klopodoj malkovri la zorgo kaŝitajn pruvojn. Ili fine malkovris, ke 90 pastroj estis implikitaj, kaj tio kondukis al serio da procesoj ĝis la tiama ĉefepiskopo estis alvokita por aperi en tribunalo. Li evitis areston kaj fuĝis al Vatikano, kie li ricevis promocion kaj kie li ankoraŭ loĝas hodiaŭ. Li ricevis la titolon de Emerita Ĉefepiskopo de Bostono. En 2015, filmo nomita Spotlight rakontis ĉi tiun rakonton kaj gajnis ĉiujn eblajn premiojn. Eĉ Vatikana Radio priskribis ĝin kiel "honestan" kaj "konvinkan" filmon.

Ni nun turnu nin al Aŭstralio. Reĝa komisiono estis establita por zorgi ekzameni la traktadon de seksmisuzo en Aŭstralio.

En 2017, 4 444 viktimoj asertis esti misuzitaj de la Katolika Eklezio dum 35-jara periodo. Kardinalo Pell, iam la ĉefa katolika gvidanto de Aŭstralio, estis konata pro agresema uzado de advokatoj por ŝirmi la Eklezion de procesigo. Pell estis akuzita pri kaj kaŝado de ĝeneraligita seksmisuzo kaj mem farado de ĝi kiel juna pastro. Malgraŭ ĉi tiuj dokumentitaj akuzoj, li estis elektita de la Papo por esti la triaranga membro de la hierarkio. Pell revenis al Aŭstralio lastan julion por alfronti plurajn akuzojn pri infanmisuzo, sed li neas ajnan miskonduton. Lia proceso daŭras.

Sur la insulo Gvamo en la Pacifika Oceano, preskaŭ 100 pastroj estis akuzitaj lastatempe pri seksmisuzo de neplenaĝuloj. Ĉi tio estas dolora ekzemplo de misuzo farita de pastroj agentaj ekster religiaj institucioj.

Nordameriko, Eŭropo kaj Aŭstralio, kio mi timas estas eĉ pli disvastiĝinta fenomeno ol ni imagas.

Ni zorgas pri kaj krimaj kaj civilaj justicaj aferoj, ĉi-lastaj inkluzive de financaj damaĝoj serĉataj de viktimoj. La Eklezio ofte imagas, ke ĝi havas specialajn rajtojn laŭ la leĝo, kiuj esceptas ĝin de la ekzamenado kaj sankcioj, kiujn alfrontas iu ajn engaĝita en kontraŭleĝa agado. Tro ofte, la leĝo rapide cedis al ĉi tiu rezonado.

Unue, kriminala justeco.

Mi estis avertita pri du maltrankviligaj kazoj en Britio, lando kiu ŝatas fieri pri la kvalito de sia administrado de justeco.

• Anglikana episkopo, Peter Ball, estis implikita en jardekoj da seksmisuzo de junaj viroj en religiaj institucioj. Kiam tio estis malkovrita en 1993, li devus esti alportita al justeco, sed li ne estis. Tio preskaŭ certe estis ĉar li estis episkopo. La Anglikana Eklezio implicas lian senkulpecon kaj penis grandegan premon sur la policon kaj la akuzantojn por malhelpi proceson. Li demisiis, sed dek jarojn poste, la episkopo reakiris sian antaŭan postenon.

Ni formale petis, ke la polico esploru ĉu iuj altrangaj religiaj figuroj kulpas pri krimaj agoj rilate al tio. Ekzistas ankaŭ pruvoj, ke la polico kaj la oficejo de la prokuroro koluziis por certigi, ke Episkopo Ball evitu proceson.

Fine, en 2015, kiam Ball estis 83-jaraĝa, li konfesis kelkajn el ĉi tiuj krimoj. Li ne estis akuzita pri la plej gravaj kaj denove evitis proceson. Ni estas konvinkitaj, ke tio ŝuldiĝas al lia antaŭa religia aparteno.

Kardinalo Cormac Murphy O'Connor estis la plej alt-ranga katolika oficisto por Anglio kaj Kimrio de 2000 ĝis 2009 kaj ĵus mortis. Dum li funkciis kiel episkopo de diocezo, O'Connor estis informita, ke unu el liaj pastroj, Michael Hill, misuzis infanojn.

Sed anstataŭ raporti lin al la polico, Murphy O'Connor translokigis lin al alia paroĥo, kie li ne estis konata, permesante al li daŭrigi siajn seksmisuzagadojn senbride. Fine, O'Connor translokigis Hill al posteno de armea pastro ĉe la Flughaveno Gatwick. Tio evidente donis al li multajn ŝancojn misuzi neakompanatajn infanojn. La misuzo fare de Hill de infano kun lernado-malfacilaĵoj devus esti rezultiginta lian malliberigon, sed O'Connor estis akuzita pri malhelpado de lia proceso.

O'Connor sciis, ke multaj pliaj pastroj fitraktis infanojn, sed denove, li neniam raportis tion al la polico. La BBC (publika dissendant) lanĉis enketon pri kiel li traktis kazojn de pastroj, kiuj fitraktis infanojn. Ĵurnalistoj komencis malkovri la veron pri la malsukceso de O'Connor protekti infanojn kontraŭ Michael Hill, sed kiam ili rivelis pli pri tio, kio okazis, la enketo de BBC subite ĉesis dumnokte. O'Connor uzis la

klasika taktiko de la Katolika Eklezio, kiu konsistas el prezenti sin kiel viktimo de sorĉistinĉasado kaj uzis sian influon sur la BBC por haltigi la enketon.

O'Connor kaj Ball, la nun malliberigita anglikana episkopo, funkciis en la sama regiono ĉe la suda marbordo de Anglio kaj estis amikoj. Ili estis akuzitaj pri kunlaboro por kaŝi seksmisuzon, kaj finfine 36 pastroj laŭdire misuzis infanojn, plejparte en Sussex.

La polico ne ĉiam estis tre entuziasma pri eks-por trakti akuzojn pri misuzo en ĉi tiu regiono.

En Francio, kie raportoj misuzon en institucioj estas deviga, Kardinalo Barbarin, la plej alt-ranga katolika ĉefepiskopo de Liono, agnoskis, ke li ne malkaŝis ampleksan misuzon faritan dum jardekoj kontraŭ junaj skoltoj fare de pastro sub lia aŭtoritato. La senkulpigo de Barbarin estas neverŝajna: li asertas esti ricevinta malbonajn konsilojn pri kion fari.

Evidente, nescio pri la leĝo estas akceptebla senkulpigo por ĉiu alia, sed ŝajnus, ke la prokuroroj konsideris ĝin ankaŭ por Barbarin.

Ni kunlaboris kun la movado de Liberpenso por certigi, ke procedoj estu iniciatitaj kontraŭ la kardinalo, sed la prokuroroj ŝajnis multe pli hezitemaj fari tion ol por iu ajn alia civitano.

Kiel mi diris, Francio estas unu el la malmultaj landoj, kie ekzistas devo raportoj ĉian misuzon. Ni esperas, ke tio etendiĝos al kiel eble plej multaj landoj.

Nun ni rigardu civilan justecon kaj financajn aferojn.

La plej malbona kazo koncernas Kardinalon Dolan, nun Ĉefepiskopon de Novjorko. Kiam li estis Ĉefepiskopo de Milvokio, li transdonis 55 milionojn da dolaroj el sia diocezo antaŭ ol tiu sumo povus esti uzata por pagi financan kompenson al viktimoj de misuzo en lernejo por surdaj infanoj.

La Vatikano donis sian aprobon por la translokigo. Por protekti la viktimojn, jura defio estis prezentita kontraŭ ĉi tiu skemo. Distrikta juĝisto, kiu estis proksime ligita al la diocezo kaj tial ne sciis pri la kazo, malakceptis la defion.

Tamen, en 2015, post kiam la diocezo estis deklarita bankrota, la Federacia Apelacia Kortumo renversis la juĝon kaj rifuzis la translokigon. Rezulte, la financoj denove estis haveblaj por financa kompenso al viktimoj.

La Katolika Eklezio faris konsiderindajn klopodojn tutmonde por eviti ĉian respondecon. En Britio, ĝi asertis neniun financan respondecon pro seksmisuzo farita de siaj pastroj en siaj institucioj, kvankam la infanoj frekventis tiujn instituciojn ĝuste ĉar ili estis katolikaj. La argumentoj de la Eklezio estis akceptitaj en pli malaltaj tribunaloj, sed feliĉe, la kazo estis malakceptita de la Supera Kortumo.

En Usono, la Eklezio okupiĝas pri lobiado kaj pagado por malhelpi provojn plilongigi la statuton de limigoj malhelpante civilajn, kaj en iuj krimajn, agojn rilate al misuzo, kie tipe pluraj jardekoj povas pasi antaŭ ol viktimoj sentas sin sufiĉe memfidaj por registri plendon.

Mia lasta ekzemplo venas el Skotlando kaj ĝi estas pozitiva. Post grandega kampanjo, la lando plejparte prokrastis la statuton de limigoj en civilaj kazoj de infanseksmisuzo.

Konklude

Hodiaŭ ni reviziis la plej spektaklajn kazojn. Ni nun faru kelkajn konkludojn el ĉi tiuj kaj aliaj kazoj, kiujn ni ne havis tempon trakti ĉi tie:

Infana seksmisuzo fare de pastroj estas ekstreme disvastigita. Ĝi estas verŝajne pli malbona ene de la Katolika Eklezio ol en aliaj religioj pro la ŝancoj donitaj de la granda nombro da lernejoj kaj institucioj, kiujn ĝi administras. Tamen, tia misuzo sendube ekzistas en la plej multaj religioj.

Kazoj estas konataj, ekzemple, en institucioj administrataj de islamanoj, judoj kaj Atestantoj de Jehovo, sed malmulte estas konata pri ilia graveco pro ĉiam kreskanta kulturo de izoliteco kaj sekreteco kaj reprezalioj kontraŭ interninformantoj.

La nombro da kazoj de infanseksmisuzo, kiuj faris fraptitolojn, sugestas, ke la problemo estas pli grava en Nordameriko, Eŭropo kaj Aŭstralio ol en aliaj mondopartoj. Mi tamen kredas, ke tio estas nur ĉar ĉi tiuj landoj ofertas al viktimoj pli da ŝancoj paroli. Mi antaŭvidas, ke ni aŭdos pli kaj pli pri misuzo en aliaj mondopartoj, kie religio havas pli grandan influon kaj tial pli da potenco por fari kaj konservi sekretecon. Krome, harditaj, misuzantaj pastroj el ĉi tiuj landoj, kiuj fariĝis embarasaj, estis senditaj al la plej malproksimaj lokoj, kie ili povis daŭrigi sian misuzon, ofte sen ia ajn kontrolo.

Eĉ en landoj kun reputacio pri senpartia justeco, pastroj, kiuj fitraktis infanojn, kaj tiuj, kiuj protektis ilin, ŝajnas esti povintaj eviti la leĝon aŭ akiri preferon, kiun neniuj alia grupo povus esti akirinta.

Dum en eta frakcio de kazoj, misuzo ne havas signifajn sekvojn, en la vasta plimulto de kazoj la psikologia damaĝo daŭras jardekojn, eĉ por la resto de la vivoj de la viktimoj. Tio povas konduki al drogmanio, kaŭzante terurajn akcidentojn, kaj memmortigon. Viktimoj ofte ne kapablas formi daŭrajn rilatojn, plue malriĉigante la vivojn de si mem kaj de siaj afliktitaj familioj. Religiaj aŭtoritatoj montras neniun penton. Kelkaj eĉ atakas tiujn, kiuj atentigas pri la misuzo farita de pastroj kaj la severeco de religiaj institucioj.

La Katolika Eklezio en la Vatikano kaj tra la tuta mondo daŭre faras ĉion eblan por protekti la

La respondeculoj, kaj tiuj, kiuj ŝirmas ilin de civila justeco kaj evitas pagi financon kompenso, estas protektataj. Ĉi tio restis plejparte senŝanĝa sub Papo Francisko. Ili senhonte asertas agi laŭ la plej bonaj intereso de la viktimoj, sed tio estas elpenaĵo. Ĉi tiuj kritikoj validas preskaŭ senescepte por ĉiuj organizoj kaj religioj. Tio pliseverigas la misuzon, kiun suferas la viktimoj.

Sufiĉe ofte, tridek jaroj pasas inter la tempo, kiam la misuzo okazas, kaj la tempo, kiam la viktimoj kapablas trovi la kuraĝon raporti ĝin. La krimintoj kaj tiuj, kiuj protektas ilin, ofte evitas justecon danke al preskriboj, kiuj malhelpas la iniciaton de civilaj aŭ krimaj procesoj multajn jarojn post la misuzo. Ĉi tiuj limigoj malhelpas advokatojn akiri financajn kompromisojn, eĉ kiam la misuzo estas pruvita aŭ agnoskita.

8. Eĉ kiam civilaj kompromisoj ne estas preskribitaj, advokatoj klarigis al mi, ke estas ekstreme malofte, ke religiaj organizaĵoj proponas kompromison, eĉ kiam publikaj figuroj esprimis pardonpeton. Ĉar serĉi kompenso estas tiel malfacile, multaj vundeblaj viktimoj eĉ ne povas konsideri ĝin. Tio nur pliseverigas la traŭmaton, kiun ili suferis.

9. Kaj kiam aranĝoj estas faritaj, religiaj institucioj klopodas, kiam ajn eblas, teni kaj la misuzon kaj la aranĝon sekretaj. Unuiĝintaj Nacioj parolis kontraŭ tio. Ifoje, sed ne sufiĉe ofte, la tribunalo ne permesas sekretecon.

Mia sekva demando estas: ĉu misuzoj estas malpli oftaj hodiaŭ?

Mi pensas ke jes. Infanoj estas malpli obeemaj al pastroj hodiaŭ. Ili havas aliron, feliĉe, al sendependaj helplinioj. Gepatroj pli emas kredi iliajn akuzojn. Tamen, ni ne devas esti trompitaj supozante, ke burokrataj proceduroj solvos la problemon. Tro ofte, tiuj, kiuj havas intereson malhelpi enketojn, provas manovri en pozicion, kie ili havas pli bonan ŝancon sukcesi. Plej grave, organizoj de ĉiuj specoj, pro sia naturo mem, faras ĉion eblan por eviti skandalon kaj elspezojn. Religiaj organizoj, kiuj pretendas esti gardantoj de moraleco, havas ĉiam pli grandan intereson eviti ĉi tiun skandalon.

Nun, dum ni alproksimiĝas al la konkludo, mi traktos la plej gravan punkton:

Kion ni povas fari?

Ni devas certigi, ke ekzistu avizoj pri sekurecaj kaj proceduroj en ĉiu religia konstruaĵo en nia kvartalo.

Ni devas teni nin informitaj pri kazoj de seksmisuzo.

en niaj landoj, kaj en krimaj kaj en civilaj aferoj, kaj kolektante artikolojn aŭ raportojn el la amaskomunikiloj, notante aparte ĉu la juraj aŭtoritatoj ŝajnas esti pli malseveraj al religiuloj ol al aliaj civitanoj.

Kie infanmistrakto ne estas punita de la polico aŭ juraj aŭtoritatoj, ni devas peni kiel eble plej fortan premon, inkluzive de plendado kontraŭ la aŭtoritatoj kaj maksimuma diskonigo.

La plej bona maniero por ekstermi ĉi tiujn misuzojn estas certigi, ke tiuj, kiuj faris ilin kaj tiuj, kiuj delokigis ilin, alfrontu justecon kaj pagu kompenso. Mi petus vin kampanji por ŝanĝi la leĝon en viaj respektivaj landoj pri la jenaj du punktoj:

Unue, ni devas postuli devon raporti. Tio jam ekzistas en Francio, ekzemple. Tiuj, kiuj havas raciajn suspektojn pri infanmistrakto, almenaŭ ene de institucioj, devas havi juran devon raporti ĝin kaj provizi pruvojn, sub puno de severaj krimaj sankcioj. Certigu, ke tio estas la leĝo en via lando, kaj se ĝi ne estas, kampanju por ŝanĝi la leĝaron.

Due, ni devas plilongigi la limdatojn. Bonvolu esplori ĉu, kiel en la plej multaj landoj, ekzistas limdatoj por civilaj kazoj (koncerne kompenso), kaj pli grave, por krimaj kazoj. Se jes, kampanju por nuligi ilin.

La UN-Komitato pri la Rajtoj de la Infano revizias la dokumentojn de ĉiu lando ĉiujn kvin jarojn, kiam ili devas sendi raporton. Kiam via lando estas planita por inspektado, informu la Komitaton, se necese, ke ne ekzistas jura devo raporti kaj ke ekzistas limdatoj por civilaj kaj krimaj agoj, kaj ke vi ŝatus, ke la situacio estu reviziita por helpi procesigojn kaj civilajn agojn. Vi ankaŭ povas mencii signifajn ekzemplojn de misuzo el la antaŭaj kvin jaroj. Tio povas esti unu aŭ du paĝoj, sed ne pli ol tri paĝoj. La limdato kaj adreso por sendoj estas haveblaj en nia retejo.

Ĝenerala kunsido pri virinaj rajtoj

Vendredo, la 22-an de septembro - posttagmeze

Sub la prezido de: Maria Mantello (Italio), Wanda Nowicka (Pollando) kaj Babu Gogineni (Hindio).

La maĉisma sindromo kaj "feminicidio"

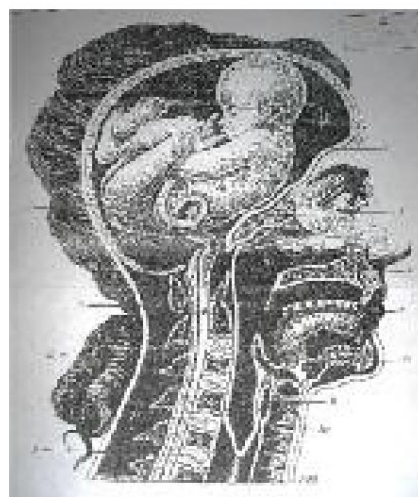
Maria Mantello

"Feminicidio" estas la pinto de la glacimonto: la videbla parto de la maĉisma viruso, kiu daŭre transdoniĝas per seksismaj stereotipoj pri la kontrolo de la ina korpo.

Tiuj stereotipoj, establitaj dum jarcentoj kaj akceptitaj en la pasiveco de kutimo, kreas tiun kunkulpan socian solidarecon, kiu estas la nevidebla subteno de la maĉisma sindromo, esprimante siajn simptomojn en la plej diversaj mizoginaj kondutoj de la ĉiutaga vivo.

vira" kaj "natura", kiel ekzemple la supozebla supereco de viro super virino.

Estis katolikismo, kiu ludis decidan rolon en la konstruado de ĉi tiu sistemo en la Okcidento. Ĝi transformis la biologian funkcion de patrino en esencon, difinante principon kaj ekzistencan celon supozeble unikan al virinoj. Kaj, por uzi la esprimon uzatan de la katolika pastraro hodiaŭ, ĉi tio estas "vokiĝo", kiu strukture faras virinon edzino-patrino. Ĉiu virino, kun aŭ sen infanoj, estas supozeble "nature dediĉita al viro". Eterna ripo de Adamo.

Stereotipoj povas esti difinitaj kiel kognita mallongigo por la menso. En instinkta asociado, fakte, la menso ignoras kritikan analizon kaj ampleksas la plej komfortan reakcian tradicion, kiu dispremas individuecon sub etiketoj de seksidenteco, funkcias al la daŭrigo de strukturaj potencaj malsimetrioj. Vera socia kategoriigo, prezentita kiel "nor-"

Paŭlo de Tarso, la ideologo de kristanismo, skribis: "La edzo estas la kapo de la edzino" (1 Korintanoj 11:3); "La edzino estu tute submetita al sia edzo" (Efezianoj 5:24, Koloseanoj 3:18); "Virinoj silentu dum kunvenoj; se ili volas demandi pri io, ili demandu siajn edzojn hejme, ĉar ne decas por virino paroli publike" (1 Korintanoj 14:34-35); "Virino lernu kviete en la spirito de..."

submetiĝo. Mi ne permesas al virino instrui aŭ esti aŭtoritata kun sia edzo, sed ŝi devas silenti. Fakte, Adamo estis kreita unue, poste Eva estis kreita, kaj Adamo ne estis trompita, sed la virino [...] tamen saviĝos ĉar ŝi naskas infanojn kaj se ŝi persistas en fido, en amo kaj en sia sankteco kun modesteco” (Letero al Timoteo 1, 2, 11-15).

Silenta kaj obeema, najlita al la kruco de familia servuteco en Maria sindonemo. Bazŝtono de katolika ideologio ekde la Patristika periodo ĝis la nuntempo.

Tiun ĉi modelon revivigis Papo Wojtyła por kontraŭstari la emancipiĝon de virinoj kaj redukti ilin al la rolo de reproduktantoj (Mulieris Dignitatem, Evangelium vitae, Letero al Virinoj, ktp.); daŭrigis Papo Ratzinger; ripetis Papo Bergoglio kiu, dum la dudek kvin jaroj de la celebradoj de Mulieris Dignitatem, neniam laciĝas ripeti: "Tamen restas vere, ke estas virino kiu koncipas, portas en sia utero kaj naskas la infanojn de viroj. Kaj tio ne estas simple biologia fakto, sed ĝi implicas multajn konsekvencojn por la virino mem, por ŝia maniero esti, por ŝiaj rilatoj, por ŝia maniero trakti la homan vivon kaj la vivon ĝenerale [...]" (Romo, Sala Clementina je la 12-a de oktobro 2013).

Ni tute ne parolas pri revolucio! La modelo por identigi virinojn ne ŝanĝiĝas. Modelo, kiun la Katolika Eklezio daŭre plifortigas kaj multobligas en la celebradoj de la serio de sanktuloj, kiuj ĉiam estas: virgulinaj, ĉastaj kaj dediĉitaj al ofero kaj morto.

"Oferspirito", kiun eĉ laŭdis katolika pastro ĉe la funebro de viktimo de "feminicidio".

Immacolata Maria Rumi, batita ĝismorte de sia edzo. 35 jaroj da geedzeco, 35 jaroj da konstanta kaj brutala perforto, kiun ŝi neniam raportis. Ŝiaj familianoj ankaŭ ne intervenis por malhelpi ĉi tiun neeviteblan finon. Ŝia morto ne estis surprizita, ĉar la prepara enketa juĝisto deklaris: "Ne estis tipaj reagoj al subita morto; prefere, estis malespera rezignacio al preskaŭ neevitebla fino..."

Kiel atestas unu el la infanoj de la malriĉa virino, "Mia patro rajdis sur sian altan ĉevalon nur ĉar mia patrino respondis al li." Edzo-mastro, edzino de lia posedaĵo, ĝis murdo detruas vin ĉar vi apartenas al mi. Io alia ol

subita impulso! Ĉi tiuj viroj, kiuj mortigas, estas lucidaj kaj malvarmaj.

La edzo de Immacolata pretigis sian batbastonon en la ombrelstablo kaj uzus ĝin kiam tranĉilbatoj, piedbatoj kaj pugnobatoj laŭ lia opinio ne sufiĉis. Oferrito por teni sian edzinon en ordo.

Modelo sedimentiĝinta dum jarcentoj: "bona, pacienca kaj malavara al sia edzo", kiel rekomendis Sankta Aŭgusteno montrante sian patrinon Monika en la ekzemplo, kiun mi citas: "Atinginte maturecon por geedziĝo, ŝi estis transdonita al edzo, kiun ŝi servis kiel sia mastro" (Konfesoj, IX 9, 19).

Pluraj jarcentoj pasis, sed ĉi tiu maĉisma putro daŭre inside reproduktiĝas, estante "benita". Jes, ĉar ĉe la funebro de Immacolata la pastro deklaris: "Ŝi estis liberigita en martireco."

"Feminimortigo" tiel fariĝas rito de atesto (martireco) por la viktimo: ŝi restis hejme kiel edziniĝinta patrino (6 infanoj), suferante pro perforto dum jaroj kaj jaroj.

De la plej brutala kaj kruda perforto ĝis la plej subtila kaj silentigita, la tuta maĉisma panoplio de la tutmonda patriarkeco, kiu, per la kontrolo de virinaj korpoj, kondukas al la apero de la atako kontraŭ demokratio.

Ĉi tie, do, maĉismo estu konsiderata kiel subesta sindromo, kiu minacas demokration mem.

Estas la vira subkulturo, kiun oni devas elradikigi. Tiu "nevidebla" maĉismo, kiu, kiel viruso, rezistas metamorfozon kontraŭ la antikorpoj de libereco kaj egaleco.

Maĉismo, kiu hodiaŭ pli kaj pli kaŝiĝas malantaŭ la masko de patreco por kaŝi la envion kaj konkurencon de viroj kontraŭ virinoj, kiuj, kompare kun siaj kamaradoj, ofte estas pli inteligentaj, bone edukitaj... kaj eble eĉ pli socie kompetentaj.

Do, la potencmalekvilibro estas en krizo, kaj novmaĉismo provas reaserti ĝin per la subtenantoj de Komplementeco. Sed atentu, ĉar tio estas nur la masko de "bonvola" maĉismo, kiu revas pri restarigo de la hierarkio de roloj. La celo estas malhelpi, ke la egaleco, kiun virinoj akiris laŭleĝe, estu establita en ĉiutaga praktiko, komencante per la realo de la familio.

Sed estas kelkaj pozitivaj signoj.

Jam de kelkaj jaroj, vira asocio disvolviĝas en Italio kontraŭ la maĉisma movado. La movado "Prima della Violenza" (Antaŭ Perforto) estas pli kaj pli decidita kondamni minacojn, ĉantaĝon, misuzon kaj viran dominecon: "La perforto de viroj kontraŭ virinoj," legas ilia Manifesto, "ne povas esti flankenmetita kiel patologio de kelkaj viroj. Ĝi naskiĝas en nian normalecon [...]. Kondamni perforton sen rekoni la 'kulturon', kiu produktas kaj pravigas ĝin, estas malplena gesto. Ne temas pri starigi nin kiel juĝistojn de aliaj viroj aŭ kiel defendantojn de virinoj per rekreado de ambigua paternalismo, aŭ per agado nur por nei nian propran kulpesenton aŭ pro devosento. Male, ni devas ekzameni niajn dezirojn, nian kapablon rekoni la novan aŭtonomecon kaj novan liberecon de virinoj [...]" Ĉar por multaj viroj, la libereco de virinoj estas neeltenebla, same kiel malsama speco de sekseco.

lupago [...]. Ĝi estas aliĝo al la supozeblaj sintenoj de viroj kaj virinoj kaj la trudado de regulo en la emociaj rilatoj, kiuj kontribuas al generado de ĉi tiu perforto, al malriĉigo de ĉies libereco kaj al limigo de nia vivo en nevideblaj kaĝoj.

Tio estis tute neimagebla ĝis antaŭ nelonge, Tia "Vira Manifesto" kontraŭ seksismo! Neimagebla en la pasinteco, retejo:

"Viroj kontraŭ perforto," kaj reklamaj kampanjoj por progreso ("Pubblicità Progresso") kun subtenantoj – viroj, el la mondoj de kino, sporto, aŭ kulturo... steloj de la ĝenerala publiko.

"Seksa diskriminacio estas evidenta malobservo de la fundamentaj rajtoj de virinoj, kiu, neante al ili ilian socian aserton, damaĝas la komunumon."

kiel asertite sub premo de feminismo per la Deklaracio de Unuiĝintaj Nacioj de 1977, kaj la teksto fariĝis:

"Konvencio pri la Elimino de Ĉiuj Formoj de Diskriminacio kontraŭ Virinoj."

Tial, ĉi tio ne estas simple problemo, kiu ne Ĝi nur koncernas virinojn! Ĉar ĝi estas temo de Homaj rajtoj, afero de civilizo por ekstermi la maĉistan sindromon, kiu nun estas subtenata en Eŭropo per multkultureco. Tio donas dignon al faritaj laŭ kutimoj kaj praktikoj nekongruaj kun la demokratio.

Miskompreno kiu permesas al politika Islamo, en la Okcidento, ekzemple, igi la vualon sia flago de identeco.

Kaj kompreneble la eventoj en Kolonjo, kie subkulturo Seksisma kaj ŝovinisma politika platformo de perforto kontraŭ virinoj estis organizita por aserti malestimo kaj malamo al islama fundamentismo.

Kial sekularismo kaj feminismo?

Rachel Ortiz

Kial sekularismo devas esti feminisma en sia argumentado? Mi provos pravigi ĝin ĉi tie.

Mi citas David Gozlan el hieraŭ, kiam li diris, ke oni ne naskiĝas liberpensulo, oni fariĝas unu. Jes, Ni konstante fariĝas tiaj.

Ĉi tiu frazo donas al mi bazon por memorigi nin, ke ĝi Ni devas esti tre kritikaj, ĉiam havi malferman menson...

Ni povus komenci dirante, ke ni vivas en mondo kie ne eblas apartigi la lokan de la tutmonda, de kapitalismo, patriarkeco, kaj religioj. Ni ne vivas en pluraj mondoj; ni vivas en loko kie ne eblas apartigi iujn ajn el ĉi tiuj.

povoj. Estas vere, ke miaj vortoj povus finiĝi ĉi tie, sed mi plonĝos en la elementojn, kiuj estas principoj de sekularismo.

Ne ekzistas politika movado kun celo transformiloj kiuj ne estas produkto de historio. Kaj ankaŭ pri ĝia inaŭguro, pri la ĝisdatigo kiel oni diris La Katolika Eklezio. Mi volas diri, ke en la Klerismo, Sekularismo havis celojn en la 19-a kaj 20-a jarcentoj kaj hodiaŭ aktuala. Sed ni vidu kial sekularismo devas havi feminisma perspektivo kaj ĉu ĝi devas esti kongrua kaj kohera kun ĝiaj principoj.

Sekularismo estas movado kiu aperis dum la epoko de Klerismo kaj emfazas la aserton de humanismo, kiu estas io transversa.

Ĝeneralaj principoj:

a) Certigi, ke homoj aspiru al civitaneco kaj iĝi subjektoj de juro.

b) libereco de konscienco

c) Denunco de ideologiaj privilegioj

d) Defendo de komunaj bonoj, kio nomiĝas la komuna bono publika por ĉiuj

e) Homoj klopodos liberiĝi de kutimoj, tradicioj kiuj malhelpas ĝian propran disvolviĝon.

Kiam ni parolas pri homoj, ni devus pensi pri kaj virinoj kaj viroj. Certe, la Klerismo

ne havis feminisman perspektivon, kvankam jam ekzistis voĉoj de virinoj kaj viroj, kiuj kritikis la rolon duaj civitanoj. Ni memoru la deklaron de rajtoj de viro kaj la deklaro pri la rajtoj de la civitanino postulatitaj de Olympe de Gouges, kiuj ne prosperis, kaj de vortoj de Amelia Valcárcel kiel ekzemple "Feminismo estis "nedezirata filo de la Klerismo", aludante al la polemiko generita de liaj neatenditaj proponoj por egaleco.

La libereco de socio mezuriĝas per la libereco de ĝiaj virinoj povas disponi pri sia posedaĵo, laŭ la vortoj de Montesquieu.

Ni ne forgesu Poulain de la Barre, 1670-1750, kiu ankaŭ stigmatizis la manieron kiel virinoj estis traktataj kaj Diferencoj laŭ sekso.

Condorcet, Stuart Mill, minoritato, sed tamen...

Grava punkto por niaj organizaĵoj: La libereco

konscio, KAJ UNUE KAJ ĈEFE, KONSCIO, ĉi tio ne estas io neŭtrala, homoj ne naskiĝas ne per ĉipo nomata libereco de konscienco, ĝi estas konstruo, kultura kaj mensa produkto, sed kiu estas kondiĉe de historieco, ŝanĝiĝemo kaj koncerne la virinojn baziĝas sur malegaleco. Ni do devas malmunti ĉi tiun fundamenton de patriarka ideologio, kiu apartigas la homoj laŭ sekso kaj kategorio: tiuj, kiuj havas la potenco kaj tiuj, kiuj restas subigitaj.

Laŭ la vortoj de Yadira Calvo, en ŝia verko *La Aritmetiko de Patriarkio*: "La pezo de aŭtoritato, kiu malkvalifikis nin dum almenaŭ 2500 jaroj en la Okcidento, daŭras havi efikon. Kovrita dum jarcentoj de religio, scienco, filozofio, antaŭjuĝoj kaj veroj nekontestebaj kaj deciditaj gustoj, niaj sintenoj, niaj preferoj, niaj perspektivoj, niaj eblecoj kaj niaj ŝancoj.

Tial, parolante pri libereco de konscienco aŭ eĉ libereco se ĝi ne estas akompanata de la Malmunti la ekzistantan modelon ne garantias, ke ĉi tiuj deklaroj, ĉi tiuj rajtoj, povas fariĝi realo.

Kiel Miguel Lorente, krimmedicina patologiiisto kaj fakulo pri Maĉista perforto "kulturo neniam estas neŭtrala, la komuna scio rondiras ĉirkaŭ la vira kaj ĝi Ekzistas referencoj kiuj difinas la diferencojn inter viroj kaj virinoj bazitaj sur la valoroj de hegemonia vireco, kiu poste manifestiĝos sin malegale en "normaleco"

Unu el la plej malnovaj kaj plej ofte rakontita, kiel diras Cruz Leal, estas tiu, kiu trudas la asimilado de malegaleco. "Konaĝo de biologiaj diferencoj, kiu servas por legitimi malegalecon en "Rajtoj." Ĉi tio estis transdonita per ĉiutaga amo, kiu, en ri-memorigas nin, ke ni estas... virinoj kaj viroj kun destinoj kaj atendoj malsamaj. Naturaj: patrinoj, virinoj: frenezaj aŭ sorĉistinoj, sed ĉiam malsamaj.

Kaj daŭre fokusigi niajn vivojn multe pli sur la privata sfero ol sur la publiko.

Nur rigardu nian Konstitucion en Hispanio, en kiu ne estas eĉ unu artikolo aludanta al Ili rigardas virinojn kiel individuojn kun rajtoj kaj aŭtonomio. Ili nomas ilin patrinoj aŭ edzinoj.

Tio estas la logiko de patriarkeco kaj androcentrismo, a sistemo de dominado kiu ŝuldas sian supervivon al enkorpigo subtila kiel kutimo, kies nerefutebla argumento estas, ke Tio ankoraŭ estas la kazo. Ĉi tiuj estas argumentoj, kiujn oni malbonfamigis kulturo kiu pravigas viran superecon prenante sekson kiel la mezuron de ĉio kaj kiu havas lasis profundan kaj memindulgan premsignon kun la viraj interesoj pri ĉia scio, pri la scienco kaj homsciencoj. Virinoj restis nevideblaj malgraŭ siaj kontribuoj al historio komunaj, artoj, scienco kaj longa listo ktp.

Tial, parolante pri libereco de konscienco aŭ eĉ libereco se ĝi ne estas akompanata de la Malmunti la ekzistantan modelon ne garantios, ke Ĉi tiuj rajtoj povas fariĝi realo.

Ĉar ĝi estas nia DNA, nia skeleto kiel liberpensuloj kaj pensuloj, kiel sekularistoj, ni bezonas ĝin kontekstuigi.

ĉi tiu koncepto. Ĉu ni povas diri hodiaŭ, ke ĉi tiu rajto estas Realeco? NE, ĝi ne estas senpaga, kaj cetere, mi scivolas Alia demando: Ĉu ĉi tiu novliberala kapitalisma socio povas garantii liberecon de konscienco? Aŭ ĉu ĝi Ĉu necesas atingi kaj certigi la kondiĉojn, kiuj permesas al individuoj praktiki tian konsciencliberecon? Tial en mia enkonduko mi parolis

de kapitalismo, patriarkeco, kaj religioj... Hodiaŭ, **Multaj parolas pri libereco kaj libera elekto. En kiaj manieroj? terminoj?**

Libereco ne povas forigi rajtojn nek doni rolo de duarangaj civitanoj. Se kondiĉoj ne ekzistas en kiuj homoj povas **Por garantii ĉi tiujn rajtojn, paroli pri konscienclibereco povas esti subtaksado por multaj homoj, precipe en aliaj latitudoj.**

El tiu perspektivo, mi dirus, ke humanismaj kaj kleraj politikaj movadoj devas retiriĝi kaj malkonstrui. kaj reformi ĉi tiun vidpunkton pri konscio, kiu estis konstruita el parto de la homaro: la povo de vira. Kial? Ĉar ni parolas pri konstruado socio en kiu ĉiuj homoj venkas Viroj kaj virinoj. Sekularismo kaj feminismo proponas modelon de socio bazitan sur la egaleco de homoj sen seksa distingo, respektema, tolerema,

en la defendo de la komuna bono kaj la digno de la popolo. Jen la pozicio de feminismo, emancipa movado por ĉiuj homoj, kie ne ekzistas duarangaj personoj kun dominata konscio.

kiel ĝi estis ĝis nun, kiel ĝi estas hodiaŭ.

Ĝi estas longa tasko, sed almenaŭ ni faru ĝustan diagnozon! Niaj celoj estas esperplenaj; iuj diros, ke ili estas utopiaj, sed mi, kiel

Kiel kunordiganto de la Komisiono pri Sekularismo kaj Feminismo de Sekulara Eŭropo, mi kredas, ke la vojo devas esti prenita el ĉi tiu feminisma perspektivo: Fini privilegion signifas denunci kaj malmuntante la patriarkan ideologion. Ĝi ne estos facila vojo, sed ni havas la forton de racio kaj de ordinara racio.

La rolo de religioj kiel aliancanoj kaj ideologiaj konformistoj de patriarkeco igas virinojn la plej interesataj per sekularismo. La enmiksiĝo de religio en niajn korpojn, nia rajto decidi estas klare malica kaj, per Sekve, la konkero de rajtoj ene de ŝtata modelo Sekularismo estas absolute necesa por virinoj.

Totala humanismo, kiu ampleksas ĉiujn homojn per **la simpla fakto esti unu.**

Feminismo ne estas io virina, sed koncernas ĉiujn homojn. Certe, feminismo havas Kritikistoj: minoritata fluo nuntempe provas difini feminismon kiel formon de komunumismo, asertante ke ni volas privilegii unu grupon

Socia. Pri kio ili parolas, kaj pri kiu ili parolas? Duono de la loĝantaro?

Alia komplementa aliro al la antaŭa konsistas el Prezenti feminismon kontraste al maĉismo. Maĉismo feminisma.

Enrique Stola, psikiatro, feministo kaj fakulo pri perforto de la ĝenro: "Estas tre klare, ke ma- organizaĵoj

"Ĉi tiu skismo, je la servo de vira dominado, volas enstampi la konvinkon, ke ankaŭ viroj suferas pro seksperforto."

Ĉu ekzistas viroj, kiuj suferas pro perforto? JES.

Ĉu ekzistas perfortaj virinoj? JES. Kaj kio estas nova?

Virinoj apartenas al la homaro, tial ili havas ĉiujn atributojn de homo. Kion ili ne havas ĉie en la mondo ekzistas soci-ekonomi-kultura sistemo kiu privilegias la virinan figuron super la vira. Ekzistas nur patriarkaj socioj, kie virinoj kaj aliaj virinigitaj korpoj estas en pozicio de subigo al viroj kaj, sekve, simbolaj, psikologiaj, fizika, ekonomia, ktp., vira seksisma perforto kontraŭ ili havas socian subtenon: ĝi estas la perforto de sekso, seksisma perforto en la servo de disciplino virinojn kaj teni ilin en subigita pozicio.

Perforto farita de virino kontraŭ viro, laŭ ĝia intenseco kaj la kaŭzita damaĝo, estas kategoriigita en la punkodo. Sed ĉi tio ne estas seksisma perforto.

Ni trovas demandojn pri la rolo de virinoj devenantajn de la malfrua Mezepoko. Sed tio estos el la Deklaracio Deklaracio pri la Rajtoj de Virino kaj de la Civitanino en 1791 verkita de Olympe de Gouges, kiu korektas la "preterlason" de la Deklaracio de la Rajtoj de Homo kaj Civitano de 1789, kiun ni permesas al ni paroli pri klera feminismo. Ĉi tio estos via unua fojo, kaj viaj zorgoj fokusiĝas al emancipiĝo en la elekto de sia jura statuso kaj egaleco en aliro al edukado kaj legopovo. La dua feminisma momento daŭris ĝis la fino de la Dua Mondmilito, markita de sufragista agado kaj la atingo de

politikaj rajtoj. Ĝiaj mejloŝtonoj estas multnombraj, sed mi devas elstarigi deklaron pri fundamentaj homaj rajtoj, gvidatan de virino, kaj al kiu ni devas insisti pri la Universala Deklaracio de Homaj Rajtoj.

la viro de 1948 kiu reguligis la etikan kadron de nia demokratia kunekzistado. Danke al Eleanor Roosevelt kaj ŝia pragmatismo, ni povis imagi, ke tie havas ion, al kio ni povas aspiri, kiel ideala en nia komuna homeco kaj al ŝi, ni ŝuldas, kiam ni nomas ilin virinoj

"Homaj", ni jam ne plu estos nevideblaj.

Ni ĉiam aludas al feminismaj momentoj kiel ondoj, elvokiva simbolismo, eble ĉar en sia swingo ili alportas novajn komprenojn kaj reviziojn kaj, kvankam ili avertas pri sia ebla retiriĝo kelkfoje, ni scias la nehaltigeblan de

ilia reveno kiel idealo de justeco kiu mobilizas civilizigan progreson.

Kia estus la tria ondo de feminismo hodiaŭ? kiu atingis antaŭajn rajtojn, ne estis inter ĝiaj defioj ne nur por konservi ĝian validecon kaj kontroli ĝian engaĝiĝon, sed ankaŭ por nature integri sin en la sistemojn, kiuj kontribuas al ĝia forto. Kaj el ĉio,

Ĝi estas demokratio, malgraŭ ĝiaj neperfektaĵoj, ĝia plej bona Aliancita. Ĉia totalismo aŭ religia aŭ socia diktaturo malfermus la pordon al malsukceso pro ĝia markita tendenco forigi lernitajn rajtojn. La libereco de socio Ĝi estas mezurata per la libereco, kiun ĝiaj virinoj kapablas ĝui. laŭ la vortoj de Montesquieu. Rajtoj kaj ekspansio Unu el ĝiaj principoj estus ĝiaj ĉefaj temoj, kiuj devas

esti teksita kun persistemo kaj tenaceco tra reto de atingoj kaj daŭraj defioj, kiuj naskas al modelo de homaro kiu konsideras virinojn kiel civitanojn de la mondo.

La plej persista akuzo kutime koncernas Feminismo kontraste al maĉismo. Maĉismo postuloj forigi virinojn al pozicio de malsupereco per rilato al viroj. Akuzi feminismon Ne temas pri havi ilin ĉiujn kun si kiam temas pri fari Iliaj postuloj estas plenumataj. Feminismo kaj maĉismo ne Nenio rilata al tio. Sed kompreneble, feminismo kontraŭas maĉismon kaj ĉian "ismon", kiel ekzemple sintenon aŭ ideologion de ekskludo, kiu ĉiam kontraŭas ĝiajn principojn. humanistoj.

Feminismo estas politika filozofio, kritika teorio pri la socio, sistemigita kaj metoda. Tio implicas la akiron de koncepta kadro kaj nova

Rigardo al la faktoj. Laŭ la vortoj de aŭtoroj kiel ekzemple Gemma Lienas aŭ Celia Amorós, kiuj parolas pri implikiĝo purpuraj okulvitroj, kiuj permesos al ni rekoni la kontraŭdiroj en establitaj diskursoj, sed antaŭ ĉiuj el kiuj levas aliajn specojn de demandoj, inkluzive de la graveco kuŝas en la fakto, ke ĉi tiuj estas la ĝustaj demandoj, kiuj konduku nin al kompreno kaj scio.

Ĝi estas socia praktiko formita kiel movado aktivulo kun pretendoj influi la realecon, tio estas ago kaj la mova forto malantaŭ ŝanĝo en rilatoj inter virinoj kaj viroj, kaj ĝia efiko efikas sur ĉiujn esencaj sferoj. Ĝi ne estas politika partio, sed ĝi estos ĉiam socia movado.

Ĝi estas maniero kompreni kaj vivi la vivon, kiu implicas la bezonon alfronti personan procezon. de demandado kaj malkovro, de duboj, de timoj kaj la necesa, kaj kelkfoje malfacila, konstanteco. Vi ne estas Ne naskiĝi feministino kaj esti virino ne garantias tion. ne.

Feminismo estas fundamente mova forto por socia kaj morala ŝanĝo, kiu efikas sur la tutan socion, kaj ĝian Ĉiuj debatoj konkurencas kun ĝi. Ni devus rekoni, ke ĉiufoje kiam virino alfrontas truditan tradicion, ŝiaj atingoj havas moralan efikon, kiu influas ne nur kutimojn, sed ankaŭ civilan kaj politikan vivon kaj ĝian Ĉi tiu tendenco estas eksponenta ĉar ĝi tuŝas duonon de la loĝantaro. En la komentoj de Amelia Valcárcel pri la tutmonda tagordo, "la plej multaj el la temoj, kiuj produktas viglajn debatojn en la tutmonda areno, daŭras esti ligita al tio, kio estas konsiderata taŭga por la virinoj".

La defioj, kiujn feminismo frontas hodiaŭ, estas ĉiuj geografioj, ĉiuj virinoj moviĝas, la Teknologio kaj tutmondiĝo estis aliancanoj de la movado. Kvankam necesas rekoni, ke en En hiperkonektita mondo, situacioj ne estas identaj kaj la demokratio, kiu ĝin kreskigas, estas malofta varo.

Krizoj devas esti konsiderataj la plej bazaj, kio estas la konservado de vivo. Perforto rilate al virinoj, ĝi atingas terurajn formojn de feminicidio kiam militoj, sklaveco, trafiko, seksperforto, la hejma perforto, rita perforto (kiel ekzemple mutilado, fortranĉo, infangeedziĝo, ekskludo kaj forlaso...) estas kombinitaj kun malriĉecaj ciferoj

kaj ke certaj seksismaj kondamnoj forigas ilin en la kunteksto de aliro al sano, edukado kaj varoj kaj servoj, igas gigantan taskon ŝajni kaj nebla. Virinoj estas fundamenta kolono de komunumoj, malgraŭ la fakto ke severaj sociaj praktikoj, protektitaj en tradicio, subfosas ilian supervivon.

La debato pri aĵigo kaj malpermeso de ĝia uzo

iliaj korpoj estas urĝe bezonataj; kaj en la bildindustrio kaj en la seksindustrio, kaj nun, en patrineco luebla. La korpoj de virinoj estas en multaj kazoj la solaj la rimedojn, kiujn ili havas je sia dispono fronte al la trudado de malriĉeco, kaj ĉi tiu korpo estas registrita en la plej ekstremaj situacioj kiel familia posedaĵo.

Ĉi tiuj debatoj estas proksime ligitaj al kulturaj modeloj kaj sociaj, sed iliaj konsekvencoj sentiĝas unue kaj ĉefe en la ekonomio, sen ekonomia aŭtonomio, libereco ne povas rezisti. Pritraktante la temon de dungado kaj sub ĝiaj kondiĉoj, ne ekskluzive salajroj, sed organizado (tagoj, kvotoj, egaleco... estas revenantaj temoj), ŝanĝo en agadmodeloj

ekonomia, pridubado de merkatoj kiel unuoj ekster la socio, enspezo kaj ĝia distribuo, la rolo de la ŝtato kiel dunganto aŭ decidanto, en la serva sektoro, Persona prizorgo kaj loka prizorgo... ĉiuj ĉi tiuj debatoj kaj aliaj, kiuj defias la modelojn ĝis nun "tradiciaj" devas nepre esti reviziitaj laŭ la novaj konceptoj de feminisma ekonomiko kaj ne ĉar ili celas ekskluzive virinoj, sed ĉar ili estas destinitaj ŝanĝi la koncepto pri laboro, pri kio estas kaj kio ne estas, en rapide ŝanĝiĝanta, inkluziva socio. Kaj , ĉio ĉi devas esti en-politikoj pri trejnado de sekso kaj gvidado por virinoj fariĝos ordinaraj por

subteni la procezojn de persona integriĝo.

Ĉi tiuj defioj ne estas ekskluzivaj al feminismo; ili estas defiojn, kiujn la movado prezentas al la tuta socio. Ĉar ke ni estas en momento de ŝanĝo kaj Timinda regreso. Haltigi la falon estas grandega tasko. al kiu ĉiuj viroj kaj virinoj estas invitataj. Feminismo malfermas siajn pordojn kaj postulas la partoprenon de virinoj, sed ankaŭ la alianco kaj kunlaboro de viroj. La historio avertas nin, ke ni ne plu havas multaj revolucioj, pri kiuj ni povas Tio subtenas nin kaj informas nin, ke eble, se aliaj revolucioj malsukcesis, tio estas ĉar la mondo ne ne povas esti ŝanĝita sen konsideri pli ol duonon de ĝiaj loĝantoj, ĉar inter la multaj respondecoj truditaj al virinoj estas porti

Kun ili, en la apendico, la pezo de la tuta dependa homaro. Per tio, mi esprimas mian firman konvinkon, ke feminismo estas nuntempe la lasta universalisma idealo, lumsigno por la vojo. Kaj malgraŭ mia optimismo Markita, mi volas esti realisma kaj ĉesigi la obstine ripetatan ĉiutagan aserton, ke feminismo estas misfamigita. per simpla insulto. Sed klarigi ĝin kaj defendi ĝin postulas tempon, pretecon aŭskulti kaj persistemon. kaj rezisto al la atakoj, al kiuj ĝi estas submetita, y inkluzivita en la kompara analizo. Kiam ni malfermas nian Pordojn al aliancoj, ni laciĝis vidi ke ĉiufoje kiam viro deklaras sin feministo pro konvinko, lia merito estas agnoskita, kaj li estas laŭdata ĝis la ĉielo kiel sia propra. Kiam virino montras sian fe-

Ministerio, ŝi estas etikedita kiel radikala. Sed mi insistas Pri ĉi tiu punkto, feminismo estas nuntempe la lasta idealo universalisto, lumturo por la vojo.

Mi memoras la vortojn, kiujn Nina Sankari diris hieraŭ pri polaj virinoj, kiuj ne nur batalis Por iliaj rajtoj, sed por demokratio. Vere leciono. de demokratio kaj solidareco.

Sed atentu, hodiaŭ en 2017, kaj en ĉi tiu unua mondo, ĉar ekzistas aliaj, kiuj estas multe pli malbonaj por Ĉiuj homoj, inkluzive de virinoj, jam ne plu estas atakataj. Pri la defendo de malegaleco. Ĉi tio apenaŭ plu koncernas iun ajn. Hodiaŭ, la atako kontraŭ la feminismo, radikala, klera feminismo, kiu estas 3 jarcentojn aĝa Historie, ĉi tiu movado havas sian propran genealogion; ĝi estas per diverseco kaj libereco, en socio kiu metas ĉion en prezo. Ĝi estas la nuna malaktivigilo kontraŭ egaleco, nia libereco elekti (prostituado, uteroj por lui, pornografio, ktp.) Libereco de elekto, ĉio estas inkluzivita. La libereco diri, ke ekzistas Ekzistas multaj feminismoj kaj longa historio... Ĉi tio estas la ĉefa malaktivigilo por iu ajn movado, kiu alfrontas ĉi tion. La kapitalisma kaj patriarka sistemo, libereco de elekto. Jen la legitimigo de malegaleco, dominado kaj la varigo de niaj korpoj.

Jam estas tempo igi virinojn pli videblaj. Mi komprenas. ke Garibaldi, Jaures kaj multaj aliaj nur parolis pri viroj, sed eĉ se malegaleco daŭras, ni povas praktiki egalecon kaj rekonon en niaj organizoj kaj en niaj socipolitikaj rilatoj.

Mi finos per citaĵo de Kate Millett, feministino kiu venas forlasi nin: La persona aspekto estas politika, la amplekso Ĝi estas granda afero, kaj ĉiu decidas ĉu ĝi valoras la penon.

Dankon multege.

Pollando: Pri la milito de la eklezio kontraŭ la rajtoj de Virinoj en povo detruas liberecojn kaj la rajtojn de ĉiuj.

Nina Sankari

Preskaŭ tridek jarojn post la komenco de la transformo la tiel nomata demokratia sistemo por kiu milionoj da homoj batalis, polaj civitanoj eliras sur la stratojn Denove, ili amase eliris sur la stratojn por protesti. Kial? Pro la tiel nomata demokratia transformo estis poluita de mortiga ĝermo: la alianco de trono kaj altaro.

La Eklezio - la vera venkinto de ŝanĝo

Tiun faman transiron de 1989 en Pollando akompanis la sistema potencpreno fare de la Katolika Eklezio danke al ĝia alianco kun la dekstro konservativa. La Katolika Eklezio prezentis pezan fakturon pro sia nekontestebla rolo en la falo de la reĝimo diris komunisto. La pola episkopejo kontraŭstaris tion la principoj de apartigo de Eklezio kaj Ŝtato, de sekularismo aŭ neŭtraleco estas sanktigataj en la nova Konstitucio. Jen la sufiĉe kurioza principo de reciproka aŭtonomeco kiu anstataŭigis ilin. La suvereneco de la ŝtato tial estis reduktita al aŭtonomio. La procezo de transformado de ŝtato La supozeble ateisto, antaŭe en vere konfesia stato, tuj komencis ampleksi ĝin. La pola intelektularo, avida iĝi la meza klaso, ne kontraŭstaris

ĉi tiu ŝajnigo, la liberala frakcio argumentanta kun la konservativa frakcio, ĝia virgeco kiel disidentoj de la reĝimo diris komunisto. Kaj estis la Eklezio, kiu eldonis la atestilon. de aŭtentikeco.

La Pola Eklezio kontraŭ virinoj

Polaj virinoj havis la rajton je aborto ekde 1956. Fakte, Ĝi estis la rajto je aborto pro sociaj kialoj, sed Sufiĉis, ke virino deklaru sin en malfacila situacio por interrompi la gravedecon. Ili akiris ĉi tion Post parlamenta debato subtenata de ŝokaj ciferoj: 300 000 kontraŭleĝaj abortoj faritaj de... "Anĝelfaristoj" jare, 80 000 virinoj akceptitaj en hospitaloj post sekreta aborto, el kiuj 2% mortis.

Polaj virinoj pagis altan prezon pro la ŝanĝo en 1989. La reproduktaj kaj seksaj rajtoj de virinoj estas kiu fariĝis la militakiro de la Eklezio kaj ĝiaj vasaloj politikoj. Tre restriktita kontraŭaborta leĝo (nomata kun ĉia hipokriteco "la malsukcesa kompromiso") estis voĉdonita en 1993, kontraŭe al la publika opinio kaj malobservante la fundamentajn principojn de demokratio. A civitana iniciato, kiu kolektis 1,5 milionojn da subskriboj, postulante referendumon pri la afero, estis tute simple neglektita. Por dekstraflankaj politikistoj maldekstre, ĝi ne estis tro alta prezo por pagi por la subteno venanta de la predikejo de la vero. Ĉi tiu kompromiso estis do finita ne kun virinoj sed kun la episkopoj. Tiel komenciĝis demokratio en Pollando. Tamen, kompromisoj kun demokratio havas altan prezon. Tiaj kompromisoj neeviteble kondukas al malmuntado de demokratio kaj detruo de rajtoj

el ĉiuj, ĉu en Pollando aŭ Afganio, Irano, arabaj landoj aŭ, pli lastatempe, Turkio.

La Pola Eklezio kontraŭ demokratio

Eĉ sub la registaro de la Liberala Civitana Platformo, la Eklezio lanĉis malferman militon kontraŭ virinoj per nomumo de "sekso" kiel la kaŭzo de ĉio la malbonoj en Pollando: "Sekso detruas Pollandon, la "Ĉi tia afero detruas la familion, ĉi tia afero: STOP." Estis ankaŭ sub ĉi tiu registaro, ke la leĝo protektanta sentojn estis pasigita. religia (la bastardo de la malnova blasfemieleĝo) estis adoptita kiel multaj aliaj truditaj de la Eklezio.

Pollando "krucumita" de la Parlamento ĝis la poŝtoŝtupo kaj de infanĝardeno ĝis universitato; virinoj devigitaj naski nevivkapablajn infanojn; la publika lernejo transformiĝis en katolikan madrason kun pli da religiaj klasoj ol biologio, kemio kaj fiziko kune; la

scienca esplorado sub premo; artistoj al silentigita parolo; kuracistoj kaj instruistoj instigitaj rekoni la superecon de dia leĝo super tio de la Ŝtato, la juĝistoj fidantaj je kanona juro, la pastroj Super la leĝo kaj parlamentanoj preĝantaj por pluvo - tia estis la situacio en 2014, antaŭ la potencpreno de la partio Juro kaj Justeco.

La nacia-katolika dekstro estas en krucmilito kontraŭ la libereco de ĉiuj.

En 2015, post la balota venko de la partio Juro kaj Justeco, subtenata de la Katolika Eklezio, en la prezidantaj elektoj kaj en la leĝdonaj elektoj, nur la Konstitucia Kortumo, en kiel kolono de demokratia potenco, ĝi ankoraŭ restis ekster la atingo de la partio de Jaroslaw Kaczynski. Antaŭ ol eĉ komenci, la nacia-katolika dekstro komencis voĉdoni nokte post nokto de leĝoj celantaj malkonstrui demokration (jam lama) en Pollando. Ili plenumis la purigadon en la koro de la armeo, la sekretaj servoj kaj la polico, ĉe la konfisko postenoj en ministerioj kaj regiona registaro. Poste Sekvis la silentigo de la amaskomunikiloj kaj la kultura mondo, poste la tiel nomata gvatoleĝo (en la Interreto) kaj la leĝo limiganta la rajton je kunvenado. La ŝanĝo en la rajto je La organizo estas anoncita. La 22-an de decembro 2016, en la Nokto, La Dieto, la malsupra ĉambro de la Pola Parlamento dominata de PiS, adoptis tre polemikan leĝon kaj kontestita, igante la funkciadon de la Tribunalo neefika konstitucia. Ĉi tiu leĝo detruas la fundamenton mem de la Demokratio: la disiĝo de povoj. Malgraŭ la protestoj de la Mediatoro, la Prezidanto de la Supera Kortumo, kaj la Prezidanto de la Nacia Konsilio de la Juĝistaro, ĉi tiu leĝo, kiel multaj aliaj, estis voĉdonita de la Dieto en la nokte, konfirmita la sekvan tagon de la Senato kaj tuj subskribita de Prezidanto Duda. La forigo de la ekvilibro inter la ekzekutiva, leĝdona kaj jura branĉoj, ĉiuj submetita al la populisma naci-katolika partio, permesu la establado de aŭtoritismaj formoj de registaro.

Nova atako kontraŭ virinoj

Tiel, la Katolika Eklezio alianciĝis kun la nacia-katolika dekstro.

Pollando havas la kondiĉojn por atingi sian celon

de absoluta potenco en Pollando. Do la pola episkopejo

eldonas novan fakturon pagotan de la pola registaro, kaj ĉi tiu fakturo ankaŭ estas denominaciita en valuto

kiu nomiĝas "virinaj rajtoj". La ultrakatolikoj

prezenti leĝprojekton por totala malpermeso de aborto kaj

krimigi virinojn, la kuraciston, kaj tiujn implikitajn en la ago. Ĝi konsistigas malobservon de rajtoj

la plej granda nombro da virinoj ekde la intermilita periodo. La "patriotoj"

traktas polajn virinojn

kiel la okupantoj faris antaŭ cent jaroj dum la

periodo de la divido de Pollando. Ĉi tiu projekto malkaŝe

La femimortigo ricevis la subtenon de la pola registaro.

kondamnante al morto la virinon por kies vivo la

Gravedeco prezentas minacon. Li devigis aliajn

porti gravedecon ĝis termino kun nevidebla feto kaj

atesti, senhelpe, post la naskiĝo de la infano, ĝian agonion.

Li devigis aliajn naski infanon naskitan

de krima ago. Laŭ la nuna juro, ĉi tiuj situacioj teorie permesas laŭleĝan

aborton. Sed kiam la

Virino perdas la rajton elekti, eĉ la rajton je aborto.

jura ĉesas esti aplikata kaj fariĝas jura fikcio.

La ribelo de la virinoj por defendi siajn rajtojn

Rezisto al ĉi tiu barbara projekto sukcesis mobilizi

neaktivaj masoj ĝis tiam. La unuaj protestoj okazis

okazanta komence de aprilo 2016 sub la slogano "Ne eĉ paŝon malantaŭen".

La feministinoj decidis kapti la okazon por

rompi la tiel nomatan hipokritan "kompromison" pri aborto, finitan super

la kapoj de virinoj en 1993.

Aprilo 2016, la Leĝdona Iniciata Komitato "Savu la

virinojn" proponis leĝprojekton rilatan al la rajtoj de

Virinoj kaj gepatreco. La projekto inkluzivis la eblecon

laŭleĝa kaj sekura ĉesigo de gravedeco ĝis la 12-a

semajnon poste, aborto estus permesita en kazoj

risko de grava kaj nemaligebla damaĝo al la

feto, de nekuracebla, vivminaca malsano, ankaŭ de la

danĝero por la vivo kaj sano de virinoj aŭ se la gravedeco rezultis el krima

ago. La projekto ankaŭ antaŭvidis, ke la publiko disponigu liston de

Kuracistoj, kiuj alvokas la konsciencan paragrafon por rifuzi fari abortojn.

La Komitato kolektis

preskaŭ 250 000 subskriboj estis kolektitaj kaj prezentitaj al la

Parlamento. Sed la reganta partio montris sian arogantecon kaj

La leĝprojekto estis malakceptita post la unua legado. Tamen, la

ultra-katolika leĝprojekto proponanta totalan malpermeson de

aborto kaj la krimigon de virinoj estis malakceptita post la unua legado.

legado estis direktita por la laboro en la komitato.

Tio ekbruligis koleron inter la virinoj, kiuj eliris eksteren.

sur la stratoj dekmiloj da homoj.

Nigra Lundo la 3-an de oktobro 2016 kunigis pli ol 160

mil virinoj vestitaj nigre en Pollando, dekoj

miloj en grandaj urboj sed ankaŭ neniam faras tion

Kiel vidite antaŭe - virinoj protestantaj en malgrandaj vilaĝoj. Varsovio estis

inundita de ondo da virinoj.

al la ombrelo (kiu fariĝis simbolo de rezisto) kiu havas

Tio devigas la registaron retiriĝi de sia plano trudi totalan malpermeson

de aborto. Signifa unua venko ne nur por la rajtoj de virinoj sed ankaŭ

kontraŭ la naci-katolika registaro de la "Dekstra" partio

kaj Justeco." Sed la kampanjo "Savu la Komitaton"

"Virinoj" ankaŭ kontribuis al akcelita popola edukado: hodiaŭ ne plu temas

pri virinoj pri

defendante la hipokritan kompromison dum postulante abortrajtojn

Tial, la rajto de la virino libere decidi pri sia propra...

korpo kaj ĝia sorto. La Protesto Eĉ en la plej malgrandaj vilaĝoj, kelkfoje 2,

3 aŭ 4 virinoj kuraĝis protesti kun

ŝrankoj postulante siajn rajtojn. Estis ankaŭ

konscio pri la subprema rolo ludata

de la Eklezio al virinoj. Ĉe la malfermo de la unua

assembleo de la Nacia Virina Striko, kunigante la virinojn, kiuj organizis la

lundajn protestojn

Nigra tra tuta Pollando, estis necerte ĉu la postulo pri laika ŝtato estus

akceptita, sed ĝuste tio estis la unua prioritato, sur kiu ĉiuj delegitoj

koncentriĝis.

atingis interkonsenton. Strukturoj tra Pollando estis establita en kunlaboro

kun ekzistantaj feminismaj strukturoj (Virina Kongreso,

Familiplanado, ktp.). Ĝi estas atingo, kiu nun estas uzata.

platformo por nunaj kaj estontaj agoj.

La Komitato "Savu la Virinojn" ĵus reaktiviĝis.

sub la titolo La Civitana Iniciata Komitato "Ni Savu la

virinoj 2017", registrita ĉe la Marŝalo de la Dieto

Pola kaj komencis novan kolekton de subskriboj. Ĉi-foje la celo estas 500

000 subskriboj.

Ni (kaj ĉi-jare mi denove estas parto de ĉi tiu komitato) bone scias, ke ĉi tiu

projekto ne sukcesos, sed

Ĝia celo estas plu mobilizi la socion, ne nur virinojn sed ankaŭ virojn,

montrante ke

La milito kontraŭ virinoj estas la milito kontraŭ demokratio.

Virinoj ĉe la avangardo de la civitana rezisto kontraŭ

aŭtoritatisma potenco

Antaŭ kelkaj jaroj, la granda manifestacio de la 8-a de marto

marŝis en Varsovio sub la standardo "Demokratio sen

"Virinoj estas duono de demokratio." Sed reale, ĝi tute ne estas demokratio!

La demando pri

aborto, tio estas la demando pri la libera elekto de

La submetiĝo de virinoj fare de aŭtoritatisma registaro efikas la socion kiel

tutaĵon.

la komenco de la sklavigo de la tuta socio. Feministoj komprenis tion jam

delonge, sed necesis iom da tempo

tempo por ke ĉi tiu observado estu komprenata de pli

vasta grupo de virinoj kaj viroj.

Virinoj nun estas ĉe la avangardo de civitana rezisto kontraŭ aŭtoritatisma

potenco super ĉio

Fontoj: politikaj, ekonomiaj, sociaj, mediaj luktoj, luktoj por sekularismo,

ktp. Ili ofte estas pli aktivaj.

kiel reprezentantoj de la opoziciaj partioj kaj la publika opinio

La publiko preferas ilin al nunaj viraj gvidantoj.

Estas virinoj, kiuj gvidas multajn protestojn kaj kiuj

Ili parolas. Ili protestas kontraŭ la amasa arbohakado en la praarbaro de

Bialowieza.

Pollando. Virinoj venas helpi la loĝantaron

trafita en norda kaj okcidenta Pollando de ŝtormoj elradikigantaj dekojn

da miloj da arboj en la

nokto de la 11a ĝis la 12a de aŭgusto. La virinoj estas ĉe la origino

kaj al la gvidantaro de la plej granda alianco de pordemokratiaj fortoj

nuntempe establiĝantaj en Pollando. Sed ili ankaŭ estas celoj de polico.

suferante fizikan perforton dum la protestoj
de la polico (io neniam antaŭe vidita en Pollando) kaj de la naciaj-katolikaj
komandoj. Ili estas
sekvita, aŭskultita, kaj pridemandita. Subpremo ekregas kaj
de nun ĝi koncernas ne nur virinojn sed
ĉiujn tiujn, kiuj iel ajn kontraŭas la aŭtoritatisman reĝimon en la povo.

Konkludo

Estas pli klare ol iam ajn, ke sen forigi subpremon kaj
Sen diskriminacio kontraŭ virinoj, ne estos demokratio. La liberala
demokratio, al kiu tiom da homoj aspiras
Viktor Orbán, kiel Jaroslaw Kaczynski, reprezentas liberec-
mortigan potencon kontraŭan al la ideo de homa emancipiĝo, kontraŭan
al la postuloj pri libereco, egaleco kaj frateco
(aŭ eĉ fratineco). Ĉar ĉiuj religioj subpremas
kaj diskriminacias kontraŭ virinoj, des malpli da influo ili povas havi.

iliaj rajtoj kaj iliaj vivoj, des pli bone estas por virinoj.
Tamen, por virinoj jam ne plu temas pri postulemo
rajto egala al amara peco de la patriarka torto
sed por abolicii la sistemon, kiu subpremas virinojn, sed
viroj ankaŭ.

La hinda virino: diino aŭ homo?

Babu Gogineni

Antaŭ ol mi komencos, mi ŝatus diri, ke kiam mi aŭdos
ke en kunsido pri virinaj rajtoj li ne povas
La ideo, ke nur virinoj povas partopreni aŭ paroli, levas kelkajn
fundamentajn demandojn por mi. Homaj rajtoj kaj virinaj rajtoj, la

La batalo por rajtoj ne funkcias tiel! Precipe
En Parizo, en Francio, ni ne diras tion.

Virinoj batalas por siaj rajtoj, virinoj batalas
Infanoj batalas por siaj rajtoj kaj
Kion ni faros kun la bestoj? Se ĝi estas universala, tio signifas, ke ĉiu havas
la rajton, la rolon
antaŭeniri kaj defendi siajn rajtojn.

De kie mi venas, kiam ni parolas pri virinoj, virinoj
kiuj edziĝas, kiuj aĉetas virojn, kiuj pagas por
dotoj kaj resti sklavoj. Ĉi tiu estas la unua fojo en ekonomiko, ke vi vidos,
ke oni povas aĉeti iun kaj
resti lia sklavoj. Ĝi estas renversita mondo.

Ekzistas diino por edukado en la hindua panteono,
Ĝi estas la diino Sarasvati. Sed Barato ankoraŭ havas la plej analfabetan
loĝantaron, kiun oni povas trovi.
60% de virinoj estas analfabetaj.
La diino de riĉeco estas la diino Lakŝmi, sed
Barato restas unu el la plej malriĉaj landoj kaj ĝi ne estas
Estas memkompreneble, ke la vasta plimulto
Kelkaj virinoj estas malriĉaj.

Ni povas daŭrigi tiel, listigante la diinojn.
en la hindua panteono, sed tio diras nenion pri la efektiva situacio de
virinoj. Ni havis sinjorinon Gandhi kiel ĉefministron. Ni ankaŭ havis virinon
kiel
reprezentanto por la Parlamento kaj eĉ kiel protektanto de
nia konstitucio, tio estas, Prezidanto de la Respubliko.
Tio ne ŝanĝas multon.
La nuna problemoj en Barato, en Suda Azio, estas la

Mankas virinoj. Mankas 200.000.000 virinoj en
Ĉinio kaj Barato. En la parto de la mondo influita de
socia, filozofia, religia koncepto de Hinduismo, vi trovos proksimume 830
virinojn po 1000

knaboj. Estas almenaŭ 100.000.000 en Barato mem.
virinoj kiuj malaperis pro aborto, ĉar
ke teknologio faciligis antaŭjuĝon, ekspluatadon kaj
La misuzo de la rajtoj de viroj kaj virinoj. Antaŭnaska ultrasono kaj
amniocentezo faciligis ĉi tiun misuzon.
Jam 30 jarojn okazis debato en la barata parlamento: ĉu sidlokoj estu
rezervitaj por
Virinoj? Viroj zorgis ne fari tion
ne por faciligi ĉi tiun leĝaron.
Kompare kun tio, kio okazas en Sudazio rilate al virina reprezentado en la
parlamento, Barato alvenas
en 5-a pozicio malantaŭ Afganio, Pakistano, Nepalo
kaj Bangladeŝo. Barato estas rangita 148-a en la mondo.
Mi esperas, ke ĉi tio donas al vi ideon pri la vivkondiĉoj
kaj la ŝancoj por virinoj en ĉi tiu regiono de
mondo.

Ĉu ekzistas leĝoj? Kompreneble. Ekzistas leĝoj kiuj malpermesas punktojn,
ekzistas leĝoj kiuj malpermesas testojn por
scii la sekson de la infano antaŭ ol sperti aborton.

Ekzistas leĝoj, kiuj punas hejman perforton, kaj tamen 30% de virinoj
raportas, ke ili estis atakitaj hejme.

Ili estas rakontitaj de membro de ilia familio. Precipe ilia edzo, sed
Ne nur tio, ĉar la edzo ankaŭ havas familion, patron, patrinon,
fratojn, kiuj ĉiuj partoprenas en ĉi tiu senpuneco kontraŭ rajtoj
virinoj.

Se leĝoj ekzistas, se estas virinoj kiuj estas sciencistoj, kiuj fariĝis prezidanto,
ĉefministro,
juĝisto, ktp., kie estas la problemoj?
Por mi, kiel por aliaj liberpensuloj, la problemoj kuŝas en la hinda, hinduisma
penso. La unua religia jura teksto, la Manu Dharmasastras,

klarigas tre klare, ke la virino estas posedaĵo.

La posedaĵo estas donata al edzo dum la geedziĝo. Kiam la edzo mortas, ĝi fariĝas posedaĵo aŭ de la frato de la edzo aŭ de knabeto.

Oni ĉiam parolas pri la problemo de vidvinoj en Barato, kiuj estas diskriminaciaj ĉar ili estas konsiderataj respondecaj pri la morto de sia edzo. Ĝi estas religia koncepto. Ŝi estas respondeca pri ĉiuj problemoj de sia edzo.

Ĉu vi aŭdis pri Aishwarya Rai, Fraŭlino Barato kaj Fraŭlino Universo? Ŝi estas konsiderata escepte bela de la amaskomunikiloj. Ŝi gajnis beleckonkurson, kio, mi devas konfesi, ne estis ĝuste testo pri inteligenteco. Ŝi supozeble edziniĝos al tre fama hinda aktoro, sed bedaŭrinde, ĉi tiu juna sinjorino naskiĝis marde, kio estas konsiderata malbona antaŭsigno ĉar ŝajnas ke edzoj ofte mortas baldaŭ post geedziĝo. Do, solvo devis esti trovita.

La trovita solvo estis edzinigi ĉi tiun junan virinon al sankta arbo. Sed sciante, ke ekzistas leĝoj protektantaj arbarojn, tia geedziĝo ne povas esti permesita, sciante, ke la arbo tuj poste mortos! Krome, ŝi edziniĝis al la aktoro tuj poste sen esti divorcinta la arbon! Bigamio ne estas permesita inter hinduoj.

Tio donas al vi ideon pri kie kulturaj valoroj staras en Barato hodiaŭ inter kleraj homoj, kiuj havas lokon en la publika vivo!

Ekzistas virinoj, kiuj luktas kontraŭ ĉi tiuj antaŭjuĝoj, kontraŭ ĉi tiuj idiotaĵoj, ĉi tiu sensencaĵo. Jean-Sébastien parolis pri unu el ĉi tiuj heroinoj: Sinjorino Gauri Lankesh.

Gauri Lankesh estis murdita ĉar ŝi parolis pri homaj rajtoj, defendis civitanajn rajtojn, kaj tio malkontentigis la registaron.

Lando kun alta analfabeteco-procento, lando kie virinoj estas nek diinoj nek homoj, lando kie virinoj estas sklavigitaj ĉar ili ne havas elekton. Ili havas neniujn rajtojn super siaj korpoj, neniujn karierajn elektojn. Certe, vi vidos en la gazetaro, kiu estas ĉefe kapitalisma, ke virinoj pli kaj pli okupas sian lokon en la ekonomia vivo de la lando, en novaj teknologioj, ktp. Sed tio veras nur por 3% el ili.

Antaŭjuĝoj estas multaj en la hinda vivo. Eksedziĝo estas malsukcesa geedzeco, hontindaĵo. Ĝi reprezentas perdon de socia statuso por la viro, sed precipe por la virino. Laŭ religiaj valoroj, estas malpermesite al virino reedziniĝi post eksgeedziĝo aŭ post vidviniĝo. Ĉar geedzeco ne estas por unu vivo, sed por sep vivoj!

Reformo komenciĝis antaŭ 160 jaroj, sed ĝia estonteco estas necerta ĉar la nuna registaro volas starigi statuojn honore al Manu, la viro kiu verkis la Darmaŝastrojn , kiujn mi menciis antaŭe. Ĝi estas kontraŭhoma teksto en kiu li proklamis, deklaris la leĝon — tre simile al Moseo — ke virinoj ne havas rajton al sendependeco; virinoj ne estas personoj sed posedaĵo de aliaj.

La registaro starigas statuojn por ĉi tiu viro en ĉiuj 29 ŝtatoj de Barato!

Ĉiujn ĉi tiujn antaŭjuĝojn nutras religio kaj kredoj. Ĉio okazas je la nivelo de tabuoj kaj totemoj.

Ne, ne rilate al la personeco de la virino. Mi scias, ke tio, kion mi ĵus diris, ne estas tre optimisma, sed por trankviligi vin, estas kelkaj ŝanĝoj. Mi donos du ekzemplojn.

Vi scias, ke Barato estas la vojkruciĝo de du militemaj movadoj: tiu de hinduoj kaj tiu de islamanoj. Estas preskaŭ 200.000.000 islamanoj en Barato, pli ol en Pakistano.

Inter islamanoj ekzistas la "ekspresa eksgeedziĝo", kiu akiriĝas simple per ripetado de "talaq talaq talaq" tri fojojn, kaj la eksgeedziĝo estas prononcata. Ĉi tiu estas provizaĵo de islama juro, kiu ne estas akceptita en Pakistano, Bangladeŝo, Irano aŭ Irako, sed ĝi ekzistis en Barato ĝis nur antaŭ monato. La Supera Kortumo renversis ĉi tiun provizaĵon. Bedaŭrinde, la Supera Kortumo diris, ke ĝi estas kontraŭleĝa, ĉar ĝi kontraŭas la moralecon de la barata konstitucio — bone — sed ĝi ankaŭ aldonis, ke ĝi kontraŭas la Koranon kaj Ŝarion! Do, la Supera Kortumo de sekulara ŝtato konsideras akceptebla verdikto surbaze de interpretoj de religio. Multaj homoj ignoris ĉi tiun parton de la verdikto. Ĉi tio estas tre danĝera.

Unu el la plej grandaj pilgrimadoj en Barato estas la pilgrimado de Sabarimana en Kerala. Ĝi implicas grimpi monton piede kaj estas rezervita nur por viroj. La donita kialo estas, ke la grimpado estas peniga kaj fizike postulema, kaj tial virinoj ne kapablas fari ĝin. Ili oportune forgesas mencii, ke knabinoj sub 10 jaroj kaj virinoj super 55 jaroj povas iri! Knabinetoj havas la forton grimpi ĉi tiun monton, sed virinoj inter 10 kaj 55 jaroj ne!

Ĉu vi scias kial? Ĉar knabinoj kaj virinoj en fekunda aĝo ne estas bonvenigitaj en la Templon ĉar Dio estas celibata!

Virinoj ne estas permesitaj en temploj kaj moskeoj, sed post iom da tumulto kaj du instrukcioj de la Justicministerio kaj la Supera Kortumo, du temploj en la lando diris, ke ili malfermos siajn pordojn al virinoj.

Imagu, en la jaro 2017 ni parolas pri virinoj, kiuj estas malpuraj, kiuj ne povas eniri preĝejon por Dio, kiun ili amas! Malpermeso por ateistoj estas tute alia afero.

La fundamentoj de ĉiuj ĉi tiuj malegalecoj estas religiaj kredoj. Tial ni daŭrigas nian lukton kontraŭ religio. Tial ni batalas kontraŭ la Dioj kaj Diinoj, kiuj ne ekzistas, por ke ni povu savi tion, kio restas de la homaro en la lando. Sed kun la kresko de hindua militemo, tio fariĝas ĉiam pli malfacila.

Vi aŭdis pri Ĝihado por Dio, sed ekzistas ankaŭ Ĝihado de amo. Ĉi tio implikas islamajn virojn edziĝantajn kun hinduaj virinoj por konverti ilin.

Hinduaj batalemaj grupoj prenis sur sin la taskon teni hinduajn virinojn puraj kaj malpermesi interreligiajn geedziĝojn. Kompreneble, tio ne estas laŭleĝa, sed ĉie, en ĉiu kvartalo, estas homoj, kiuj certigas, ke tio ne okazu.

Hodiaŭ estas homoj, kiuj volas inspekti vian fridujon por vidi, ĉu estas bovaĵo en ĝi. Tio

Viando estas malpermesita de religio. Ili eĉ mortigis kelkajn homojn ĉar ili suspektis ilin manĝi viandon.

Okazis murdo en la nordo de la lando: viro suspektata pri havado de bovaĵo en sia fridujo. La polico venis por esplori kaj unue prenis specimenojn por determini ĉu ĝi efektive estis bovaĵo.

La kunteksto estas jena: bovino estas pli grava ol viro. Viro estas grava, sed virino ne havas la statuson de homo.

Virinoj estas diinoj sed ne homoj.

Tial mi volis informi vin pri tio, kio okazas en Barato hodiaŭ. Religio forte revenas, kun la subteno de la ŝtato. Kaj ĝi revenas, kune kun superstiĉoj.

Ekzistas liberpensuloj, sed malmultaj laŭnombre, kaj ili estas minacataj. Ĉi-matene ni ricevis telefonvokon de Profesoro Dawkins. Kiam ni kreas niajn projektojn por protekti liberpensulojn, ni ne devas forgesi, ke sesono de la homaro vivas en la subkontinento. Subkontinento, kiu praktikas sekularismon kaj kiun ni riskas perdi hodiaŭ.

Ni do devas esti pli singardaj, kaj atenti pli la malfacilaĵojn de virinoj, ĉar eĉ inter la netuŝebluloj, virinoj estas la unuaj viktimoj. Inter la netuŝebluloj, la dalitoj, kiuj estas ĉe la fundo de la socia hierarkio, diskriminacio kontraŭ virinoj estas eĉ pli malbona.

Dankon.

Noto : Ĉi tiu teksto estas prenita el la transskribaĵo de la registrado de la interveno.

La problemoj ĉirkaŭ virinaj vestaĵoj

Hansi Brémond

Hodiaŭ mi proponas, ke ni pripensu la temon de vestaĵoj portataj de virinoj. Mi trovas ĉi tiun demandon tre karakteriza por la situacio, en kiu

ni estas...

Ĉi tiu ideo por prezento venis al mi dum la somero de 2016 dum la "debato" pri la burkinio...

Efektive, la somero de 2016 estis la temo de unu el la plej strangaj debatoj de la lastaj jaroj; ĉu ni akceptu aŭ ne akceptu la burkinion sur francaj strandoj?

Ni vidis kaj aŭdis ĉion pri ĉi tiu afero; iuj informoj eĉ montriĝis malveraj, kiel la rakonto pri islama familio privatiganta strandon, kun virinoj portantaj burkiniojn kiuj supozeble batalis kontraŭ korsikanoj...

La prokuroro de Bastia mem malgravigis la situacion, klarigante ke unuflanke estis familio kiu malsaĝe privatigis golfeton kaj ke aliflanke estis homoj ne pli inteligentaj kiuj venĝis, sed ke neniel estis burkinio implikita en ĉi tiu rakonto...

1

Poste en la sama somero (la 7-an de septembro) oni eksciis (antaŭ ol, ankaŭ ĉi tie, venis neo) ke junuloj el kvartalo en Toulon atakis junajn kurantojn ĉar la knabinoj en la grupo portis ŝortojn...

La sekvan tagon, la gazeto Var Matin² refutis la rakonton, citante intervjuon kun unu el la junulinoj, kiu ne komprenis la polemikon. Ŝi klarigis, ke iliaj vestaĵoj havis nenion komunan kun la atako, sed ke ĝi estis ago de senkaŭza perforto. Krome, la junulinoj ne portis ŝortojn...³

Tamen, ĉi tiu ŝanĝita kaj fabrikita atako perfekte konvenas en la kadron de interpretado adoptitan de granda parto de Francio, precipe dekstre kaj ekstremdekstre... Denove, virinoj estis viktimoj de

La "islamigo" de Francio. La dekstro kaj ekstremdekstro bonege spertis: Marion Maréchal Le Pen ĉirpetis: "En [#Tulono](#) jam estas ŝaria leĝo: porti ŝortojn povas enhospitaligi vin! Subteno por ĉi tiu traŭmatigita familio. https://twitter.com/var_matin/status/773199971801767936 ...

»

La premio iras al ĉi tiu opinia artikolo de Lydia Guirous (LR) en Valeurs Actuelles : "Atakita en Gennevilliers pro portado de jupo,

atakita en Reims pro sunbano en publika parko en naĝkostumo, atakita en Charente-Maritime pro sunbano nudmama, atakita en Toulon pro rulŝultrado en ŝortoj kun siaj familioj. Ĉu ĉi tiuj virinoj devis porti dĵelabojn kaj vualojn por esti respektataj? Ĉu nun ekzistas vestregulato sekvota en certaj kvartaloj de Francio? Hieraŭ, virinoj junaj kaj maljunaj eltenis insultojn kaj stratan ĉikanadon. Hodiaŭ, la malamo al liberaj virinoj atingis novan nivelon: fizika perforto en grupoj, ofte antaŭ iliaj infanoj kaj edzoj, kiuj ankaŭ estas batitaj de ĉi tiuj islamistaj barbaroj."

En Reims, la oficejo de la prokuroro insistis, ke ne estis religia motivo. Rilate al la atako en Charente-Maritime, la gazeto Charente Libre devis klarigi en deklaro, ke "la atako havis neniun religian konotacion." Kaj koncerne Toulon, la religia vidpunkto ŝajnis ne pli pruvita.

En la somero de 2016, ĉiuj defendis la rajton de virinoj porti bikinojn, montri siajn kruojn... Valls eĉ klarigis iam, ke Marianne havis nudajn mamojn ĉar ŝi estis libera...

Ĉi-lastata subtenis la municipajn dekretojn de la urboj Cannes, Leucate, Sisco kaj Le Touquet, kiuj ĉiufoje uzis la samajn argumentojn por malpermesi burkiniojn (kvankam agnoskante, ke la fenomeno estis

(anekdota aŭ eĉ neekzistanta: la kazo de Le Touquet): "Manko de higieno, malrespekto al laikismo, aŭ la batalo kontraŭ terorismo por pravigi ilian decidon."

Indas rimarki, ke tiu ĉi miriga debato okazis kelkajn semajnojn post vasta socia movado postulanta la retiron de reformoj, kiuj detruis la laborkodon...

Ĉu necesis krei distraĵon? Dividi la loĝantaron pri religiaj aferoj?

Ĉi tiu polemiko el la somero de 2016 levis multajn demandojn por mi, kaj mi volas kunhavigi multajn el ili kun vi:

Ĉu la burkinio estas simptomo de la radikaliĝo de segmento de la islama loĝantaro?

Kiel naĝado en burkini defiis sekularismon?
Ĉu ĉiuj virinoj, kiuj portas kaptukojn aŭ burkiniojn, estas sub premo de viro, kaj krome, islamisto?

Ĉu okcidentigita virino estas pli libera?
Kial ĉiam estas zorgo pri la religia vestaĵo de islamaj virinoj? Ne pri aliaj virinoj?
Kial ne estas danĝere por viro porti djelabon?

Kial monaĥino ĉe la strando neniam ŝokis iun ajn?

Kial ne estas ŝoke, ke pastroj en sutanoj akompanas infanojn al la marbordo?
Ĉu ĉiuj ĉi tiuj "feminismaj" aktivuloj de nova speco estis vere feminismaj?

De kio estas simptomo ĉi tiu tuta polemiko?
Kial, en la somero de 2016, de la ekstrema dekstro ĝis la maldekstro (ekzemple Valls) ĉiuj indignis pro kelkaj burkinioj, sed neniu reagis kiam altranga ŝtata oficisto, akompananta François Hollande en delegacio al la Papo, devis porti mantilon ?

Ŝajnas al mi ŝoke, ke la renkontiĝo inter la prezidanto de laika respubliko kaj la estro de la eklezio postulas, ke la virinoj en la franca delegacio portu vualon... kaj tio klare konsistigas malobservon de laikismo, ĉar ĝi implikas altrangan ŝtatan oficiston.

1 – Tiuj, kiuj volas kaŝi virinojn, kaj kion tio signifas.

Ĉu Islamo postulas, ke virinoj kovru sin? Jes!
Ĉu li estas la sola? Ne.

En la Biblio estas skribite:

“ Ĉar se virino ne kovras sian kapon, ŝi devas tondi sian hararon. Sed se estas honto por virino tondi sian hararon aŭ razi sian kapon, tiam ŝi kovru sian kapon.”
Viro ne devas kovri sian kapon, ĉar li estas la bildo kaj gloro de Dio; sed virino estas la gloro de viro. Ĉar viro ne estas kreita el virino, sed virino el viro; nek viro estas kreita por virino, sed virino por viro. Tial kaj pro la anĝeloj virino devas havi signon de aŭtoritato sur la kapo.

ĝi dependas ” (Korintanoj).
Laŭ Mohamed Kacimi , Alĝeria romanisto5, la unuaj historiaj spuroj de portado de la vualo devenas de la sumera antikveco.

“ Efektive, tre antikva semida kredo, atestita en Mezopotamio, konsideris la harojn de la virino kiel reflekon de ŝia pubhararo! [...] Do, tre frue necesis kovri ŝian kapon, por kaŝi ŝian sekson! Ĉi tiu kredo estis tiel disvastiĝinta en la landoj de la Oriento, precipe en Mezopotamio, ke ĝi fine havis la forton de leĝo.

Tiel, la portado de la vualo fariĝis deviga jam en la 12-a jarcento a.K. fare de la reĝo de Asirio, Tiglat-Pileser la 1-a: "Edziniĝintaj virinoj ne havu siajn kapojn malkovritajn.
"La prostituitinoj ne estos vualitaj." Tio estis dek sep jarcentojn antaŭ Mohamedo kaj ĝi okazis en Asirio, nuntempa Irako .

La Biblio nur akceptos kaj plifortigos ĉi tiun praktikon donante al ĝi la forton de leĝo.

En la Korano estas skribite jene:
"Kaj diru al la kredantaj virinoj, ke ili mallevu siajn okulojn kaj gardu sian ĉastecon kaj ne montru siajn ornamaĵojn krom tio, kio videblas de ili, kaj ke ili tiru siajn vestojn super siajn brustojn.
» Korano (24:31)
Fine, en Surao 33, Al-Ahzab (La Konfederaciuloj), verso 59, ĝi diras: “Ho Profeto! Diru al viaj edzinoj kaj viaj filinoj kaj la kredantaj virinoj, ke ili fermu siajn vestojn ĉirkaŭ sin (kiam ili eliras). Tio estas pli bone, por ke ili estu rekonitaj kaj ne estu molestataj.” Korano (33:59)

Ni ĉiam trovas tiun klasikan dikotomion de la perfekta virino,
la patrino, la fratino, vualita, digna, kaŝita tute aŭ parte, la virino de la interno kiu kontraŭas la bildon de la prostituitino, kiu kontentigas la bezonojn de viroj, filino de la ekstero, kiu ne kaŝas sin...

Malantaŭ ĉi tiu diskurso pri virinaj korpoj kuŝas pluraj ideoj dividitaj de la ĉefaj monoteismaj religioj.

Ekzistas la ideo de submetiĝo al Dio, certe, sed ankaŭ la ideo protekti virojn kontraŭ virinaj deziroj, protekti geedzecojn kaj fidelecon, sed ankaŭ la ideo protekti virinojn kontraŭ viroj...

En patriarka socio, necesas kontroli genlinion, heredon kaj parencecon, tial la korpoj de virinoj...

Virino estas malsupera estaĵo, korupta, lasciva, eĉ klare nimfomania, tentantino, danĝero...

Virinoj estas objektoj de deziro por viroj, kaj anstataŭ kontroli iliajn impulsojn, estas pli bone kaŝi la objekton de tento... tiel renversante la kulpon...

La ideo, ke viroj estas seksaj predantoj nekapablaj kontroli sin mem.

Kaj samtempe, ĉu vesto taŭga nur por unu sekso finfine ne pli emfazas la diferencojn?

Seksaj diferencoj? Ĉu ni ne traktas hiperseksualigon de korpoj?

Mi plusendas vin al la libro " Kiam la Vualo Fariĝis Islamano" de Bruno Nassim Aboudrar.

Tiun ĉi malamon al virinoj oni jam povas trovi inter la fondintoj de kristanismo.

Cipriano, Episkopo de Kartago: "Virino estas la instrumento, kiun la diablo uzas por posedi niajn animojn."⁶
Sankta Klemento de Aleksandrio: "Ni hontas kiam ni pripensas la naturon de virinoj ."⁷

Sankta Johano Krizostomo: "Virino estas necesa malbono, tento de la naturo, mizera katastrofo, hejma danĝero, fascino, malsano ."⁸ Sankta Hieronimo: "Virino estas la pordego de la diablo, la vojo al maljusteco ."⁹

Bedaŭrinde, tiujn argumentojn ne nur formulas kelkaj eksciteblaj islamanoj aŭ kristanoj, sed ili disvastigas ilin ĉie pli-malpli eksplicitan, nerektan, konscian aŭ nekonscian manieron.

Mi proponas, ke ni komentu kelkajn artikolojn kolektitajn tie kaj tie, kiuj montras kiom disvastiĝinta tiu logiko estas... en islamaj landoj, sed ankaŭ aliloke.

Enketo publikigita en septembro 2016¹⁰ kaj citita de la Ministerio pri Virinaj Rajtoj deklaris:
"Unu el du virinoj ankaŭ raportis ŝanĝi sian vestmanieron (por eviti seksismajn rimarkojn), kaj preskaŭ 40% ĉesis iri al certaj lokoj pro la komentoj kaj ĉikanado, kiujn ili tie spertis."

Artikolo en la retejo Géopolis malkaŝas, ke gladado de mamoj ŝajnas esti vaste praktikata en Kameruno. La fenomeno estas ofta en la kristana komunumo kaj inter animistoj en la sudo de la lando, malpli en la islama nordo, kie nur 10% de virinoj estas trafitaj [...] Avinoj, patrinoj, onkloj: ĉiuj konsentas, ke ĉi tiu tekniko estas la sola maniero teni virojn for de ĉi tiuj junaj knabinoj.^{¹¹}

En januaro 2017, irana korpotrejnisto estis kondamnita pro memfotaĵoj sen kaptuko, kiuj ankaŭ montris ŝiajn brakojn kaj krurojn.¹²

Ni ankaŭ memoras la kazon de Debrahlee Lorenzana en 2010. Ĉi tiu novjorka bankistino estis maldungita de Citibank ĉar ŝia aspekto kaj vestiĝo estis "tro seksallogaj", kaj ĉar ŝiaj kolegoj "ne povis koncentriĝi pri sia laboro".¹³

Pli lastatempe, Eric Raoult estis implikita en skandalo pri seksĉikanado implikanta unu el liaj dungitoj. La eksministro el la Chirac-epoko, tiam UMP-urbestro de Raincy, sendis preskaŭ 15 000 tekstmesaĝojn inter oktobro 2011 kaj junio 2012 (kompilitajn de vokto) al eksdungito de la urbodomo! Ĉi tiu virino, eksa partoprenantino de realeca televida programo, kaj

Eks-go-dancistino, ŝi poste estis dungita kiel direktoro de la municipa socialserva centro. Ŝajnas, ke la dungito rifuzis la eksplicitajn proponojn de la urbestro, ĉu per tekstmesaĝo aŭ dum komercaj vojaĝoj. Ĉi tiuj proponoj estis sufiĉe eksplicitaj kaj sufiĉe obscenaj.

Sen antaŭjuĝi la konkludojn de ĉi tiu kazo, la argumentoj uzitaj de Raoult por defendi sin estas karakterizaj por la ĉirkaŭa seksismo kaj ĉi tiu fama renversita kulposento.

Jen la precizaj argumentoj uzitaj de ĉi tiu politikisto, ili parolas por si mem: "Kelkaj [...] estis skribitaj en humura tono" "Inter la tempo kiam ŝi estis dungita kaj la tempo kiam mi renkontis ŝin, ŝi havis siajn mamojn ŝminkitajn kaj ŝian aspekton ŝanĝitan"

"Ŝi ne hezitis montri sian korpon. Mi estas suspektata pri ĉikanado. Sed neniuj suspektas knabinojn pri flirtado."

Ĉi tiu maniero defendi sin estas karakteriza por la seksisma ideologio subtenata de ĉi tiu politikisto. Dum mia esplorado pri ĉi tiu viro, mi lernis, ke " Akuzita pri 'hejma perforto' kaj minacoj kontraŭ sia fremdiĝinta edzino, Corinne, Éric Raoult estis finfine absolvita en februaro 2013, malgraŭ la peto de la prokuroro pri trimonata suspendo de puno kiel 'averto'. Akuzita pri plurfoje frapado, puŝado kaj insultado de sia edzino inter decembro 2011 kaj oktobro 2012, li konfesis nur la insultojn. 'Diri al via edzino, kiu estas dek kvin jarojn pli juna ol vi, 'vi vestiĝas kiel malĉastulino', ne estas hejma perforto,' pravigis sin la UMP-politikisto, kiu suferis pro pluraj sanproblemoj en la lastaj jaroj. "¹⁴

En aprilo 2011, Jasmijn Rijcken estis haltigita de policisto sur la stratoj de Novjorko. Ŝia krimo? Ŝi portis jupon dum ŝi biciklis, kaj la policisto konsideris ŝin danĝero pro malatentigo de aŭtistoj. Tial, ne estis la respondeco de la ŝoforo esti atenta kaj regi la danĝeron malantaŭ la stirilo, sed prefere la respondeco de ĉi tiu virino kaŝi sin.¹⁵ ?

La 2-an de februaro, tri junaj virinoj en Argentino estis raportitaj kaj poste ekskluditaj de strando fare de ĉirkaŭ dudek policistoj.¹⁶
ciers ĉar ili havis nudajn mamojn.

Dorsa Derakhshani estis ekskludita el la irana ŝakteamo ĉar ŝi ne portis kaptukon dum turniro en Hispanio en februaro 2017.¹⁷

Ankaŭ en 2014, batalo en sociaj retoj, same kiel strataj protestoj en Kenjo, kontraŭstarigis virojn kaj precipe virinojn defendantajn la rajton porti jupejn kontraŭ reakciuloj, kiuj tiam batalis kontraŭ "maldecaj vestaĵoj" kaj ina "nudismo". Ĉio komenciĝis "per okazaĵo [...] ĉe busstacidomo en Najrobo: virino estis alparolita de grupo de viroj, kiuj opiniis ŝian vestaĵon 'maldeca'. Sed anstataŭ kovri ŝin, ili perforte senvestigis ŝin. La sceno estis filmita per poŝtelefonoj kaj publikigita interrete, ekfunkciigante kaj nacian koleron kaj vastan debaton pri kiel virinoj devus vestiĝi en publikaj lokoj. "¹⁸

En 17 landoj tra la mondo, estas pli danĝere mon-

Malkaŝi ŝiajn mamojn estas kiel porti pafilon !

“Unu el la unuaj aferoj, kiujn ni vidas kiam ni venas en la mondon? Mamojn! Sed en multaj landoj, tio ne estas la kazo. En ĉi tiuj lokoj, oni konsideras pli bele admiri pafilon ol la kurbon de mamoj... Efektive, estas laŭleĝe porti armilon publike, dum samtempe virinoj alfrontas punojn (de varia severeco) se ili montras siajn mamojn.” Inter ĉi tiuj landoj estas Meksiko, Irlando, Rusio, Turkio, Egiptujo, Maroko, Singapuro kaj Tajlando...

Ĉie oni trovas ĉi tiun disvastiĝintan ideon, ke la viktimo petis sian seksperforton! Ĉi tiu abomeninda antaŭjuĝo estas disvastiĝinta ĉie, inkluzive en rondoj, kiuj pretendas esti pli progresemaj.

Lastjare en broŝuro por junuloj ni skribis pri la portado de juĝoj, kiujn iuj priskribis kiel "inviton al seksperforto".

" Ĉu juĝo estas invito al seksperforto? " Malvere!

85% de seksperfortoj okazas en kunteksto kie la viktimo konas sian atakinton, ekzemple ene de la familio (patro, duonpatro, onklo...), lernejo aŭ laboro.

Ne estas pli da seksaj atakoj somere ol vintre, do la malpezeco de vestaĵoj ne estas la problemoj.

La unua seksa perforto okazas en "51% de kazoj antaŭ la aĝo de 11 jaroj kaj 21% antaŭ la aĝo de ses jaroj"... Ĉu ankoraŭ ekzistas frenezuloj, kiuj asertas, ke kulpas la viktimo kaj ŝiaj vestaĵoj?

En Barato, virino estas seksperfortita ĉiujn du horojn, kaj tamen porti juĝojn ne estas vere la modo en tiu lando...

Ĉu ne estas tempo finfine rekoni, ke seksaj atakoj estas nur la faro de la krimintoj? Ĉu ne estas tempo lasi virinojn solaj kaj demandi la verajn demandojn?

Ĉi tiuj demandoj tute ne estas la sola zorgo de kelkaj reakciaj islamanoj:

Lastatempaj ekzemploj montras al ni, ke tio ekzistas eĉ en Francio en institucioj, kiuj havas nenion komunan kun Islamo:

Eĉ en publikaj lernejoj, polemikoj ekestis por kondamni juĝojn aŭ ŝortojn, konsideratajn "vokoj al seksperforto"...

Jen ĝuste la esprimo, kiun instruisto en lernejo en Ruelle-sur-Touvre en Charente uzus por kritiki la ŝortojn de kelkaj triaklasanoj, kiuj estis taksitaj tro mallongaj.

Ili esprimis sian ŝokon. “Sento dividita de [unu] patrino, Isabelle Rousseau, mem instruistino: ‘Mi estis tre surprizita, ke ŝi estis ekskludita de la klaso. Ŝi portis klasikan ĵupon. Mia propra patrino estis alvokita pro tio, sed tio estis en la 70-aj jaroj!’ La patrino aperis-

Li kredas la deklarojn raportitajn de lia filino kaj pluraj ŝiaj amikoj. "Ĝi estas neakceptebla. Oni ne diras tion al 15-jaraj knabinoj, kiuj ankoraŭ disvolviĝas."

Du monatojn antaŭe, simila skandalo erupciis en mezlernejo en la regiono Drôme : " La administrado de la mezlernejo Emile Loubet en Valence (Drôme) lastatempe faris decidojn konsideratajn 'seksismajn'. Laŭ kelkaj lernantoj, porti tro mallongajn juĝojn kaj ŝiritajn ĝinzojn nun estas malpermesite. Kaj por certigi, ke la novaj regularoj estas ĝuste aplikataj, la lernejestro kaj ŝia vic-instruisto supozeble uzas kritikindajn praktikojn. Ili estas akuzitaj pri 'mezurado de la juĝoj de knabinoj antaŭ ol ili iras al la klaso kaj ankaŭ kontrolado de ilia ŝminko. Se ĝi estas tro peza aŭ se la kostumoj ne estas konsiderataj 'taŭgaj', ili estas petataj turni sin kaj foriri."

Sekve, pluraj gimnazianoj alvokis manifestacion: ili kondamnas la forsendojn hejmen, la rimarkojn faritajn nur al virinoj, kaj ankaŭ la atakon kontraŭ la "esprimlibereco". [...]

Lastatempe, gimnaziano havis la ideon foti ŝian vestaron kaj afiŝi la foton en Twitter por ke retumantoj povu juĝi ŝian vestaron kiel "maldeca".

Nenio ŝoka; la kostumo estis fakte sufiĉe klasika.

En la lernejoj kie mi laboris, ni foje diskutis vestregularojn kun kelkaj studentoj (malaltaj ĝinzoj kiuj malkaŝis iliajn subvestojn, zono kun dorsosako, ferikostumoj...), sed tio estis esceptoj, kaj deca vestaro limiĝis al ne vestiĝi kiel oni faras ĉe la strando aŭ montri vulgarajn, religiajn aŭ politikajn simbolojn, nek montri siajn genitalojn... Ĉiufoje, la studento estas vidata kaj ilia kazo estas diskutata kun ili...

Ŝajnas, ke en la lastaj jaroj strikta moraleco, pli simila al moralismo ol al edukado, ekregis en certaj establoj, daŭrigante ĉi tiun malnovan diskurson pri "instigo al seksperforto" kaj ofte atribuante intencojn, kiuj ne estas iliaj propraj, al junaj knabinoj...

Porti ĵupon estas nek invito al seksperforto, nek krimo...

Ĉu ni ne lasu individuojn vesti sin laŭplaĉe?

La ideo, ke vestaĵoj "protektas" virinojn, estas absurda. En iuj landoj kiel Barato kaj Egiptio, la "mondĉampionoj" rilate al seksa atako, vualoj kaj modesta vestaĵo ne protektas virinojn kontraŭ siaj atakantoj. Tute male; viroj tie kreskas en perversa sistemo, vera seksperforta kulturo, kie religia kaj seksisma retoriko, kune kun vestaĵoj, kreas pli da perversaĵoj kaj provizas pretekstojn por agresantoj.

De la ĉapelo ĝis la burko, de la mantilo ĝis la hijab, ĉi tiu diskurso, ofte inspirita de religia diskurso, plimalbonigas la kondiĉon de virinoj, kreas veran seksperfortokulturon kaj ŝovas la kulpigon sur la viktimojn anstataŭ la verajn kulpulojn.

Ĉi tiu seksisma kaj danĝera pensado renversas la kulpigon pri eblaj atakoj. Ĉi tiun doktrinon perfekte ilustris la rimarkoj de itala pastro en 2012, kiu deklaris: " Fari juĝojn pli longajn por ne provoki krimulojn [...] virinojn, kiuj provokas"

per iliaj simplaj vestaĵoj, kiuj distancigas ilin de la vivo
virtaj kaj famili-orientitaj, ili provokas instinktojn kaj
devas okupiĝi pri sana ekzameno de konscienco, en
scivolante: eble ni serĉas ĝin?

2 – Tiuj, kiuj volas senvestigi ilin

Tamen, ĉu ni konsideru la partan aŭ tutan nudecon de virinoj kiel signon
de libereco? Montri onian
Ĉu la korpo estas sinonimo de libereco?
Lastatempe okazis polemiko pri seksismaj reklamafiŝoj por vestaĵoj de Yves
Saint Laurent.
Sankta Laurento...la virinoj estis sufiĉe senvestitaj sed
Ĝi ne estis vere signo de egaleco aŭ libereco.
Ĉu stilistoj, grandaj nomoj en modo, la
Ĉu reklamantoj kaj pornografiistoj estas feminismaj?
Eĉ se ili ĉiuj proklamas ami virinojn kaj "liberigi" siajn korpojn de vestaĵoj?

Reklamo, modo, televido kaj kinejo trudas...
Tre striktaj belecnormoj; la korpo devas esti svelta.
(90-60-90), juna, sen celulito, blanka sed sunbrunigita, altaj kalkanumoj
Mamoj, firmaj gluteoj, neniuj celulito, abdomeno...

Rezulte, nigraj virinoj rektigas siajn harojn, en
En Azio, homoj spertas palpebrokirurgion; ĉie, kie la haŭto malheliĝas, oni
vendas haŭtoblankigajn produktojn. Eĉ la sekseco de virinoj estas submetita
al diktaĵoj.
Tial, lipkirurgioj multiĝas .

"En 2010, la franca merkato por kosmetika prizorgo
maldikigaj produktoj generis ĉirkaŭ 110 milionojn da eŭroj." 21.
Blankuloj devas esti sunbrunigitaj, homoj de koloro devas senkolorigi sian
haŭton. Belecnormoj regas, kaj skandaloj estas disŝutitaj tra la gazetaro:

Ni menciui ĉi tiun kazon, kiu okazis en Britio;
"Kostumo, lipoŝminko... Ĉu la dunganto povas trudi..."
Stereotipa virineco en dungokontrakto? Dum
Britaj parlamentanoj nuntempe diskutas ĝin.
En Francio, jura ambigueco kaj misuzoj daŭras. Anglino
estis maldungita ĉar ŝi rifuzis porti pli altajn kalkanumojn
5 cm... Kaj la stevaroj, la akceptistoj
de la aŭtoekspozicio? ... »22

Komence de februaro 2017, Trump diris, ke li ŝatas virinojn, kiuj
Ili vestiĝas kiel virinoj; "ni lernis, ke li kontrolis la vestojn de siaj kolegininoj...23 Ĉu ĉi
tio estas libereco
Virinoj?

Ni eĉ vidis gimnazianinon forpeltitan el ŝia lernejo en
Seine-et-Marne en majo 2016 por jupo konsiderata tro
longa.... 24
Se ŝi konsentis forigi sian vualon, ĉu ni povas, krome, diri al ŝi
Peti ilin vestiĝi kiel ĉiuj aliaj?
Ĉu iu povas esti devigita montri siajn kruojn... ĉe
Nomo de kio? Ĉu la relativa "libereco" de virinoj en la Okcidento ankaŭ tradukiĝas en
vestregularojn?

Do, laŭ Valls kaj la burkini-polemikistoj, la portado de bikino estas simbolo
de virina libereco en la Okcidento?

La fakto, ke okcidentaj viroj aŭ virinoj kaŝas sin

Parto de ilia nudeco kiam estas varme aŭ kiam ili naĝas, ĉu tio ne estas
pruvo, ke niaj socioj ne
ankoraŭ ne tute libera de religia diskurso
sur la korpo?

Libereco konsistus prefere en ĉiu individuo
Viroj kaj virinoj ne devus esti truditaj al ili.
aŭ vestiĝi.
Krom publikaj lernejoj, urbodomoj, kaj kio falas sub
Sekularismo ne permesas la malpermeson de religia vestaĵo aŭ la trudon
de oficialaj naĝkostumoj sur strandoj...
En municipaj naĝejoj, regularoj postulas reduktion de la ŝtofa surfacareo
pro higienaj kialoj.

3 – vestiĝi laŭplaĉe, esti maljuna, esti
dika, nuda aŭ vestita, sed libera de ŝi
korpo

Ĉi-jare aktorino Emma Watson pozis parte
Nuda, ŝi montris parton de siaj mamoj. Ŝi spertis
atakoj, iuj homoj sentis, ke ĝi ne eblas
Esti feministo kaj montri sin tiamaniere...

Sed ŝia aliro estas feminisma; ŝi elektas havi kontrolon super sia propra
korpo... ĉio dependas de individua libereco.
pozi aŭ ne, kaj tio sen eksteraj limoj.

Tial, multaj virinoj batalas por siaj liberecoj.
povas uzi siajn nudajn aŭ parte nudajn korpojn por spiti moralajn
aŭtoritatojn.

En oktobro 2011, kelkajn monatojn post la komenco de la egipta revolucio,
Aliaa Elmaday afiŝis en sia blogo
foto de ŝi nuda dum ŝi klarigas, ke ŝi estas "ateisto", "individuisto", kaj
parolas "kontraŭ socio de perforto",
de rasismo, seksismo, seksa ĉikanado kaj hipokriteco."

Ŝi tiam deklaris: " Kondamnu la modelojn, kiuj pozis nudaj ĉe la Kaira Fakultato de
Belartoj komence"
En la 1970-aj jaroj, cenzuro artlibrojn, detruu
la arkeologiaj statuoj... Poste senvestiĝu kaj
Rigardu vin mem en spegulo. Bruligu tiujn korpojn, kiujn vi
malamu tiom multe kaj senigu vin de viaj kompleksoj
seksajn aferojn antaŭ ol insulti min kaj malhelpi min esprimi min
libere"

En 2012, du iranaj kaj tuniziaj aktorinoj pozis
parte nuda por revuoj, reuzante
Parolado pri emancipiĝo kaj seksa egaleco. La aktorino
Irana; Golshifteh Farahani, montras mamon, provokas
la kolero de la iranaj aŭtoritatoj kaj nun vivas en
Francio pro tio, ke li faris ĉi tiun agon konsideratan "grava" en
teologia stato.

En la sama procezo de emancipiĝo kaj reappropriigo de korpoj per parta aŭ
tuta nudeco, oni povas
Ni ankaŭ menciui la kazon de Sila Sahin, germana aktorino
de islama familio kiu pozas nuda por kondamni la statuson de virinoj en
ŝia devenkulturo.

Ni ankaŭ citu la ekzemplon de subtenhoraro por
Golshifteh, en kiu egalecaj aktivuloj, li-

pensemaj virinoj kiel nia pola kamarado Nina
Sankari pozas nude akompanate de sloganoj de la tipo
"Neniu dogmo diros al mi kiel mi devus vesti min."
aŭ, kiel diras la proverbo, "libera menso en libera korpo".

Libereco, feminismo — ĉu tio ne temus pri batalado por
la libereco de ĉiu individuo disponi pri sia propra korpo, pri
sia konscienco, sur egala bazo kun aliaj sendepende de lia
sekso?

Redukti la debaton al la uzo de vesto aŭ ne estas problema.
de la plej idiota dogmatismo.
Virino kiu portas pantalonon kiam la socio ordonas al ili tion
Malpermesita estas feminisma.

Porti jupeojn por protesti kontraŭ tiuj, kiuj nomas vin "malĉastulino", estas
feminisma.

Kiam Hermine Cadole, amikino de Louise Michel, inventis la
Mamzono por rompi la korseton, ŝi montras feminismon... Kaj samtempe,
ĉi tiuj virinoj, kiuj bruligas siajn
mamzonojn, kelkajn jardekojn poste, ankaŭ
Pruvo de feminismo.

Kiam policistoj donis monpunojn al virinoj en uniformo
banoj kiuj montris tro multe de ilia kruro, ili pravis
batali... kiam virinoj estas devigitaj stari en
bikino antaŭ aŭtoj por akceli vendojn, same
Vestaĵoj fariĝas simbolo de subpremo...

Kiuj limigoj ekzistas?

Kelkaj "progresemaĵoj" homoj plene komprenis la seksisman signifon de
certaj religiaj vestoj kaj tial volas malpermesi ilin. Ili ofte estas aligitaj de

de tiuj, kiuj uzas la pretekston de feminisma aŭ sekulara diskurso
sed kies vera motivo estas stigmatizi parton
de la loĝantaro.

Ni povas kompreni la unuan pozicion, sed ni ne povas
por legitimi ĝin.
La leĝo apartiganta Eklezion kaj Ŝtaton ne permesas
Estas la tasko de la ŝtato decidi kio estas konvena aŭ ne en ĉi tiu afero
vestaĵoj surstrate, en privata vivo aŭ sur strando...
Krome, la stigmatizado, la minacoj de malpermesoj, la
Konfliktoj ĉirkaŭ vualoj kaj burkinioj donas
Ĉi tiuj kostumoj havas publikan, identec-rilatan kaj preskaŭ subfosan aspekton...
Ni vidas ĝin en Francio, la debato pri nacia identeco komenciĝis
La aliro de Sarkozy preskaŭ donis al Islamo subfosan avantaĝon.
igante ĝin preskaŭ ribelema kaj alloga por iuj
junuloj.

Ne per malpermeso de religioj aŭ certaj religioj ni atingos niajn celojn.
Iliaj praktikoj, ke ni devigas ilin retiriĝi... Tute male, la
Monoteismaj religioj ĝuas martirecon kaj stigmatizadon. Religiaj figuroj
ekspluatas ĉiun el ĉi tiuj konfliktoj.
maniero plifortigi ilian tenon sur kredantoj...
La respublikanoj de antaŭaj jaroj ne forpuŝis religion en
Francio, malpermesante ĝin sed apartigante la Ŝtaton de la Eklezioj
kaj per plibonigo de sociaj kondiĉoj kaj edukado por ĉiuj.

Rilate religiajn simbolojn kaj vestaĵojn, estas esence batali ĉefe por konservi
kaj restarigi la ekzistantan juran kadron: la leĝon de 1905 kaj la cirkulerojn
de Jean Zay. En la lernejo

sekulara, ekzemple: neniu kruco, neniu kaptuko, neniu kipao.
La samo validas por ŝtatoficistoj...

Pri la rakontoj pri infanvartejoj, vizitoj akompanataj de vualitaj patrinoj, aŭ
aliaj polemikoj
Tiurilate sufiĉas krei publikajn infanvartejojn kiel ĉi tiu.
nur postenoj por akompani lerneajn ekskursojn. Ĉi tio
Tio ne estas la logiko de sinsekvaj registaroj.

En firmaoj, uniformoj estas negocataj kun la
dungitoj laŭ antaŭdifinitaj bezonoj... Ne
Sekularismo en la privata sfero, sed kun regularoj!
Kompreneble, fabriko ne povas permesi al frezmaŝinisto kaj tornmaŝinisto
havi longajn, malstrikajn harojn...
Aliflanke, tiuj, kiuj proponas sekularismon en la privata sfero, minacas
konsciencliberecon kaj sekularismon.

Ĉu ni trudos regularojn al monaĥejo, kiu produktas fromaĝojn?
(Do, privata kompanio) neŭtraleco rilate al siaj dungitoj?
Sekularismo en entreprenoj... tio signifus malpermeson de tenado
Kristana aŭ juda librovendejo? Halala buĉisto?
Aŭ ĉu ni malpermesu al infanistino havi krucifikson en sia hejmo?

Kiel ni vidas, ĉi tiuj diskutoj pri vestaĵoj kovras multajn demandojn kaj
havas sian lokon en
nia laboro.

1 <http://www.lejdd.fr/Societe/En-France-une-polemique-mais-combien-de-burkinis-803815>

2 <http://www.varmatin.com/faits-divers/familles-agressees-cetait-pure-ment-gratuit-et-nos-tenues-ne-sont-pas-en-cause-76563>

3 http://www.liberation.fr/desintox/2016/09/09/hallucination-collective-a-toulon-les-femmes-agressees-ne-portaient-pas-de-short_1490974

4 http://www.huffingtonpost.fr/2016/08/20/conseillere-elysee-hollande-voile-pape_n_11635698.html?ncid=fbklnkfrhpmg00000001

5 <http://www.slateafrique.com/97015/linvention-du-voile-religion-ma-chisme>

6 Citita en "Libera Penso kaj Virinoj, Virinoj kaj Libera Penso" de Louis Couturier

7. Sama

8. Sama

9 Sama

10 http://www.20minutes.fr/societe/1920443-20160907-femme-deux-change-facon-habiller-cause-sexisme?utm_medium=Social&xtref=twitter.com&utm_campaign=Echobox&utm_source=Twitter&utm_term=Auto fluo#ligilo_tempo=1473264903

11 <http://geopolis.francetvinfo.fr/le-repassage-des-seins-mutilation-geni-tale-feminine-trop-peu-connnue-37901>

12 <http://fr.sputniknews.com/international/201701191029671618-cultu-riste-prison-selfies-iran/>

13 samaj

14 http://www.purepeople.com/article/eric-raoult-accuse-agnes-la-plai-gnante-a-participe-al-amour-est-aveugle_a138283/1

15 <http://www.slate.fr/lien/39581/velo-jupe-danger>

16 http://www.20minutes.fr/monde/2007703-20170202-argentine-trois-femmes-seins-nus-expulsees-plage-polemique-enfle?utm_campaign=Echobox&utm_medium=Social&utm_source=Facebook&xtref=facebook.com#link_time=1486062676

17 Dorsa Derakhshani

18 <http://rue89.nouvelobs.com/2014/11/17/femmes-indecents-rue-ba-taille-hasthags-kenya-256090>

19 <http://www.demotivateur.fr/article-buzz/dans-17-pays-du-monde-il-est-plus-dangereux-de-montrer-ses-seins-que-de-porter-une-arme-4090>

<http://www.rue89.com/rue69/2013/02/21/contre-limage-de-la-vulve-par-faute-elles-se-rebellent-sur-internet-239817>

Studo de Xerfi el 2010 citita en Causette, speciala numero de somero 2012

http://www.liberation.fr/france/2017/02/14/au-travail-les-femmes-vic-times-de-la-loi-du-talon_1548492?utm_campaign=Echobox&utm_medium=Social&utm_source=Facebook#link_time=1487158947

http://www.liberation.fr/planete/2017/02/04/pour-trump-les-femmes-doi-vent-s-habiller-comme-des-femmes_1546345

<http://tempsreel.nouvelobs.com/societe/20160504.OBS9867/une-ado-expulsee-de-son-lycee-a-cause-de-sa-robe-jugee-trop-longue.html>

THOMAS PAINE TURNEO

Turneo de Parizo laŭ la spuroj de Thomas Paine kun Margaret Downey kaj la Thomas Paine Memor-Komitato (Usono)

Thomas Paine estis unu el la ĉefaj figuroj de la Franca Revolucio.

Li verkis "Ordinaran Sencon", kiu devigis la francojn renversi la monarkion.

La libro estis represita en la franca lingvo post la Usona Revolucio kaj vendiĝis tiom da ekzempleroj en Francio kiom en Ameriko.

Paine estis unu el nur du fremduloj kiuj sidis en la Franca Nacia Konvencio.

Ĉi tiu turneo klarigas, tra 8 etapoj, la rolon kaj influon de Thomas Paine en la historio de Francio kaj en la Franca Revolucio:

1- Rue du Faubourg St Denis (10-a arondismento) kie T. Paine luis domon ĉe 2-

Hôtel Cusset, strato Richelieu (2a arondismento)

3- White's Hotel, rue des Petits-Pères (8-a ar.)

4- Tuilerie (1-a aro)

5- Hôtel de la Monnaie, quai Conti (6-a ar.)

6- Luksemburgia Palaco (6-a ar.)

7- Bonneville Residence, rue de l'Odéon (6-a ar.)

8- Statuo de T. Paine, Boulevard des Maréchaux (14-a arondismento)

Sabato, la 23-an de septembro

Urbodomo de la 10-a arondismento,
72 rue du Faubourg Saint-Martin

La Urbodomo de la 10-a arondismento estas kreaĵo de la arkitekto Eugène Rouyer. Akirinte la duan premion en la konkurso por la rekonstruo de la Pariza Urbodomo, li volis fari kopion de ĝi.

Ĝi estis inaŭgurita la 28-an de februaro 1896 en ĉeesto de Félix Faure, Prezidento de la Respubliko.

Mateno

Diskuto post la tri enkondukaj raportoj

La sabato matenan kunsidon prezidis:

David Silverman (Usono)
Elbio Laxalte (Urugvajo)
David Rand (Kanado) (de
maldekstre dekstren en la foto)

La jenaj individuoj intervenis laŭvice:

- David Rand: Ateismaj Liberpensuloj - Kanado
- Michael Nugent: Ateistoj Irlando - Irlando
- Francisco Delgado: Europa Laïca - Hispanujo
- Robert Boston: Usonanoj Unuiĝintaj por Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato - Usono
- Attila Jakob - Hungario (Deklaro legita de Philippe Besson)
- Elbio Laxalte: Libera Penso - Urugvajo
- Georges Saad - Libano
- Carsten Frerk: IBKA - Germanio
- Cornelia Mathys - Belgio
- Constantin Ozon - Rumanio

Komunumismo, la ĉefa minaco por sekularismo en Kanado

David Rand

Kanado ne estas sekulara lando. La konstitucio kaj la Leĝoj de la lando ankoraŭ enhavas multe da religia interfero. Tamen, la loĝantaro ne estas tre religia.

La nereligiaj kaj nepraktikantaj kredantoj estas pli kaj pli da ili. Sed la sekularigo de institucioj publika aliro estas grave kompromitita de du neeviteblaj faktoj:

Unue, multkultureco, tio estas, komunumismo, estas la oficiala ideologio de la federacia registaro. Ĉi tiu politiko, kiu ofte konfuziĝas kun la

simpla kultura diverseco, sed kiu aspektas pli kiel kultura relativismo havas la sekvon, ke la etno-religia identeco de ĉiu individuo fariĝas pli grava ol ilia civitaneco, precipe por malplimultoj.

Ideologio estas sankta bovino en Kanado, disvastigita kiel solvo al rasismo sed kiu havas la kontraŭan efikon krei dividojn.

Due, la kanadaj "du solecoj", tio estas, la signifa disiĝo inter la du lingvaj grupoj, la frankoparolantoj, kiuj estas la plimulto en Kebekio.

nur, kaj anglalingvanoj, kiuj estas la plimulto ĉie alie. Tion kiom sekularismo akiras subtenon en Kanado, la tipo de sekularismo estas tre malsama en ĉi tiuj du landoj. grupoj. En Kebekio temas pri respublikana sekularismo (aŭ sekularismo) (mallonge) de franca tradicio, kiu estas preferata, dum En la resto de Kanado temas pri Locke-a sekularismo (kp. John Locke) de angla tradicio, stumpigita formo kaj nekompleta formo de sekularismo kie ne ekzistas apartigo inter Ŝtato kaj religioj, kaj la neŭtraleco de la Ŝtato estas interpretata kiel egaleco inter la diversaj konkurantaj religioj, ne ne egaleco inter religio kaj senreligio. La supereco de kiu ĝuas angla-stilan sekularismon, serioze limigante ĉion sekularigada movado.

Ekzistas pluraj kazoj de religiaj privilegioj en la leĝaro Kanada federacia:

— La preambulo al la konstitucio de 1982 komenciĝas per la rekonado de "la supereco de Dio". Tamen, grava decido de la Supera Kortumo de Kanado la 15-an de aprilo 2015 malpermesas preĝadon dum la municipaj konsilioj limigis la amplekson de ĉi tiu mencio agnoskante, ke libereco de kredo devas inkluzivi implice la liberecon de nekredo kaj per kondiĉado ke La Ŝtato kaj ĝiaj agantoj devas agi kun religia neŭtraleco.

— En la Krima Kodo, sekcio 296 krimigas tiel nomata "blasfema kalumnio". Tamen, sekvante Dank'al peticio subtenata de pluraj humanismaj kaj sekularismaj asocioj kaj prezentita al la Parlamento, ĉi tiu provizaĵo baldaŭ devas malaperi, ĉar leĝprojekto devas nuligi ĝin.

— Ankaŭ en la Krima Kodo, la leĝo kontraŭ la "Malamo-propagando" inkluzivas religian escepton, kiu donas senpunecon al iu ajn, kiu "esprimis"

opinio pri religia temo aŭ opinio bazita sur "religia teksto, je kiu li kredas."

— Ekzistas "Kanada Leĝo pri Multkultureco"

kio antaŭenigas diversajn lingvojn, religiojn kaj praktikojn apartaj kulturaj valoroj, malprofite de civitanaj valoroj kunhavitaj.

— Fine, civitaneca regularo kondiĉas, ke Juĝistoj devas doni "la plej grandan eblan liberecon" koncerne la konfeson de religia kredo "dum la ĵurigo de civitaneco.

Ĉiuj ĉi tiuj provizaĵoj konsistigas privilegiojn donitajn al religioj kaj kredantoj, malprofite al nekredantoj. Kaj mi eĉ ne menciis la donitajn impostavantaĝojn al religiaj organizaĵoj.

La kanada ĉefministro Justin Trudeau estas konata pro vizitado de didomoj kiel moskeoj kaj sikhaj temploj, foje eĉ surmetante tradician sikhon kostumon.

la loka religio, evidente por klientelismaj celoj.

Ĉi tiu tre kontraŭsekulara praktiko estas konsiderata de la subtenantoj de multkulturismo vidas ĝin kiel pruvon de ĝia boneco. kaj ĝia malfermiteco al la sankta "diverseco". Lastatempe, religia gvidanto

de la Ahmada islama sekto

vizitis Kanadon. Kanadaj aŭtoritatoj permesis – al li kaj liaj kunkredantoj – okazigi kunsidon de Preĝo ene de la Kanada Parlamento mem!

En Kebekio, aferoj estas iom malsamaj,

Sed la fortoj de komunumismo penas grandegan premon por subpremi ĉi tiun Kebekan distingecon. Vi certe konas la historion de la Ĉarto,

proponita en 2013 de la tiam registaro, kiu estus establita la formalan sekularismon de la Kebeka Ŝtato. Ĉi tio La Ĉarto renkontis furiozan opozicion, precipe de islamistoj kaj multkulturistoj, kiuj estis objektivaj aliancanoj. La ĉefa objekto estis la malpermeso de religiaj simboloj, subtenate de oficistoj, kiuj renkontis la plej fortajn reziston. En Kebekio, preskaŭ ĉiuj grupoj sekularaj grupoj (inkluzive de nia asocio LPA) subtenis ĉi tiun Ĉarto, dum ekster Kebekio, plejparto de Homoj, kiuj supozeble estis sekularaj, kontraŭis ĝin (sed feliĉe ne ĉiuj).

La Ĉarto de Sekularismo mortis kiam ĉi tiu registaro estis venkita en aprilo 2014, sed la Kebekia loĝantaro restas forte favora al sekularismo. La nova registaro tiam elektita kaj ankoraŭ en povo estas tiu de la Partio Liberalulo de Kebekio, dekstra partio, malgraŭ ĝia nomo, kiu rekomendas ekonomian severecon kaj kontraŭas sekularismon. senĉese. La gvidanto de ĉi tiu partio, la ĉefministro Philippe Couillard eĉ deklaris, ke fundamentismo estas privata afero kaj ne damaĝas iun ajn (kvankam, pli lastatempe, li ankaŭ deklaris, ke islamanoj havas respondecon kondamni la tiel nomatan "perversaĵon" de Islamo) kiu instigas islamistajn teroristajn abomenaĵojn.

Lastatempe, post plendo de paciento, hospitalo en Kebeko forigis krucifikson. alvokante la principon de religia neŭtraleco. Sed ĉi tiu decido ekfunkciigis ondon da protestoj, inkluzive de peticio kun pli ol 13 000 subskriboj, kaj sekve La hospitalo ŝanĝis sian decidon kaj reinstalis la krucifikson. ĉi-foje elvokante la heredaĵon kaj historian karakteron de la objekto. Ĉi tie ni vidas esprimon de komunumismo ene de la Kebekia katolika plimulto (nu (ke la plejmulto estas nepraktikantaj), sendube kiel reago al la sukcesoj de la islamistoj kaj iliaj trompisto.

Ĉi tiu registaro proponis Leĝprojekton 62, kiu asertas establi certan "religian neŭtralecon de la Ŝtato", malpermesi vizaĝmaskojn en la ŝtatservo, kaj reguligi " religiajn akceptojn ". Sed ĉi tio

La kadro estas tiel neklara kaj malklara, ke ĉe la fino de En ĉi tiu rakonto, preskaŭ ĉiu ajn religia simbolo estas permesita, inkluzive de la plena vizaĝa vualo. Ĉi tiu leĝo plej verŝajne estos adoptita antaŭ la venontaj elektoj. Ni, el la asocio Liberpensuloj kaj ateistoj, kiel pluraj aliaj porsekularaj asocioj, prezentis memorandon al la Parlamenta Komisiono taskita studi ĉi tiun leĝprojekton.

En Kanado, esprimlibereco estas minacata de tri parlamentaj mocioj kondamnantaj tiel nomatan " Islamofobion ", terminon kiu ĝojigas islamistojn stigmatizanta kritiko de Islamo. La plej lastatempa el ĉi tiuj mocio M-103, adoptita la 23-an de marto 2017 de la Kanada Parlamento, unu el kies ĉefaj celoj estas "Kondamnu Islamofobion kaj ĉiajn formojn de rasismo... " Ni observas konscian konfuzon inter religio kaj raso, du tute apartaj atributoj.

malsamaj unu de la alia, religio estas karakterizaĵo akirita, kiel politika opinio, dum la tiel nomata " raso " baziĝas sur denaskaj heredaj atributoj.

Ĉi tiu konfuzo faciligas kalumnii kritikistojn de Islamo per malveraj akuzoj pri rasismo.

Bonŝance, Mocio M-103 ne havas la forton de leĝo, sed Ĝi ankoraŭ reprezentas paŝon al adopto. ebla nova blasfemo-delikto, kiu siavice riskas esti pli malbona ol artikolo 296 (baldaŭ nuligota) ĉar ĝi favorus unu religion aparte, Islamon, malprofite al aliaj, tiel kaŭzante interreligiajn konfliktojn.

Inter la damaĝoj kaŭzitaj de kanada multkultureco, Eble la plej fama estas la malĝoja venko de Zunera Ishaq, islamista fanatikulo kiu venkis, antaŭ la Kortumo federacia, la "rajto" porti la nikabon dum la ceremonio civitaneco, danke al la Kanada Leĝo pri Multkultureco kaj la jam menciitaj Regularoj pri Civitaneco.

Vi verŝajne scias, ke apostazio estas severe kondamnita kaj krimigita en Islamo, kelkfoje punita per la puno de morto. Ĝi estas absoluta neo de libereco. konscienco. Komunumismo, kiu etikedas ĉiun kaj ĉiu portas la sigelon de sia etno-religia origino, estas kiel la pli milda versio de ĉi tiu subpremo, malgranda neo de libereco de konscienco, rifuzante rekoni la individuon sendepende de ties deveno. Ĝi estas sinteno kiu povas favori nur la plej piajn kaj la plej fundamentistoj estas religiaj reprezentantoj.

Konkludante, mi ŝatus reveni al la grava diferenco inter respublikana sekularismo kaj Locke-a sekularismo. Sole Ĉi-lasta povas esti kongrua kun komunumismo.

Tamen, la historio de kanada multkulturismo estas malkaŝanta. En 1963, ĉefministro Pearson — antaŭulo de Pierre Elliott Trudeau, patro de la nuna ĉefministro — a establis " Reĝan Enketan Komisionon pri Dulingvismo kaj Dukulturismo ", kies rekomendoj devis gvidi la lingvajn politikojn de la registaro

federacia dum jardekoj venontaj. Sed kelkaj jaroj poste, la principo de " dukultureco ", rilatante al angla kaj franca kulturoj, komencis cedi Tio naskis la koncepton de multkultureco, kiu donis certan statuson al diverseco de kulturoj, inkluzive de tiuj devenantaj de enmigrado. La longdaŭra rezulto estis, ke La angla lingvo gajnis gravecon dum la franca estis... perdiĝis, iom post iom relegita al apenaŭ malsama statuso de aliaj minoritataj lingvoj.

La ironio estas, ke la tiel nomata kanada multkultureco estas monokulturo: ĝi estas la dominado de kulturo Anglo-kanada super ĉiuj aliaj. Kaj kun la perdo de La rapida disvastiĝo de la franca lingvo en Kanado ankaŭ kaŭzis la malplivalorigon — kaj kelkfoje eĉ la kalumnion — de certaj aspektoj de ĝia kulturo, precipe tradicia sekularismo franca. Krome, la disvolviĝo de movado pledanta por Kebekia sendependeco ekfunkciigis ondon de timo kaj malamikeco flanke de kanadanoj ekster Kebekio, Dum multkultureco estas fonto de fiero por multaj anglo-kanadanoj, ĉi tiuj du faktoroj evidente instigas la disputon inter la du grupoj. Sekularismo estas... ĉiam pli misfamigita, kalumniata, asociita kun ksenofobio kaj maltoleremo.

Inter subtenantoj de multkulturismo, la kalumniado de Sekularismo, kaj la sekularismo de tiuj, kiuj ĝin pledas, estas esenca. Justin Trudeau komparas subtenantojn de la Ĉarto de Sekularismo kun por-Trump. Li kaj multaj aliaj asertas, ke la publika debato ĉirkaŭ ĉi tiu Ĉarto estis kaŭzo de la masakro ĉe

la moskeo de Kebeko en januaro 2017. Tio signifas, ke la Porsekularistoj estas akuzitaj pri esti preskaŭ kunkulpuloj en la Masakro! Krome, la homoj, kiuj kritikas la mocion M-103 estas akuzataj pri esti dekonstruaj aŭ eĉ ekstremdonstraj.

La situacio ne estas tre brila. Mi estas tre pesimisma pri la proksima estonteco. Tamen, la Kebekia loĝantaro restas forte engaĝita al

La principo de sekularismo. Tra Kanado, kaj precipe en Kebekio, malfido je religioj kreskas. La reveno La religia kaj religia perforto, kiun ni nuntempe atestas, eble nur estas la mortrasilo de... religioj en tempo kiam ilia malpleneco kaj danĝero estas evidantaj fariĝas pli kaj pli evidantaj, kaj ke la eks-kredantoj multiĝas.

Religia diskriminacio en Irlando

Mikaelo Nugent

Ateista Irlando reprezentas du aspektojn de nia laboro. La unua parto de nia laboro estas, ke ni antaŭenigas ateismo kaj racio preter supernaturismo kaj la superstiĉo. Kiam ni faras tion, ni interagis kun la ĝenerala publiko, kaj ni malkonsentas kaj diskutas kun homoj de malsamaj religioj.

Ni forte asertas, ke fido estas vojo ne fidinda por kompreni realecon kaj moralecon.

La dua parto de nia laboro estas antaŭenigi etikan sekularismon, per serĉado de la apartigo de Eklezio kaj Ŝtato. la Ŝtato, en nia konstitucio, nia parlamento, niaj leĝoj, niaj lernejoj kaj hospitaloj. Tiel farante, ni kunlaboras kun irlandaj religiaj malplimultoj, kiuj ankaŭ alfrontas diskriminacion, kiel ekzemple evangeliaj kristanoj kaj islamanoj.

Ahmadi.

Hodiaŭ mi parolos pri la dua parto de nia laboro: antaŭenigi la apartigon de Eklezio kaj Ŝtato kaj uzi la principojn de homaj rajtoj kiel bazon por

ĉi tiu kampanjo

Historio de religia diskriminacio en Irlando.

Kiam Irlando estis dividita antaŭ jarcento, ni Ni fine havis du sektismajn ŝtatojn. La Nordo estis sekta protestanta ŝtato kiu praktikis diskriminacion kontraŭ katolikoj. La Respubliko Irlando estis ŝtato katolika sekto kiu diskriminaciis kontraŭ protestantoj. Kaj ambaŭ ŝtatoj diskriminaciis kontraŭ aliaj religiaj malplimultoj same kiel ateistoj.

La irlandia konstitucio de 1937 komenciĝas per deklaro, ke Ĉiu aŭtoritato devenas de la Sankta Triunuo. Ĝi daŭras en dirante, ke la Ŝtato agnoskas, ke publika tributo ŝuldiĝas al Sindonemo al la Ĉiopova Dio. Ĝi inkluzivas ĵurojn religiaj devoj por la Prezidanto, juĝistoj kaj Ĉefministro. Ĝi inkluzivas konstitucian malobservon de blasfemo.

Ekde la komenco de la nova ŝtato, la Katolika Eklezio prenis la kontrolon de plejparto de niaj lernejoj kaj hospitaloj. Hodiaŭ, 90% de publikaj bazlernejoj estas financataj de la ŝtaton regas la Katolika Eklezio kaj ili havas esceptojn al niaj egalecaj leĝoj, kiuj permesas al ili diskriminacii kontraŭ studentoj, gepatroj kaj instruistoj pro religiaj kialoj.

En 1983 ni aldonis konstitucian malpermeson de aborto en preskaŭ ĉiuj cirkonstancoj. En 1992 ni havis la X-Kazon, per kiu la Ŝtato eldonis ordono malhelpi seksperfortitan adoleskantinon vojaĝi al Anglujo por aborto. En 2012, graveda virino, Savita Halappanavar, mortis en irlandia hospitalo post kiam oni rifuzis al ŝi aborton. aborto.

En la lastaj jaroj, ni havis la plej gravan demonstraĵon pri la grado, je kiu religio venenis la

politiko en Irlando. Fine montriĝis, ke dum Dum jardekoj, dum ĉio supre menciita okazis, katolikaj pastroj malobservis

kaj misuzis infanojn, kaj la Katolika Eklezio ĉion kaŝis tion per translokigo de la pastroj, dum la Ŝtato faris nenion neniu taŭga enketo pri la plendoj registritaj kontraŭ la Eklezio.

Ateisma Irlando kaj Homaj Rajtoj.

Estas en ĉi tiu kunteksto, ke Ateista Irlando estis fondita antaŭ iom da tempo. naŭjara. Nia unua tasko estis normaligi la uzon de la vortoj ateismo kaj sekularismo, kiuj ĝis tiam estis plej ofte uzataj kiel insultaj terminoj. Ni multe superis tiun celon.

Ni nun aperas regule en la irlandaj amaskomunikiloj.

Ni premas kaj informas politikistojn. Ni ni alparolis parlamentajn komitatojn kaj konstituciaj konvencioj.

Ni estas la unua ateista grupo en la historio de la ŝtato oficiale renkontiĝis kun la irlandia ĉefministro.

Ni bazas niajn kampanjojn por sekularismo sur rajtoj de universale agnoskita homo, kiel ekzemple la libereco de Religio kaj kredo sen diskriminacio, egaleco antaŭ la leĝo kaj la rajto al efika rimedo. Ni kunlaboras kun aliaj homrajtaj grupoj en Irlando kaj internacie.

Ni kredas, ke homaj rajtoj estas la plej bonaj fundamento sur kiu ni povas konstrui nian alian sekularaj politikoj ĉar homaj rajtoj ne estas ne altajn aspirojn, sed estas la absolutaj minimumaj normaj normoj, kiujn ni devus esperi havi haveblaj sen eĉ devi kampanji por ili.

Ni informas la Unuiĝintajn Naciojn kaj la Konsilion de Eŭropo kaj la OSKE pri homaj-rajtaj malobservoj en Irlando. Ĉi-jare ni ankaŭ informis la Komitaton

Komisiono pri Homaj Rajtoj de Unuiĝintaj Nacioj pri religia persekutado en Pakistano, fare de komuna delegacio de Ateista Irlando, la Irlanda Evangelia Alianco, kaj la Ahmadismo Islama Komunumo de Irlando.

Kion faras Ateista Irlando ?

Rilate al specifaj problemoj, ni laboras por fini religian diskriminacion en civilaj geedziĝoj, religiajn ĵurojn por altrangaj postenoj nivelo kaj la irlandia blasfemeleĝo, kiun la ŝtatoj Islamaj studoj elstarigas la bezonon pli bone fortigi la iliajn. La irlandia registaro promesis okazigi referendumon por nuligi la blasfemeleĝon, kaj ni laboras forte por certigi, ke tio okazos.

engaĝiĝo.

Post jaroj da forta lobiado, la registaro ŝajnas finfine trakti la problemon de religia diskriminacio en lernejoj. Tamen, ĝi faras tion per proponante la plej malgrandajn ŝanĝojn, kiujn ĝi povas fari por eliri el ĝi.

Ni daŭre kampanjas por fundamenta reformo de la kvar same gravaj temoj de patroneco, aliro, instruplano kaj instruado.

Dume, ni helpas ateistojn kaj familiojn religiaj malplimultoj alfrontantaj diskriminacion lernejoj. Ni certigis inkluzivajn ofertojn. por trianivelaj armeaj pastroj. Ni baldaŭ eldonos libron kaj lecionplanojn pri libereco de religio kaj kredo por infanoj kies gepatroj retiris ilin de religiaj edukaj klasoj ĉe la lernejo.

Ni partoprenis en la sukcesa kampanjo por leĝigi geedzecan egalecon. Irlando nun estas la unua lando, kiu leĝigis samseksan geedziĝon per voĉdono.

populara. Ni ankaŭ estas parto de la koalicio por referendumo por nuligi la konstitucian malpermeson de aborto kaj la registaro promesis okazigi tian referendumo venontjare.

Irlando jam ne plu estas katolika lando

Irlando jam ne plu estas katolika lando. Irlando nun estas plurisma lando, sed kun katolikaj leĝoj.

La plej freŝa enketo montras, ke unu el dek homoj havas neniun religion, pli ol iu ajn alia religia malplimulto. kune. Kaj la ciferoj pri religia partopreno estas eĉ pli malfortaj ol tio.

Plej multaj homoj, kiuj nomas sin katolikoj, nur havas... la nomo.

La Katolika Eklezio jam ne regas homojn, sed ĝi havas ankoraŭ sektismaj leĝoj validas, per kiuj ŝi kontrolo. Multaj el ĉi tiuj leĝoj estas protektataj de la sekta Konstitucio de 1937 kaj ĉiu ŝanĝo al la Konstitucio postulas popolajn referendumojn.

Do progreso povas ŝajni malrapida, sed mi estas optimisma. Ni vivas en tempo kiam ni ne scias politika ŝanĝo povas okazi, sed se ĝi okazas, ĝi povas okazi subite kaj neatendite.

Dum nia vivo, ni atestis la falon de la muro de Berlino en Germanio, la fino de apartismo en Sud-Afriko, la kolapso de Sovetunio, la fino de la kampanjo de la IRA en Irlando.

Pli lastatempe ni vidis la voĉdonadon en Britio forlasi la Eŭropan Union kaj Donald Trump estis elektita Prezidanto de Usono.

Mi ne scias, kio kaŭzos la finan disiĝon de Eklezio kaj Ŝtato en Irlando, sed mi estas certa, ke ĉi tio okazos.

Kaj kiam tio okazos, mi kredas, ke ĝi okazos tre rapide.

Kaj kiam tio okazos, la tuta laboro de Ateista Irlando, preparante detalajn politikojn por etika sekulara ŝtato, estos farita. fariĝos utila retrospektive.

Dume, ni ĉe Ateista Irlando daŭre laboros, pacience kaj energie, por antaŭenigi ateismon.

racio kaj etika sekularismo, kaj en Irlando kaj kun vi, niaj amikoj kaj kolegoj tra la tuta mondo.

Publika financado de religiaj institucioj

Francisko Delgado

Enkonduko

Financado konsistas el akiri de ekonomiaj rimedoj, kiuj ebligas la atingon de specifa celo.

Religioj celas konkretan celon, de aparta kaj tial de privata naturo.

Ĝenerale, ĉi tiu financado estas necesa por endoktrinigo en aparta kredo aŭ kredoj, por okupiĝi pri propagando kaj prozelitismo, por konstrui kaj konservas centrojn de adorado, helpo , kaj eĉ centroj kaj edukado, kie ili disvastigas sian doktrinon, kaj ili tie plenumas liturgiajn agadojn de ĉiusecaj specoj.

Religioj akiras financadon per diversaj rimedoj:

1-Amaso de siaj propraj komercaj agadoj (tre varia komerco, turismo, vendo de religiaj servoj, asistado, luado de aktivaĵoj, ktp.); 2-Partopreno en la financa sektoro kaj kapitalgajnoj el heredaĵo; 3- Ekspluatado de ilia kultura kaj religia heredaĵo (vizitoj al katedraloj, monaĥejoj,

tombejoj, muzeoj, ktp.), kies restarigo kaj konservado tamen estas la respondeco de la publika sektoro; 4- Privataj donacoj (de iliaj sekvantoj aŭ aliaj unuoj) privata); 5-Per signifaj subvencioj kaj rektaj donacoj provizitaj de ŝtatoj (je la loka, teritoria kaj ŝtata niveloj); 6-Granda parto de la financado

nerekta helpo atingas ilin per multoblaj esceptoj impostkreditojn, kiujn ŝtatoj donas al ili.

Ŝtatoj (registaroj) emas financi la religioj (kaj ankaŭ aliaj sociaj kaj sindikataj unuoj) privata), ĉar ĝi estas maniero ekzerci potencon socian kontrolon, esence per religiaj korporacioj.

Ĉi tiuj religiaj entoj estas tute privataj. Tio estas Kial estas nek demokratie nek pravigebla, ke la Ŝtatoj traktas ilin kiel publikajn entojn kun esceptaj normoj, malsamaj ol tiuj aplikataj al iu ajn alia asocio.

1-La politika potenco de religiaj korporacioj

kreskas, kaj kun ĝi, financado de ŝtatoj.

Komence de la 21-a jarcento, eĉ inter registaroj historie plej emaj antaŭenigi sekularajn instituciojn, oni povas detekti certan regreson.

alfrontata de la bezono konstrui laikajn ŝtatojn.

Tio estas aparte vera en landoj kiel Hispanio, kie la tradicio konfesia (katolika) estas potenca.

En la lastaj jardekoj, religiaj korporacioj gajnas "publikan terenon" tra la tuta planedo: ili plifirmigas sian pozicion en Latinameriko (katolikoj, kontraste al evangelianoj, precipe ĉe la Papo) Francisko); vasta diverseco de evangeliaj grupoj Ĝi establiĝas kaj kreskas "laŭ la elekto de la konsumanto", ĉefe inter pentekostaj en Brazilo. La povo de religioj pliiĝas en Usono kaj Kanado. En Orienta Eŭropo, En Grekio kaj Balkanio, la nombro de ortodoksaj kristanoj kaj katolikoj kreskas, kune kun iliaj renovigitaj privilegioj. En landoj kun evangelia tradicio, La ĝermanaj popoloj, kiel la saksoj, estas la diversaj Islamaj grupoj gajnas signifan terenon, precipe en Okcidenta Eŭropo kaj Balkanio. Historie "Sekulara Francio" cedas – jam de jaroj kaj tre iom post iom – al malgrandskala – sub premo de religiaj grupoj (katolikoj, islamanoj, kaj, malpligrade, evangelianoj kaj aliaj minoritataj religioj). La nuna

La Respubliko estas en la procezo de "senkafeinigo" de la leĝo de 1905 kaj Ĝi situas ene de procezo de multkreda ŝtato, kiu provas rompi kun la sekulara tradicio de la Francio.

Mi ne detale priskribos la grandegan progreson. de la islamista mondo en Afriko, en Azio, kaj mi ne traktos Nek temas pri Turkio - la lando, kiu transdonis la povon sekularismo estas la pridisputata kaj kreis gravan konflikton por demokratio kaj liberecoj — ĉar mi devus dediĉi tutan [neklaran] tempon al ĝi klarigita. Kaj mi ne mencias, pro nescio, la rolon emerĝanta publika konscio pri la diverseco de orientaj religioj Japanio, Ĉinio, Barato... ktp.

La kreskanta sekulariĝo de granda parto de la monda socio (danke al scienco kaj humanismo), kontrastas kun la kresko de politika fanatikeco kaj religiaj unuigitaj (en ĉi tiu kazo per la Kruco).

Ĉi tion oni povas observi, kun granda zorgo, en la ene de la eŭropa kadro, kun ultrakristanaj plimultoj, en kazoj kiel tiu de Pollando kun la PiS kaj la progreso en multaj aliaj parlamentoj.

2-Favora turnopunkto por religia potenco kaj ĝia financado, kiu okazis meze de la 20-a jarcento.

En la okcidenta mondo, oni devas mencii tre lastatempan fakton (de la historia vidpunkto) kaj tre signifa, kiu pezas grandege hodiaŭ: La Vatikana Ŝtato.

Italio. En 1923, la Banko de Romo bankrotis. Ĝi estis la La banko, kiu administris ĉiujn kontojn de la Sankta Seĝo. supozis gravan problemon por la financoj de la Vatikano. Mussolini savis ĝin kontribuante 90 milionojn da dolaroj.

Ĉi tiu situacio de manko datiĝas de antaŭ ĝi. Dum la reunuiĝo de Italio, la Eklezio perdis grandajn areojn de teroj, antaŭe okupitaj de la Papa Ŝtato, kiuj permesis la kolekton de konsiderindaj enspezoj. Kun la perdo de la Papa Ŝtato, krom la teroj, palacoj kaj aliaj konstruaĵoj, La Eklezio perdis politikan suverenecon super teritorio.

En 1929 Mussolini kaj Pio la 11-a subskribis Konkordaton (la Laterana Traktato) kun politika kaj ekonomia enhavo, en kiu, kontraŭ subteno por faŝismo , la Eklezio ricevis la jenajn avantaĝojn:

-La suvereneco de la Vatikano kiel ŝtato estis agnoskita sendependa.

*(Nuntempe honte agnoskita de ĉiuj (Internacia komunumo, inkluzive de UN)

-Katolikismo fariĝis la oficiala religio de Italio.

-Financa interkonsento: 1-Donaco de 90 milionoj da dolaroj (el (la epoko); 2-La itala registaro transprenis la pagon de la la salajroj de la pastroj, pagotaj el la naciaj buĝetoj; 3-Impostsendevigoj.

El tiu interkonsento komencis formiĝi la kolosa komerca imperio, kiu ampleksis entreprenojn en ĉiuj ĝenro (de la armilkomerco ĝis agadoj, kiujn la Eklezio priskribis ilin kiel eluziĝon). La arkitekto estis Bernardino Nogara, speciala administranto de la Sankta Seĝo, kiu komencis investi Vatikanan monon en ĉiajn aferojn de italaj kompanioj, en nemoveblaĵoj, en la sektoro financaj, ktp. Pio la 11-a kreis la Specialan Administracion de la Sankta Seĝo garantias, ke la Eklezio ne retrovos sin en ĉi tiu situacio de ekonomia sensekureco kaj donis Nogara ricevis plenajn povojn por administri la ĉefurbon, prioritatigante pure ekonomiajn kriteriojn super doktrinaj aŭ religiaj. Li ricevis plenan rajton pri ĉio. tipo de transakcioj (borsmerkata spekulado, akcia posedo) ĝin firmaoj kiuj konfliktis kun tiel nomata katolika doktrino, kiel ekzemple armil- aŭ kondomfabrikistoj).

Por fini ĉi tiun historian memorigilon: En 1935, Italio invadis Etiopion kaj la kompaniojn kontrolitajn de la Vatikano, kiel la kompanio Reggiane Nazionale Aeronautica kaj Breda fariĝis la ĉefaj provizantoj de armiloj kaj Municioj de la itala armeo.

Tiam, la 90 milionoj da dolaroj multiĝis je nekredebla rapideco. Tio prezentis alian problemon: Kiel administri ĉi tiun imponan flupon

Ĉu riĉeco estas ekster la kontrolo de la publika opinio? La Eklezio devis konservi la "bildon de malriĉeco", kiu havis ĉiam donis tiajn bonajn rezultojn. Por ĉi tiu celo, ni enmetis metas kompleksan reton de bankoj kaj kompanioj tiel ke la mono neniam iris rekte al la Sankta Seĝo, sed finis en sekretaj bankdeponejoj svisaj kaj en diversaj impostaj paradizoj kaj tiel, ĝis la nuntempo...

3-La financado de religia kultado (La kazo de Hispanio)

Kiel ekzemplon de financado de sektoj, mi... fokusiĝi sur la hispana kazo.

La katolika unueco de Hispanio datiĝas de la Tria Koncilio

de Toledo en la jaro 589, kun la rezigno de Arjanismo de la gotaj reĝoj. Ĝi plifirmiĝis dum la Rekonkero kaj kun la povo de la katolikaj gereĝoj en la 15-a jarcento. En la 19-a jarcento, ĝi daŭris per la establado de la Inkvizicio (kiu daŭrus ĝis la mezo de la 19-a jarcento) en la dum la regado de Karlo la 1-a kaj Filipo la 2-a kaj poste, kun la koloniigo kaj kristanigo de Ameriko.

En Hispanio, la Protestanta Reformacio kaj la principoj de la Klerismo havis preskaŭ neniun influon. Kun la komenco de la En la 19-a jarcento, la unua liberala konstitucio estis aprobita. (1812), sed ĝi plifirmigas nesolveblan Katolikismon kaj eterna de la hispana nacio, malpermesante ajnan alian kulton.

Dum tiu turbula 19-a jarcento, liberalaj sektoroj provis establi liberecon de kulto kaj limigi la potencon de La Romkatolika Eklezio, pluraj senigoj okazas sur neaktivaj aktivajoj de la Katolika Eklezio, kiuj estas revendataj al la nobelaro, esence por replenigi la malplenigitajn ŝtatajn kasojn kaj repagi la ŝuldoj.

Tamen, konforme al la konkordatoj de 1418 kaj 1737 En 1753, la Elizabeta Konkordato de 1851 estis subskribita (ideologia kaj politika bazo de la nunaj interkonsentoj de 1979), kie: 1- Preferataj rilatoj inter la hispana ŝtato kaj la Sankta Seĝo estis restarigitaj ekde la rompo, kaŭzita de la Mendizábal-malhipoteko (interalie), kaj la konfliktoj ekestiĝantaj pro la subteno de la Papofico al Karlismo. 2-La katolika kaj romia religio estas deklarita la sola religio de la ŝtato; aliaj religioj estas malpermesitaj. 3-Grandaj povoj estas donitaj al la Eklezio Katolika Eklezio por ke ĝi povu influi edukadon, kaj ĝi ricevas la povon cenzuri skribajn verkojn kontraŭajn al katolika moraleco. 4-La kulto

la pastraro estos oficiale subvenciita kaj ĝuos grandegaj impostaj sendevigoj.

Jarcenton poste, la frankista diktaturo ĝisdatigus la Konkordato (en 1953) donante grandegajn privilegiojn fiska, ekonomia, simbola, jura kaj en la kampoj de Edukado kaj Sociaj Servoj.

Rekte meze, la "sekulara oazo", do demokratia, de la La Dua Hispana Respubliko, kiu provis establi ŝtaton sekulara, ununura sekulara edukado, libereco de kultado, kiu forigis simbolajn, jurajn kaj politikajn privilegiojn, fiskaj kaj ekonomiaj aspektoj de iu ajn religia ento.

Tiu nova aranĝo estis formale adoptita per la aprobo de la Respublikana Konstitucio de la 9-a de decembro. 1931 (kiu koincidas kun la aprobo de la "Leĝo pri la Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato" Ŝtato" de la Franca Respubliko de la 9.12.1905).

Tial Europa Laica festas, ĉiun 9-an de decembro, la "Internacia Tago de Sekularismo kaj Libereco de konscio". La Dua Respubliko eĉ ne travivis dek jarojn. Internacia faŝismo kaj la liberalaj potencoj (Francio, Usono, Anglio...) laboris, rekte aŭ nerekte, por ataki respublikanajn valorojn kaj sekularistoj... kun la "erara argumento" kiu pledis ke

la respubliko falus en la manojn de komunismo internacia.

En 1978, formala demokratio estis establita, kaj Konstitucio estis aprobita deklarante la Ŝtaton senkonfesia. Sed kelkajn tagojn poste, Registaro

provizora subskribinto subskribas kvar konkordatajn interkonsentojn (inkluzive de la konstitucieco levas dubojn) kiuj sanktigas grandegaj simbolaj, juraj, ekonomiaj, fiskaj kaj edukaj privilegioj. Tiuj interkonsentoj nuntempe validas.

4-Financado de religia kultado en Hispanio

En Hispanio, religio estas tre profita negoco. La katolika eklezio profitas de granda imposta paradizo. Por la Ŝtato, rekte aŭ nerekte, la katolika religio reprezentas koston de 11 miliardoj da eŭroj jare. pli ol 1% de la MEP.

Ĉiu civitano (katolika aŭ ne, kredanta aŭ ne) pagas "devigan" sumon al la katolika korporacio proksimume €240 jare.

Jen kiel ĉi tiu mono estas asignita:

- *Rekta financado prenita el enspezimposto.
 - Atribuo al la Katolika Eklezio (kultado, pastraro, disvastigo) (grandaj, ritoj...): €250 milionoj
 - Al la tiel nomata Sociala Helpo: €140 milionoj
- *Por la instruado de katolika ideologio €5.010M
 - Subvenciitaj privataj katolikaj centroj: €4.4 miliardoj
 - Homoj, kiuj instruas la katolikan religion: €600 milionoj
 - Interkonsentoj kun malgrandaj seminarioj: €10M
- *Por socialaj kaj helpaj programoj (inkluzive de 57 hospitaloj): €2.9 miliardoj
- *Salajroj de katolikaj armeaj pastroj:

40 milionoj da eŭroj

- *Konservado de la kultura heredaĵo de la Katolika Eklezio: 600 milionoj da eŭroj
- *Subvencioj por diversaj katolikaj eventoj, (Lokaj, regionaj kaj ŝtataj domajnoj...): €300 milionoj
- *Bonfaraj organizaĵoj kaj aliaj religiaj unuoj, fondaĵoj, ktp.: €30M

*Diversaj impostaj sendevigoj (domimposto, kapitalimposto, entreprena imposto, bonfaraj verkoj...) La Ŝtato, la municipoj, la Aŭtonomaj Komunumoj perdo de enspezoj je sumo de: €2,000M

Financado por aliaj religioj.

Nekatolikaj religioj reprezentas nur 3% de la hispana loĝantaro, laŭ diversaj enketoj oficialulo.

Ĉi tiujn religiojn ankaŭ pli kaj pli fincas la per pluraj kanaloj, lokaj, regionaj kaj ŝtataj. Ili ankaŭ profitas de impostaj sendevigoj kaj ricevas publika tereno por konstrui didomojn kaj aliaj religiaj servoj. Temas ĉefe pri religioj, kiuj estas konsiderinde enradikiĝintaj, ĉar ili havas finis kunlaborajn interkonsentojn kun la Ŝtato en 1992 (Judaj komunumoj, Islama Komisiono kaj Federacio-

(proporcio de Evangeliaj Religiaj Entoj).

Ekzemple, la fondaĵo Fundación Pluralismo y Convivencia, ligita al la Justicministerio, kiu siavice subtenas la Observatorion de Religia Plurismo "Observatorio del pluralismo religioso", kiu donis pli ol 2 milionojn da eŭroj al diversaj religioj en 2017.

La plej grandaj subvencioj estis donitaj al:

-Federacio de Evangeliaj Religiaj Entoj de Hispanio (FEREDE): €356,800.00.

-Federacio de Judaj Komunumoj de Hispanio (FCJE): €169,362.83.

-Islama Komisiono de Hispanio (CIE): €255,000.00.

Tiel, la Aŭtonomaj Komunumoj (regionaj registaroj) kaj multaj municipoj profitas de subtenlinioj kaj rektaj subvencioj por ĉi tiuj religioj.

minoritataj grupoj, kies buĝeto estas preskaŭ neeble taksi, sed kiu probable superas 10 milionojn Eŭroj.

5-Sekularigo de la hispana socio

Oni povas emfazi, ke fronte al la konfesia naturo de publikaj povoj, la hispana socio fariĝas pli kaj pli sekularigita . Krome, jaron post jaro.

Kelkaj kvantaj ekzemploj:

Kvankam ŝi konsideras sin kulture (tradicie) katolika, iom pli ol 60% de la loĝantaro de ĉiuj aĝoj (inter tiuj sub 35 jaroj, la procento estas 40%) estas difinita jene:

-Malpli ol 28% diras, ke ili kutime ĉeestas ritojn kaj plenumi religiajn dogmojn (por tiuj sub 35 jaroj) (dum jaroj, la procento estas 9%).

-Civilaj geedziĝoj en 2016 reprezentis 72%, katolikaj geedziĝoj , la mal-27%, tiuj de aliaj kredoj 1%.

-Infanoj baptitaj en 2016 konsistigas 55% de naskoj.

-Impostpagantoj kiuj markas la keston por ke la ŝtato financu la Katolikan Eklezion reprezentas 33%.

- Malpli ol 50% de lernantoj en publikaj lernejoj petas la studadon de religio (averaĝe de la tuta ŝtato).

- Homoj de ĉiuj aĝoj, kiuj identigas sin kiel ateistoj kaj/aŭ Nekredantoj konsistigas 26% (inter tiuj sub 35) (en jaroj, la procento estas 45%).

Aliflanke, religiaj (katolikaj) vokoj malpliigas je plena rapideco, ĉiujare en Hispanio estas averaĝe Kun 200 malpli da aktivaj pastroj, la averaĝa aĝo en 2014 superis 60 jarojn. Rezulte, la Katolika Eklezio mem devis lanĉi kampanjon – en 2012 – sub la slogano: "Mi promesas al vi ekscitan vivon kaj laboron por la tuta vivo." La monaĥejoj ankaŭ malpleniĝas, eĉ se ili provi renovigi sin kun homoj el la tria mondo... Kaj ĉi tiu tendenco ne nur observatas en Hispanio, ĝi etendiĝas al la tuta katolika mondo, precipe en Latinameriko.

Konkludo:

Religioj, kiuj estas privataj estaĵoj kaj — krome — ideologiaj laŭnature, ne devus ricevi — iel rekta aŭ nerekta - neniun financado de Ŝtatoj. Ili devus financi sin per siaj posedaĵoj, entreprenoj, donacoj kaj iliaj privataj kontribuoj.

La atako de Trump kontraŭ la muro inter la Eklezio kaj la Ŝtato

Roberto Bostono

En 2002, mi parolis ĉi tie en Parizo dum la prezidanteco de George W. Bush. Tiutempe, mi pensis, ke rilate al koncernas la apartigon de eklezio kaj ŝtato, aferojn ne povus plimalboniĝi en Usono. La politikoj de Bush estis tiel malbonaj.

Mi eraris. La situacio en mia lando hodiaŭ estas multe pli malbone. Pro iu ajn kialo, miaj samlandanoj en Usono opiniis saĝe elekti kiel prezidanton malĝentila, egoisma, aroganta, nescivolema kaj intelekta menshandikapita viro, sen politika sperto, viro, kies ĉefa pretendo al famo estis vendante sian nomon ligitan al diversaj mezbonaj produktoj kaj aperante en televidprogramoj kie li kriis al homoj kaj malgravigis ilin. Li asertas esti vera dom-ellaboranto, sed plejparto de liaj projektoj malsukcesis aŭ travivis nur ĉar li estis garantiita de aliaj kaj rifuzis pagi siajn partopagojn.

Ĉi tiu viro, kiu fakte estas konfesinta sekskrimulo, havas malofte diris vorton pri Dio aŭ religio antaŭ ol decidi kandidatiĝi por prezidanto. Dum li kandidatiĝis, li klare montris, ke li estis analfabeta rilate al el la Biblio. Tio ne estas surpriza, same ŝajnas Li estas funkcie analfabeta, punkto. Tamen, li ricevis konsiderindan subtenon de ekstremismaj kristanaj konservativuloj en Usono, kio helpis propulsi lin direkte al venko.

Mi pardonpetus al Donald Trump se mi pensus ke li eble faros ion bonan. Mi petus Mi pardonpetas pro tio, ke mi ofendis mondgvikojn kaj ke li perdis la rolon de gvidanto de Usono sur la scenejo tutmonde. Mi pardonpetus pro la fakto, ke li turnis sin turnante la dorson al niaj delongaj aliancanoj kaj ampleksante la aferon de diktatoroj.

Kompreneble, ekzistas milionoj da usonanoj — kaj mi estas unu el ili. unu el ili - kiuj vekiĝas ĉiumatene honte nia nacio, honta pri nia prezidanto, timigita de la estonteco, sed - kaj tio estas grava - decidita rezisti ĝin.

Jes, estas multe por pardonpeti kaj multaj kialoj honti. Sed memoru, milionoj da miaj samcivitanoj ne voĉdonis por ĉi tiu viro. Fakte, li perdis la popolan voĉdonon je preskaŭ tri milionoj de voĉoj. Li ŝuldas la prezidantecon nur al la stranga kuriozaĵo de la usona politika vivo nomata la Kolegio Balota.

Milionoj da ni mobiliziĝas kontraŭ Trump. Milionoj ne hakas vortojn. Milionoj esperas. Vidante lin foriri en 2020. Sed ĝis tiam, doloras min diri ke ĝi povas - kaj kaŭzos - multe da damaĝo.

Multaj el ĉi tiuj damaĝoj influas mian fakon, la apartigo de Eklezio kaj Ŝtato. Nun mi ne volas Ne por fanfaroni, sed mi vere kredas, ke ni, ĉe Usono iniciatis ĉi tiun principon de formala apartigo inter religio kaj registaro. Kaj mi pensas ke ni meritas iom da laŭdo pro tio.

Por esti klara, estas multe admirinda en socioj Eŭropanoj. Vi donas al viaj laboristoj multe pli ol ni en Usono, kaj vi estas sufiĉe inteligentaj por kompreni, ke socialasekuro

medicina prizorgo estas fundamenta homa rajto, ne nur io, kion nur la riĉuloj povus permesi al si.

Multaj eŭropaj nacioj subtenas iliaj pliaĝuloj kaj certigi, ke junaj patrinoj ricevu libertempon de la laboro. Sekureca reto protektas homojn kontraŭ ekonomiaj necertecoj. Do, jes, ekzistas Estas multe por admiri sur ĉi tiuj marbordoj, kaj mi, kiel multaj usonanoj, rigardas multon de tio, kion vi Vi faris ĝin kun entuziasmo.

La ekstremdekstro en mia lando ŝatas moki "Eŭropan Socialismon". Sed mi dirus jenon pri tiu vidpunkto: ĝi estas Socialismo, kiu almenaŭ provas ebenigi la ludkampon kaj provizas helpon al tiuj en bezono. En Usono, ni ankaŭ havas socialismon — esprimitan ĉefe per niaj bizancaj leĝoj — sed ĝi emas ĉefe helpi la riĉulojn.

La kreado de fidinda socia protekta reto estas admirinda, Sed pardonu min pro tio, ke mi diras, ke vi ne tute komprenis la rilatojn inter eklezio kaj ŝtato. Tio estas komprenebla konsiderante la aĝon de viaj landoj kaj iliajn spertojn. historiaj figuroj, kiuj formis ilin. Ni nun scias ke instituciigitaj preĝejoj kaj deviga impostado Religio ne estas la vojo por sekvi.

Tre malmultaj en la 14-a jarcento kapablis kompreni tion, kaj la maloftaj malmultaj, kiuj kapablis, estis submetitaj al drakonaj punoj se ili kuraĝis diri aŭ skribi ion ajn. tio estis pri la temo. Ili devis kontentiĝi aŭskultante la grandioza muziko de Machaut dum ili tenas iliajn langojn sur rilatoj inter eklezio kaj ŝtato, aŭ aliaj.

Tiel Usono, en la tempo kiam ili ĵus komencis,

provizis pli bonan manieron. Viroj kiel Roger Williams, Thomas Jefferson, James Madison, John Leland kaj aliaj argumentis por distranĉi la oficialan ligon inter religio kaj registaro. Ili faris ĝin ne por damaĝi la religio, sed protekti ĝin. Ĝi estis eksperimento Kaj ĝi funkciis. Nia vigla, multreligia, multfilozofia socio en Usono estas testamento pri tio.

Tial mi estas tiel maltrankvila pri tio, kio okazas en mia lando nun. Ni alfrontas serion da fundamentaj minacoj al tio, kion Jefferson nomis "la muro" de apartigo inter eklezio kaj ŝtato," projektoj kiuj, se ili estas promulgataj, ŝanĝos la manieron kiel eklezio kaj ŝtato interagi en Ameriko, alproksimigante ilin unu al la alia en pli forte en brakumo kiu subpremos individuajn rajtojn.

Permesu al mi diskuti kelkajn specifajn minacojn kiun ni alfrontas: La rolo de eklezioj en politiko : en Usono, religiaj gvidantoj, same kiel ĉiuj aliaj civitanoj, havas la rajton esprimi sin pri politikaj aferoj. Sed ni ni havas leĝon kiu kondiĉas ke preĝejoj kaj aliaj grupoj tiuj, kiuj estas esceptitaj de impostopagado, ne povas labori elekti aŭ venki kandidatojn por publika ofico. Ĉi tiu provizaĵo ne devenas de nia konstitucio; ĝi estas leĝon — kaj Trump volas forigi ĝin.

Forigi ĉi tiun leĝon transformus niajn preĝejojn en politikaj unuoj - balotenketoj montras, ke La plimulto de usonanoj kontraŭas ĝin. Krome, mono regas ĉiujn politikojn en Usono, kaj forigi ĉi tiun leĝon estas necesa. nur pliigus la problemon. Homoj eble donante milionojn al preĝejo, neimpostebla ento, kaj la eklezio povus, kompanse, doni tiun monon al kandidato.

Imposta financado de religiaj institucioj: unu el la kialoj, kial ni havas disiĝon La rilato inter eklezio kaj ŝtato en Ameriko devenas de tre longa tempo, de la eŭropa koloniigo de la kontinento. En Usono, homoj ofte estis devigitaj pagi impostoj por subteni ŝtatajn preĝejojn al kiuj ili ne apartenis – kaj tio kolerigis ilin

Kiam Jefferson kaj Madison malfondis la ŝtatan eklezion En Virginio, ili certigis, ke la leĝo faranta tion ankaŭ garantiis, ke neniu estus devigita provizi financan subtenon al preĝejo kontraŭ ĝia volo.

Madison bone esprimis ĝin en 1785: "Kiu ne vidas, ke la la sama aŭtoritato, kiu povas establi kristanismon, ekskludante de iu ajn alia religio, povas kun la sama facileco establi iu ajn sekto de kristanoj, ekskludante ĉiujn La aliaj sektoj?

La sama aŭtoritato, kiu povas devigi civitanon kontribui nur tri pencojn el sia propra poŝo por subteni iun ajn establon, povas devigi lin

konformiĝi al iu ajn alia establaĵo, sendepende de la kazo?"

Tamen, nuntempe en Usono ni drivas for de la vizio de Madison. Trump proponis, ke ni elspezu

miliardoj da dolaroj por subteni religiajn lernejojn – kvankam 90% de infanoj en usonaj lernejoj ĉeesti laikajn publikajn lernejojn. En aliaj En ĉi tiuj kuntekstoj, oni argumentas, ke la malsukceso de la registaro etendi helpon al religiaj grupoj estas formo de diskriminacio.

Dum pli ol 200 jaroj, preĝejoj en Usono Ili devis subteni sin mem – kaj ili prosperis. Ili akiris miliardojn da dolaroj el privataj fondusoj. Ili sukcesis perfekte. Tamen nun oni diras al ni, ke ni devas forlasi ĉi tiun elprovan sistemon. kaj moviĝi al alia, kie la ŝtato subtenas religion. Ĝi estas sensencaĵo, danĝera, kaj tute kontraŭdiras nian historion.

La atako kontraŭ seksa privateco kaj aliro al kontraŭkoncipiloj

Eble tio devenas de niaj puritanaj originoj, sed ekzistas ĉiam havis nuancon de prudeco tra la usona kulturo. En 2015, nia Supera Kortumo aprobis geedziĝon de la sama sekso. Tio devus esti solvinta la aferon, sed la Ultrakonservativaj kristanaj fortoj ankoraŭ kontraŭas ĝin. Ili argumentas, ke entreprenoj devus esti en rimedoj por maldungi samseksemajn parojn kaj eĉ ke registaraj oficistoj devus povi rifuzi ilin bazaj servoj. Ĉi tiu diskriminacio estas pravigita en la nomo de "religia libereco". Fakte, multaj homoj en Usono, kaj religiaj kaj nereligiaj, kredas, ke estas granda perversio de religia libereco transformi ĉi tiun noblan principon en

instrumento de divido kaj malamo. Sed ĉi tio estas, bedaŭrinde, malnova rakonto en Usono, kaj Trump nur plimalbonigis la situacion per sia alvoko al elementoj ekstremdekstra religia figuro.

Samtempe, Trump eldonis novajn provizaĵojn kio malfaciligos aliron al pagebla kontraŭkoncipilo. Memoru, en Usono, plej multaj Iuj homoj ricevas sian sanasekuron tra sia dunganto. Laŭ la novaj reguloj de Trump, se via estro ne volas kontraŭkoncipilojn en via

sanasekuro ĉar li havas religiajn objetojn aŭ morale, li ne devas fari ĝin - malgraŭ la fakto, ke la kontrolo Havi infanojn estas grava parto de vivstilo. sana kaj ĝi estas uzata de plej multaj usonanoj por certaj momentojn de iliaj vivoj.

Registaro kaj antaŭenigo de religio - ĉefe kristanismo:

Trump, malgraŭ sia senmorala persona vivo kaj lia evidenta manko de biblia scio, li poziciigis sin kiel defendanto de la kristana kredo. Dum la kampanjo, li ĵuris protekti kaj antaŭenigi kristanismon. Kion tio signifas por publika politiko restas videbla. vidu, sed estas multaj daŭrantaj disputoj ĉe Usono pri la ĝusta rolo, kiun religio devus ludi en la socio, kiu povus esti trafita.

En la registara sfero, ĉi tio emas disvolviĝi en bataloj pri aferoj kiel kristanaj krucoj starigitaj sur registara posedaĵo,

la uzo de la Biblio kaj religia lingvo por pravigi

leĝoj kaj la trudado de religio en instruplanoj de niaj publikaj lernejoj. La influo de Trump en ĉi Ĉi tiuj areoj verŝajne estos negativaj.

La malakcepto de scienco: La plejmulto el ni konsentus, ke ekzistas aferoj pri kiuj la scienco povas rakonti al ni pri la mondo. Per procezo Krom memkorektado, scienco estas regata de reguloj. striktaj normoj – kolega revizio kaj double blindaj eksperimentoj, por nomi nur du – kiuj povas, Se aplikita ĝuste, ĝi povas malhelpi ĝiajn misuzojn. Trump ne estas ne tiom misuzante sciencon kiom ignorante ĝin. Tiel ni Ni rigardu lian malakcepton de bone establita scienco pri klimata ŝanĝo, por citi nur unu ekzemplon. Ni ne scias, kia estas la pozicio de Trump pri instruado de evolucio en publikaj lernejoj. Mia suspekto estas, ke li ne multe pripensis la demando ĉar ĝi estas komplika temo, kaj Trump Li ne ŝatas komplikajn temojn. Sed konsiderante lian emon flati ekstremdekstrajn fundamentismajn kristanojn, mi vidas neniun kialon kredi, ke li faros tion. subteni raciitan sciencon en iu publika institucio.

La rolo de la tribunaloj: En Usono, la tribunaloj estas ofte la lasta defendlinio en la protekto de niaj rajtoj. Kiam leĝdonantoj ĉe la ŝtato aŭ Je la federacia nivelo, ili ignoris la klaran lingvaĵon de la Konstitucio; ni kutime povas iri al la tribunalo. kiel rimedo.

Kiel prezidanto, unu el la respondecoj de Trump estas nomumi federaciajn juĝistojn por plenigi la postenojn **vakaj postenoj, kaj li estas tre okupata nomumante virojn kaj** virinoj, kiuj dividas lian mondrigardon. Li jam nomis juĝisto de la Supera Kortumo, kaj li eble havos la ŝancon nomumi aliajn, konsiderante la progresintan aĝon de kelkaj el la juĝistoj.

Mi pentris malgajan bildon, kaj pro bona kialo: la situacio en Usono estas tre malbona. Tiuj el vi, kiuj rigardu ĉi tion disvolviĝi de aliaj bordoj estas ĉe Prave terurigita. Imagu kiel tiuj el ni Tiuj, kiuj ĝin spertas, sentas ĝin.

Teorie, la usona politika sistemo devus provizi Iom da trankviliĝo. Estos elekto en 2018. kio devus doni al ni la ŝancon malakrigi la potencon de Trump, sed ne estas garantio, ke tio okazos produktos.

Konservativaj leĝdonantoj en multaj ŝtatoj desegnis politikajn limojn tiel, ke multaj sidlokoj ne estas vere konkurencivaj.

Samtempe, ili senlace laboris por fari pli Estas malfacile por malplimultoj voĉdoni ĉar ili konscias ke membroj de malplimultoj emas voĉdoni kontraŭ la ekstrema dekstro.

Sed post kelkaj monatoj, mi vidas briletojn de espero. Trump ne estas populara prezidanto. Li ne estas pli inteligenta. Li daŭre faras erarojn. Fine, li eble faros unu tiel gravan, ke ĝi devigus lin demisii de sia posteno.

Dum li restos en la ofico, ni alfrontos
Alia minaco: kiam vi ne estas tre inteligenta
Vi emas lasi aliajn pensi por vi.
Kiu pensas por Trump?
Ni ĉiuj konas rakontojn pri perversaj aŭ malfortaj romiaj imperiestroj, kiuj indulgis sin en malmoraleco, dum iu alia tiris la levilojn de la potenco.
Kutime, ĉi tiu individuo estas makiavela, ambicia kaj Danĝera. Kiu estas la Séjean de Trump? Lia Cleander?
Tiaj pensoj tenas min veka nokte, same kiel la timo, ke eĉ se Trump estos eliminata, ni ankoraŭ havos Jen afero de perspektivo koncerne la eblan rolon de Mike Pence kiel prezidanto.
Male al Trump, kiu ŝajnigas piecon, Pence estas Li estas vera kredanto kaj havas iom da religia fanatikulo. Aliflanke, li estas menssana, ion kion mi ne povas diri en Mi havas plenan fidon je nia nuna prezidanto. Tio estas Ĝi vere estas dilemo.

Mi finos dirante al vi, ke la organizo por kiu Mi laboras por Usonanoj Unuiĝintaj por la Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato. kaj Ŝtato, daŭre batalos kiom ajn. Ĉi tio En 2017, Americans United festis sian 70-an datrevenon. Ni ne estas novuloj al la teamo. ĉi tiu batalo.

La protekta barilo, kiun Thomas Jefferson nomis "La muro apartiganta eklezion kaj ŝtaton" devas esti defendata denove kaj denove. Ĉi tiu tasko neniam estas-

Sed ĝi estas finita. Ĝi estas ankaŭ longdaŭra projekto. Ni Ni eble efektive suferos kelkajn malsukcesojn sub ĉi tiu prezidanto profunde konfuzita kaj malkonsilita, sed eĉ tiam Ni parolas pri nova generacio de defendantoj. enketo.

Mi ankaŭ konscias, ke ĉi tio estas, laŭ multaj aspektoj, Intelektala batalo. Kaj sur ĉi tiu bazo, ne ekzistas komparo. La saĝo de Jefferson kaj Madison estas eterna. La saĝo de Donald Trump estas neekzistanta. Misinformitaj homoj kelkfoje povas sukcesi igi potencajn ideojn malaktualaj, sed ili neniam povas vere forviŝi ilin.

Mi vere kredas, ke longtempe, nescio, la Kolerego kaj kalumnio ne povas kontraŭstari la veron. Sed Ili povas damaĝi la veron, kaj la venontaj jaroj La aferoj en mia lando estos tre malfacilaj, dum ni luktas por subteni la veron kontraŭ tiuj, kiuj diras, ke ĉi tio ne estas la vero, kaj la vero estas ĉio, kion ili diras.

Via subteno, niaj internaciaj aliancanoj, estos absolute esenca. Sentu vin libera turni vian dorson al niaj prezidanto, sed bonvolu ne turni vian dorson al nia nacio. Multaj el ni fidis je vi por Helpu nin pluvivi. Dankon.

La ideo de sekularismo en Hungario

Attila Jakab

Laŭ Alain Touraine, sekularismo estas fundamenta ideo nemalhavebla por socio, politiko kaj kulturo por ke ili ne falas sub la totalan influon de Eklezio aparta, de religio aŭ ideologio. (La fino de socioj, Seuil, Parizo, 2013, 194). Bedaŭrinde, sekularismo estas preskaŭ nekomprenebla koncepto. nur en Hungario, sed tra la tuta lando de la Oriento. Kontraŭe al la populara kredo, komunistaj reĝimoj – malgraŭ sia deklarita ateismo kaj antiklerikalismo – ne ŝanĝis la kutimajn praktikojn en ĉi tiu parto de Eŭropo instrumentale preĝejoj.

En Hungario, ekzemple, la miskompreno kaj malamikeco montritaj kontraŭ sekularismo estas proksime ligitaj al la foresto totala neglekto por preskaŭ ajna respublikana ideo. Respublikanismo, kiel tia, preskaŭ neniam profitis nek seriozan politikan subtenon nek konsiderindan socian subtenon en la historio de la lando. La fundamenta kialo La radika kaŭzo de ĉi tiu stato kuŝas en ĝia tre profunda enradikiĝo. de la institucia organizado kaj sociopolitika pensmaniero de la lando ene de la feŭda sistemo. Tiurilate, komunismo preskaŭ nenion ŝanĝis, sed ĝi

aparte reorganizis kaj konservis ĉi tiun (institucian) sistemon kaj mensa), precipe per la redistribuo de povo.

Dum la ĝeneraligita kolapso de la soveta sistemo en 1989, Hungario ankaŭ profitis de

internacia kaj eŭropa kunteksto. Ŝi decideme dediĉita al la vojo de demokratiigo kaj la establado de la jurŝtato en la kadro de respubliko (23 oktobro 1989). Sed ni ne forgesu: ĝi estis la verko de la La nomenklature de la Partio, kiu gvidis la ŝanĝojn. Pro tio, ne vere la respublikanoj establis la Respublikon, sed ĝi estis konfidita al Ĉi-lastas havas la taskon trejni la respublikanojn necesajn por ĝia funkciado kaj daŭripovo. Tio estas Krome, konstanto de hungara respublikanismo: la establado de la Respubliko (en 1918 aŭ 1946) ĉiam antaŭis la Respublikanojn. Sed, reale, la Respubliko Hungara malsukcesis en ĉi tiu tasko. Pro tio, la ideoj de la Respubliko kaj sekularismo neniam sukcesis vere enradikiĝi en la hungara pensmaniero.

Kial? Pro historiaj kaj sociaj kialoj. Por pli bone kompreni tion, ni devas reiri al la ŝanĝo de la reĝimo de 1989, se ne en la jaroj antaŭ ĝi. En realeco, la lando ankoraŭ konservas feŭdan pensmanieron. kiu ankaŭ influas la rilaton inter la ŝtato kaj la eklezioj. Malkaŝe dirite: la reĝimŝanĝo de 1989 en Hungario estis nenio pli ol intertraktita redistribuo – kun la interkonsento kaj sub la atenta okulo de Usono kaj Sovetunio – de potenco (politika, ekonomia kaj financa) inter la reformisma alo de la Komunista Partio kaj la opozicio laŭdire demokratia. De 1983-1984 pluen, ĉi tiun hungaran opozicion formis kaj influis George Soros.

Fakte, rilate al la unua demokratie elektita parlamento de Hungario (1990), oni tute sincere parolis pri "rangigita" Soros" kiuj sidis tie.

La formala demokratiigo de la lando, kiu okazis sufiĉe rapide, ankaŭ kaŭzis evoluon de la politika pejzaĝo. al plurpartia politiko. La novaj partioj poziciigis sin laŭ klasika maniero dekstre, centre kaj maldekstre. Estis la Hungara Demokrata Forumo (MDF), kun modere naciisma konservativa ideologio kaj novliberala, la liberala kaj antiklerikala Fidesz, la liberaluloj de la Liberala Demokrata Alianco (SzDSz) kaj la Socialista Partio (eksaj komunistoj konvertitaj al demokratio). Sed ĉi tiu konfiguracio, simila al aliaj landoj de Centra kaj Sudorienta Eŭropo, ne ĉesis rekonponiĝi laŭlonge de la tempo. Ĉi tiu rekonponiĝo inkluzivas ankaŭ la preskaŭ kontinua repoziciigado de politikistoj. Tiel, en la 1990-aj jaroj, Fidesz estis rapide fariĝis la gvidanto de la dekstro, pozicio lasita vaka de katastrofa MDF; dum la MSZP kaj SzDSz kreis maldekstra-liberalan aliancon. Neniu el ĉi tiuj partioj iam ajn alprenis la ideon. sekularismo.

Tute male: ili daŭrigis la tradicion, ke politiko kaj religio devus havi rilaton. En Ĉi tiu serĉado pri ligo al la prapeko sendube devenas de la soci-liberala registaro de Gyula Horn. kiu – en 1997 – finis Interkonsenton kun la Vatikano, kaj poste – laŭ tiu ĉi modelo – establis sinsekvajn interkonsentojn inter la Ŝtato kaj privilegiitaj religiaj konfesioj (katolika, reformita, lutera, juda). Ĉi tiuj interkonsentoj ne havas Nenio pli ol revivigi diskriminacian situacion antaŭ la Dua Mondmilito inter ricevitaĵ konfesoj unuflanke kaj akceptitaj aliflanke. Danke al ĉi tiuj

interkonsentoj ebligis doni subvenciojn el publikaj fondusoj al certaj religiaj konfesioj. privilegiita.

Kiuj estis la motivoj de la soci-liberala registaro? de Gyula Horn. Sekvante la tradicion kaj logikon de la komunista reĝimo de Kádár, la socialista ĉefministro simple pensis, ke li povus aĉeti la neŭtralecon de gravaj religiaj konfesioj – precipe tiu de la Katolika Eklezio – kun la vido al la leĝdonaj elektoj de 1998. Perdita afero dekomence. La katolika eklezio plonĝis rekte en la kampanjon kune kun dekstraj partioj, kontraŭ la socialistoj. kaj la liberaluloj.

Sinsekvaj registaroj, kaj dekstraj kaj maldekstraj neniam ŝanĝis ĉi tiun leĝaron. Tio prezentis la plej gravan problemon. La problemoj estis la manko de travidebleco en publika financado de Religiaj lernejoj. La subvencioj ne ĉesis pliiĝi. Estas sufiĉe amuze, ke la registaro La social-liberala partio kreis komisionon en 2006 por ekzameni "la rezultojn kaj efikojn" de la Interkonsento de 1997. finita kun la Vatikano. La verdikto de ĉi tiu komisiono estis ne surprize, ŝi konkludis, ke "ne necesas "nek malkonfesi ĉi tiun Interkonsenton nek retiriĝi de ĝi." Tamen estis konsento, ke la Interkonsento kaj la ekzistanta leĝaro estis malmoderna kaj havis mankojn. La establaĵoj Lernejoj kaj sociaj servoj rilataj al religiaj institucioj estis preskaŭ financitaj per publikaj financoj en tre granda mezuro opakeco. La kultoj vere ne investis ian ajn penon en ĝin.

ĝento en ilia operacio.

Ni povas diri, ke danke al la soci-liberala registaro de Gyula Horn, la ideo de sekularismo suferis gigantan malvenkon, de kiu ĝi neniam resaniĝis. Alivorte: Mallonge: preskaŭ ne ekzistas literaturo inda je la nomo rilate al sekularismo en Hungario; kaj neniu partioj – precipe tiuj de la tiel nomata demokratia opozicio – ne kuraĝas fari sian propran nek sekularismon nek la veran apartigon de la Eklezio kaj la Ŝtato.

La nuna hungara registaro tial faris nenion alian ke li aliĝis al ĉi tiuj interkonsentoj kaj tute reorganizis la religian merkaton. La konfesioj privilegiitaj per politika potenco estas nomataj "preĝejoj"; dum la ceteraj konfesioj devas esti kontenta pri la nomo kaj statuso de "asocio" religiaj." La unuaj rajtas instrui katekismen en publikaj lernejoj, kaj ankaŭ ricevi publikaj financoj – kaj publika mono fluas libere por la aparte katolikaj kaj reformataj eklezioj; dum la Sekundantoj ne havas ĉi tiujn privilegiojn.

La malkresko de la ideo de sekularismo kaj tiu de apartigo de La rilato inter Eklezio kaj Ŝtato estas tre klare perceptebla en la eduka sektoro. La nombro de lernejoj translokitaj de municipoj de diversaj kredoj konstante evoluas pliiĝo.

Tamen, dum la rilato inter la Ŝtato kaj privilegiitaj religiaj grupoj daŭre fortiĝas, samtempe la La hungara socio rapide sekulariĝas, turnante sin for de iom post iom grandaj preĝejoj, kaj ĉesis partopreni en diservoj. En ĉi tiu senco, la censo de 2011 estis vera bato al la eklezioj. La tendenco Nenio ŝanĝiĝis de tiam. Ni atestas veran rompon. inter naci-kristana politika retoriko kaj la grandega adaptiĝkapablo de la hungara socio al iu ajn politika situacio. Bedaŭrinde, iu ajn timigado nur plifortigas hipokritecon. Tio estas ĝuste tio. kio okazas en Hungario.

Kiam ni rigardas la statistikojn de la censo de 2011 Ni tuj komprenas, kial necesis atendi tiel longe. Daŭris longe por scii la rezultojn. El vidpunkto Socie, ili estis katastrofaj. Ili havis la efikon de malvarma duŝo, tute ne surprizas, ke ne estis debato Neniu serioza enketo estis iniciatita pri ili. Neniu sciis. – kaj ankoraŭ ne scias – kion diri, do ni preferas Silento. Tio perfekte rimas kun la domina hungara sinteno; nome: rifuzi alfronti la realecon. vivas en iluzio: pri kio oni ne parolas, tio ne ekzistas.

Ĉar kion diras la ciferoj de 2011? La loĝantaro de Hungario malkreskas kaj maljuniĝas, mikroregionoj senhomiĝas (kaj (videble malriĉiĝas), la nombro de tiuj, kiuj vivas edzeca malkresko (nur 44.4%), dum tio La nombro de divorcitaj homoj daŭre kreskas (607 000 en 1990, 758 000 en 2001, 980 000 en 2011).

Ni ankaŭ atestas fenomenon de disimilado. Tio signifas kaj signifan kreskon de tiuj, kiuj deklaras sin aparteni al nacia malplimulto (precipe romaoj kaj germanoj), kaj tiuj, kiuj ne deziris

ne respondante la demandon, kiu rilatis al membreco nacia kaj gepatra lingvo. La nombro de ĉi-lastaj kreskis de 541 106 (2001) ĝis 1 443 840 (2011). Fakto
Interesa punkto en la censo estas la nombro de tiuj, kiuj La nombro da homoj, kiuj deklaras sin etne hungaraj, malpliĝis de 9,4 milionoj (2001) ĝis 8,3 milionoj (2011). La registaro provas solvi tion per donado de civitaneco hungare al preskaŭ ĉiu, kiu petas ĝin – aŭ precipe al tiuj, kiuj aĉetas ĝin je troaj prezoj – kiuj, reale, Ĝi subfosas nacian koherecon.

Estas tute evidente, ke la hungara socio disfaliĝas kaj spertas profundan identeckrizon. En kunteksto kie preskaŭ ne plu ekzistas politika ideologio, kie ĉio La nacia-kristana retoriko fariĝas sensignifa, anstataŭaĵo por politika ideologio. La rolo de la eklezioj privilegiitaj kaj provizi sian subtenon kaj certigi lojalecon de iliaj lojalaj subtenantoj en la politika potencostrukturo. La grandega La peko de la demokratia opozicio estas akcepti la distribuon de roloj kaj ludi la rolon asignitan al ĝi en ĉi tiu poentaro.

La problemoj, kiujn la censo montras iel La brutala realo estas, ke la nacia-kristana reĝimo devas traktante hungaran socion spertantan rapidan malkristaniĝon. La ciferoj estas tiel ŝokaj, ke la La miregigitaj preĝejoj ankoraŭ ŝanceliĝas. Tiel la nombro de tiuj, kiuj deklaris sin katolikaj, pliĝis de 5 558 961 (2001) ĝis 3 871 881 (2011), tiu de la reformita de de 1.622.796 (2001) ĝis 1.153.442 (2011), kaj tiu de evangelianoj (luteranoj) de 304.705 ĝis 214.965 (2011). Kune kun tio, la nombro de tiuj sen religia alligiteco iomete pliĝis. pliĝis, altiĝante de 1,483,369 (2001) ĝis 1,659,023 (2011) Kaj nova kategorio aperis: deklaritaj ateistoj. Ili nombras 147 386, multe superante la nombron de fideluloj, kiujn la plej multaj preĝejoj povas akcepti. oficiale agnoskita de la registaro.

Por certigi, ke la hontigo trudita al kaj la eklezioj kaj la reĝimo estis kompleta, oni ankaŭ devas konsideri, ke 2 699 025 el Homoj rifuzis respondi la demandon pri religia aparteno. Ilia nombro ne estis ol 1 104 333 en 2001. Tio signifas, ke nuntempe

45.4% (27.2% ne respondis, 16.7% ne havas religian alligitecon, kaj 1.5% estas ateistoj) de la hungara loĝantaro distancigita de religiaj institucioj.

En la jaroj ekde la censo de 2011 Fariĝis klare, ke sen publika mono, ofertita preskaŭ sen kalkuli la preĝejojn – dum ĉie alie (sociaj helpoj, pli alta edukado, (sano) drastaj buĝetreduktoj estis faritaj —ĉi-lastaj kolapsus.

Malgraŭ la fakto, ke Hungario estas fakte relative pagana lando, kie kristanismo estas sufiĉe supraĵa kaj la Vera kredo koncernas relative malmultajn homojn; ni atestas tamen al la establado kaj firmigo de Bizanc-tipa politik-eklezia sistemo.

Volante anstataŭigi kristanajn preĝejojn – kies mankojn de homaj rimedoj kaj la prokrasto en la areo de La produktado de teologia kaj religia scio estas evidenta. – en la centro de socio en krizo, duonpagana, materialisma kaj individuisma povas ŝajni bonega afero por Ĉe la pinto de potenco, tute malkonektita de la realeco. Ĉe la popola nivelo, tamen, tio manifestiĝos tute alimaniere. Ĝi generos multajn konfliktojn. akcelante kaj plue akcentante la disfalon de la socio. Tio estas ĝuste la malo de la dezirata rezulto: la unuigo kaj homogenigo de la hungara "nacio" ĉirkaŭ sia Supera Gvidanto.

Ni ne timu; la kontraŭreago venos. Kiam Ĉi tiu sistemo kolapsos; la eklezioj pagos tre altan prezon. Peza fakturo. Kia domaĝo, ke li estis blindigita kaj ebrigita de mono. kaj potencon – finfine paseman – ili ne vidas Nenio venas nuntempe. Tial la vekiĝo estos brutala kaj dolora. Ili havos teruran postebrion! Mi estas certa, ke en Hungario, sur socia nivelo, nuntempe oni preparas favoran medion por la ideo de sekularismo. kaj al la radikala disiĝo inter Eklezio kaj Ŝtato. Ĉiuj La demando estas, kiam venos la tempo, ĉu ekzistos politika partio sufiĉe klarvida kaj kuraĝa por inkluzivi ĉi tion en sian programon? Ni esperu!

Demokratio kaj atakoj kontraŭ sekularismo en Urugvajo

Elbio Laxalte Terra

Urugvajo estas lando de modesta grandeco, situanta en suda parto de la amerika kontinento, inter Brazilo kaj Argentino. Ĝia nuna loĝantaro estas 3.400.000 loĝantoj.

La lando historie spertis favorajn kondiĉojn. al ĝia sekularigo: malfrua hispana koloniigo sen signifa ĉeesto de la Inkvizicio. La procezo de sendependeco komenciĝis ĉirkaŭ 1810; ĝin pelis radikala respublikana movado kies sekularismo estis limigita en ĝia komenco, ĉar li proponis ŝtaton sen religio oficialulo.

Tamen, ĉi tiu projekto parte malsukcesis pro la malvenko de la revolucioj kaj la okupado de la lando fare de ambaŭ niaj argentinaj najbaroj, anstataŭ tiuj de niaj portugalaj najbaroj, tiam brazilanoj. Nur en 1830 la Respubliko ekfortiĝis, sed la Konstitucio, konforme al la tendenco domina sur la kontinento, deklaris la katolikan religion, oficiala religio.

Tamen, la malstabileco de la regiono generis novajn armitaj konfliktoj, tiom ke en la 1840-aj kaj 1850-aj jaroj, la ĉeesto de figuroj kiel generalo Giuseppe Garibaldi, la Saint-Simonianoj, kaj francaj Fourieristoj kaj kreoloj plifortigis liberalajn kaj respublikanajn ideojn de pli radikala naturo.

La procezo de sekularigado komenciĝis en 1861. Tiutempe, nova, pli ekstremisma katolika hierarkio estis establita. Tiel, post la morto de kuracisto nomita Jacobson, katoliko, sed ankaŭ

Framasono, oni rifuzis al li entombigon. La Eklezio kontrolis Poste estis la tombejoj. Tio devigis la registaron interveni; la prezidanto — mem framasono, cetere — ŝtatigi tombejojn, forigante la privilegion de la Eklezio enterigi la mortintojn. Ĉi tiu evento konsistigis la unuan grandskalajn sekularigajn klopodojn. Aliaj sekvis kaj Ĉi tiu procezo kulminas per la konstitucia reformo de 1917, tute apartigante Eklezion kaj Ŝtaton.

Kelkaj agoj de sekularigado:

La Edukleĝo de 1877, kiu forprenis de la Eklezio la kontrolo de la edukado de infanoj, establante senpaga, deviga kaj sekulara edukado, kvankam La eblo studi religion en la lernejo estis konservita.

Leĝo pri Civila Stato de 1879, kiu forigis de la Eklezio la kontrolo kaj registrado de naskiĝoj, geedziĝoj kaj mortoj.

Leĝo pri deviga civila geedziĝo, kiu neas ĉian laŭleĝecon al religia geedziĝo.

En 1904, liberala, respublikana kaj radikala registaro estis establita, komencante procezon de reformoj por principe, sur socia, politika kaj ekonomia nivelo, kio okazos kondukante al granda ekonomia kaj socia progreso. Kelkaj ekzemploj:

Forigo en 1906 de religiaj bildoj en la publikaj hospitaloj kaj poste en ĉiuj publikaj institucioj.

La devo por leĝdonantoj ĵuri sur la Biblio estis aboliciita en 1907.

Divorca juro, inkluzive de divorco bazita nur sur la volo de la virino en 1913

Reformo de edukado - inkluzive de mezlernejo - eliminante la studadon de religio, kiu restis laŭvola.

Religiaj referencoj estis forigitaj en 1911. en la milita kodo.

La Konstitucio de 1917, kiu ekvalidis en 1919, deklaris, ke Urugvajo agnoskis la liberecon de kulto sed ke la ŝtato estis senkonfesia.

Samtempe, aliaj reformoj estis efektivitigitaj. loko. Ekzemple: la forigo de la mortopuno en 1907, la 8-hora labortago; 1915, la leĝo pri la Socialasekuro 1919, kaj tre grave: la Konstitucio de En 1919 oni establis universalan balotrajton kaj virinan balotrajton. kiu estis efektivigita en 1927. Notu, ke 'Urugvajo havas estis la unua lando en Ameriko kiu adoptis ĉi tiun mezuron progreso.

Ni povus pli detale priskribi, sed kio estas klara en la urugvaja politika procezo estas, ke de la komenco, la reformoj, kiuj permesis la sekularigon de la ŝtato, estas ligitaj al demokratiaj kaj sekularaj respublikanaj valoroj, libereco, Plureco, toleremo, sed ankaŭ sociaj rajtoj. En ĉi tiu areo, la Ŝtato ludis gravan rolon. Tio kondukis al kolizio inter la interesoj de religiaj komunumoj, precipe katolikoj, kiuj iom post iom perdis parto de ilia influo kaj politika kaj ekonomia potenco. Male al aliaj landoj sur nia kontinento, la urugvaja ŝtato ne oficiale finansas la

religioj, krom per sendevigo de la imposto sur preĝejoj kaj edukaj institucioj.

Sendube, ĉi tiu procezo kontribuis al la bono la sano de demokratio en Urugvajo, kvankam, ekde 1973 kaj En 1985, la lando estis sub la regado de milita diktaturo. La Demokratia Indekso de The Economist lokigas Urugvajo estas inter la 25 plene demokratiaj ŝtatoj. Studoj de Freedom House metas ĝin inter la supraj 10 la plej liberaj ŝtatoj en la mondo kaj la unuaj en Usono Latinameriko. Urugvajo estas konsiderata de la Programo de Unuiĝintaj Nacioj pri Disvolvado kiel altpotenciala lando. homa disvolviĝo.

Ĝi estas plej certe, bazita sur ĉi tiuj parametroj kaj en aparte al la historia ĉeesto de sekularismo, ke ĉe En la lastaj jaroj aperis aliaj sociaj progresoj. Ekzemple: la rajtoj akiritaj de la GLAT-komunumo, kiel ekzemple la leĝigo de samseksaj kuniĝoj.

samseksaj paroj (2007), adopto de infanoj fare de samseksaj paroj (2009). Nia lando estis pioniro en ĉi tiu afero, sur la kontinento. La nomŝanĝo kaj sekso estis rajtigita en 2009, same kiel akcepto de samseksemuloj en la Armeo (2009). Poste ni vidos pri poste venis la leĝigo de samseksa geedzeco, kiu lokigis nian landon en la dua loko en Latinameriko kaj en la 12-a loko en la mondo, laŭ aprobo de ĉi tiu leĝo. Simile, ĉiu infano naskita en Urugvajo povas porti la antaŭnomon de ambaŭ gepatroj tiam ke, en la pasinteco, li devis uzi unue la familian nomon de sia patro, poste sian familian nomon patrino. Krome, ni faris iom da progreso en la rajto morti kun digno.

Alia rimarkinda reformo: en 2012 la Leĝo pri seksa kaj reprodukta sano, kiu leĝigas libervolan ĉesigon de gravedeco nur laŭ iniciato de la patrino kaj sen pravigo. Tamen, se ili alvokas la Klaŭzo pri konscienca objekto: kuracistoj kaj aliaj sanprofesiuloj povas protesti kontraŭ ĝi.

La procezo de sekularigado malfortigis la Katolikan Eklezion tiom kiom ĝi perdis kelkajn el siaj rektaj ligiloj kun politika potenco kaj ĝiaj financaj fontoj. Ĝia hegemonio estis defiita per la apero aliaj formoj de religieco.

Estas en ĉi tiu kunteksto, ke la Katolika Eklezio rekomencis sian ofensivon kontraŭ sekularizado.

La Katolika Eklezio, malgraŭ sia malkreskanta influo, restas la ĉefa religia institucio. Ĝi establis rekonkera strategio nomata "Nova Evangelizado".

Kelkaj ekzemploj: kreado de Instituto por Pastorecaj Studoj, multimedia strategio, aĉeto de radiostacio, stimulo kaj evoluigo de reto de asocioj, junularo aparte, pli proksimaj ligoj kun koncernatoj de politiko, inkluzive de iamaj kontraŭuloj kiel la partio komunisma, plifortigo de la katolika liturgio, kreado de junulara ministerio, interveno en diversaj aspektoj de la socia vivo, kiuj koncernas la loĝantaron, masoj ĉe militbazoj, fortigo de la katolika partio per metado de la propra filo de la prezidanto ĉe ĝia estro Respubliko, praktikanta katolikoj kaj membro de la Episkopa Komisiono, kiu studas la kanonigon de konata figuro de la 19-a jarcento apartenanta al ĉi tiu komunumo, ktp...

La deklarita celo de ĉi tiu strategio estas la elimino de sekularismo. En sia diskurso, la Eklezio asertas esti favora al sekularismo. Sed pli detale rigardante, ĝi akuzas ĉi-lastan esti Jakobena kaj militema. Ŝi volas pozitivan aŭ malferman sekularismon, kio egalas al tio, ke ŝi ne estas institucio dediĉita al spiritaĵoj sed privilegiita interparolanto de la Ŝtato, farante tion, kion ĝi nomas "Pozitiva kunlaboro", signifante ke, ekzemple La Eklezio prenis respondecon pri la instruado de sociaj verkoj kaj ricevis subvenciojn de la Ŝtato kontraŭe. Ŝi volas esti konsultata pri ĉiuj sociaj kaj/aŭ aferoj politikoj gravaj por la lando.

En ĉi tiu strategio, la okupado de publika spaco okazas

Ĝi certigas ĉefan pozicion: plifortigante sian ĉeeston surstrate, publikaj kunvenoj, mesoj, procesioj, solidarecaj kampanjoj kun homoj en malfacilaĵo, ktp. Ĉio ĉi kongruas kun civilaj liberecoj. Sed la sekva paŝo estas serĉi manierojn por konstanta ĉeesto en publikaj spacoj. Jen kiel ĝi estas. ke kapelo estis instalita ĉe la Militista Hospitalo kun la kunkulpeco de la Ĉefo de la Armeo, praktikanta katoliko. Kun Kun subteno de la edzino de la Prezidanto de la Respubliko kaj la Nacia Mararmeo, statuo de la Virgulino Maria estis starigita sur Insulo fronte al la enirejo al la ĉefa haveno de la lando. Ili eĉ provis starigi grandegan statuon de la Virgulino Maria. sur unu el la plej popularaj promenejoj de la urbo.

Ĉi tiun plej novan iniciaton subtenas la Vic-Financa Oficisto. la urbo Montevideo, nia ĉefurbo, estis la temo de la voĉdono de la Urba Konsilio rezultigis malvenkon amara bato post profunda laboro de sekularaj aktivuloj en la publika opinio, la Konsilio voĉdonis kontraŭ Unuanimeco.

Alia strategio implikita – kun la kunkulpeco de la Ministerio pri Ekonomio, estrita de praktikanta katoliko – krei senpagajn altlernejojn financatajn de entreprenoj. Bone, sed per Dekreto de la Ministerio pri Ekonomio, la dirita Firmaoj subtrahas ĉi tiujn kontribuojn de siaj impostoj, kio transformas ĉi tiun avantaĝon en nerektan subvencion.

Kompreneble, li havis konfliktojn rilatajn al la leĝprojekto pri seksa kaj reprodukta sano, la leĝigo de aborto kaj de geedzeco por ĉio, pro la malvenko de konfesiaj sintenoj konservativuloj.

Novaj situacioj nuntempe aperas pro al la postuloj de la juna islama religio kiel ekzemple la senpaga disponigo de konfesia tombejo. Oni ankaŭ sugestas, ke la ŝtato konstruu moskeon havebla al praktikantoj.

Konklude, nia socio, kiel ni vidis, havas plifirmigis sian demokration pro sekularizado, la Sekularismo, la apartigo de Eklezio kaj Ŝtato, estis aplikita kontentige.

La nuna tendenco, flanke de pluraj religioj kaj la Katolika Eklezio ĉefe, konsistas el atakado de la sekularismo per malgrandaj iniciatoj, kiuj formale ne kompromitas ĝian laŭleĝecon sed povas sukcesi danke al kontraŭsekularaj instituciaj relaksoj.

Hodiaŭ ni atestas la naskiĝon de movado - sub la impeto de la urugvajaj liberpensuloj, kiuj ludis decidan rolon dum pli ol 20 jaroj - kiu komencas kompreni, ke la defendo de vera sekularismo estas la plej bona garantio por demokratio ĉar ĝi certigas la Libereco de konscienco kaj esprimo estas ŝlosilo al socia paco. Ni lastatempe blokis plurajn iniciatojn. Kontraŭsekulara. Ni daŭrigu la batalon.

Juro, justeco kaj sektismo en Libano

Georgo Saad

Sektismo detruas la libanan socion. Estus necese
Por kompreni ĝin, ni bezonas reiri al la historio. Estis klopodoj
sanktigita en nia nova konstitucio por forigi la
Politika konfesismo. Sed ve, inko sur papero. Ĉi tiuj demandoj estos la
prerogativo de la unua sekcio. La dua sekcio traktas la kiel kaj

Kial tiu furioza rezisto al sekularigado de la Ŝtato?
Libananoj lasi al la tria sekcio la lukson montri la malkomfortan kunkulpecon
de la administra juĝisto kun konfesismo.

Sekcio 1. Sektismo en Libano

Konfesiismo en Libano: Iom da historio

Sektismo detruas la libanan socion. Ĝi respondecas pri dividoj, politika
blokiĝo, kaj...
La ĉiam ĉeestanta risko de renovigitaj militoj.
Iom speciala ŝtato sur la ŝaktabulo de la Proksima Oriento, la
Libano povas esti difinita kiel formo de "demokratio"
konsenta", tiom kiom la komunumoj (esence kristanaj kaj islamaj) dividas la
potenco bazita sur ilia demografia pezo aŭ reguloj de nacia interkonsento.
Libano estas de lastatempa kreo (1920): la Ligo de Nacioj donis al Francio

mandaton super Libano, kiun li ekzercus ĝis 1943.
Ekde sia kreiĝo, Libano vivis en malforta ekvilibro
inter la diversaj kredoj. La proklamo de
Granda Libano, en 1920, kreis la bezonon establi
ekvilibro inter la diversaj religiaj komunumoj
nova ŝtato.

Malsukceso de la projekto abolicii konfesion
politiko

Kelkaj kredas, ke la tempo ankoraŭ ne estas ĝusta.
venis por la forigo de politika konfesiismo.
Kristanoj aparte. Ĉar la forigo de politika konfesiismo profitigas islamanojn,
kiuj estas demografie pli multnombraj. Kristanoj estas ligitaj

al la principo "Kvindek-kvindek" malgraŭ ilia pli malgranda nombro.

La celo de la T3aëf-interkonsentoj estis ŝanĝi la ekvilibron
povoj ene de la Ekzekutivo kaj efektivigi
(pli) parlamenta sistemo.

En la libana konstitucio, male al ĉiuj
aliaj arabaj konstitucioj ne enhavas referencon al unu
specifa religio, dum en ĉiuj arabaj landoj:
Aŭ Islamo estas la ŝtata religio, aŭ ĝi estas la ĉefa fonto
de la leĝo. Relative parolante, tial, la libana konstitucio estus
sufiĉe sekulara konstitucio.

Ĝi konstante ripetiĝas: en Libano estas 18 religiaj komunumoj, aŭ
almenaŭ politik-religiaj komunumoj, kaj ĉiuj
La mondo volas sian parton de la fromaĝo. Amuza sceno, ne
alivorte.

Dua sekcio: Rezisto al la evoluo al
sekularismo

Malakcepto de civila geedzeco kaj rezisto al reformoj

Tiu rezisto manifestiĝas per la malakcepto de geedzeco fare de komunumoj
kaj ankaŭ de politikaj partioj.
civila, eĉ laŭvola. Estis provoj: paro
estis geedziĝintaj civile en Libano, adoptante larĝan interpreton de la leĝo,
sed la libana administracio kaj
la tribunaloj kontraŭis ĝin (limiga interpreto de la
tekstoj).

La protekto de religiaj institucioj estas neakceptebla por la libana ŝtato.

Religioj estas tre multekostaj por la libana ŝtato.

Religioj estas tre multekostaj por la libana ŝtato. Politika konfesiismo
permesis la aperon de privilegioj ĉe
profitigante la diversajn komunumojn en la lando. Ĝi estas forta
perdo de enspezoj por la libana ŝtata kaso.
La sekulara franca ŝtato rifuzas ĉiajn subvenciojn al
sektaj

Malgraŭ kritiko de francaj sekularistoj pri la daŭra prefero de Francio por
religiaj institucioj (nerekta helpo), la fakto restas

ke la situacio apenaŭ kompareblas kun Libano
kompreneble.

Sekcio 3. Kunkulpeco de la administra jura sistemo
Libananoj

Ĉi tie mi ŝatus kunhavigi komenton, kiun mi faris pri
malsukcesa decido de la Libana Ŝtata Konsilio de 21-3-
2016, kiu plifortigas konfesecon anstataŭ mildigi ĝin. (Legu la plenan
komentaĵon en la artikolo, kiu estos...)
publikigita en la Aktoj de ĉi tiu konferenco).

Konkludo

En ĉi tiu artikolo ni vizitis plurajn lokojn: la
Libano, lando de sekularismo, en sia propra malgranda historio, konfesiismo
kaj la rolo de Francio, la bedaŭrindaj subvencioj de la libana ŝtato al religiaj
institucioj, la
kunkulpeco de la libana administra juĝisto, kaj kompreneble de la
justeco ĝenerale, kun la konfesia naturo de
Libana politika kaj sekta reĝimo... Mi esperas, ke mi atingis la
celon difinitan por ĉi tiu artikolo: doni superrigardon pri la afero de
konfesismo, sekularismo, kaj montrante kiel la juĝisto
la libana administrado, konscie aŭ senkonscie,
kaj malgraŭ lia eminenta kuraĝo en multaj situacioj
lastatempaj evoluoj kontribuas al konservado de konfesia reĝimo en
anstataŭ mildigi ĝian efikon, precipe ĉar la libanaj juĝistoj
scias - la malo estus katastrofa kaj kataklisma - ke la mondo neeviteble
moviĝas al totala sekularismo.

La politika lobiado de preĝejoj en Germanio

Carsten Frerk

Sinjorinoj kaj sinjoroj, karaj amikoj

La Germana Imperio baziĝis sur la unueco de trono kaj altaro kaj protestanta preĝejo. En 1919, tio estas, 98 jaroj, la konstitucio de la Vajmara Imperio por Germanio Li asertis: "Ne ekzistas ŝtata eklezio."

Dume, kvar generaciojn poste, ni observas, ke ekzistas du ŝtataj eklezioj en Germanio, unu katolika kaj unu evangelia, kun multaj privilegioj. Se Unu el la oficialaj eklezioj ricevas ion, la alia havas la egalan rajton ricevi ĝin ankaŭ. Pli malgrandaj religiaj komunumoj aŭ etikaj komunumoj ne ludi neniun rolon ĉi tie.

Kiel ni atingis ĉi tiun punkton?

La subteno de la pastraro de ambaŭ eklezioj donita al la nacisocialisma partio, ambaŭ unuigitaj per antisemitismo kaj komuna kontraŭkomunismo, estis uzata post la milito fare de la decida germana politikisto, Conrad Adenauer, kiu establis interreligian partion, tiel ke La pastraro estis tenita ekster rekta politiko. En la Tamen, malantaŭ la scenoj, alia taktiko estis uzata: la kreado de silentaj lobiaj oficejoj por ambaŭ Preĝejoj.

Ĉi tiu " unueco de politiko kaj altaro " manifestiĝas ankaŭ kaj ankoraŭ hodiaŭ per la indiko de religio sur salajro-kvitancoj, enkondukitaj de Nacisocialismo en 1933 - klara malobservo kontraŭ la nova konstitucio. La Ŝtato kaj la Eklezio estas ligitaj per la reakiro fare de la Ŝtato de la imposto por la Eklezio, kiu signifas enspezojn de la ordeno de 12 miliardoj da eŭroj jare por la du ĉefaj Preĝejoj. Neniu membro de la Eklezio [neniu persono havanta deklarita aŭ estinta deklarita (per naskiĝo) membro de agnoskita Eklezio - [Noto de la tradukisto] ne povas esti malatentigita de ĉi tiu Ŝtata devo, krom se ĝi faris [deklaron - [Noto de la tradukisto] pri " lasi la Eklezion " antaŭ ŝtataj institucioj, kiu povas kosti ĝis 60 eŭrojn.

Tio estas la sperto, ekzemple, de francoj, kiuj estis baptitaj [ĉe sia naskiĝo en Francio - noto de la tradukisto] sed konsideras sin [plenkreskuloj - noto de la tradukisto] ateistoj. Kiam ili Tiuj, kiuj laboras en Germanio, devas pagi eklezian imposton. Ili povas malatentigi sin de ĉi tiu devo nur per eliro de la Eklezio [per deklaro al la tribunalo] en Germanio - [Noto de la tradukisto] kio ne eblas laŭ la Franca juro.

Adenauer bezonis ĉi tiujn oficojn por limigi eklezian reziston al la nova konstitucio (fundamenta leĝo), sed ekzistis privilegioj implikitaj. Ekzemple: la postulo indiki religion sur salajro-kvitancoj, kiu estis enkondukita de Nacisocialismo en 1933 - klara malobservo kontraŭ religia libereco, garantiita de la fundamenta leĝo, estis ne " denazigita " sed konservita, por permesi la Preĝejoj por kolekti la ŝtatan eklezian imposton. Tio estas Krome, unika kazo en la mondo koncerne la leĝon konstitucia kaj financa.

Tiuj ĉi oficoj, kaj katolikaj kaj evangeliaj, estis establitaj je la nacia nivelo en la Federacia Parlamento jam en 1948.

Ili ankaŭ estis en proksima kontakto, kiel ankaŭ iliaj fidindaj viroj en la diversaj ministerioj kaj plu prezentis al ili la leĝprojektojn ekde la plej unua etapo de ilia vortigo por ke ili povu komenti pri ili kaj eldoni avizo

Iom post iom, ĉi tiuj katolikaj kaj evangeliaj oficoj sukcesis establi sin en la ĉefurboj de la landoj kaj ankaŭ ene de la Eŭropa Unio.

La prezidanto de la nacia evangelia agentejo, ekzemple havas la titolon de " Tenanto de plenaj povoj de la konsilio de la Evangelia Eklezio de Germanio al la Respubliko Federacia Respubliko Germanio kaj la Eŭropa Unio .

En Germanio, tiuj lobiistoj ne devas esti registriĝu en la vestiblo registriĝu kaj ricevu por La parlamento (Bundestag) kaj ministerioj eldonas flavajn permesilojn por senbrida, senpaga eniro; tiuj estas... por permesi trairon al altrangaj ŝtataj dungitoj.

Kiam mi demandis unu el la du lobiistoj unu tagon en La estro de la preĝejoj, se li bezonis akrediton aŭ aprobon por sia laboro, rigardis min kun surprizita esprimo. kaj respondis: " Mi povas telefoni rekte al iu ajn ministro iam ajn, same kiel al la Federacia Kancelieron . " Tio signifas, ke ĉi tiuj oficistoj, kiuj ne estis elektitaj oficistoj, kaj kiujn nenio legitimas, vidas sin en precize la sama lumo. nivelo ol elektitaj politikistoj.

Longdaŭraj agadoj, daŭrantaj ĝis dudek aŭ tridek jarojn, ne estas maloftaj, precipe inter raportantoj. oficejoj, kiuj plenumas sian ĉiutagan laboron en kontakto membroj kaj kunlaborantoj de la ministra burokratio.

La reprezentantoj de la oficejoj de la eklezia lobio estas tamen nur "la pinto de la glacimonto". Ĉiuj oficejoj havas grandan nombron (ĝis 30) da grupoj de laboro pri temoj koncernantaj politikon, kie fakuloj el eklezioj, politiko kaj asocioj kunlaboras kaj preparas siajn poziciojn.

Ĉiuj oficejoj havas grandan nombron da specialistoj kaj profesoroj, kiuj volonte skribas kaj estas disponeblaj kontraŭ malgranda kotizo. Raporti kotizojn por lobiaj firmaoj. Kiel studentoj, ili ricevas stipendiojn de preĝejoj financataj de la Ŝtato.

La gamo de lobiadaj klopodoj estas tre vasta.

La politikaj interesoj de la du oficialaj eklezioj Germanio estas tre diversa. Ne nur de influo koncerne leĝaron pri aferoj religia edukado, la organizado de klasoj, sed ĉefe, seriozaj ekonomiaj interesoj. Post la Ŝtato, du preĝejoj estas la plej grandaj terposedantoj (830 000 hektaroj), unu el la plej grandaj posedantoj (87 000 posedaĵoj, ne kalkulante preĝejojn) kaj la plej granda enbarkiĝo-

privata sektoro (kun proksimume 1.5 milionoj da dungitoj). Ili propraj presiloj, gazeteldonejoj, bierfarejoj, vinbienoj, libertempaj entreprenoj, de konstruaĵo. " De lulilo ĝis ĉerko sub la kristana robo! "

Tiuj ekonomiaj entreprenoj havas jaran spezon de proksimume 129 miliardoj da eŭroj; la tuta aŭtomobila industrio en Germanio havas spezon de 127 miliardoj da eŭroj. Kaj tiuj ekonomiaj interesoj devas esti zorge protektataj.

Ne temas nur pri la ekonomiaj interesoj de Preĝejoj; Estas ankaŭ la daŭra penado konservi la kontrolo super la vivoj de homoj, trudi decidojn leĝdonaj ŝanĝoj al religia dogmo. Certe, tio fariĝas... pli kaj pli malfacila, sed tamen ĝi sukcesas, ĉar la decido en novembro 2015 malakcepti helpatan morton. Kun ĉiuj parlamentaj truko kaj konsiloj, la Eklezioj povis trudi la fakton, ke helpata morto estas puninda per puno en Germanio, ekzemple, kiam ĝi estas praktikata plurfoje fare de kuracisto.

Samtempe, la eklezioj havis malsamajn opiniojn depende de la temoj, estas subtenataj de aliaj gravaj organizaĵoj sociaj problemoj. Pri helpata morto fare de medicinaj asocioj, kontraŭ dimanĉa laboro fare de sindikatoj kaj sportasocioj, por publika financado de studsubtenaj organizaĵoj administrataj de partioj, kiuj ankaŭ havas ŝtate financitajn varbajn instancojn por la junaj membroj de la partio.

Tiel, en Germanio, la eklezioj havas perfektajn retojn kaj okupas ŝlosilajn poziciojn en la amaskomunikiloj. publikaj oficistoj (stevardoj en radio- kaj televidorganizaĵoj) kun siaj partneroj, difinas la rajtojn de la Ŝtata Eklezio kun kelkaj advokatoj kaj antaŭenigi advokatoj, kiuj estas sekvantoj de la Eklezioj, eĉ en la plej altaj tribunaloj. La Federacia Administra Kortumo estas la institucio, kiu havas la plej grandan nombron da membroj submetitaj al la ordonoj de la papo.

Ĉio ĉi baziĝas sur la ideoj de la eklezioj kaj politikistoj. kiuj estas submetitaj al ili — en ĉiuj partioj! — ke la Eklezioj havas la rajton kaj la devon implikiĝi en politikajn aferojn. Ili vehemente malakceptas la ideon, ke religio estas privata afero.

Rezisto al igi ĝin realaĵo la apartigo de Eklezio kaj Ŝtato kiu aperas sur la papero ĵus fariĝis pli klaraj flanke de la Eklezioj kaj la politikistoj, kiuj subtenas ilin

Sed post probable 6 aŭ 7 jaroj la nombro de Praktikantaj membroj de la du ĉefaj oficialaj eklezioj en Germanio estos falintaj sub 50% de la loĝantaro. Tio signifas, ke tiuj kristanoj jam ne plu estos plimulto. en la loĝantaro. Ĉi tio, kaj nur ĉi tio, havos konsekvencoj por la rajtoj de ŝtataj eklezioj, kiam tio Ne plu estos la normo esti membro de eklezio.

Do la deziro atingi la apartigon de Eklezio kaj Ŝtato La ŝtato, ankaŭ en Germanio, estos farinta signifan progreson.

"Antiklerikalismo" en Belgio hodiaŭ: kiom aktuala ĝi estas?

Cornélie Mathys

La demandoj levitaj en ĉi tiu mallonga prezento devenas de de antaŭaj esploroj, kiuj fokusiĝis al la studo de malgranda antiklerikala pamfleto el la malfrua 19-a jarcento de Belga Framasonismo. La ideo estis vidi ĉu tio la malgranda propaganda broŝuro estis efika en la La disvastiĝo de antiklerikalaj ideoj en Belgio. En ĉi tio Laŭ la sama pensmaniero, ni scivolis ĉu la La termino "antiklerikalismo" ankoraŭ estis aktuala hodiaŭ. En Belgio? Ĉu formo de klerikalismo ankoraŭ ekzistas en Belgio hodiaŭ? Ni provis respondi ĉi tiujn demandojn per analizo de la belga gazetararo de januaro 2016 ĝis septembro 2017, por por ricevi ideon pri la lastatempaj debatoj rilate al religioj, sed precipe la katolika religio, en Belgio.

Ĉar ni demandas al ni la demandon pri se la klerikala/antiklerikala terminologio ankoraŭ havas ian ajn signifon Hodiaŭ, mallonga memorigilo pri la historio de ĉi tiu termino La termino "antiklerikalismo" ŝajnas al ni nemalhavebla. aperis en la 19-a jarcento sed esprimas senton, ke Ĝi ekzistis pli longe. Antiklerikalismo reflektas opozicio al klerikalismo, kiu povus esti difinita kiel la volo de organizita pastraro prizorgi aferojn publiko. Origine, la termino antiklerikala estis uzata por

pejorativa maniero uzata de katolikoj por aludi al tiuj, kiuj Ili kontraŭas iliajn ideojn, sed la termino fakte povus aplikiĝi al ĉiuj religioj kun pastraro. Ĝi estas efektive, por kontraŭstari la politikajn postulojn de la religia potenco.

La termino "antiklerikalismo" estas historie ligita al la Katolika religio. En la 19-a jarcento, la pastraro uzis la influon de sia spirita povo en la tempa mondo. per cenzuro kaj lokigo sur la Indekso, la neo de la sakramentoj Al nekredantoj, provoj monopoligi edukadon, aŭ eĉ la kondamno de pensoskoloj kaj asocioj. Ĉi tiuj faktoj havas realajn konsekvencojn. sur la vivoj de homoj. La pastraro estas perceptita negative ĉe pro ĝia videbla pozicio en la publika spaco: la preĝejoj, religiaj procesioj aŭ sonoriloj interpunkciantaj la tagon de la civitano, ĉu kredanto aŭ nekredanto. Li ankaŭ estas kritikata ĉar li konscie eternigas Religiaj preskriboj estas enradikiĝintaj en la konscio de homoj, kaj religiaj praktikoj ofte restas nerimarkitaj ĉar ili fariĝis tiel oftaj. Estas kontraŭ ĉio ĉi, kion ili faros... ribeligi la antiklerikalulojn en la 19-a jarcento. Ĉi tiu lukto okazis en Belgio kelkfoje prezentas tre dolorajn formojn por nekredantoj kiam, ekzemple, delegacioj de katolikoj-

likvoj rapidus enen dum civilaj funebroj por provi por malhelpi la ceremonion, ili sendis policanojn al devigante liberpensulojn havi religian funebroon, aŭ ĉikanis mortanton ĉar li rifuzis la lastajn spurojn de vivo.

sakramentoj de la pastro.

Kaj antiklerikalismo kaj klerikalismo havas politikan konotacion kaj specifan historian kuntekston. Antiklerikalismo, komprenata kiel movado aŭ tendenco politike, ĝi celas teni religion limigita al la sfero privata. Ĝi ne konfuzebas kun ateismo, kiu malakceptas la ekzisto de dio, aŭ kun kontraŭkristanismo, kontraŭkatolikismo aŭ kontraŭreligio, eĉ se batalemaj kontraŭklerikaloj foje indulgiĝis en ĉi tiuj tendencoj en la 19-a jarcento. Kelkaj antiklerikaluloj estas kredantoj, kio ne malhelpas ilin ne volante vidi religion regi politikajn decidojn. Rilate al tio, antiklerikalismo havas postulojn similajn al tiuj de sekularismo: neinterfero de la

religio en la publika sfero, klara apartigo inter Eklezio kaj Ŝtato kaj libereco de konscienco por ĉiuj.

Nuntempe, la termino klerikalismo kaj ĝia epiteto antiklerikala ŝajnas esti maluziĝintaj. en publika debato aŭ en la statutoj de asocioj sekularistoj. En la 19-a jarcento, tamen, antiklerikalismo estis la mova forto. de la lancopinto de liberpensuloj kaj racionalistoj, kaj ili ne faras tion Ili ne kaŝas tion. Framasonismo, per sia partopreno en la publika sfero pere de la asocioj, kiujn ĝi subtenas, ludos gravan rolon.

en la disvastiĝo de antiklerikalaj ideoj en Belgio dum la dua duono de la 19-a jarcento. Post la Unua Dua Mondmilito, belgaj antiklerikalaj asocioj malaperas kaj iom post iom cedas al novaj sekularaj strukturoj, dum framasonismo eniras malpli videble en la sekularan sferon rilate al demandoj koncernantaj la katolikan religion. Post Dua Mondmilito: La Zorgoj de la Mondo Politikistoj ŝanĝiĝas al ekonomiaj aferoj kaj socia prefere ol ideologia kaj filozofia. La Ligo de Edukado, fondita en 1866, celas defendi laikan edukadon, ankoraŭ ekzistas kaj havas festis sian 150-an datrevenon en 2016, kaj ni vidas la fundamenton en 1969 de la Centro d'Ago Laïque kiu ankoraŭ kunordigas Nuntempe, la diversaj sekularaj asocioj. Tiam En 2012, la Belga Asocio de Ateistoj kaj poste en 2013 de la Cirklo de Libera Penso – Kring voor het Vrije Denken (CLP KVD), fondita en junio 2013 en Bruselo.

Indas rimarki hodiaŭ la revigliĝon de certaj debatoj jam ĉeestantaj en la 19-a jarcento - ni pensas pri la financado asignita al la Katolika Eklezio aŭ la debatoj ĉirkaŭ rilate religion edukadon, kiu havas resonancon precipe kun la 19-a jarcento en Belgio – kaj ankaŭ la apero de diskutoj pri sociaj temoj pli lastatempaj. Tiuj kontraŭstaroj tamen restas sporadaj, jam ne plu prenante la formon de konflikto klerikalaj antiklerikalaj, kaj estas certe malpli perfortaj ol en la 19-a jarcento. Estas interese rimarki, ke hodiaŭ certaj temoj rilataj al ĉi tiu opozicio ankoraŭ faras fraptitolojn, kaj kelkaj el ili estas identaj al tiuj de antaŭ jarcento, kaj ke, per Krome, la argumentoj kaj metodoj uzataj de ĵurnalistoj zorgantaj pri neŭtraleco estas ankaŭ neŭtralaj.

En la belgaj gazetaraj artikoloj kolektitaj pri Katolikoj por la periodo 2016-2017, multaj emerĝantaj temoj, kaj politike kaj rilate al moralo: financado de religiaj grupoj, debatoj ĉirkaŭ la religiaj edukaj kursoj, la naskiĝo de la kurso pri filozofio kaj civitaneco (EPC), neŭtraleco ĉe la universitato, Reprezentado de religioj en politiko, debato ĉirkaŭ la enkonduko de la koncepto de sekularismo en la Konstitucion Belga, kristana kulturo kiel bastiono kontraŭ Islamo, uzo de novaj amaskomunikiloj, rilataj kulturaj eventoj al la katolika religio, vivo de la pastraro, seksmisuzo ene de de la eklezio, libervola ĉesigo de gravedeco (IVG), surrogatpatreco, eŭtanazio, divorco, samseksemo, mirakloj kaj superstiĉoj.

Fakte, ĝenerale parolante, la opinioj de la katolika eklezio en Belgio estas relative bone komunikitaj al la publiko. per la gazetaro, kaj en sufiĉe pozitiva tono. Tio ne surprizas. Estis multe da kritiko; religia praktiko ŝajnas esti fariĝis ordinara. kaj fariĝis normale aŭdi la opiniojn de religiaj reprezentantoj pri temoj, kiuj tamen estas ekster la spirita sfero. Estas interese rimarki ĉi tie la diferenco en traktado kaj tono uzata kiam oni diskutas katolikismon aŭ islamon, kiam oni traktas la diversajn temojn rilatajn al la administrado de religiaj praktikoj en Belgio. Ni ne detale pritraktos ĉiun el ĉi tiuj temoj hodiaŭ kaj nur citos kelkajn ekzemplojn. provi doni ideon pri la pozicioj de la Eklezio en Belgio, esperante tiel respondi al niaj La komenca demando estas ĉu la opozicio inter klerikalismo kaj antiklerikalismo ankoraŭ havas sencon hodiaŭ.

La temo de aborto, parte malkrimigita en Belgio ekde 1990, estas revenanta en la amaskomunikiloj, precipe ekde la kontraŭabortaj rimarkoj faritaj de la profesoro Stéphane Mercier ĉe la Katolika Universitato de Loveno (UCL) en marto de ĉi tiu jaro. Mallonge, ĉi tiu profesoro laŭdire faris demonstraĵon por la "rajto al vivo" en filozofiokurso, kiu kondukis al disciplinaj procedoj kontraŭ li, rezultigante lian suspendon. La gazetaro multe parolis pri ĉi tiu rakonto, ĉu temas pri la presita aŭ televida amaskomunikilaro. La Libre Belgique, per Ekzemple, pluraj intervjuoj estis faritaj por prezenti la problemon, pridemandante membrojn de la akademia personaro de UCL aŭ eĉ Stéphane Mercier mem. Tamen, en ĉi tiu kazo, ni povas rimarki diferencon en traktado inter La Libre Belgique, gazeto antaŭe de katolika inklino, kaj Le Soir, historie de liberala inklino, laŭ la vortigo de iliaj titoloj. Ni devos Aliflanke, La Libre Belgique prezentas pli neŭtralajn titolojn, kiel ekzemple "Ĉu la lecionoj de Profesoro Mercier devus esti suspenditaj?" UCL?", dum en Le Soir ni trovas, ekzemple, "Pledo kontraŭaborta: Stéphane Mercier sankciita de "UCL", pli elvokiva. Post tio, la episkopoj de Belgio ankaŭ esprimis sian vidpunkton pri la afero de aborton, sed tre neŭtrale kaj emfazante la diferencon inter la ago kaj la persono, samtempe asertante ilian fido je la proceduro efektivigita de UCL. La kazo La partopreno de Stéphane Mercier ne helpis la aferon. la 26-an de marto 2017, ĉe Marŝo por la Vivo en Bruselo; Ni ankaŭ notu ĉi tie, ke dua marŝo estis organizita la sekvan monaton, ankaŭ en Bruselo. Ĝenerale parolante, Ĉi tiu afero naskis interesajn sintenojn.

ressantes, montrante la utilecon de daŭrigo de la diskuto rilate al la temo de aliro al aborto. La sama afero povas esti laŭdire estas la debato pri anstataŭanta patrineco, aŭ de Eŭtanazio, laŭleĝa en Belgio ekde 2002, kaj lastatempe etendita al neplenaĝuloj en 2014, kiuj estas du demandoj pri kiuj la Belga Eklezio ankaŭ donas sian avizo.

Alia temo ofte reaperanta en la amaskomunikiloj Belgoj estas la nova filozofia edukada kurso kaj civitaneco (EPC), precipe ekde ĝia enkonduko en Franclingva komunumo de Belgio komence de la akademia jaro lerneja jaro 2016, sed ankaŭ la antaŭaj jaroj dum diskutoj pri la projekto. Kiel memorigilo, belga edukado estas dividita en plurajn retojn, edukado

oficiala sistemo, kiu inkluzivas la Valonio-Bruselan Federacion kaj subvenciitan publikan edukadon, kaj sendependan edukadon, nome senpagan edukadon subvencitaj religiaj kaj senkonfesiaj lernejoj. Ĉi tiuj dividoj de edukado en Belgio estas

la rezulto de

du lernejaj militoj (1879-1884 kaj 1950-1959) kaj de la la rezulta lernejpakto de 1959, kiu trankviligis la katolikan-sekularan opozicion en franclingva edukado.

La nova EPC-kurso efektivigita antaŭ du jaroj ĝia sola celo estas proponi alternativon al kursoj de religio kaj sekulara moraleco kaj nuntempe ne estas instruita en subvencitaj privataj religiaj lernejoj. Ĝi estis kritikata kaj de instruistoj kaj de katolikaj reprezentantoj, pro sia lastatempa

La aplikaĵo prezentas diversajn problemojn, nome la diferencon de prilaborado inter la diversaj edukaj retoj, la debatoj ĉirkaŭ la enhavo de la koncerna kurso kaj la Organizaj problemoj kun la klashoraro. Multaj raportoj en la gazetaro aperis.

detaloj, inkluzive de la procentoj de studentoj ĉeestantaj ĉi tiuj kursoj, aŭ dezirante esti esceptita de ili, la nombro de studentoj daŭre ĉeestantaj religio-lecionojn, la manieron, laŭ kiu gepatroj estis informitaj, aŭ ne, pri la implico de la enkonduko de ĉi tiu nova kurso, ktp. Ni

ni ne profundigis en ĉi tiun kompleksan kazon en la kadro de ĉi tiu interveno, sed ni volis atentigi vin pri ĉi tiu debato koncerne la instruadon de religio.

kaj filozofio en lernejoj, jam ĉeestanta en la 19-a jarcento, kaj ankoraŭ evoluanta hodiaŭ.

Ĝenerale, ni vidas revenon de filozofiaj kaj religiaj debatoj en la publika sfero, ĉi tio kio estas aparte rimarkebla kun la revigligo de diskutoj pri la enkonduko de sekularismo en la Belgan Konstitucion. Rigardante la publikaĵojn de la pasinta jaro, ĉi tiu debato formiĝas. Diversmaniere en la gazetaro, ni trovas pri ĉi tiu temo same kiel la opinioj de la pastraro aŭ reprezentantoj de aliaj religioj agnoskitaj en Belgio (ortodoksa, juda, anglikana, protestanta, islama, organizita sekularismo) ol intervjuoj pri la diversaj kulturaj implico de religioj en Belgio, multreligia ŝtato. La atakoj de marto La eventoj en Bruselo en 2016, ekzemple, kontribuis al la stigmatizado de Islamo en publikaj debatoj, precipe per reprezentantoj de la Nova Flandra Alianco (N-VA), Flandra naciisma partio. Ĉi tiu fakto observeblas en la lastatempa polemiko pri la plifortigo de kriterioj por la rekono de islamaj didomoj, implikante la flandran ministron pri eksterlandaj aferoj

internoj, Liesbeth Homans (N-VA), kiu decidis repreni la permesilon de unu el la plej grandaj moskeoj en Flan-

dre en julio de ĉi tiu jaro (moskeo Fatih en Beringen). Aliflanke, ekzistas multaj publikaĵoj en malpli kritika tono rilate al renovigoj preĝejoj aŭ la reutilizado de didomoj en kulturajn spacojn.

Tiu ĉi reveno de religio al la publika sfero — tiom kiom ĝi iam forlasis ĝin — estas klare ankoraŭ aktuala hodiaŭ. inter katolikoj, kaj junuloj estas inter la agantoj de ĉi tiu fenomeno. Efektive, junaj belgaj katolikoj partoprenas en multaj kulturaj eventoj, kiel ekzemple la festivalo SoulQuest por la junuloj en aĝo de dek ses ĝis tridek jaroj, kiu okazas ĉiujare en Valonio, kiu invitas junulojn taksii siajn vivojn kaj ilia fido al festa spirito inkluzive de koncertoj kaj instruoj. Alia ekzemplo estas la festivalo Elektu la Vivon, kiu okazis ĉi-jare en aprilo, celante junulojn dekdu ĝis deksep jarojn aĝa, kaj kiu, malgraŭ sia nomo, tute ne similas al evento por-aborta, kaj adoptas similajn celojn al la SoulQuest-festivalo, tio estas, sperti ĝian Kristanismo laŭ malsama maniero. Tamen, oni notu, ke ĉi tiuj du okazaĵoj estas raportitaj nur de la gazetaro aŭ la reto Katolikaj informoj (diocezoj, paroĥoj, asocioj) junaj katolikoj) kaj tial ricevas neniun videblecon en la ĉefaj belgaj amaskomunikiloj. La du eventoj Ili ambaŭ havas simplajn kaj efikajn retejojn kaj evidente ĉeestas en sociaj retoj.

Ekzistas ankaŭ interesaj ekzemploj en la kampo refutante superstiĉojn aŭ rakontojn pri mirakloj. En la 19-a jarcento, la metodo konsistis ĉefe el argumentado. sur la kampo de historio, esperante ke la Eklezio estos por-la bezono agnoski siajn erarojn. La kazo de la "miraklo" de la Preĝejo de Sanktaj Mikaelo kaj Gudula, laŭ kiu judoj el Bruselo laŭdire ŝtelis konsekritajn hostiojn en 1370, tiam la estus trapikita per ponardoj. La gastigantoj tiam komencus sangi. Ĉirkaŭ dek Homoj de juda kredo estis bruligitaj pro ĉi tiu kialo. La Belga Katolika Eklezio daŭre memorfestis ĉi tiun episkopon-kaj konfesis sian eraron nur en la jaroj

sesdek. Sed eĉ hodiaŭ, oni trovas rakontojn pri similaj mirakloj, kvankam kun malsamaj implico, kaj la samaj metodoj kiel antaŭ jarcento – en ĉi tiu kazo, scienca kontraŭklarigo – ke ni uzas por refuti ilin. En julio 2016 en Aalst, pastro asertis, ke ducentjara hostio, kiu estis en lia posedo dum naŭ monatoj, subite komencis

sangi. Ĝi estas fakte kemia reakcio, kaj la "La termino "miraklo" ne estas agnoskita de la Eklezio en Belgio.

Ni klare vidas per ĉi tiu rapida superrigardo de la debatoj lastatempaj evoluoj en Belgio sugestas, ke antiklerikalismo, kiel ni komprenas ĝin, estas ĝenerala. La elemento, kiun ni difinis, jam ne ĉeestas. Tio estas indikita per ĝia foresto. de sistema kritiko aŭ kontraŭpublikaĵoj en reago al la disvastigo de opinioj de la belga pastraro aŭ katolika komunumo. Klerikalismo, komprenata kiel deziro flanke de la katolika pastraro havi efikon sur la publika vivo de lia lando ŝajnas esti preninta aliajn turnojn. formoj. La agadmetodoj estas pacaj kaj orientitaj direkte al dialogo anstataŭ rekta konflikto, en la En plej multaj kazoj. Kio do estas la valideco aŭ utileco de la La termino "antiklerikalismo" hodiaŭ? Ŝajnas malfacile imagi lokon por antiklerikalismo hodiaŭ en socio kie ideologiaj konceptoj

La difinoj de terminoj de la 19-a jarcento jam ne diferencas. Tamen, ŝajnas al ni, ke, konsiderante la daŭran volon de la Eklezio kunfandi la du sferojn – spiritan kaj tempan – la uzo de la termino eble povus, per sia elvoko historia, por ebligi novan konscion pri tio debato.

Rumanio

Konstantino Ozon

Mi estas Costy Ozon, reprezentanto de SoLaR, Societo por Sekularismo en Rumanio.

Post la falo de la komunista reĝimo en Rumanio, La Eklezio akiris kreskantan influon en publikaj institucioj, kiel ekzemple lernejoj. Religia edukado estas inkludita en la komuna kerna instruplano. Infanoj kaj Gepatroj estas sub premo enskribiĝi en religiaj klasoj. Mi ŝatus aldoni, ke ĉe ĉiu malferma ceremonio de la lerneja jaro, estas pastroj, apartenantaj ekskluzive al la ortodoksa kredo, kiuj oficias. Ĉi-jare, estis iniciato de la Asocio sekulara humanisto kiu realiĝis en la formo de malferma protestletero adresita al la ministerio De la Ministerio pri Edukado, letero subskribita de SoLaR, alvokanta por la ĉesigo de ĉi tiuj religiaj servoj, grave malobservante liberecon de konscienco.

Dum la pasintaj dudek ok jaroj, miliardoj da eŭroj iris al la financado de religiaj grupoj, precipe en la Ortodoksa kultado. Giganta preĝejo estas konstruita ĉe Bukareŝto, kies giganta sonorilo kostis 550 000 eŭrojn. Notu, krom la grandega kosto, ke la bildo de Patriarko Danielo estis presita sur ĝi. Lastan semajnon, la Urbodomo de Bukareŝto anoncis plan 1 milionon da eŭroj por financoj donitaj al ĉi tiu katedralo, kies nomo memorigas nin pri faŝismo: la katedralo de la savo de la Nacio.

La Ortodoksa Eklezio fariĝis analoga al konservativaj organizaĵoj.

Unu el ili, la Koalicio por la Familio, kunigas la fortojn la plej retroira kaj reakcia. Ŝi sukcesis organizi referendumon por ŝanĝi la artikolon de la

Konstitucio pri familio. Hodiaŭ, la rumana konstitucio deklaras, ke "La familio baziĝas sur la libera interkonsento inter geedzoj." La koalicio volas ŝanĝi la vortigon.

"geedzoj" per la esprimo "viro kaj virino".

Ĉi tiu klarigo malebligas rekonon.

Rumanio havas historion de samseksa geedzeco, kiu estas kontraŭleĝa hodiaŭ. Sed ne nur tio. Ĝi efikas sur unugepatrajn familiojn aŭ aliajn formojn de geedzeca kuniĝo.

La referendumo okazos en oktobro. Ĝin subtenas la La reganta koalicio de la Socialdemokrata Partio kaj la Alianco de Liberaluloj kaj Demokratoj. Jen kiel la partio socialdemokrato subtenas pozicion, kiu sendube metas lin en la konservativan sfero.

La sola parlamenta partio kiu kontraŭis ĉi tiun referendumon estis la Unio Savu Rumanion, neideologia partio simila al la **partio** En Marche en Francio.

Inter la celoj de la Koalicio por la Familio estas ĉiam kaŝita de la publika opinio, ni trovas la malpermeson aborto aŭ aliaj, pli surprizaj proponoj kiel la imposto sur celibato.

Alia problemoj rilata al libereco de konscienco estas la kontraŭstaro de la Ortodoksa Eklezio al kremacio. Pro Tamen, ni havas nur du kremaciejojn en Rumanio, unu unu en Bukareŝto kaj la alia en Kluĵo. La vestiblo de la preĝejo Ortodoksa kristanismo estas pli forta pro siaj multaj tombejoj. estas posedaĵo de la Eklezio.

Noto : teksto prenita el la transskribaĵo de la registrado de la interveno.

Dum la tagmanĝa paŭzo, la delegitoj...
Mi povis spekti la filmon de Fernando Lozada pri laikismo en Argentino.

Posttagmezo

Ĝenerala kunsido pri la rajto morti kun digno

La kunsidon prezidis:

Nina Sankari (Pollando), Fernando Lozada (Argentino) kaj David Gozlan (Francio)

La jenaj homoj partoprenis en ĉi tiu sesio:

- Jean-Luc Romero (ADMD Francio)
- Andreas Kyriacou (Svisa Asocio de Liberpensoj)
- Jacqueline Herremans (ADMD Belgio)
- Michael Nugent (ADMD Irlando)

La kunsido komenciĝis per parolado de Fernando Lozada: teksto ne ricevita

Komunikado de

Jean-Luc Romero

Saluton al ĉiuj,

Mi ĵus ricevis mesaĝon de la urbestro de la 10-a arondismento, Rémi Féraud, petante min bonvenigi vin. Mi faras tion des pli volonte nome de li, ĉar la sidejo de ADMD Francio situas en la 10-a arondismento kaj ni uzas ĉi tiun urbodomon vaste.

Li tial bonvenigas vin kaj volis diri al vi kiom multe li dividas kaj vian lukton kaj tiun de la ADMD.

Do jen ni estas en amika Urbodomo kaj kun urbestro, kiu sincere kaj konstante subtenas niajn aferojn.

Mi ŝatus danki Davidon, kiu reprezentas la Francan Liberpenson, ĉar sen vi la batalo estus multe pli malfacila. La ADMD nun estas tre grava asocio. En nur kelkaj jaroj ni duobligis nian membraron, atingante 70 000, inkluzive de multaj junuloj.

La subteno de Liberpensoj en la lastaj jaroj estis ekstreme grava en ĉi tiu debato, kaj mi diros pri tio

kelkajn vortojn.

Nina, dankon pro via ĉeesto. Mi havis la bonŝancon, kune kun Micheline, ĉeesti eventon, kiun vi organizis. En Pollando, ni havas multe da laboro farenda rilate al religio, kaj ĝi ne estas facila. Des pli forte estas vidi, ke post semajnoj, eĉ monatoj, vi finfine sukcesis agnoski kaj registri vian asocion.

En Francio, kiam oni kreas asocion, oni sendas la dokumentojn al la Prefektujo kaj tio estas aŭtomata. Sed en Pollando, daŭris plurajn monatojn por ke tiu ĉi respublikana asocio estu oficiale agnoskita kaj povu plenumi sian laboron. Ni estos disponeblaj por helpi vin, ĉar ĝi ne estas simpla kaj ni bezonas provizi helpon en landoj kie aferoj estas pli komplikaj.

Ni scias, ke en Orienta Eŭropo, kiam oni kverelas pri aferoj de libereco, egaleco kaj sekularismo, estas multe pli malfacile.

Fine, mi ŝatus danki la ADMD-aktivulojn, kiuj homekipis nian budon.

Por tiuj, kiuj ne konas la situacion sur

Rilate al la temo de fina prizorgo, ni estas en sufiĉe miriga situacio. En la lastaj jaroj, ni ricevis multajn raportojn montrantajn, ke homoj mortas malbone en Francio. male al kelkaj landoj ĉirkaŭ ni. Ni parolas Multe da paliativa prizorgo krom ke ĉiuj raportoj, ke finiĝas, ili diras al ni, ke apenaŭ 20% el la homoj, kiuj havas La bezono profitas de ĝi. Kun totala malegaleco sur la tero ĉar ĉi tie en Ile-de-France ni havas 40% da litoj en paliativa prizorgo, sed ni reprezentas 18% de la loĝantaro. Bedaŭrinde, oni multe parolas pri tio nuntempe kio okazis en la transmaraj departementoj kaj nu Ne estas paliativaj prizorgaj unuoj sur ĉi tiuj insuloj. Vidu la situacio, en kiu ni estas. Ĉi tio estas por montri al vi la diskuton, kiun ni havas en Francio. Absolute nekredeble, amaso da politikistoj diras al ni, ke la sola solvo estas paliativa prizorgo, nu Eĉ pri tio ili estas nekapablaj pro ĉiuj raportoj kiujn faras la ŝtato, diversaj profesoroj pri medicino, montri la mankon en ĉi tiu areo kaj la realon la maljusteco, kiun ni alfrontas rilate al paliativa prizorgo. Agresema kuracado estas malpermesita en Francio. Ĝi nun nomiĝas nepravigebla obstineco, precipe ekde la unua leĝo Leonetti. Ĉi tiu leĝo...

Normale, ĝi estas malpermesita. En realeco, aferoj daŭrigu. Unu ekzemplo: 50% de kemioterapiaj traktadoj estas farita en la lastaj 15 tagoj de la vivo. Kelkaj el vi eble spertis kemioterapion

kaj sciu, ke ĝi estas por kuraci vin de kancero aŭ eble doni al vi esperon, sed ne en la lastaj tagoj de via vivo. Kaj tamen en Francio, ni daŭrigas kiel antaŭe. Kaj poste estas homoj, kiuj estas ĉe la fino de siaj vivoj, al kiuj ni ŝi spertas kemioterapion. Konsiderante la eblajn kromefikojn, tio konsistigas formon de terapia obstineco.

Mi ne kuraĝas paroli - kaj eĉ ne sinjoro Leonetti, nia "sinjoro Plej Bona" de vivo” de dekstraj kaj maldekstraj registaroj, la skribita en lia plej nova raporto - pri tio, kio okazas en Flegejoj (EHPADoj - Establoj por dependaj maljunuloj) en Francio. Homoj estas devigitaj, ofte... Virinoj, kiuj estas izolitaj, bezonantaj medicinan prizorgon. Kelkaj, pro Pro sia situacio, je iu momento, ili ĉesas manĝi, Por hidratigi ilin. Do ili ricevas intravejnajn gutojn da sukerakvo. kaj ili estas devigitaj preni siajn medikamentojn. Ĉi tiu situacio estas menciita en la plej nova raporto de S-ro [Nomo]. Leonetti, sed ĉar ni ne havas solvon, ni daŭrigos. tiel!

Vi eble aŭdis pri Vincent Lambert, kiu estas en komato kaj ne resaniĝos. Li diris, sed ne skribe, ke se li trovus sin en tia situacio, li deziris, ke la kuracado estu ĉesigita. Lia edzino provas por defendi lin, sed parto de lia familio kontraŭas ĝin. Estas 1700 Vincent Lambert-oj en Francio. Kelkaj havas diris antaŭe, ke ili ne volas daŭrigi se ili estus en nemaligebla komato, sed ili ne surpaperigis ĝin. Bedaŭrinde, vi povas vidi, ke la terapia obstineco daŭras.

En Francio, ekde 2005, ni rajtas verki direktivojn anticipita, escepte ke nur 2,5% el la mortantoj, Tio estas ĉirkaŭ 50 000 homoj, kiuj faris ĝin. Aferoj ne pliboniĝos per ĉi tiu nova leĝo. pli bone ĉar, kontraŭe al tio, kion oni diras al ni, ĉi tiuj gvidlinioj,

ne estas devigeblaj. Tio estas, la kuracisto povas konsideri, ke viaj direktivoj estas manifeste malkonvenaj, kio laŭleĝe signifas nenion kiel konfirmite la Kasacia Kortumo. Tio signifas, ke se vi renkontas tre katolika kuracisto, kiu estis katoliko ĝis la fino, Vidante iun morti en suferado, li eble konsideros ĉi tiujn direktivojn malkonvenaj. Certe, oni povas daŭrigi la tribunaloj, sed dume la persono mortos en malfacilaj kondiĉoj.

Fine, ni havas ĉi tiun studon de INED (Nacia Instituto por Demografiaj Studoj), kiu diras al ni, ke en En Francio, la ofteco de eŭtanazio estas 0,8%. Tio signifas, ke el proksimume 550 000 mortoj jare, 4 500 homoj ricevus helpatan memmortigon. mortiga produkto. Tamen, kiam oni rigardas la studon, oni rimarkas ke 0,2% el la mortantoj petis helpon. Tio estas, el 4 500 homoj, estas 1 100 homoj kiuj estas helpataj ĉiujare laŭ ilia peto kaj poste 3 400 homoj, kiuj ricevas mortigan produkton sen esti petintaj ĝin.

Tio montras, ke la eksceso nun estas en nia lando, kaj ne Belgio, Nederlando aŭ Luksemburgo kiel ni komprenas ĝin, kaj nia leĝo estas nekredeble hipokrita. Ni normale povas profiti de fina sedado kiu endormigas nin, kaj ili ĉesas nutri nin.

Kaj tiam povas daŭri tri semajnojn por morti. Se vi Se vi estas tre maljuna aŭ tre malsana, ĝi povas okazi tre rapide, kaj ĝi povas... Ĝi povus esti solvo, sed imagu por homoj, kiuj estas ankoraŭ en bona fizika stato!

S-ro Leonetti, en intervjuo, diris, ke fina sedado estas ĉe la limo de eŭtanazio. Kio estas vera ĉar La kuracistoj scias, ke vi ne vekigis Sed ili ne scias kiam vi mortos.

Jen kie kuŝas la franca debato. Tio estas, ni temas pri ĉi tiu grandega hipokriteco. Ni nur havas ĉi tion la sola fina sedativa solvo, kiu povas esti tre perforta kaj malproksima de tio, kion niaj belgaj kaj nederlandaj amikoj havas, luksemburga kaj alimaniere en Svislando kun la helpata memmortigo kie, ĉirkaŭita de amatoj, oni povas morti en kelkajn sekundojn. Por respondi la demandon de Nina: Kial tio estas Ĉu ĝi ne moviĝas pli rapide?

Nu, unue, ĉar ni ĉiam devis Parlamento de parlamentaj mandarenoj, tio estas, de Parlamentanoj kaj senatanoj, kiuj estas ankaŭ eminentaj profesoroj pri medicino kaj kiuj malfacile komprenas, ke Estas ĉiu el ni, kiu devas decidi. Ĉiuj raportoj faritaj en Francio estis faritaj de Profesoroj pri medicino aŭ kuracistoj. Kial ne? Sed kial ĉiuj raportoj? Nia fino de vivo ne estas Ne medicina afero. Ni ĉiuj estas fakuloj pri nia propra vivo, nia propra korpo. Virinoj en Francio tiutempe kutimis diri: "Mia korpo apartenas al mi" kaj Oni ankoraŭ diras tion en kelkaj landoj. Hodiaŭ en Francio ni diras "Mia morto apartenas al mi". Estas nia tasko povi elekti. Ni povas vidi, ke ĉi tiuj mandarenaj parlamentanoj kapablis kuniĝi por bloki leĝon. Eĉ se mi estas Malkaŝe dirite, mi devas diri, ke ekzistas medicinaj profesoroj, kiuj subtenas nin kaj kiuj tre laŭte kontraŭas.

batalo.

Ekde la Dua Mondmilito, kuracistoj konstante kontraŭstaris progreson. Ili eĉ kontraŭis socialan sekurecon! Ili kontraŭis kontraŭkoncipadon, kontraŭ aborton, kontraŭ morfinon — kiun ili nun konsideras tute bona — kaj hodiaŭ ili kontraŭas eŭtanazion.

Ankaŭ ekzistas la religia lobio, kiu estas tre potenca en laika Francio.

Tio eble surprizos iujn, sed dum la tempo de "Geedzeco por ĉiuj" ni povis rimarki tion per la monstraj manifestacioj, kiujn ili organizis, kaj precipe kiam ni vidis, kiel ili estis organizitaj ene de la Nacia Asembleo.

Apud la Nacia Asembleo estas servo por elektitaj oficistoj: la Pastoreca Servo por Politikaj Studoj. Hazarde, hieraŭ, kiel pariza kaj regiona elektito, mi ricevis inviton de ĉi tiu Diservo. "Kardinalo André XXIII deziras esprimi sian zorgon pri la franca popolo kaj invitas vin al Meso [...]. Post la Meso, Patro Laurent Stalla-Bourdillon, Direktoro de la Pastoreca Servo por Politikaj Studoj, antaŭĝojas bonvenigi vin al bufedo ĉe la presbiterejo..."

Kial ne okazigi mesojn por elektitoj? La problemo ne estas, ke ekzistas mesoj kaj ke elektitoj ĉeestas ilin. Estas, ke post ĉi tiuj mesoj, la elektitoj iras al vespermanĝo, kaj dum ĉi tiuj vespermanĝoj, ili ricevas klarigojn pri la pozicioj de la Eklezio rilate al familio, pri fina prizorgo, pri samseksemo, ktp.

Kaj post tio ili formis grupojn de elektitoj, parlamentanoj aŭ ne, kiuj regule laboras kun la Baziliko de Sankta Klotildo kaj kun ĉi tiu servo.

Aliaj religioj ankaŭ faras aferojn, sed en Francio la katolika religio estas aparte organizita kaj uzas ĉiujn rimedojn.

La episkopo de Liono ĵus faris fraptitolojn dirante, ke parlamentanoj kaj elektitoj ne devus voĉdoni pri leĝoj koncernantaj la familion, la prizorgon ĉe la fino de la vivo aŭ samseksemon. Ni ĉiuj scivolis, ĉu ĝuste la pastroj devus voĉdoni pri ĉi tiuj leĝoj!

En Francio, religioj longe okupas kaj daŭre okupas elstaran lokon en niaj institucioj. Ne ekzistas eĉ unu etika institucio en Francio, kie ne ĉiuj religioj estas reprezentitaj. Mi estis membro de la Nacia Konsilio pri Aidoso, kie ĉiuj religioj estis reprezentitaj, sed neniu liberpensuloj.

Religiajn reprezentantojn en tiuj organizoj nomumas rekte la Prezidanto de la Respubliko, dum aktivulojn kaj teknikistojn nomumas la Ĉefministro aŭ aliaj ministroj.

Ni traktas veran organizaĵon, kaj tiuj, kiuj ankoraŭ kredas, ke religioj jam ne havas multan gravecon en laika Francio en 2017, eraras. Tial ni devas batali.

Konklude, mi ankoraŭ pensas, ke tio, kion ni spertis kun "geedziĝo por ĉiuj", malfermis la okulojn de multaj homoj. Ni vidis manifestaciojn kun miliono da homoj en Parizo. Busoj foriris de preĝejoj tra tuta Francio. La transporto kaj flugoj estis pagitaj. Ĉiuj vidis, ke ĉio ĉi estis plejparte financita kaj efektivigita de la Eklezio.

Mi opinias, ke kelkaj parlamentanoj, kiuj ma-

Laŭleĝe, ili estas laikaj, ili komprenis, ke eble necesas liberiĝi de tiu influo, kio surprizas en Francio, kvankam ĝi estas la plej aĝa filino de la Eklezio. Ĝi estas, finfine, la lando de Klerismo, la lando, kiu estas unu el la simboloj de laikismo en la mondo, kaj tial mi kredas, ke ni eble havas ŝancon.

Ni havas landon kun registaro nek dekstra nek maldekstra, kun multaj novaj parlamentanoj, el kiuj kelkaj ne longe vivis ene de partio kaj estas iom malproksimaj de ĉio tio.

Tial ni ĉe ADMD havas esperon. Mi skribis al ĉiuj novaj parlamentanoj kaj mi surpriziĝis vidante tiom da pozitivaj respondoj ĉi-jare, kaj ĉi-foje kaj de la dekstro kaj de la maldekstro.

Ni jam ne plu aŭdas sinjoron Leonetti en la Nacia Asembleo, tio multe helpas nin, ĉar iuj timis mobiliziĝi.

Tial mi opinias, ke ni povas sukcesi ĉi-foje, kaj ni ne devas timi diri, kian leĝon ni volas. Mi scias, ke pri ĉi tiu punkto ni plene konsentas kun la movado de Liberpenso. Ni volas respublikan leĝon, kiu baziĝas sur laikismo.

Mi ĉiam diras, ke mi ne estas defendanto de eŭtanazio, mi estas defendanto de libereco kaj la plimulto de niaj aktivuloj estas tiaj.

La leĝo, kiun ni volas, devas esti leĝo de libereco kaj leĝo por ĉiuj.

Mi kredas, ke nia lando estas preta, ke ni ne plu povas daŭre vivi laŭ la kapricoj de la komerco.

Ni devas kolekti ĉiujn niajn energiojn kaj mi kredas, ke nova libereco eblas en Francio same kiel inter niaj belgaj, nederlandaj kaj luksemburgaj amikoj, kiuj tamen vivas en monarkioj.

Kion monarkioj povas havi, tion oni povas havi en Francio, en Pollando kaj en multaj aliaj landoj.

Dankon.

Noto: Teksto prenita el la transskribaĵo de la registrado de la interveno.

Helpo al morto en Svislando

Regularoj, status quo, urĝaj aferoj

Andreas Kyriacou

Mallonga historio de la ADMD en Svislando

1890-aj jaroj: komisiono estas starigita por unuigi kaj reformi la punkodojn de la diversaj kantonoj.

Prezidanto Carl Stooss klarigas, ke ekzistantaj regularoj, ĝuste, ne difinas punon por memmortigoj, ĉar tiuj agoj kutime rezultas de mensa malsano, kiu postulas kompaton anstataŭ punon.

Stooss: Tio ne validas por individuoj, kiuj helpas iun alian fari memmortigon.

Tiu ĉi vizio speguliĝas en multaj kantonaj krimaj kodoj.

La fakula grupo implikita en la formulado de unuigita nacia krima kodo konsentas pri la bezono de artikolo pri la krimigo de helpata memmortigo, rekomendante ke ĝia amplekso estu limigita al kazoj implikantaj egoismajn motivojn, por eviti troan aplikon.

Propono enigita en la skizon de la nova svisa krima kodo de 1918: La registaro klarigas, ke inciti iun al memmortigo aŭ al helpo povus esti ago de amikeco.

--> nur tiuj, kiuj devas zorgi pri la suicidinto aŭ tiuj, kiuj profitas de ties heredaĵo, estu punataj.

Svisa Krimkodo de nun

Malpermeso de aktiva eŭtanazio (arto. 114)

Ĉiu persono, kiu pro laŭdindaj kialoj, kaj precipe pro kompato al la viktimo, kaŭzas la morton de persono laŭ ties propra insista peto, estas punenda per mallibereca puno ne pli ol tri jaroj aŭ per monpuno.

Neegoisma helpo en memmortigo estas permesita (arto. 115)

Ĉiu persono, kiu pro egoismaj aŭ memprofitaj kialoj instigas aŭ helpas alian personon al memmortigo, estas punenda, se tiu alia persono poste faras memmortigon aŭ provas memmortigon, per mallibereca puno ne pli ol kvin jarojn aŭ per monpuno.

Ne-eksplicitaj kondiĉoj de la krima kodo

Deziro morti: - estas

- persista - devas esti
- plenumata aŭtonome - pentobarbitona natrio (NaP) devas esti preskribita de fizikisto.

ADMD-organizoj en Svislando

Elirejo ADMD Franclingva Svislando

Fondita en januaro 1982, inspirita de la fondo de la Asocio por la Rajto Morti Digne en Francio en 1980, 25 500 membroj

Elirejo Germana Svislando

Fondita en aprilo 1982, 105 000 membroj

Dignitas

fondita en januaro 1998 de iama ĵurnalisto kaj homaj-rajtoj-advokato Ludwig A. Minelli, antaŭe estis membro de "Exit Deutsche Schweiz". Forlasita samtempe kun aliaj malkonsentaj membroj, ekz. "Exit" ankaŭ supozeble okupiĝis pri preventado de memmortigo.

Eks-Internacia

Fondite en 1997 fare de Exit Deutsche Schweiz, kunfondintoj Rolf Sigg kaj Julius Hackethal, germana fizikisto

Spirita Vivo

Fondita de la fizikisto kaj iama medicina konsilisto Erika Preisig

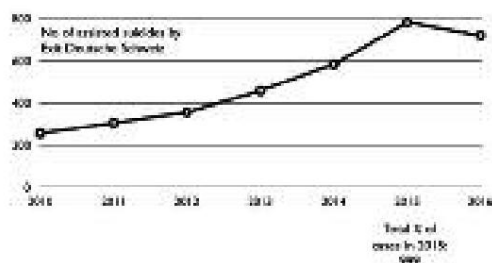
Liberty Life

fondita en 2014 en Tiĉino, translokgis sian ĉefsidejon al Kantono Ĵuraso post juraj problemoj en Tiĉino.

Aktualaj aferoj

- Aliro al helpata memmortigo por privataj kaj publikaj sektoroj, pensiuloj kaj flegejoj • Aliro al NaP • Helpata memmortigo por homoj kun mensmalsano • Helpata memmortigo por malliberuloj

Incidence rates

SEKULARISMO KAJ HOMAJ RAJTOJ INDIVIDUAJ LIBEROJ

Belgio: "laboratorio pri eŭtanazio"

Jacqueline Herremans

En Antverpeno, la 19-an de marto 2008, viro akompanata de Lia edzino prenas taksion al la hospitalo Middelheim. Ili interŝanĝas kelkajn pliajn vortojn.
Kun glaso da ĉampano, li pace endormiĝos.
helpata de kuracisto. Lia nomo estis Hugo Claus, kaj li estis mondfama kiel vortfaristo. Sed afliktita
Pro Alzheimer-malsano, liaj talentoj iom post iom malfortiĝis.

Kelkcent kilometrojn for, en la antaŭurboj de Dijon, Virino prenis barbituratojn. Ŝia nomo estis Chantal. Sébire ĵus ricevis negativan respondon de la justico de sia lando. Ne, kuracisto ne povis helpi lin.
fari ĉi tiun finan geston de libereco.

La kapricoj de la tempigo proksimigis la sortojn de ĉi tiuj du. Homoj, Hugo Claus kaj Chantal Sébire. Ĉi tiu koincido, ĉar ĝi efektive estis unu, publike montris
ke en du eŭropaj landoj apartigitaj per nur unu limo, viroj kaj virinoj ne estas egalaj antaŭ morto.

Hugo Claus, ĉar li loĝis en Belgio, povis ĝui ĉi tiu finfina libereco, kiu ekzistas por pacientoj suferantaj de neeltenebla sufero danke al la leĝo de la 28-a de majo 2002 rilate al eŭtanazio. Li atingis la limon, kiun li havis fiksita en lia menso. Li kapablis apartigi sin de siaj amatoj post paroli kun ili unu lastan fojon. Kaj la kuracisto, kiu atendis lin en la hospitalo la 19-an de marto, ne estis traktita kiel murdinto. Li Nek li devis plenumi heroan agon: li simple aŭskultis sian pacienton kaj konsentis plenumi la lastan proceduron.
akompananta gesto.

Kaŝu ĉi tiun eŭtanazon de mi, mi ne povas scii vidi

Certe, la Eklezio protestis. Supozeble la amaskomunikila kovrado de la eŭtanazio de Hugo Claus ŝokis Kardinalon Danneels. Vere, la Eklezio preferus, ke neniu
Ne parolu pri la elekto de Hugo Claus, lasu ĉi tiun agon resti en sekretaj operacioj, kiel en la pasinteco. Kvazaŭ la gesto
La agoj de Hugo Claus estis ŝokaj, kvazaŭ ekzercante sian Libereco estis hontinda afero.

Ĉu ni ne trovas ĉi tiun saman dimension rilate al...
La verkistino Anne Bert? La politike ĝustaj rondoj havus
Certe, ŝia kuraĝo fronte al ALS estis laŭdata. Sed la fakto, ke ŝi publike deklaris, ke ŝi rifuzis la
malrapida deklivo al agonio, profunda kaj kontinua sedado
kiun ŝi povus esti esperinta kiam ŝia korpo finus
Mumigi ĝin kaŭzus tumulton.

Kiel ni povas klarigi, ke Belgio, monarkio

Parlamentano kun profundaj kristanaj radikoj, li malkrimigis eŭtanazon antaŭ 15 jaroj.

jaroj kaj ke Francio, laika respubliko, estas Ĉu ĉi tiu debato ankoraŭ estas en sia komenca stadio?

Mi ŝatus iujn klarigojn, sed mi ne intencas...
riski komparan studon. Mi simple limigos min al revizitu kelkajn el la fondaj elementoj de ĉi tiu aliro
Belga fina-de-viva prizorgo en Belgio.

- Opinio de la 12a de majo 1997 de la Konsila Komitato pri Bioetiko koncerne la konsilindecon de jura reguligo de eŭtanazio. La ora regulo de la CCB ne estas kuraĝi proponi etikan veron, sed prefere konceptigi la etikajn konceptojn, kiuj trafenetras la
kompanio. En ĉi tiu kazo, la CCB formulis 4 proponojn el kiuj nur unu proponis konservi la status quo.

- Politikistoj implikitaj en la etikaj demandoj (ekz., Roger Lallemand) kiuj iras preter politikaj partioj kunigis siajn diversajn proponojn en unu solan, kiu servos kiel
bazo por parlamenta debato.

- La peticio kolektis la subskribojn de pli ol 2 500 kuracistoj, inkluzive de estroj de onkologiaj kaj neŭrologiaj fakoj, dekanaj de fakultatoj, ktp... Ĉi tiu peticio
ĝi ripetis la fundamentajn principojn de malkriminaligo de eŭtanazio kaj estis iniciatita de la du asocioj por la rajto morti digne, unu

francilingva -ADMD-, la alia flandra -RWS.

- Kuracistoj, estroj de paliativaj prizorgaj unuoj, universitataj profesoroj, favore al paciento elekto
inkluzive de eŭtanazio, aŭdigante siajn voĉojn.

- Opinio de la Ŝtata Konsilio en julio 2001 pri, precipe, la konformeco de la leĝprojektoj sub debato
kompare kun internaciaj protektaj instrumentoj homaj rajtoj (Eŭropa Konvencio por la Protekto de Homaj Rajtoj kaj la Internacia Pakto)
rilataj al civilaj kaj politikaj rajtoj).

- Aliro ne limigita al eŭtanazio, sed diskuto tutmonda rilate al paliativa prizorgo, eŭtanazio kaj rajtoj de pacientoj.

Mi devas aldoni, ke la ADMD profitis de la subteno de la sekulara movado ĝenerale kaj de la Centro de Laika Agado - CAL- aparte.

Ĉu eblas leĝdoni por certigi respekton por la La deziroj de pacientoj

La respondo estas jes. Belgio akiris tri leĝoj kiuj havis konsiderindan efikon sur la pejzaĝon

dical: la leĝo de la 28-a de majo 2002 rilate al eŭtanazio, la leĝo pri la 14-an de junio 2002 pri paliativa prizorgo kaj la leĝo de la 22-a de aŭgusto 2002 rilate al pacientaj rajtoj. Respekto por la deziroj, aŭtonomeco kaj digno de la paciento estas konceptoj, kiuj trairi ĉi tiun juran kadron.

La leĝo rilate al pacientaj rajtoj sanktigas la rajton kvalita prizorgo, la rajto al informo, kaj la rajto al konsenti pri aŭ rifuzi kuracadon. Ĉiu kuracado proponita de kuracisto devas esti submetita al la konsento de la paciento. La rifuzo de kuracado fare de paciento ne devus esti motivita kaj povas esti esprimita anticipe. La leĝo Ĝi antaŭvidas la eblecon por ĉiu civitano nomumi agenton, kiu do ekzercos la samajn rajtojn kiel ilia ĉefa persono, precipe konsenti aŭ rifuzi traktadojn. Sen Enirante en ĉiujn detalojn de la belga juro, estas ankaŭ utile mencii, ke en la foresto de reprezentanto aŭ administranto de la persono laŭ la leĝo pri la protekto de vundeblaj homoj, la kuracisto devos konstati la dezirojn de la paciento de iliaj laŭleĝaj reprezentantoj, kies ordo estas difinita per leĝo: kunvivanta partnero, poste la plenkreska(j) posteulo(j), por defaŭlte la ascendantojn kaj fine la kromajn en la rekta linio, nome frato(j)n kaj fratino(j).

La leĝo rilatanta al paliativa prizorgo sanktigas la principon de universala aliro al ĉi tiuj traktadoj kun pli larĝa difino kiu permesas apliki paliativan prizorgon preter la fino de vivo: "Ĉiu paciento rajtas je paliativa prizorgo kiam ili trovas sin en progresinta aŭ fina stadio de grava malsano, progresema kaj vivminaca, kaj kio kia ajn estas lia vivdaŭro." La leĝo pri eŭtanazio ebligis la malkriminaligon de la ago, farita de kuracisto, kiu intence metas La fino de la vivo de persono laŭ ties peto. Esencaj kondiĉoj estas libervola, ripetata kaj konstanta peto sen ekstera premo, flanke de paciento suferanta de grava kaj nekuracebla malsano kaŭzante al li neelteneblan fizikan aŭ psikologian suferon.

La leĝo provizas kadron difinante gvidliniojn. Sed ĝi ne estas necesa Ne konfuzu kadron kun limigo. La respondeco de iuj. kaj la aliaj restas tute sendifektaj kaj tial dependas de la civitanoj kaj la la medicina komunumo doni vivon al ĉi tiu leĝo, fari ĝin sia propra. Ĉe la fino de la proceduro, dum kiu la kuracisto parolis kun la paciento plurfoje, kaj li estos klariginta lian medicinan situacion, la diagnozon, la prognozon, la kuracajn eblojn inkluzive de la prizorgo paliativa prizorgo, estos parolinta kun la medicina teamo, kun la parencoj nomumitaj de la paciento estos akirintaj la opinion de aŭ du aliaj kuracisto(j), tiu kuracisto faros la decidon kun sia paciento koncerne eŭtanazion. Aranĝoj estos faritaj por determini la lokon kaj daton de eŭtanazio. La metodo ankaŭ estos diskutita, ĉe sciante kiel administri medikamentojn per infuzaĵo aŭ eble la preparado de barbiturata siropo ke la paciento trinkos en la ĉeesto de la kuracisto, kiu devas resti ĉe la litrando ĝis la plej lasta sekundo. pacienca por certigi pacan morton. Tre ofte, la La dato estos elektita surbaze de la ebleco de ĉeesto. parencoj. Kelkaj teamanoj ankaŭ volos ĉeesti tiun tagon. Do ĝi jam ne plu estas morto ŝtelita, sekrete, sed sendube komuna pasejo.

La Federacia Komisiono por Kontrolo kaj Takso de la La leĝo pri eŭtanazio estis starigita ne nur servi kiel bufro inter kuracistoj kaj aŭtoritatoj juraj aferoj sed ankaŭ por monitори la evoluon de la praktiko de eŭtanazio en Belgio, ĉi tiu Komisiono devas prezenti raporton al la parlamento ĉiujn 2 jarojn. Tiu ĉi Komisiono konsistas el 8 kuracistoj kaj 4 advokatoj. kaj 4 homoj el la kompanio kun sperto rilate al nekuraceblaj pacientoj. La membroj Ili estas nomumitaj per reĝa dekreto bazita sur listo prezentita de la Ĉambro de Reprezentantoj. Tio celas certigi lingvan egalecon kaj ekvilibron inter viroj kaj virinoj. virinoj kaj fine plurismo.

Kun la leĝo pri eŭtanazio, ŝanĝo paradigmo?

Por kuracado, kuracistoj proponas kaj la La paciento konsentas aŭ rifuzas, almenaŭ en la foresto de medicina patreco. Rilate al eŭtanazio, ekzistas paradigmoŝanĝo: dependas de la paciento decidi. La peto estas farita, kaj estas al la kuracisto preni pozicion akceptante aŭ rifuzante eŭtanazion, la leĝo antaŭvidinte la konscienca klaŭzo por iu ajn persono, kiu eble estas implikitaj en eŭtanazio-procezo.

Kio estas la kontribuo de ĉi tiu leĝo rilate al eŭtanazio?

La Komisiono jam havis la ŝancon ekzameni pli ol 15 000 deklaroj. Preter ĉi tiu simpla nombro, temas pri konsideri la medicinajn teamojn, parencojn, ĉiuj homoj, kiuj trovas sin implikitaj de Eŭtanazio: Ekzistas multaj atestoj pri la humanigo, kiun tio implicas rilate al la celoj de vivo. Krome, multaj homoj, kiuj petis eŭtanazion, ne nepre daŭrigis ĉi tiun peton, trankviligitaj de la fakto, ke la kuracisto havis

decidita agi se la medicina situacio plimalboniĝos. Ni povas paroli pri decidoj komuna, de serena morto.

Kaj kio pri niaj karaj kontraŭuloj?

Dum la unuaj dek jaroj post eniro en Malgraŭ la forto de la leĝo, kontraŭuloj malofte estis aŭditaj. Certe, la Eklezio ripetis sian opozicion tiamaniere. ke tio estis la kazo dum la eŭtanazio de Hugo Claus. Sed oni ankaŭ povus observi, ke eŭtanazio... Ĝi ankaŭ estis praktikata en katolikaj institucioj. Certaj grupoj tute kontraŭaj al eŭtanazio restis, sed multaj institucioj, kiuj antaŭe estis

grupoj konataj principe kontraŭ eŭtanazio komencis procezon de reflektado, kiu kondukis al la konkludo, ke petoj pri eŭtanazio povas esti aŭditaj. eĉ en lokoj kiel la paliativa prizorgunuo de Sankta Jean, kreita de Fraterno Léontine, konata kiel ekzpoziciejo de Katolika paliativa prizorgo. Ankaŭ valoras emfazi, ke, kun maloftaj esceptoj, eŭtanazio kaj paliativa prizorgo ne estas antonimoj en Belgio. Multe al la ĉagreno Krome, kelkaj francaj specialistoj pri paliativa prizorgo protestas kontraŭ skandalo kaj kies sinteno kelkfoje limas al paliativa agresema traktado.

La opoziciaj movadoj iom levis la

kapo tiutempe kiam la parlamento pripensis eblajn plilongigojn aŭ plibonigojn al la leĝo rilate al eŭtanazio en 2013. Tamen, ĝi estis adoptita

la etendo de eŭtanazio al neplenaĝuloj per la leĝo de la 28-a de februaro 2014, kun koncedite pli restrikta kondiĉoj ol por plenkreskuloj. Neplenaĝulo kun juĝo rajtas Tial, formuli peton pri eŭtanazio. La interkonsento de

Gepatroj devas esti serĉataj. Eŭtanazio por neplenaĝuloj ne estos ebla nur en kazoj kie morto estas antaŭvidebla mallongtempe kaj por somataj malsanoj. Tamen, la kritiko estas pli multnombra eksterlande. Ĝi ĉiam venas el la samaj rondoj kiel mi.

Mi povus priskribi ĝin kiel katolikan sferon flirtantan kun la ekstremdekstra sfero. Ĉu ni emfazu la konverĝojn flanke de... diversaj kontraŭabortaj movadoj, kiuj manifestiĝis en La ŝanco por la debato pri geedzeco por ĉiuj? Ni havas Belgio havis kelkajn provojn pri "gardostaranta" gvatado. kiu rapide senkuraĝiĝis. Tamen, ni sentis la malbona vento venanta el Francio.

Kaj kio pri francaj pacientoj?

Tamen, kune kun ĉi tiuj kritikoj, ni devas alfronti al alia realo: ĉiam kreskantaj postuloj De francaj pacientoj, kiuj deziras povi profiti de la belga leĝo pri eŭtanazio. Belga juro Ĝi ne trudas iujn ajn postulojn pri nacieco. Pacientoj venantaj el eksterlando povas do esperi povi plenumi ĉiujn kondiĉojn difinitajn de la leĝo rilate al eŭtanazio. Eĉ hodiaŭ, ĉi tiuj petoj ekzistas malgraŭ la plej nova versio de la leĝo Leonetti kun ĝia

La apendico de Claeys, novkreinte inventante, post morti, iun endormigi, kun la rajto je trankviligo. Estas mirige, ke necesas enleĝe sanktigi la rajton...

traktado! Tial ĉi tiu leĝo tute ne ĉesigis la postulojn de francaj pacientoj. Unuflanke, oni devas rimarki, ke sedado Ĝi restas tabua temo en Francio, precipe kiam petas pacientoj, kaj krome, sedado ne estas Evidente ne panaceo por paciento, kiu deziras morti konscia, ankoraŭ ĝuante ĉiujn siajn lastajn fortojn kaj finajn momentojn por povi komuniki kun siaj amatoj, por esti, mallonge, ankoraŭ homo

socia ĉefa kaj ne mortanta homo sen ia ajn kontakto kun sia ĉirkaŭaĵo. La verkistino Anne Bert tial elektis alparoli sin Belgaj kuracistoj. Ŝi ankaŭ volis sian agon povus esti utila estonte al aliaj francaj pacientoj per diskonigado de ĝi. Certe, lia mesaĝo ne estis: "foriru Belgio.

Jen kion ŝi skribis al mi: " Mi daŭre ripetis en Miaj intervjuoj kun ĵurnalistoj rivelis, ke ĝi dependas de Francio ke li respondecis pri tio, li neniam ĉesis ripeti ke Belgio ne celis akcepti francajn pacientojn petantajn eŭtanazion, kvankam via leĝo permesi ĝin sub la samaj striktaj kondiĉoj kiel por la belgoj, tio estas, submetiĝante al la sama monitorado longaj kaj rigoraj, se ili plenumas la kriteriojn de akceptebleco de ĉi tiu leĝo. Sed por ne malfortigi vian propran leĝon, Estas evidente, ke vi ne povas esti lando de azilo. trakti la mankojn de nia lando per bonvenigo ĉiuj kandidatoj.

Konklude, ni atestas humanigon de fina vivprizorgo en Belgio. Preter la proksimume 2% de mortoj Kion reprezentas eŭtanazio? Multaj homoj povis profiti de la ŝanĝo en la aliro al fina vivprizorgo, eŭtanazio kaj paliativa prizorgo, bone komprenataj, permesantaj remeti la pacienton en la centron de la debato. Decidoj Komunaj solvoj nun eblas, eĉ se iu opozicio ankoraŭ ekzistas, precipe por pacientoj. suferantaj de psikiatria malsanoj, al kiuj oni neas sian liberecon arbitracianto.

Jacqueline Herremans:
Advokato
Kasisto de la Sekulara Agadcentro
Prezidanto de la Asocio por la Rajto Morti en la digno - Belgio
Membro de la Konsila Komitato pri Bioetiko
Membro de la Federacia Komisiono por la Kontrolo kaj Takso de Eŭtanazio-Juro

Parolado pri la Rajto Morti

Mikaelo Nugent

Mi estas aparte ĝoja paroli ĉi tie en Parizo pri la rajto morti.

Mi unue implikiĝis en la Movado por la Rajto Morti antaŭ ok jaroj, kiam mia forpasinta edzino Anne Holliday estis diagnozita kun fina pulma kancero.

Anne kaj mi regule vizitis Parizon dum niaj 25 jaroj kune. Ni estis ĉe la Stadiono de Francio en 1998 kiam Francio venkis Brazilon kaj gajnis la Mondan Pokalon. Kiam ni geedziĝis, post kiam Anne ricevis diagnozon de kancero, ni venis ĉi tien al Parizo por nia mielmonato.

Travivinte la morton de Anne, mi tuj komprenas kial la rajto morti estas unu el la plej gravaj rajtoj en etika socio. Sed en Irlando, kiel en plej multaj landoj, amo, empatio, kompato kaj justeco estas malhelpataj de la leĝo.

Ĉiujare, multaj bonaj homoj alfrontas etikan dilemon inter laŭleĝa suferado kaj neleĝa kompato.

Kaj ili renkontas lin en tempo, kiam ili estas plej vundeblaj kaj plej bezonas subtenon.

Fine, ĉi tiu estas afero, kie la tribunaloj kaj la leĝo devas atingi la realon.

La tribunaloj ne havas kontrolon pri tio, kion fine malsanaj homoj elektos fari, ĉar fine malsanaj homoj havas siajn proprajn etikajn prioritatojn kaj aŭtonomecon.

Anne Holliday

Permesu al mi rakonti al vi iom pri mia forpasinta edzino Anne. Ni amis unu la alian tre multe dum kvarono de jarcento. Anne estis inteligenta, seksalloga, amuza kaj kuraĝa; ŝi estis amema kaj lojala al sia familio kaj amikoj, kaj ŝi kampanjis por konstrui pacan, liberalan, sekularan kaj zorgoplenan Irlandon.

Anne kaj mi kampanjis ĉe la malvenkanta flanko kiam Irlando voĉdonis konservi la konstitucian malpermeson de eksgeedziĝo kaj ĉe la venkanta flanko jardekon poste. Kiam la Papo anoncis, ke estas morale permesite diskriminacii kontraŭ la rajtoj de gejoj, ni organizis strikgardiston antaŭ la loĝejo de la papa nuncio kun ŝildoj, kiuj legis "Egalaj rajtoj por gejoj kaj fraŭloj."

Ni fondis Novan Konsenton, pacgrupon kiu defiis IRA-on kaj lojalan milician terorismon kaj antaŭenigis pacan kaj demokratian Nord-Irlandon bazitan sur reciproka respekto, civila libereco kaj libere donita fideleco al la Ŝtato.

Anna ne deziris morti, sed ŝi ankaŭ ne timis la morton.

Ŝi estis dankema, ke ŝi ricevis sufiĉan avizon antaŭ sia morto por povi unue fari la multajn aferojn, kiujn ŝi deziris fari.

Kaj ŝi deziris morti pace kaj sen doloro, anstataŭ devi suferi nenecese antaŭ ol morti.

Ŝi decidis, ke se ŝi atingus tiun stadion, ŝi finus sian propran vivon kaj mi helpus ŝin fari tion. Post kiam ŝi faris tiun decidon, ŝia vivkvalito denove eksplodis kaj ni povis plene ĝui la tempon, kiun ŝi havis.

Kiel plej multaj homoj, kiuj decidis sinmortigi, Anne fine mortis pro naturaj kaŭzoj.

Oni diris al ŝi, ke ŝi havas ankoraŭ ses monatojn por vivi, sed ŝi vivis jaron kaj duonon, kaj ni pasigis la plejparton de tiu tempo kune.

Jen unu el la plej gravaj aferoj, kiujn kontraŭuloj de la movado "Rajto Morti" ne komprenas. La rajto morti ne temas pri la ago de morti.

Ĝi koncernas la aldonitan vivkvaliton kaj trankvilon, kiujn vi havas kiam vi ankoraŭ vivas.

Marie Fleming

Kiam Anne estis mortanta, ni renkontis Tom Curran, kies partnerino Marie Fleming ne deziris travivi la finan stadion de multloka sklerozo.

Ŝi asertis, ke memmortigo estas laŭleĝa en Irlando, sed ŝi estis diskriminaciita pro sia handikapo, ĉar ŝi ne povis ekzerci sian rajton fari memmortigon sen helpo.

Marie portis sian kazon ĝis la Supera Kortumo. La Kortumo decidis, ke kvankam memmortigo estas laŭleĝa, ne ekzistas konstitucia rajto nek fari memmortigon nek plani la finon de sia propra vivo.

Tamen, la Kortumo deklaris, ke la Parlamento povus leĝdoni por permesi helpatan morton, se tio inkluzivus protektojn por certigi, ke la leĝo ne estus malobservita.

Tio estis antaŭ kvar jaroj. Ekde tiam, la Irlanda Parlamento denove rifuzis leĝdoni pri ĉi tiu rajto.

Antaŭ tri jaroj, Marie mortis laŭ sia deziro. Ŝi ne devis elteni la nenecesan suferon, kiun ŝi volis eviti. Sed ne ĉiuj estas tiel bonŝancaj. Ne ĉiu havas la psikologiajn rimedojn kaj subtenan reton, kiujn Marie kaj Anne havis.

La Rajto Morti Irlando.

La partnero de Marie estas persona amiko, kaj unu el la plej inspiraj aktivuloj por justeco, kiujn mi havis la privilegion koni.

Estis privilegio koni lin. Li estis granda fonto de konsolo, empatio kaj helpo por Anne kaj mi kiam Anne estis mortanta.

Post la proceso de Marie, Tom, mi kaj la civitanrajta aktivulino Mairin de Burca decidis establi premgrupon por atingi leĝdonajn ŝanĝojn en Irlando pri ĉi tiu afero.

La rajto morti Irlando antaŭenigas du principojn:

1. La rajto de fine malsanaj aŭ grave malsanaj personoj, kiuj deziras vivi kiel eble plej longe, akiri la plej bonajn disponeblajn medicinajn rimedojn por ebligi al ili fari tion.

Neniu estu devigita morti pli frue ol ili deziras, kaj la leĝo devus havi fortajn protektojn por protekti ĉi tiun rajton.

2. La rajto de raciaj, fine malsanaj aŭ grave malsanaj personoj, kiuj deziras morti pace je tempo laŭ sia elekto, esti subtenataj por plenumi sian deziron. Neniu estu devigita elteni nenecesan suferon, precipe kiam la demando ne estas ĉu ili mortos, sed kiel kaj kiam.

Internacia dimensio

Tom Curran nun estas la eŭropa reprezentanto de Exit International, kiu subtenas aliajn, kiuj alfrontas ĉi tiun dilemon. Sekve, la irlanda polico ĵus pridemandis Tom-on pri la cirkonstancoj ĉirkaŭ la morto de lia partnerino Marie, pli ol tri jarojn post ŝia forpaso. Tio ne malinstigis Tom-on de lia principa kampanjo.

La vizio de Exit International estas, ke ĉiu mense sana plenkreskulo rajtas efektiviĝi vivfinajn planojn, por ke ilia morto estu sekura, paca kaj je la tempo, kiun ili elektas.

Exit nun disvolvas aplikojn por testi la purecon de drogoj aĉetitaj rete. Ĉi tio estas decida afero, ĉar la plej malbona konsekvenco por iu ajn deziranta morti estus fari malsukcesan provon kaj fini vivanta sed kun cerbolezo.

Jen plia argumento por la leĝigo de morto kiel-

kontenta, ĉar homoj havus aliron al fidindaj informoj, same kiel psikologiaj konsiloj, kiuj povus konduki al ŝanĝo de menso.

Konkludo.

Mi ŝatus fini per bonaj novaĵoj. Mia edzino, Anne Holliday, donacis sian korpon por medicina edukado kaj esplorado.

Tri jarojn poste, lia korpo estis entombigita sur la tereno de la Dublinaj Medicinaj Lernejoj en la Glasnevin-Tombejo de Dublino.

Tamen, mi malkovris, ke la tereno de la Medicinaj Lernejoj nur havas ŝtonan monumenton por ĉiuj entombigitaj ĉi tie, kaj ke tiu monumento havas religian surskribon, petante homojn preĝi por siaj animoj, por ke ili povu ripozi en la paco de Dio.

Mi diris al la Dublinaj Medicinaj Lernejoj, ke Anne ne volus esti entombigita sub tia monumento. Mi atentigis, ke ili ne sonĝus pri entombigo de religiema persono sub monumento diranta, ke Dio ne ekzistas.

En pozitiva movo direkte al inkluziva Irlando, la Dublinaj Medicinaj Lernejoj respektis la deziron de Anne pri sekulara entombigo. Ili anstataŭigis la jardekojn malnovan religian monumenton per nova, neŭtrala kaj inkluziva.

Tio signifas, ke de nun, kiam homoj donacas siajn korpojn por edukado kaj esplorado en Dublino, iliaj amatoj nun povas pagi sian respekton ĉe iliaj tomboj laŭ siaj propraj personaj kredoj, ĉu tiuj kredoj estas religiaj aŭ ateismaj, kaj neniu devas senti sin ekskludita aŭ marĝenigita.

Tio ankaŭ signifas, ke Anne ankoraŭ helpas aliajn el la sola postvivo, kiun ni vere konas, ne en iu konsola, imagita sed nekonfirmita paradizo, sed en la realeco de niaj memoroj, kiel ŝi vivis kaj amis kaj la daŭrigo de ŝia vivoverko por paca, liberala, sekulara kaj zorgoplena Irlando.

Vizito al la sekulara Montmartre

Dum la posttagmezo, vizito al la sekulara Montmartre estis proponita al delegitoj kiuj deziris partopreni.

Vespero

Boatekskurso sur la Sejno sabate malfrue posttagmeze

La delegitoj kunvenis sabate malfrue posttagmeze ĉe la moleo de Pont Neuf kaj suriris motorboaton por unu-hora plezurkrozado laŭlonge de la Sejno.

De la Muzeo Luvro ĝis la Katedralo Notre-Dame, pasante preter la Turo Eiffel, la Nacia Asembleo kaj la Muzeo d'Orsay, la plezurkrozado estis rakontita de gvidanto en la angla kaj la franca lingvoj.

Dum ni krozis, la diversaj pontoj pasis, ĉiu haltejo ofertante ekrigardon al la historio de Parizo.

Frata bankedo

Ĉe la fino de la plezurvojaĝo, la delegitoj renkontiĝis ne malproksime de tie ĉe la restoracio " La Bouteille d'Or " en escepta historia loko kun vido al la katedralo Notre-Dame.

Favora vetero permesis la prezenton de du el la Premioj Thomas Jefferson sur la teraso. Barry Lynn, administra direktoro de Americans United for Separation of Church and State (Usono)*, kaj Antonio Vergara, reprezentanto de la AILP (Ĉilio), estis honoritaj laŭvice pro sia senlaca lukto por la apartigo de eklezio kaj ŝtato. La aliaj ricevantoj, Wanda Nowicka, iama vicprezidanto de la Pola Sejmo (Pollando), kaj Terry Sanderson, prezidanto de la NSS (Britio), ricevis siajn premiojn dimanĉe kaj vendrede de la kongreso, respektive.

La gastoj poste kolektiĝis ĉe malgrandaj tabloj por la frata bankedo; en bona humoro kaj samideanaro, la diskutoj daŭris, kontaktoj estis interŝanĝitaj, promesante plifortigon de la AILP por la venontaj jaroj.

*(Lia premio estis aljuĝita al Robert Boston, kiu faris rimarkindan prezentaĵon pri la situacio en Usono al la Kongreso)

Antonio Vergara

Karaj amikoj,

Ni volis esti ĉi tie, en ĉi tiu tempo, en ĉi tiu okazo de la frata bankedo de la 7-a Pariza Kongreso de la Internacia Asocio de Libera Penso, aljuĝante honoran diplomon al nia amiko Antonio VERGARA LIRA, honora proparolanto de la AILP.

Bedaŭrinde, personaj kialoj havas ne povas ĉeesti ĉi tie, kune kun Monica RO-DRIGUEZ, lia partnerino. Ni transdonas ĝin Do al nia amiko Edgar JARRIN, nova pordo parolado por Latinameriko, organizanto de la AILP-kongreso en Kito en 2016, kongreso kiu estis paŝo de plej alta graveco en la konscio de ĉi tiu grupiĝo de liberpensuloj, ke ni estas

nuntempe efektivigataj ene de nia asocio.

Eldoni ĉi tiun diplomon estas tre modesta gesto al konsiderante la investon, kiun Antonio VER-GARA LIRA faris por antaŭenpuŝi nian internacian asocion.

Ĉar, oni devas reaserti, ni rikoltas la fruktojn hodiaŭ de laborego, sindediĉo de Antonio, en la kompanio de lia amiko Jacques LAFOUGE, senlacaj vojaĝantoj kaj prelegantoj, kiuj vojaĝis malproksimen kaj vasten kaj tra la plej multaj latinamerikaj landoj efektiviĝi ĉi tiun "novan liberpensan projekton" kiel Antonio nomas ĝin.

Ĝi estis ĉirkaŭ ili, jam ekde la 1960-aj jaroj pluen ke ĉi tiu laboro komenciĝis por certa homaro, kiel Edgar memorigas nin. La historio jam la fakto, ke Antonio pasigis grandan parton de sia vivo ekster lia devenlando, Ĉilio, kiel ke kiel politika rifuĝinto, kio permesis al li evoluigi grandan reton de fido pri la tuta sudamerika kontinento, en Argentino, en Ekvadoro, en Urugvajo, ...

Ekde julio 2010, Antonio Vergara disvolvis intensan agadon por alporti dekojn da personecoj kaj organizoj al

registriĝi en la kadro de la OSLO-kongreso en 2011 kaj kiu kondukos al la konstitucio de nia asocio.

De tiam, Antonio, kun Fernando LOZADA kaj

Elbio Laxalte, la tri sudamerikaj reprezentantoj de la AILP, estos la mova forto malantaŭ la kvar sudamerikaj internaciaj kongresoj, de ĉiuj impulsoj, kiel reprezentanto, por antaŭenigi, instigi, strukturi kaj vere lanĉi la Asocion

Internacia Liberpensulo

Kiel diris Christian EYSCHEN, Proparolanto de la AILP, Antonio VERGARA, ĝi estas iom nia avo al ĉiuj.

Hodiaŭ ni sendas niajn plej varmajn salutojn al Antonio, kaj donas al li kaj Monica niajn plej varmajn brakumojn. lia partnero kaj ni ĝojas premii lin ĉi tion titolo de honora reprezentanto por la AILP kaj ni ni demandu Edgard JARRIN, lian fidelan amikon doni ĝin al li nome de ni ĉiuj.

Barry W. Lynn

La batalo por la plej absoluta libereco de konscienco postulas la plej striktan apartigon de Preĝejoj kaj la Ŝtato.

Dum 70 jaroj, en Usono, asocio amiko, Usonanoj Unuiĝintaj por la Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato, kondukas ĉi tiun senlakan batalon.

Ĉar ĉi tiu aspiro ĉiam unuigis kaj kunigis kredantojn kaj agnostikulojn, ateistoj kaj liberpensuloj, ĝi estas bonega honoro premii ĉi-vespere, okaze de la frata bankedo de la 7-a Internacia Kongreso de la AILP en Parizo, ĉi tiu internacia premio Thomas Jefferson - Benito Juarez - Ferdinand Buisson al viro kiu, dum la pasintaj 25 jaroj, estis ĉe la avangardo de la defendo de Apartiga muro.

Mi petas vin aplaŭdi la Pastoron Barry W. Lynn, Administra Direktoro de Americans Unuiĝintaj por la Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato ekde 1992, kiu forlasos sian postenon en ĉi tiu fino de 2017.

Kaj sekve, nia amiko Rob Boston, helpredaktisto de la revuo Church & State, kaj membro de la Internacia Konsilio de la AILP kiu respondecos pri la transdono de la Premio al li, en kelkajn tagojn en Vaŝingtono.

Dimanĉo, la 24-an de septembro, Ecole
Nationale Supérieure (Universitato de Parizo), 45 rue
d'Ulm, 5-a Arrt.

En la granda klopodo de publika edukado de la Revolucio, la Nacia Konvencio dekretis la 9-an de Brumaire, jaro III (30-a de oktobro 1794), ke: (Artikolo 1) "Normallernejo estos establita en Parizo, kie civitanoj jam edukitaj en utilaj sciencoj estos vokitaj el ĉiuj partoj de la Respubliko, por lerni, sub la plej lertaj profesoroj en ĉiuj ĝenroj, la arton de instruado."

Estis la granda sciencisto Lakanal kiu prezentis ĉi tiun projekton al la Kongreso. Ĉi tiu normala lernejo, konata kiel "de la jaro III", estas la praulo de la École Normale Supérieure sur strato d'Ulm, la plej malnova el la ENS en la mondo, kiu ekzistas en sia nuna formo ekde 1826.

Mateno

La dimanĉmatena kunsido okazis en du partoj :

- daŭrigo de la sabata matena kunsido kun prezentoj de
Leo Igwe kaj David Silverman

- sesio pri la defendo de la Scienco kun intervenoj de: Jean-Sébastien Pierre, Charles
Susanne, Julien Musolino kaj Pierre Galand.

De maldekstre
dekstren: P. Galand, C. Braun kaj D. Silverman

Niĝerio: Kial religioj bezonas ŝtatan monon por financi
pilgrimadojn?

De Leo Igwe

Ni devas esti senĉesaj en farado de ĉi tiu postulo kaj demandado de
ĉi tiu demando. Kial religioj bezonas monon? Kial homoj, kiuj havas
fervoran fidon al bonfaraj, providencaj diaĵoj, posedantaj la regnon de
paradizo, petas monon, monon el ĉiuj fontoj, por financi siajn
programojn?

Estas mirige, milde dirite, ke la kontraŭdiroj en ĉi tiu malespera
serĉado de tio, kio apartenas al Cezaro, fare de piaj homoj estis
plejparte ignoritaj.

Ĉi tiu homa bezono por la antaŭenigo de la alia mondo ne nur substrekas dian mizeron, sed ankaŭ malkaŝas kuriozajn
implicojn por kredo kaj teologio, kiuj meritas la decidan atenton de liberpensuloj.

En tempo, kiam la mondo luktas kontraŭ religia ekstremismo kaj
multaj landoj provas malimpliki la radikojn kaj atingon de la ĝihadistaj
retoj, kiuj daŭre teroras la globon, fariĝis grave demandi

Kial religioj bezonas financadon?

La ŝtato? Kial religiemaj homoj bezonas la registaron, kaj ne sian
dion, por pagi fakturojn, financi siajn agadojn, konstrui preĝejojn,
provizi manĝaĵojn dum Ramadan kaj sponsori pilgrimadojn al siaj
sanktaj lokoj?

La temo de publika financado por pilgrimadoj ekfunkciigis intensan
debaton en landoj kiel Niĝerio.
Ĝi disigis kredantojn ĉar publika financado de religiaj pilgrimadoj estis
vaste vidata kiel religia favoratismo.

Sed pli pro la ambigueco de la Konstitucio rilate al la rilato inter la
Ŝtato kaj religioj. La Konstitucio estas ambigua ĉar tiuj, kiuj verkis ĝin,
intencis, ke ĝi estu tia. Publikaj aŭtoritatoj kaj iliaj religiaj aliancanoj
ekspluatas ĉi tiun ambiguecon.
Kaj tio malfaciligas hodiaŭ diri kategorie ĉu Niĝerio estas laika ŝtato
aŭ ne.

Ni nun vidu, kion diras la konstitucio.

Artikolo 10 de la Niĝeria Konstitucio malpermesas ŝtatan religion. Ĝi
deklaras, ke neniuj partoj de la Federacio aŭ Ŝtato adoptu religion kiel
sian ŝtatan religion.

Cema implicas, ke la Ŝtato ne devus sponsori religiajn eventojn. Estas
kontraŭkonstitucie, ke la Ŝtato finantu religiajn agadojn, inkluzive de
pilgrimadoj.

Surbaze de tio, iuj argumentas, ke Niĝerio estas laika ŝtato.

Sed ĉu Niĝerio vere estas laika ŝtato?

Kompreneble, temas pri interpreto. Kelkaj havas Notu, ke ĉi tiu provizaĵo signifas, ke la Ŝtato ne subtenas iun ajn specifan religion.

Kurioze, la sama konstitucio agnoskas la aplikon Ŝaria leĝo pri familiaj kaj hejmaj aferoj kiel ekzemple geedzeco kaj heredo. Ĉi tiu ambigueco, naskita pro la manko de interkonsento kaj unuanimeco inter la ĉefaj religiaj gvidantoj de la lando, kristanoj kaj islamanoj, La demando pri la rolo de religio en la ŝtato daŭre plagas la Niĝerio.

Ĉi tiu manko de klareco pri la statuso de religio ene de La konstitucio estis ekspluatata de teokratoj por miksi kaj kunfandi religion kaj la ŝtaton en siaj politikoj. kaj iliaj programoj. Ekzemple, ĝi estis uzata por pravigi la adopton de la Ŝaria leĝo en 1999 fare de la plimultaj ŝtatoj. islama. Ĉi tiuj ŝtatoj kun islama plimulto rifuzis adopti leĝon pri infanrajtoj ĉar ili asertas, ke ĝi konfliktas kun la provizaĵoj de la Ŝaria leĝo aprobas infangeedziĝon.

Tiel, la apartigo de religio kaj ŝtato, kiel antaŭvidite en sekcio 10 de la niĝeria konstitucio, ne estis ankoraŭ ne realigita. La ideo pri sekulara Niĝerio estas ĉefe papera tigo kaj havas neniujn praktikajn implicojn. reala. Gravus rimarki, ke la inkludo de ĉi tio La sekulara paragrafo en la libro de leĝo estis kompromiso negocita por solvi konstitucian krizon fare de tiuj kiuj pripensis la kreadon de la ento nomata Niĝerio. Ĝi estis eksperimento pri ideala politiko. Sed ĉu ĝi servas la lando? Kaj por inda celo?

Se Artikolo 10 de la Niĝeria Konstitucio povis servi la La idealoj de niĝeriaj politikistoj, la reala politika situacio estis tute malsama. En praktiko, Islamo kaj Kristanismo estas la ŝtataj religioj. Kelkaj partoj de la Federacio, kiuj estas ĉefe islamaj, havas Islamon, kaj ne Kristanismon. Kristanismo kiel ŝtata religio. Aliaj partoj de la La Sudo adoptis kaj Islamon kaj Kristanismon kiel ol la ŝtata religio. Tiel, la planita konstitucia muro ne neniam estis starigita aŭ ne estis permesite esti starigita:

Fariĝis urĝe alvoki kaj uzi ĉi tiun fenestron konstituciaj kaj aliaj argumentoj por defii la publikan financadon de pilgrimadoj. Ĝi fariĝis nepre necesa postuli, konkrete, la apartigon inter mono kaj la preĝejo (kaj la moskeo) kaj ŝtata mono, en Niĝerio kaj en aliaj landoj en la regiono kie la miksaĵo de la Religio kaj politiko karakterizas ĉiutagan regadon. En ĉi tiu prezento, la argumento fokusiĝas al kaj teologie kaj ekonomie.

Ĝi ne havas sencon el teologia vidpunkto.

El teologia vidpunkto, la pilgrimado ne havas sencon, ĉar Finfine, Dio aŭ Alaho supozeble estas ĉie. Dio estas supozeble kapabla manifesti sin ĉie en la mondo. Do, kial vojaĝi al la sankta lando? Por Por kio? Tiukaze, la pilgrimado similas

vojaĝo por renkontiĝi en Mekko aŭ Jerusalemo Iu, kiu jam estas en Niĝerio. Ĉu tio ne estas absurda? Kial entrepreni ĉi tiun evidente vanan aventuron? Kial implikiĝi en tian ridindan entreprenon? kiu mem, kaj kiu, konsiderante lastatempajn okazaĵojn, eksponas vin al la risko perdi vian vivon?

En la kazo de Niĝerio, la ŝtato sponsoras kaj subvencias kaj kristanoj kaj islamanoj vojaĝi al Jerusalemo kaj Mekko por speciala renkontiĝo kun iliaj dioj, kun kiuj ili [jam] asertas komuniki en Niĝerio.

Ĝi ne havas ekonomian sencon

Tio kondukas min al la sekva paŝo: publika financado. Pilgrimadoj havas neniun ekonomian sencon. Fakte, estis pli lia efiko sur la nacia ekonomio, kiu kaŭzis intensan debaton kaj polemikon. La niĝeria ekonomio eniris recesion en

2016. La nacio spertis signifan inflacion kaj senlaborecon. La ekonomio estis en malespera stato. Ĉi tio La situacio devigis la registaron adopti mezurojn celante limigi deficitajn kaj devigi disciplinon buĝeta stimulo por revivigi la ekonomion.

Estas en ĉi tiu katastrofa ekonomia situacio, ke la La registaro anoncis la sponsoradon kaj subvencion de la islama pilgrimado al Mekao. Tio estas klasika kazo de registaro aganta malzorgeme dum Niĝerio brulas.

Pilgrimado al Mekko aŭ Jerusalemo ne kontribuas al la ekonomio de la lando. Fakte, publika financado por pilgrimadoj plue malplenigas la rimedojn de la nacio kaj vidi registaron, kiu pravigas la malfacilaĵojn la ekonomia situacio de la lando pro malzorgema elspezado la malnova reĝimo, indulgante sin per la lukso de subvenciado La pilgrimadoj estas ŝokaj.

Eĉ pli grava estas la observado, ke multaj niĝerianoj laŭdu tian planon kiel signon de bona regado. Ĉi tiuj niĝerianoj forĝis, ke la ekonomioj de Cellando por ĉi tiuj pilgrimadoj - Sauda Arabio kaj Israelo - estas multe pli bonaj ol tiuj de Niĝerio kaj la pilgrimadoj profitigas iliajn ekonomiojn ĉar ĉi tiuj Religiaj vizitoj enspezas fremdan valuton. Do, donu Ŝtata subvencio provizas pliajn kontribuojn al la ekonomioj de celoklandoj je la kosto de nia propra luktanta ekonomio.

Konklude, estas urĝe plivastigi la kampanjon por la apartigo de preĝejo (kaj moskeo) kaj ŝtato en la kampo de financo. Liberpensuloj en la landoj La malriĉuloj devas emfazi ĉi tiun aspekton de la apartigo de religio kaj ŝtato estas bezonataj por helpi revivigi kaj akceli iliajn ekonomiojn. Publika financado de pilgrimadoj en Niĝerio devas finiĝi ĉar ĝi ne havas sencon. teologia aŭ ekonomia.

David Silverman (Usono)

Teksto de lia parolado ne ricevita.

Defendo de Scienco

Ĉu instrui kreismon estas ankoraŭ pensebla?

De Jean-Sébastien Pierre - Libera Penso - Francio

En diversaj landoj tra la mondo, fundamentismaj religiaj lobioj sukcesas akiri specialan statuson por diversaj formoj de kreismo, nome la instruado de ĝiajn dogmojn en sciencaj instruplanoj, nome la malpermeson instrui la teorion de evolucio. Ĉi tiuj postuloj aperas inter anoj de diversaj religioj kiel ekzemple ke la katolika religio, kelkaj protestantaj fundamentistoj, precipe en Usono, kaj, jam de iom da tempo lastatempaj, la islama religio kaj la ortodoksa kristana religio.

Se konscienclibereco permesas la eblecon agnoski kaj disvastigi tute deviajn sensencaĵojn, Ĝi ne povas iri tiom malproksimen, ke ĝi malhelpas la movadon de la scienca esplorado, nek postuli, ke tia sensencaĵo estu instruata al junularo sur egala bazo kun bone establita scienca scio.

Koncedi ke kreismaj teorioj estas instruataj, kaj en la forta formo de laŭvorta akcepto de "sanktaj" tekstoj priskribantaj genezon kaj en

La malforta formo de "inteligenta dezajno" implicas cenzuron kaj regreson de scio. Por la dirita "La teorio de evolucio fariĝis konsistiga parto de moderna biologio. Ni poste vidos en kiuj landoj kaj

En kiaj kuntekstoj la danĝero manifestiĝas, precipe en Eŭropo, kie la problemoj estas malpli konata ol en Usono aŭ en Aŭstralio.

La "teorio de evolucio" estas la bazo mem de moderna biologio

Eĉ riskante ofendi iujn ekzegezistojn, kiuj estas viktimoj de aparta sindonemo al Charles Darwin, ni unue rimarku ke la teorio de evolucio per natura selektado faris grandegan progreson ekde la pionira laboro de ĝia fondinto en 1859. Ĝi havas preskaŭ 160 jarojn da historio malantaŭ si. jaroj da esplorado kaj konfirmo. Ĝi jam ne plu estas teorio. Se moderna biologio restas darvina, ĝi estas ĉar la klariga kadro, kiun ĉi tiu scienca genio havas proponis, ebligis kaj subtenis la malkovrojn postaj evoluoj en biologio. Ĝi atingis la punkton, kie la "teorio de evolucio", kiun ni nun preferas nomi "evolua biologio" estas la nemalhavebla fundamento de moderna biologio.

La jena tabelo resumas la ĉefajn subsekciojn de nia disciplino kaj kiom ili malpliĝas se - kion oni kuraĝas imagi - la fakto de evolucio devis esti malpermesita kaj trovis sin malpermesita favore al kreismo.

Genetiko: Neebla; Genomiko: Sensenca; Anatomio: Ebla se strikte priskriba

Kompare kun aliaj kuntekstoj; Sensenca; Fiziologio; Strikte parolante Ebla Neŭroscienco Iafaje Ebla Embriologio Neebla Taksonomio (klasifiko) Tute

Arbitra Ekologio Sensenca Etologio Plejparte amputita Antropologio Distordita

Mi proponas rapidan komenton. Ni devus instrui la genetiko sen recurir al la konceptoj de mutacio kaj selektado, forigante la instruadon de genetiko populacioj, pure evoluciismaj, prezentas kvantan genetikon kiel nur instrumenton plibonigo de plantoj kaj brutaro, senrilata kun natura selektado. Kompreneble, genetiko molekula kun ĝiaj sekvoj en "omiko" (genomiko, transkriptomiko, metabolomiko) spertus konsiderinda cenzuro. Estus necese kaŝi la spurojn Selektado- kaj adaptiĝmekanismoj troviĝas tra la tuta molekula registro. Ĉi tiuj novaj disciplinoj fariĝus plejparte sen signifo. Anatomio restus tute... komprenata kiel ebla kondiĉe ke oni strikte limigas sin al ĉi tio kiu estas priskriba, sen pridubi la evoluon de la membroj, skeleto, cerbo kaj kardiovaskula sistemo, renoj, ĉiuj klasikaj temoj de la disciplino tra kompara anatomio. Ĉi tiu lasta koncepto, kiu provizis bazon por la teorio de evolucio, estus strikte apartigita de sia signifo. Ĝi ne Restus, strikte parolante, ke la koncepto de Aristotelo, kiu pretendas ke ĉiuj bestoj kun du kaj kvar piedoj estas desegnita laŭ la sama modelo. Koncerne la aliajn filumojn krom vertebruloj, simple ne estus klarigo. Ĉi tio estas reveno al la 12-a jarcento, kiu

okazus.

Fiziologio ankaŭ povus esti konservita, sed tie ankoraŭ sen kompara enhavo. Neŭroscienco devus atribui al la volo de Dio la fakton, ke oni povas studi la homan cerbon per bestaj modeloj.

Krome, ili povis labori nur laŭ la kondiĉoj difinitaj antaŭ iom da tempo de Johano Paŭlo la 2-a kaj Benedikto la 16-a: agnoski la duecon de animo kaj korpo, absolute rifuzi ke homa penso estas produkto de nerva fiziologio kaj evoluo.

Embriologio, scienco kompara laŭnature, estus, oni dirus povas diri, ke ĝi estis frapita mortinte. Taksonomio, tio estas la scienco pri klasifikoj, profunde transformita de la kladistika metodo, bazita ĉefe sur rilatoj evoluanta, nun rivelita aŭ konfirmita de la- Ĉu genoma analizo ankaŭ estus kondamnita al sencela vagado kaj arbitreco? Ekologio, senigita je sia kerna komponanto evolua, populacia biologio, estus senigita de Grandega parto de ĝia klariga povo. Etologio, senigita ankaŭ je sia kompara vizio kaj modeloj evoluaj teorioj evoluigitaj de kondutisma ekologio, suferus tre gravan regreson. Koncerne antropologion, oni povas facile imagi kio okazus: Adamo kaj Eva sen prapatroj krom la subita volo de Dio, kiu desegnis krucon sur cent kvindek jaroj da malkovroj.

Mallonge, la malpermeso de la evoluteorio kiel ĝi

aperas en iuj landoj, kiel nuntempe en Turkio, tute ne estus marĝena regreso, sed subita halto al moderna biologio. Ĝi ne estas Negrava ideologia problemo estas la morto de la disciplino. **Kompreneble, la trudado de malforta formo kiel ekzemple la " "Inteligenta dezajno" estus malpli drama sed tamen generus teruran konfuzon, ĉar ĝiaj subtenantoj ne havas solidan argumenton por enkonduki la manon de Dio aŭ alia demiurgo en evoluo de la vivanta vivo, kiu estas pli kaj pli bone komprenata.**

Kiel diris John Haldane, la brila angla sciencisto de la 20-a jarcento:

“Mia scienca praktiko estas ateisma. Tio signifas, ke...”
Kiam mi aranĝas eksperimenton, mi supozas, ke neni
Dio, anĝelo, aŭ demono ne interrompos ĝian disvolviĝon, kaj ĉi tiu supozo estis plifortigita per la sukceso
kiun mi atingis en mia profesia kariero. Mi estus
"Tial, mi estus intelektu malhonesto se mi ne estus ankaŭ ateisto en mondaj aferoj."

Kaj li aldonis:

"Ne povas esti armistico inter scienco kaj religio."

Kaj mi denove salutas la memoron de John Burdon Sanderson Haldane, neŝancelebla materialisto.

Koncerne la publikan edukadon, ĝi estus profunde trafita, la kreisma diktaturo igante junulojn nekapablaj - krom per persona iniciato -

por kompreni kiel funkcias vivaĵoj.

Ĉi tiu kompleta nekongruenco inter kreismo kaj moderna biologio signifas, ke ĝi evidente havas neniun ŝancon esti adoptita en iu ajn parto de la mondo scienca. Ĝi povus esti trudita nur diktatore. Tio okazus je la kosto de konsiderinda malsukceso por la biologia scio kiel tuto.

La ofensivo de kreismo: ĉirkaŭ la lernejo

Kvankam kreismo havas neniun ŝancon signife penetri la mondon de sciencaj universitatoj, ĝi restas al ĝiaj protagonistoj plurajn eblecojn por enfiltriĝo. Unu implikas krei pseŭdo-universitatojn kaj laŭokaze pseŭdosciencajn instituciojn . Alia estas deturni junulojn de serioza scio pri

biologiaj sciencoj. Tiamaniere, pli aŭ

Malpli insidaj, religioj rondiras ĉirkaŭ instruado kaj kontrolado de esplorado.

En Usono, ambaŭ strategioj estas bone konataj.

lando estas probable, kune kun Britio, la lando aŭ esplorado en evolua biologio estas la plej progresinta en la mondo. Li donis al la disciplino esploristojn ankaŭ eminentaj kiel Sewall Wright, Theodosius Dobžanskij, Tomaso Morgan, Ernst Mayr, George Gaylord Simpson, Stephen Jay Gould, Richard Lewontine, kaj Edward O. Wilson. Ĉi tiu estas ankaŭ la lando, kiu spertis la konflikton La plej grava disputo inter evoluciistoj kaj kreistoj estas en la kampo de edukado. Neniu ne konscias pri la la fama "simioproceto" de 1925, kiam la ŝtato de Tenesio malpermesis la instruadon de la teorio de evoluo. Tamen, Usono ankoraŭ spertas seninterrompan ofensivon kie ajn la kreisma lobio havas signifan subtenon inter la loĝantaro. La

Usona kreismo estas subtenata ĉefe de

Protestantaj fundamentistoj. Ili organizas reziston kontraŭ la teorio de evolucio en institucioj

Primara kaj sekundara. Sciencistoj kaj racionalistoj Usonanoj gajnis gravan venkon en 1987 per akirado, en la nomo de la 2-a Amendo al la Konstitucio, federacian malpermeson kontraŭ la inkludo de kreismo en la lernejaj instruplanoj de ĉiuj ŝtatoj. Tamen, la Programojn povas ŝanĝi lernejaj estraroj, kaj plena libereco estas lasita al

Privataj lernejoj. En ĉirkaŭ dudek ŝtatoj, iliaj aktivuloj povis enkonduki mezurojn por aserti, ke "Darvino "Ĝi ne estas neeraripova" (kvazaŭ tio estus la problemo! Ĝi estas (Eble tiu de la Papo, ne tiu de la evoluciistoj!) La usona kreisma movado ankaŭ kapablis dotita per potencaj institucioj, kiel ekzemple la kristana universitato "Liberty University" en Virginio, kiu instruas la kreismo kaj gastigas centron por kreadstudoj

(Centro por Kreadstudo), kies ĉefa celo estas komprenante kiel scienco povas informi nin pri la " Grandioza verko de Dio ." Ĝia prezidanto, Jerry Falwell, ĵus estis nomumita de Donald Trump por estri komitaton de reformo de pli alta edukado. Samtempe, Betty Devos, subtenanto de malstreĉigo de la leĝo de En 1987, ŝi estis nomumita Ministro pri Edukado.

Kreistoj ankaŭ fondis grandiozan

Muzeo de Kreado en Petersburg, Kentukio. La plej nova malkovro farita kiel parto de ĝia

Laŭ esplorado, la drakaj legendoj de la Mezepoko atestus la fakton, ke homoj efektive kunekzistis. kun dinosaŭroj kapablaj elpeli flamantan materion el siaj buŝoj, kiel ni lernas de la rimarkinda revuo "skeptical enquirer", kiu malkonfirmas la senenhavon de tia supozo.

Krome, kreistoj havas la faman Templeton Foundation, kiu disvastigas kreismon kaj ĝiajn variaĵojn (inteligentan dezajnon) tutmonde. Parto

gravaj provoj enfiltri kreismon en

Eŭropo, inkluzive de Turkio kaj Rusio, estas subtenata de liaj konsilistoj kaj liaj subvencioj.

Ĝis antaŭ nelonge, Eŭropo ŝajnis relative sekura kontraŭ ĉi tia provo, kies populareco estas tre malforta en plej multaj landoj. Islamo ankaŭ havas unu **tre malmulte grava, la rakonto pri la kreado estante multe pli pli neklara kaj aludema en la Korano ol en la Biblio.** Aferoj ŝanĝiĝis en ambaŭ kuntekstoj.

Plej laste, en junio de ĉi tiu jaro, la registaro

Turkio malpermesis la instruadon de la evoluteorio **en mezlernejoj kaj mezlernejoj.** Laŭ la prezidanto de la konsilio En edukado, evolucio estas "diskutebla, polemika kaj tro komplika temo por studentoj." Ĝi restas konservita en pli alta edukado. Oni devas memori, ke turkaj universitatoj estas ĉiuj privataj, kaj ĵus submetita al subprema korpo kaj ekskludo de profesoroj suspektataj pri subtenado de la Aprila puĉo. Ĉi tiu organizo estas TŬBITAK kiu organizas veran sorĉistinĉasadon, momente strikte politikan. Oni povus demandi sin, kio Biologia instruado povas fariĝi problema en ĉi tiu kunteksto. Sub pretekstoj ne rekte religiaj, sekularismo, tradicia valoro en Turkio, estas subfosata.

Krome, la malpermeso de la evoluteorio estis akompanata de konsiderinda redukto de referencoj al

Atatürk en historio-lectionoj. Notu, ke paradokse, la instruado de evolucio estas konservata en Irano!

Ĝi estas malpermesita en Sauda Arabio.

Usonaj kreistoj verŝajne

ankaŭ ĉe la origino de la islamista provo de Harun Yahia (Adnan Hosnar) kies kreismaj libroj estas distribuataj al Grand Frais ripetas siajn argumentojn plene ĉe detaloj de ekzegezo kiel ekzemple la preciza aĝo de la Tero. La aktivismo de kreismaj grupoj sukcesis atingi, kiel en Rumanio, de 2006 ĝis 2009, ĝis la retiriĝo de la teorio de la evoluo de lernejoj lernolibroj. Oni povis legi en "Novstilaj" lernolibroj: "Evoluciistoj"

Ateistoj konsideras parazitajn kiel hazardajn speciojn. Laŭ ili, ĉi tiuj organismoj "rezignis" la "laboron serĉi kaj sintezi nutraĵon" (en la

(en la kazo de plantoj)', ĉar ili trovis ĉi tiun manĝaĵon en vivaj estaĵoj, kiujn ili loĝas. Ili adaptiĝis kaj Ili travivis danke al natura selektado kaj daŭrigis sin per reproduktado. Kiel Dio povus esti krei estaĵojn, kiuj vivas sen labori kaj kiuj konsumas 'la vivo de aliaj organismoj'? La kazo de Rumanio estas sufiĉe stranga ĉar la ortodoksa religio faras malmultajn asertojn de kreismo. En Rusujo, tamen, novaj Zorgoj aperas pro la nomumo de Olga Vasiljeva kiel Ministro pri Scienco. Ni ne scias... Ŝi ankoraŭ konservas siajn poziciojn pri evoluciismo, sed ŝi reenkondukis devigan religian instruadon en lernejoj. la ekskluziva bazo de ortodoksa teologio.

Eĉ pli surprize, Italio mem havas estis atingita, kvankam por tre limigita tempo. La lernejoj programoj por mezlernejoj, fiksataj en februaro 2004, ne plu aludis la teorion de la evoluo. La tiama Ministro pri Edukado, Letizia Moratti defendis sian dekreton jene: "Nacia Edukado devus favori mirindajn rakontojn, mitojn pri originoj por antaŭenigi la sciencan aliron per la infano .

La kresko de kreismo eble estis sufiĉe maltrankviliga por ke la Konsilio de Eŭropo rimarku ĝin. Ilia subtera agado tiam manifestiĝis iel brila, en 2007, kiam parlamentano Guy Lengagne estis Ili estis supervoĉdonitaj pri rezolucio por malpermesi la instruadon de kreismo en sciencaj instruplanoj. La rezolucio estis komence malakceptita per 64 voĉoj kontraŭ. 46. Pluraj voĉdonraŭndo estis necesaj por la rezolucio estis adoptita per sufiĉe malgranda plimulto. Plejparto de la La negativaj voĉoj venis de la EPP (Eŭropa Popola Partio), inkluzive de granda nombro da delegitoj el la landoj de Orienta Eŭropo, Italio kaj eĉ Belgio.

La dulingveco de la Katolika Eklezio

Malgraŭ la konkordismaj rimarkoj de Johano Paŭlo la 2-a (evolucio estas pli ol hipotezo...), estas neelteneble la Katolika Eklezio pro ideologiaj kialoj. Marx li skribis: "Darvino ebligis materialismon." Charles Darwin sciis tion tre bone, estante tre respektema de la eklezio, kvankam li perdis sian fidon, atendis pli ol 20 jarojn por publikigi "La Origino de Specioj".

La Anglikana Eklezio ne oficiale reagis al la publikigo de

la verko sed tamen kuraĝigis la Episkopon de Oksfordo, Samuel Wilberforce, defii la darvinistojn en

Publika kunsido ĉe la urba muzeo. Ĉi tiu kunveno kie Thomas Huxley alportis la kontraŭdiron al la episkopo, ĝi estus finita per la falo de la prelado.

La Anglikana Eklezio rapide perdis intereson pri la temo, dum la opozicio de la katolika pastraro ne estis tre okulfrapa. Ne multe. En 1875 Papo Pio la 9-a kondamnis Darvinismon. kiel portanto de materiismo. Ĉi tiu kondamno de La principo restis sufiĉe malforta, kun kelkaj provoj jam survoje. de konkordismo, sed grupoj kontraŭantaj evoluciismon formiĝis el radikalaj rondoj.

La nuna sinteno de la Katolika Eklezio estas perfekte Hipokrita. Se Johano Paŭlo la 2-a agnoskus, ke la evoluo estis pli ke ĝi estis hipotezo, ĝi tute ne estis akcepto de Darvina teorio. Ĉi tio nur koncernas la fakton de Evolucio. La papo agnoskas, ke specioj evoluis. sed li kondamnas la uzon de ŝanco kaj reasertas, ke Evoluo estas la volo de Dio. Scienco devas rifuzi al la studo de la animo, kiu prezentas baron al neŭroscienco. La Katolika Eklezio, eĉ en la Vatikano, asertas pontifika akademio de sciencoj, kiu diskrete subtenas version de "Inteligenta Dezajno". Ĉi tiu "prezentebla" versio de kreismo agnoskas la fakton, ke evolucio, sed deklaras, ke ĝin gvidas "inteligenta dezajno", kiu apenaŭ povas esti io alia ol alivestiĝo de la diaĵo.

Defendante la instruon de evolucio

Instruante kreismon, sub unu aŭ la alia el ĝiaj formoj, jam ne estas imagebla ene de la scienca kadro. La fondaj mitoj de religioj ne povas esti transdonitaj ke en la privata sfero, estas la respondecado de kredantoj konscie determini kian statuson ili donas al ili. Ĉiu ajn pseŭdosciencia oficiala subteno de ĉi tiuj mitoj Tio signifus mensogojn kaj endoktrinigon. Ni ne povas atendu, ke ĉi tiuj provoj ĉesos ĉar religioj ne rezignis kontraŭstari la progreson de scienco, precipe en la ŝlosila sektoro de biologio, kie ili povas antaŭenigi ilian retroiran etikon. La batalo La libereco de scienca esplorado kaj instruado kontraŭ religioj estas esenca por libereco. pensuloj, humanistoj kaj ateistoj.

Tiu ĉi pozicio, ŝajne modera, tamen havis signifa influo sur akademiulojn Franca!

Biologio kaj religioj. Kiam biologiaj sciencoj fariĝas maltrankviligaj!

Karlo Susanne

Alfronte al la zorgoj de la vivo, kaj precipe de la morto, la Homoj ĉiam evoluigis viziojn pri mondo de la postvivo kaj konsiderataj magiaj fortoj. Homoj ofte inventis dogmojn. la plej neverŝajnaj klarigoj por fenomenoj pli evidenta. Ne devus esti demando pri kritiko de la dogmoj de kredantoj, sed esti firma en rifuzado de tio la eklezioj povas trudi siajn dogmajn moralajn kaj postuli klaran apartigon de Eklezio kaj Ŝtato. Tamen, religio, kiam ĝi implicas deojn, malpermesoj, seksa diskriminacio, kiam ĝi disvastigas anatemojn, eĉ mortkondamnojn, ŝit tial ne trovu favoron en niaj okuloj. Sekularismo ne limiĝas al la libereco kredi aŭ ne kredi ne kredante, ke ĝi konsentis kun ia aroganteco al "nekredantoj". Ĝi implicas la plenecon de egaleco traktado de ateistoj kaj kredantoj.

Krom se ni kredas, ke la neklarigebla estas dia, ni ni diskutas en la senfina riĉeco de dubo kaj ni Ni estas nutrataj de ĉiuj lumoj.

Kie ĉi tiuj lumoj povus ĝeni religiojn?

1. Evolucio

Ĉiuj homaj civilizoj pridubis sin pri la origino de vivo kaj homo. La respondoj ĉiam estis simpla kaj tial trankviliga: genezo estas la verko de la dioj. La biologo, kiu analizas la kompleksecon de la la vivo kaj ĝia evoluo, povas tial aperi maltrankviliga.

Kaj hodiaŭ ĉiuj biologoj bazas sian tutan laboron pri la esenco mem de biologia evoluo... de genetiko ĝis paleontologio, de biokemio ĝis embriologio, De geologio ĝis etologio, ..., ĉiuj disciplinoj kontribuas al establado de la principoj de biologia evoluo.

La vera deirpunkto por evoluciaj ideoj sekvis la laboron de Charles Darwin (1809-1882). Lia libro, Pri la Origino de Specioj (1859), estas longa argumento kie Multaj "modernaj" rezonadoj estas adoptataj. Pruvoj pri evolucio estas abundaj: li diskutas biogeografion, la sinsekvon de fosiliaj formoj, komparan anatomion, spurajn organojn kaj embriologion.

komparita.

La koncepto de Darwin pri natura selektado estos riĉigita per Ekde la 20-a jarcento aperis la konceptoj de genetiko, kaj ni nun parolas pri nov-Darvinismo aŭ la moderna sintezo, al kiu aldoniĝas la neŭtrala teorio de la evoluo kaj tiu de punktitaj ekvilibroj (de S. Gould).

Molekula biologio, per sia vertiĝiga disvolviĝo, ankaŭ prilumas la mekanismojn mem de evolucio. Molekula filogenetiko analizis la gradojn de

parenceco inter specioj kaj konfirmitaj paleontologiaj analizoj.

Unu aparta opozicio estas tiu, kiu ekzistas inter la vizio dinamiko de natursciencoj kaj la statika vizio de En la mondo de religioj, temas pri kreismo. Progreso Natursciencoj anstataŭigis klarigojn supernaturaj fenomenoj estas klarigitaj per naturaj leĝoj.

En la evoluo kaj konceptoj priskribitaj de Darvino, kio Jen estas la konceptoj, kiuj ĝenas religiojn, kaj ke ili ĉu ili eĉ konsideras ĝin danĝera?

Temas esence pri konceptoj rilataj al hazardo, al la neceso, laŭ temposkalo kaj al la homo.

Hazardo ludas rolon en evolucio, precipe en la hazarda naturo de la apero de vivo, mutacioj kaj genetiko ĝenerale, kaj gendrivado en malgrandaj genoj.

loĝantaroj... kiu tial kontraŭas la dogmon de ĉioscia Dio.

Necese estas reprezentita per selektadoteorio natura selektado kaj la selektado de la plej bone adaptitaj vivantaj estaĵoj rilate al supervivo kaj/aŭ reproduktado. "Taŭgeco" de individuo estas ligita al la ĉeesto de karakterizaĵoj kiuj kontribuas, rekte aŭ nerekte, pli granda probableco havi idojn: ĉi tiu "taŭgeco" estas ligita al specifaj mediaj kondiĉoj. Ĝi kontraŭas ĉi tion

fojojn al la dogmo de la dia libereco de la Kreinto.

La temposkalo estas konsiderinda rilate al la longa geologia procezo de la tero aŭ la origino de la Kosmo. Malfacile akordigebla kun Genezo.

La antropologia problemo rilata al la origino de la homaro estas ankaŭ esenca; la homo originis de la primata grupo kaj, fakte, je pli fora skalo, de praulo komuna al ĉiuj vivantaj estaĵoj.

Ĉi tiu scienca fakto metas la pozicion de homo en perspektivon. naturo kaj eniras en "frontan konflikton" kun la dogmo de religioj de homo kreita laŭ la bildo de Dio. Fakte, ni ofte estas tentataj reprezenti nin mem homa evoluo laŭ lineara maniero, ĉar ni estas tiel fieraj pri ni mem, ke ne estas dubo ni estas ĉe la "pinto de la arbo", kronanta atingo de evolucio, eĉ la finfina celo de kreinto. Malfacile Estus pli bone konsideri ĝin kiel specon de arbusta kreskaĵo, agnoski improvizitan aranĝon bazitan sur provoj kaj eraroj, kaj hazardaj cirkonstancoj. sen kreivaj intencoj. Estas malfacile liberiĝi de praulaj ideoj, de kreomitoj ĉeestantaj en ĉio religioj.

Evolucio sugestas, ke homoj estas nenio pli ol bestoj submetitaj al la samaj evoluaj leĝoj kiel iu ajn alia vivanta specio. Ĉi tiu malobservo de la speciala statuso de la estaĵo

homa laŭnature iras, ĉar la ĉefa laboro de Darvino, por igi la darvinan teorion pri evolucio la simbolo de scienca materiismo, kiun oni devas renversi.

Malgraŭ la sukceso de iuj religioj, ili komencis montri signojn de malfortiĝo kiam la sciencaj malkovroj disvolviĝis. Ĉiuj Religioj devis sperti, ĉu ili deziris tion aŭ ne, profundajn adaptiĝojn, distancigante ilin de siaj fondaj principoj. Nur fundamentismoj, ligitaj al

doktrinoj kiuj malakceptas ĉian evoluon de penso, vidante La mondo superas ilin, ili volas resti proksimaj al la fundamentoj de sia religio.

Unu el ĉi tiuj fundamentismoj estas reprezentita de kreismo, kiu povas preni malsamajn formojn:

- Kreismo, kie la tero estas tre freŝa : ĝi havas Kreita de Dio antaŭ 6 000 ĝis 10 000 jaroj, ĉiuj vivoformoj estis kreitaj en 6 tagoj. Tial ĝi estas Laŭvorta legado de la Biblio aŭ la Korano. Ĉi tio eble ŝajnas stranga hodiaŭ, sed ĝuste al ĉi tiu versio plimulto de evangeliuloj kaj islamanoj praktikistoj.
- Kreismo, kie la geologia antikveco de la tero estas akceptita , sed kie la vivo estas kreita de Dio laŭ bibliaj tekstoj, ĉiu tago de la Kreo povas

eble reprezentas milojn aŭ eĉ milionojn jaroj.

- Progresema kreismo ne tute malakceptas scienca laboro kaj akceptas la faktkonflikton de Genezo, Dio intervenus periode en epizoda kreadprocezo.

- Inteligenta dezajno (ID) kie oni konsideras la mondon tiel kompleksa, ke oni ne povas imagi ĝin sen la subteno de inteligenta "arkitekto".

- Teisma kreismo : Dio kreas vivon per evolucio, kaj poste lasas ĝin iri iel

Iasence, ĉi tiu vidpunkto akceptas biologiajn datumojn, krom kiam temas pri la Kreo de la homaro kaj la homa animo

- Modernaj kristanaj intelektuloj akceptas la evoluaj sciencoj, ili aldonas al ĝi diskurson pri la "Signifo", supozeble transcendentan sciencon diskurson.

Kiel ni vidas, kreismajn poziciojn oni povas diverĝaj, eĉ plejparte kontraŭaj. Ofte, la Kredantoj, krome, adoptos kreismajn poziciojn. malsamaj depende de tio, pri kio ili parolas en la besta mondo aŭ de la homo.

La komenco de la kreisma politika movado en Usono ofte estas lokita en 1920 per tio, kio nomiĝis la Simia Proceso. Kreismo tial celas anstataŭigi la

natura selektado per supozebla spiriteco por klarigi Ĉion, kion ni ne komprenas. Ili havas en malsamaj kondiĉoj postulis, ke aŭ la instruado pri evolucio estu forigita, aŭ ke ekvivalenta nombro da horoj estu dediĉita al evolucio kaj laŭvorta legado de Genezo.

De la 1980-aj kaj 1990-aj jaroj pluen, ni eniris la epokon de DI (Cifereca Inteligenteco). La argumento de DI estas, ke la naturo estas tiel kompleksa, ke nenio, kion ni konas, havus ĉi tiun

aspekto se ĝi ne estus ordonita al celo. Tial, ĝi ekzistas ordiganto, kaj ĉi tiu estaĵo nomiĝas Dio. Fakte, ĉi tio Ĉi tiu ideo reflektas kompletan miskomprenon pri evolucio. DI estas juĝeraro; ĝi estas kvazaŭ provi salti de alta klifo per unu movo.

ĉe la supro, forgesante la mildan deklivon kiu kuŝas sur la alia flanko (la komparo venas de Richard Dawkins, (2008). Komplekseco ne estas nereduktebla: natura selektado estas akumula procezo kiu malkomponas neprobablecon en malgrandajn elementojn. Estas nature malvere konceptante evoluon kiel ĉefpremilon de ĉio aŭ Nenio, evoluo konsistas el malgrandaj interaj paŝoj. utila.

La DI estis subtenata de multaj politikistoj en Usono sed ankaŭ en Eŭropo. Kial? Ĉar DI estas politika projekto! La Kojna Dokumento de la Discovery Institute montras, ke ID kaj ĝia instruado estas nur unu facetoj de la kreisma programo: jen estas klare trafenetri religian, moralan kaj kulturan vivon, politika, ne apartigi la sciencon kaj filozofia, por malhelpi ĉian pensliberecon, atingi teokration sen apartigo de Eklezio kaj Ŝtato.

Islama kreismo estas ankaŭ radikala; ĝi estas eĉ perforta, igante Darwin kaj liajn instruojn respondecaj de komunismo, faŝismo, judeo-framasoj konspiroj, aŭ eĉ terorismo, "tiuj, kiuj eternigas la "Tiu, kiuj teroras la mondon, estas fakte darvinistoj."

Tia islama movado kreiĝis en Turkio: ĝi respondecas pri multaj publikaĵoj sub la nomo de Harun Yahya, kies Atlaso de Kreado.

Fakte, la Fondaĵo John Templeton, la Instituto Discovery (ĉe la koro de inteligenta dezajno), kaj la Interfaka Universitato de Parizo (UIP) klare komprenis, ke necesas krei konfuzon inter fakoj, miksi sciencon kaj transcendeco.

Ni ne miru, ke, konsiderante la kreismajn sukcesojn en Eŭropo, la Parlamenta Asembleo de La Konsilio de Eŭropo adoptis, la 4-an de oktobro 2007, rezolucion titolitan "La danĝeroj de kreismo en edukado ." Ĉi tiu rezolucio estas tre modera: ĝi diras "firme kontraŭstari la instruadon de kreismo kiel scienca disciplino, aŭ en iu ajn disciplina kadro krom tiu de religio ." La celo de ĉi tiu rezolucio ne estas pridubigi aŭ por kontraŭbatali kredon... Ne temas pri antagonismo. Scienco kaj kredo devas povi konekzisti." La teksto simple deklaras, ke kreismo ne estas scienca temo kaj tial ne devus esti instruata en sciencaj klasoj. Li klare establas la esenca distingo inter la diversaj ebenoj de la scienco, kredo, kaj iliaj respektivaj instruoj. Tiu rezolucio estis pasigita post politikaj bataloj. eposa, precipe kun la kristan-inklina EPP. Tamen, triono de eŭropaj parlamentanoj de La Konsilio de Eŭropo voĉdonis kontraŭ ĉi tiu rezolucio, kiu tamen estis tiel modera (adoptita per 48 voĉoj por kaj 25 kontraŭ). (kontraŭ, 25 esence de kristana tendenco)

La kialo de la rifuzo diskuti la aferon en komitato kaj la Negativaj voĉoj elstarigis, ke la Vatikano estas intervenis rekte per letero por ke ĉi tiu raporto

ne adoptinda: "ordono" sekvata de Luc Van-denbrande kaj lia EPP-kristandemokrata frakcio.

La letero originas de la misio de la Sankta Seĝo al la Konsilio de Eŭropo: ĝi legas, "Sekvante la aliron prenitajn de Episkopo Rallo kun vi pri ĉi tiu afero."

Mi respektive prezentas la rezervojn de miaj aŭtoritatoj rilate al ĉi tiu projekto. La Sankta Seĝo kredas, ke nuntempe la plej bona agmaniero estus por ĉi tiu raporto

ne estos adoptita. Mi estus ekstreme dankema se vi konsentus kun ĉi tiu decido." Tial notinde estas, ke la Vatikano intervenis rekte ene de

de demokratia instanco. La Vatikano, post la voĉdonado, havas persistita per virulenta artikolo de Kardinalo Schönborn malakceptanta la enhavon mem de ĉi tiu rezolucio.

En la koncepto de evolucio, kaj precipe en tiu priskribita de Darwin, la foresto de dezajno restas maltrankviliga.

por plej multaj religioj, sed la pozicio de la homo estas same problema. Embarasa, efektive, en

El biblia aŭ korana perspektivo, oni povus konsideri, ke ke homo kaj simio havas komunan praulon, ke La homo ne havas specialan lokon en la vivanta mondo, kaj la homo estas natura produkto de sia kondiĉo.

besto.

2. Bioetiko, eĉ pli ol kreismo, estas

la ilo de ĉiuj kristanaj, judaj kaj islamaj fundamentistoj kontroli aŭ influi la vivmanieron de niaj samcivitanoj. Ilia argumento estas kopiita kaj algluita laboro: por ĉiuj

"Nur Dio estas mastro de la vivo de koncipiĝo ĝis morto."

"Tio estas la sola argumento, kiun li havas, kaj li uzas ĝin por..."

influante niajn tutajn vivojn rilate al malpermesoj de kontraŭkoncipado, aborto, in vitro-fekundigo kaj diagnozo

antaŭimplantado, samseksemaj tabuoj kaj fino de la vivo malpermesojn pri eŭtanazio.

Rilate al bioetiko, oni ne bezonas esti filozofo.

aŭ sciencisto, por kompreni la debaton: debaton simpla, preskaŭ simpla, sed kie ni ne povas eskapi la dikotomion inter sekularaj kaj rereeligiaj vidpunktoj, kaj tio sur du niveloj

- la nivelo de naturalismo : la fundamento de la doktrinoj

Religia kredo estas respekti homan naturon; ĉi tiu naturalismo implicas, ke konduto estas bona nur se ĝia celo

Naturo estas respektata. Tiel, rilate al sekseco, la celo

Reproduktado devas rezulti el seksa kuniĝo, ĉar ĝi konformas al ĝi.

en la kreiva plano de Dio. La malo estus ofendi la dignon de la persono. En niaj socioj, fariĝis normale apartigi seksecon kaj reproduktadon. La virino povas

de nun rifuzante ĉian patrinecon sen rezigni pri plezuro: tio estis la rezulto de grandaj bataloj por leĝoj rilataj al kontraŭkoncipado kaj aborto, la Eklezio volante limigi

Sekseco kaj patrineco. "Eĉ kun legitima edzino, la geedza ago estas neleĝa kaj pridubinda tuj kiam la

koncipiĝo de la infano estas evitata" (Encikliko Casti concibii, Pio la 11-a, 1930). Ĉu la Eklezio evoluis? Oni povus dubi pri tio konsiderante la multajn deklarojn de Johano Paŭlo la 2-a kaj

Benedikto la 16-a. "Tial, inter la fundamentaj principoj de geedza vivo, ni devas memori la nesolveblan ligan

ke la homo ne povas rompi laŭ propra iniciato, inter la

La du signifoj de la geedza ago: kuniĝo kaj generado

...Kontraŭkoncipilo, per rekta kontraŭstaro al la transdono de vivo, perfidas kaj distordas la sindonon amon, kiu estas

la karakterizaĵo de la geedza kuniĝo" (doktrina noto de la Papa Konsilio por la Familio, 12-a de februaro 1997).

- la nivelo de la difino de vivo: difini la komencon de

homa vivo ekde la unua fekundigita ĉelo, diri ke la

La fakto, ke homo jam ĉeestas en ĉi tiu unua ĉelo, kaj ke ties animo ankaŭ jam ĉeestas tie, kompreneble havas implicojn por niaj vivoj. En la versio

Humanisto, ĉi tiu difino estas nature pli ambigua.

tiom kiom ni konsideras la unuajn paŝojn

estas nediferencigitaj, ĉu ili respondas al ebla biologia histo de vivo; la

homa persono nur estos agnoskita kiel tia poste kiam ili havos

akiris socian kaj emocian valoron, en la tempo kiam la

Gepatroj rekonas ĉi tiun potencialon por la vivo.

Ĉi tiu debato transiras al la politika sfero, kie religioj pretendas solan leĝdonan aŭtoritaton bazitan sur dia leĝo. Efektive, kion oni povas diri pri la vortoj de Johano Paŭlo la 2-a? " La

La morala kodo originanta de Dio estas la netuŝebla bazo de ĉiu homa leĝaro... precipe en la sistemo

demokratia. La leĝo establita de homo, de parlamentanoj, kaj de iu ajn alia homa leĝdona korpo,

ne povas kontraŭdiri naturan leĝon, tio estas, finfine, la eternan leĝon de Dio ."

Kompreneble, gravas reliefigi la diferencojn inter la diskursoj de la oficiala hierarkio de ĉi tiuj

Preĝejoj kaj la vivspertoj de la kredantoj mem. En aliaj

Per ĉi tiuj vortoj, mi ne inkluzivas ĉiujn kredantojn en miaj rimarkoj.

netoleremaj membroj de la oficialaj eklezioj. Ni donu la parolon al... Katolikoj:

- Kanono Pierre de Lochet : " Kiom da fojoj mi estis ŝokita de la maniero kiel la hierarkio simple atribuas siajn decidojn al la Sankta Spirito, la

tekstoj, kiujn ĝi promulgas... Ĉi tiu alvoko de la spirito por

"Glori siajn proprajn elektojn ne estas tolerebla ."

- Christian De Duve (2002): " ne estas nekutime esti dirita, ke certaj sentemaj aferoj devas esti rezervita por diskutoj inter filozofoj kaj

teologoj por ne skui la fidon de

naivaj kredantoj

Ni prenu kelkajn ekzemplojn pri etiko:

1) Molekula biologio provizas al ni pli bonan kompreno de la vivo. Ĉu ni ankoraŭ povas resti je tiu nivelo?

al tradicia vidpunkto pri homa vivo kiam ĉi tiu

Molekula biologio konfirmas paleontologiajn datumojn, kaj tial homan evoluon kiu respondas al

La samaj reguloj kiel la resto de la vivanta mondo?

DNA-studoj montras, ke la biologia mondo de Esto homo ĝis lumbriko, de bakterioj ĝis rozarbusto posedas

La sama genetika kodo? Kiel la Homa Genaro-Projekto montras, ke la homa genaro ne estas tre malsama ol

tiu de ĉimpanzoj (99.5% similaj) aŭ la ceteraj de la vivanta mondo (90% simileco al la muso). Por

iu ĉi tiuj senmistikigoj de esencaj mekanismoj estas maltrankviliga.

2) Sed krom ĉi tiuj problemoj rilataj al reproduktado, ĉi tiuj pozicioj ankaŭ intervenas por prokrasti progreson medicina. Tiel, en antaŭimplantada diagnozo...

Ni rigardu ĉi tiun antaŭimplantan diagnozon pli detale, tiel vehemente kritikita de religiaj aŭtoritatoj. La principo,

en familioj kie ekzistas risko de denaskaj malsanoj ekzistas, kaj konsistas el la diagnozo farita sur embrio de 4-8 ĉeloj, por izoli unu el ĉi tiuj ĉeloj, por detekti sur

la DNA de ĉi tiu ĉelo, la ĉeesto aŭ foresto de la geno malutila kaj nur reimplanti neportantajn embriojn. Kio estas la problemo? Se ne temas nur pri la diagnozo Antaŭimplantada genetika testado implikas en vitran fekundigon, kaj ke la diagnozo implikas ne reimplanti certajn 4-8-ĉelajn embriojn.

Kompreneble, estas al vi juĝi kaj elekti ĉu vi estis En tiu kazo, kiun mi esperas ke vi ne havas, ĉu vi aplikus ĉi tiun teknikon aŭ ne. Kiam moderna biologio permesas la diagnozon de grava handikapo, ĝi malhelpas ĝia naskiĝo, aŭ, se morgaŭ, genterapio estus Se fareble, pli bona vivkvalito ne povas esti rifuzita.

Se ni devas daŭre malakcepti socian limigon, La decido finfine apartenas al la paro, kaj unue kaj ĉefe al la patrino. loko. Ne en konferencoj ni decidis por ĉi tiuj paroj; bioetiko estas la konkreta realo de la ĉiutaga vivo kaj la rajto al libera kaj informita elekto. Kiu Ĉu aliaj povus postuli ĉi tiun rajton por si mem? Jen intimaj demandoj. kaj fundamentaj aferoj ne estas la domajno de specialistoj, ili povas/devus esti klare klarigitaj, ili povas/devus informi la finan decidon de la patrino.

Ŝajnas al mi, ke ekzistas tre larĝa sekulara konsento konsideri la programadon de reproduktado kiel moralan kaj respondecan. Lastatempaj biologiaj progresoj, kaj la teknikoj kiuj sendube daŭre disvolviĝos dubo, nur pliigas la senton de reproduktado libervola kaj dezirata.

3) Ekzistas ankoraŭ alia areo kie ĉi tiuj pozicioj ankaŭ ludas rolon por prokrasti medicinajn progresojn. Tiel en la kampo de stamĉeloj. La ĉeloj stamĉeloj havas la kapablon diferenciĝi en specifajn ĉelojn kiel neŭronojn, muskolĉelojn, korĉelojn, hepatĉelojn, ...

Laŭ Philippe Busquin, eŭropa komisaro dum la debatoj pri embriaj stamĉeloj La debatoj ne komenciĝis per la uzo de superflujaj embrioj. Ili estis raciaj, sed emociaj kaj pasiaj, sub premo de la Katolika Eklezio kaj katolikaj devenlandoj. kiel Italio.

La evoluo de la vivsciencoj jam ne kongruas al la religiaj antaŭsupozoj de transcenda interveno en la homa vivo. Sed la Eklezioj daŭre influante politikon per teologiaj antaŭjuĝoj. Kaj la Eŭropaj leĝdonantoj kelkfoje sekvas la ekzemplon. Vera rezonado? Konscia aŭ nekonscia? Krom se ĝi estas Ifoje hipokriteco. Kiun rezonadon oni uzu fronte al... Esplorado pri stamĉeloj? Kaj ilia impona terapia potencialo en homaj histoj, sango, koro neŭronoj... Kiel ni povas klarigi, ke en Germanio, Aŭstrio, En Italio, ekzemple, estas malpermesite produkti stamĉelojn. Embriaj, sed ke ili povas esti importitaj! Hipokriteco! Ĉu ne?

KONKLUDO

Dio, laŭdifine, transcendas nin. Religioj ne faras tion. Ili estas homoj kaj tial kritikeblaj.

La ekzisto de Dio estas dubinda. La ekzisto de religioj ne estas Ĝi ne estas. El nia sekulara perspektivo, ni dirus, kiel André Comte-Sponville (2006): "Kial mi ne povus rifuzi klarigi tion, kion mi ne komprenas, per iu ion, kion mi komprenas eĉ malpli ? Estas nature pli facile sekvi la certecojn de religioj kaj pretaj moraloj, anstataŭ radikale pridubi sin kaj alfronti maltrankviligajn konceptojn. Krome, por la plimulto de la loĝantaro, en

En niaj landoj, religiaj kredoj ŝanĝiĝis laŭlonge de la tempo de la pasinta jarcento, interalie ĉar scienca kaj filozofia diskurso, inspirita de la la sciencoj pridubis ilin.

Dum scio kreskas kaj pensado evoluas, Dum la homaro akiras pli grandan kontrolon super sia destino, religio estas devigita adapti sian Veron kaj doni... kreskanta libereco por individuaj pensoj.

Sed instruado, precipe en la vivsciencoj, estas en vera danĝero. Kun inteligenta, ŝajne La risko de toleremo estas, ke ĝi metas ĉion sur la saman nivelon, sur "Ĉio estas egala", konvinkoj kaj kredoj de unuflanke kaj scienco aliflanke.

La sciencoj estas necesa kondiĉo por humanismo. Ili enkorpiĝas la naturon sen sanktigi ĝin. rekonante, ke ni estas liberaj kaj respondecaj pri doni valoron al nia propra ekzisto. Scio ne estas Tamen, tio ne sufiĉas por protekti nin kontraŭ epidemioj. ideologia kaj por kontraŭbatali fanatikecon. Tial, instruado ne povas limiĝi al la transdono de scio; estas esence lerni kiel lerni kaj

lerni esti kritika: dubo, skeptiko, la Protestoj estas ankaŭ edukaj misioj, tiom ke Estas vere, ke la danĝero kuŝas en la certeco esti prava. Penso ne venas de scio, nek de tio, kion oni devus pensi. sed prefere la maniero pensi, reflekti kaj kritiki. dubo, esenca al scienco, tamen estas perceptita kiel minaco al kaj fare de certaj religiaj aŭtoritatoj, kiuj Ili timas niajn valorojn de libera esplorado kaj emancipiĝo. per lernado de kritika pensado.

Sekularismo ne povas forlasi la principon de socio kie kredo je la ekzisto de dio ne influas plus la politika spaco. Por la plimulto el ni en En okcidentaj socioj, kredo fariĝis persona afero. Enketoj montras, ke la plimulto Katolikoj fariĝis, laŭ la Voltaire-a senco de la termino, "Deistoj." Ili forlasas tradiciajn dogmojn, malkaŝe kritikis la ordonojn de la Papo, kaj " konvertiĝu al homaj rajtoj. Kredantoj pli kaj pli ampleksas sekularajn ideojn. Estu tiel. Estas klare, ke "la malamiko" estas nek katolika nek protestanta. Nek islamano nek religia, li estas tiu, kiu uzas la kredon de aliaj por plifortigi lian potencon. Mia antiklerikala tendenco ankoraŭ havas kaŭzon por zorgo pri la sintenoj prenitaj de la eklezioj. oficialuloj trovantaj malfacile akcepti sian disiĝon de politika kaj serĉante ĉiun ŝancon por reakiri aŭtoritato.

Religio funkcias kiel produkto de nia Konscio: nin fascinas la malhelaj areoj, kie nia logiko ankoraŭ ne ekregis. Kredo pro-

Ĝi ankoraŭ agas en la ombroj de scio. Kreismo estas tipa en ĉi tiu rilato; ĝi serĉas ŝajnajn breĉojn en la kadro de evolucio kaj defaŭlte antaŭsupozas, ke estas Dio, kiu devas plenigi ĉi tiujn breĉojn.

Kio estas tiel maltrankviliga pri la propono de libereco de konscienco kiel la ĉefa kvalito en demokratio, kie liberaj, egalaj kaj frataj civitanoj difinus la politikon de bona kunvivado? Eble ĝuste ĉi tiu libereco maltrankviligas? La libereco de elekto por ĉiu homo povas fakte signifi liberigi individuojn de kredoj, kiuj proponas kondutkodojn kaj kiuj, poste, provas trudi ilin kiel nediskuteblajn verojn.

Ni havas la devon disvastigi la faktojn kiel eble plej vaste. Estas klare, ke neniu intelekta honesta persono plu povas nei la sciencajn malkovrojn de moderna biologio; fari tion estas ne nur nei la sciencajn metodojn mem, sed ankaŭ nei la...

precipe en la kampo de medicinaj aplikoj. Kiel Christian de Duve memorigas nin, "se ekzistas konflikto inter tio, kion scienco scias kaj tio, kion religio kredas, ĉi-lastas devas cedi."

La vojoj al libereco

Pierre Galand

"Konsiderante la agnoskon de la digno kaj egalaj, neforigeblaj kaj enecaj rajtoj de ĉiuj membroj de la familio de estaĵoj"

"Homoj formas la bazon de libereco, justeco kaj paco en la mondo."

Ĉio estas dirita – aŭ preskaŭ ĉio – en la preambulo de la Universala Deklaracio de Homaj Rajtoj, kiun ni festas

2018 markis la 70-an datrevenon. Ĉi tiu teksto klarigas mian pensadon.

pri "La Vojoj al Libereco".

Maltrankviliga tutmonda situacio

Tio ĝenerale okazas en la nomo de tiel nomataj tradiciaj valoroj.

ke religioj, precipe la "religioj de la Libro",

misuzas sian dominan pozicion por trudi aŭ negoci subtilajn cenzursistemojn kun registaroj aŭ internaciaj institucioj. Kaj tio en la nomo de

dogmo kontraŭa al faktaj veroj.

Dum la lasta jarmilo, la Krucmilitoj, la Religiaj militoj, koloniismo, kaj eĉ "homrajta aktivismo" permesis al la kristana kaj komerca Okcidento trudi sin al la resto de la mondo. Estas en la nomo de civiliziga kristanismo, ke la manoj de kongolanoj estis fortranĉitaj, la indianoj de Amazonio estis venenitaj, kaj aliaj abomenaĵoj estis faritaj, nombro da krimoj kontraŭ la homaro.

Hodiaŭ, estas en la nomo de Islamo, ke ĉi tiuj krimoj estas farataj.

la krimoj de la 11-a de septembro 2001, tiuj de ISIS aŭ la militoj instigitaj de Vahabismo kaj teroristaj atakoj kontraŭ la malbonuloj kaj iliaj interesoj.

Eĉ ene de niaj sekularigitaj socioj, ni atestas reveno de religio pro diversaj kialoj, inkluzive de politikaj celoj. Por multaj religiuloj kaj iliaj sekvantoj, temas pri cenzuri kaj puni ajnan pridubadon de la dogmo, por kontraŭbatali atakojn kontraŭ "religiaj sentoj" de komunumo. Tio ankaŭ kondukas al kelkaj interkomunumaj aŭ eĉ ene de komunumaj konfliktoj.

Hodiaŭ, preskaŭ duono de la ŝtatoj de la mondo havas sanktigatajn en sia leĝaro provizaĵoj tendencantaj fari religio aŭ netuŝeblaj tradiciaj valoroj. Ĉi tio kaŭzas neatenditajn aliancojn, senprecedencajn diplomaciajn ofensivojn ĉe UN dum ĝeneralaj asembleoj sed ankaŭ en organizaĵoj kiel la Konsilio

homaj rajtoj aŭ ene de UNICEF. Tio validas por eĉ en Eŭropo, en la Eŭropa Parlamento (ekzemplo de Horizonte 20-20, kie religiaj movadoj kontraŭstaris financadon por ĉelesplorado pluripotencaj trostreĉoj) aŭ ĉe la Konsilio de Eŭropo.

La cenzuristoj, en la nomo de Dio, ĉeestas pli ol iam ajn kun konsiderindaj rimedoj, kaj rilate al personaro kaj dungitaro.

ol en financaj kaj organiza rimedoj.

Ili scias kiel fari ĝin, tio estas, kiel adaptiĝi al la loko kaj la tempo por plifirmigi sistemon de punado per la leĝo, kiu ampleksas de la batalo kontraŭ kalumnio de religioj ĝis ke kontraŭ blasfemo, apostazio, aŭ, kiel sekva paŝo,

blasfemo kaj kalumnio, rezignado kaj kalumnio, blasfemo kaj rezignado, kaj ĉe la supro de ĉiuj ĉi tiuj punoj, tiuj kiuj estas punindaj per mortpuno.

Duono de la homaro estas tiel senigita je fundamentaj rajtoj kiel difinite en la UDHR.

Tiuj, kiuj, ĵurnalistoj kaj blogantoj, provas pridubi Sunaaj islamanoj estas cenzuritaj, malliberigitaj, kaj eĉ atakitaj.

de religiaj fanatikuloj kaj murditaj.

Oni nur bezonas relegi la raportojn de la Internacia Humanistaro Unio, Raportistoj Sen Landlimoj, Amnestio Internacia, kaj Human Rights Watch sin konatigi konto.

Mankante klaran apartigon inter ŝtatoj kaj religioj, tre Rapide, radikala predikistoj kaj mulaĵoj postulantaĵoj dian investituron al vokas al subpremado de ĉia nereligia parolado konforma al religiaj principoj. Ili regule aludas al la malobservo de la "sentoj de kredantoj" al kondamni aŭ blasfemon aŭ atakon kontraŭ dogmo aŭ eĉ al tradiciaj valoroj.

Averto, mi estas ronde fari blasfemon. (Foto de la profeto)

Hodiaŭ, ne plu ekzistas nur halala viando, sed ankaŭ halala interreto, kaj la samnoma naĝkostumo.

En Irano, ekzistas ciberfatvoj, interalie, kontraŭ la uzo de YouTube.

Do estu singarda ĉar ĉi tiuj cenzuristoj postulas en multaj landoj ne nur kredas je la dogmo sed ankaŭ submetiĝo al ĝi. Ĉi tiu trudado ne ne celas nur kredantojn de la religio koncerna sed al la tuta loĝantaro kaj al ĉiu ajn Se iu defius la dogmon, tiu fariĝus apostato.

De tiu punkto pluen, la cenzuristo ofte iras trans la rolon strikte religiaj por implikiĝi en la socipolitika areno kaj malligi la koleron de cenzuro en la sferoj de opinio aŭ "fakto". Ili asertas posedi

"La normo en la nomo de kredo." Jen kiel ili enmiksiĝas.

ofte en sociaj aferoj: la loko de virinoj, samseksemo, reproduktado, ktp.

La cenzuristo alvokos, dum siaj predikoj, la sentojn de la fideluloj, la "spontanean" indignon pri atakoj kontraŭ la kredo, por pravigi la ofendon kontraŭ religio kaj ĝia valoroj: blasfemo do!

Socia paco kontraŭ religia potenco

En mia vojaĝo ĉirkaŭ la mondo, dum la tridek Dum la jaroj, kiujn mi pasigis ĉe la estro de Oxfam kaj eŭropaj NRO-oj por internacia kunlaboro, mi povis observi en Afriko, Azio, Latinameriko la povo de religiaj gvidantoj kaj ilia arto negoci socian pacon kun la Ŝtatoj kaj la potencoj en la posteno, kontraŭ pozicio ke ili intencis okupi ene de la socio aŭ leĝojn, kiujn ili celis trudi.

La sanaj, edukaj kaj subtenaj servoj, kiujn ili

Ili asertas, ke ilia celo estas ne nur kontroli la loĝantaron, sed ankaŭ la politikan sferon por influi kaj, se eble, trudi la limojn de la leĝo de Dio. La pintkunveno ilia ambicio estante regi la Ŝtaton. Defii la reĝimon tiam fariĝas ribelo kontraŭ potenco de dia esenco kaj tial kontraŭ Dio mem. Blasfemantoj kaj apostatoj estas tial "eksterleĝuloj" kaj kondamnindaj ĉar ili estas herezuloj.

Kaj tio ne okazas nur en Irano. Hodiaŭ, je diversaj gradoj, multaj leĝoj punas "inciton al malamo, malamikeco kaj religia misharmonio".

antaŭvidante malliberecajn punojn. Tio estas la kazo en multaj landoj de la antaŭa Sovetunio.

Laŭ studo publikigita en 2012 en Usono de la Pew Research Center, 94 el 198 landoj en la mondo, aŭ 47% Kelkaj ŝtatoj havas leĝojn punantajn blasfemon, apostazio aŭ kalumnio de religioj. En iuj landoj tra la mondo (ĉiuj el kiuj estas islamaj), libervola rezigno pri sia religio estas kelkfoje punita per mortinta.

En 86 landoj, la leĝo krimigas la delikton de "kalumnio de religioj" - inter ili, 24 el la 28 EU-ŝtatoj (escepte de Estonio, Bulgario, Kipro, Malto). Islamaj ŝtatoj per la OIC (Organizo por Islama Kunlaboro) islamaj ŝtatoj) estas ekstreme aktivaj ene de UN kontraŭbatalos "insultojn kontraŭ religioj" per provado inkluzivi ilin en internacian juron. La ŝtato La Vatikano mem estas tre iniciatema kaj pruvis sin kuraĝa kontraŭulo pri la tuta demando pri sekso, de EVRAS (Edukado por Rilata, Afekcia kaj Vivo) Seksa) kaj aborto.

La celo de ilia lukto hodiaŭ estas ŝanĝi la Tekstoj de konvencioj kaj reguloj de internacia juro. Ĝenerale, ĉi tiuj tekstoj klare kondamnas diskriminacion en ĉiuj ĝiaj formoj, inkluzive de tiuj bazitaj sur pri religia aparteno. Por subtenantoj de religia fundamentismo, "respekto por religioj" devas esti pli grava ol libereco

de esprimo (la leĝo de Dio superregas la leĝon de homoj).

Sed kio do pri la sorto de la membroj de la amaso da Religiaj malplimultoj kaj nekredantoj alfrontantaj ĉi tiujn cenzuristojn?

Tio ankaŭ okazas proksime al hejmo. Se Grekio, kie la Ortodoksa Eklezio estas domina, estas la sola en Eŭropo kiu aplikas la krimon de blasfemo kiel tian; ok aliaj landoj ja aplikas ĉi tiu koncepto ankoraŭ devas esti inkludita en ilia jura arsenalo. Tio estas la kazo en tre katolika Irlando, kie leĝo devenanta de La leĝo de 2010 punindas kalumnion de religio per Monpuno de €2,500. Germanio kondamnas "la delikton al religiaj sentoj" same kiel Nederlando kaj Aŭstrio. Hispanio (artikolo 525 de la punkodo) punas per 8 ĝis 12 monatoj da prizonaj "atakoj kontraŭ religia dogmo," kredoj aŭ ceremonioj." Ĉi tiu puno povas esti trudita je la aĝo de 2 jaroj en Pollando. Kvankam ĝi malofte estas devigita, Artikolo en la dana punkodo punas blasfemon.

En Eŭropo, ĝenerale parolante, laŭ nia scio, temas pri libereco de esprimo kaj informo kiu dominas. Oni zorgas pri

distingi inter atako kontraŭ kredoj kaj atako al homoj. Sed ĉu tio vere ankoraŭ validas en Hungario, Pollando kaj inter niaj turkaj najbaroj? La debato kontraŭstariganta esprimliberecon penso kaj kalumnio de religioj ne scias en Eŭropo spertas la samajn inversiĝojn kiel tutmonde kaj Krimaj punoj ankoraŭ estas rezervitaj por kazoj de incito al malamo. Jam en decembro 2013, la asocio Raportistoj sen Landlimoj reasertis la nepreskripteblon de la rajto de ĉiu individuo al libereco de esprimo kaj informo - sanktigita en Artikolo 19 de la UDHR de 1948, malakceptas ĉian limigo de ĉi tiu libereco, krom tiuj antaŭviditaj en titolo de Artikolo 19 de la Internacia Pakto de UN pri Civilaj kaj Politikaj Rajtoj civilaj kaj politikaj rajtoj, konsideras la nerevokeblan strikta distingo inter atakoj kontraŭ kredoj, ideoj aŭ al dogmoj unuflanke kaj damaĝo al personoj aliflanke, kaj konsideras ĉi-lastan kiel la solan akcepteblan.

Sojle de la 70-a datreveno de la UDHR, ne estas Estas utile ne nur memori ĉi tiun artikolon 19, sed ankaŭ vidu la unuan frazon de la preambulo de ĉi tiu maljunulino: " Konsiderante, ke la rekono de la digno kaj egalaj, neforigeblaj kaj enecaj rajtoj al ĉiuj la membroj de la homa familio, konsistigas la la bazo de libereco, justeco kaj paco en la mondo, " Kaj tiel, fronte al la diversaj provoj de religioj protekti kontraŭ rekta aŭ nereкта damaĝo al iliaj kredoj kaj la dogmoj, kiujn ili esprimas, gravas memorigi la ekzistantajn leĝojn en demokratiaj socioj regataj de leĝo kaj respekto al konvencioj internaciaj principoj devenantaj de la UDHR. Neniu nova leĝaro rilate al blasfemo aŭ insultoj de malestima naturo. Religia aŭ religia incito al malamo ne estas necesa. La plena, ĝusta kaj nediskriminacia apliko de ekzistanta leĝaro estas garantio.

sufiĉa. Ĉiuj nunaj provoj de religioj eniri en la signifante pliiĝon de limigoj al esprimlibereco kaj pensmanieroj devas esti kontraŭbatalitaj. Gravas tio, kio Aliflanke, temas pri revizio de la validaj leĝoj por certigi forigi tiujn, kiuj estas restriktaj kaj kiuj kompromitas ĉi tiun rajton.

Restriktoj kaj regularoj

En Eŭropo, ni konscias, ke libereco ankaŭ implicas devojn kaj respondecojn kaj ke ĝi povas esti submetita al limigoj celitaj por protekti publikan ordon kaj la rajtojn de aliaj. Tio estas la kazo, ekzemple, kiam temas pri protektado de reputacio de aliaj aŭ por garantii la aŭtoritaton kaj senpartiecon de la povo jura. La Eŭropa Kortumo pri Homaj Rajtoj estas atenta. rilate al tio kontraŭbatali ĉian malamparolon. La Pakto Artikolo 20 de la Internacia Pakto pri Civilaj kaj Politikaj Rajtoj eĉ postulas, ke ŝtatoj malpermesu inciton al rasa kaj religia malamo. La spirito de la leĝo estas tial tiu de nediskriminacio, kiu neniel malhelpas, tute male, malferman diskuton pri polemikaj temoj, precipe tiuj koncernantaj religiojn, kiuj

konsistigas esencan elementon de demokratio.

En tiu senco, en multaj eŭropaj landoj, la amaskomunikiloj aliĝis al etikaj kodoj kaj kreis konsiliojn superrigardo por la celo de memregado. Jen ekzemplo

kiu devus permesi al aliaj komponantoj de la nacio, civila socio kaj publikaj aŭtoritatoj, kadrojn por kunreguligo en spirito de bona ekvilibro inter la rajtoj de ĉiuj, de ĉiuj grupoj kaj individuoj en strikta respekto al la rajto je libereco de esprimo kaj konscienco, rajto kiu devas resti absoluta.

Tial ni devas mobiliziĝi por certigi, ke ĉi tiuj fundamentaj liberecoj ne estu oferitaj en la nomo de religiaj kredoj. Ni devas kampanji por la konsekvenca nuligo de blasfemleĝoj. Ni devas solidareci kun tiuj tra la mondo, kiuj defendas esprimliberecon kaj la rajton ne kredi.

Eŭropaj tekstoj — tiuj de la Eŭropa Unio, la Eŭropa Kortumo pri Homaj Rajtoj, kaj la Konsilio de Eŭropo — estas klaraj. Tamen, ili devas esti aplikataj interne kaj ankaŭ servi kiel bazo por niaj internaciaj rilatoj kun triaj landoj kaj institucioj. Ekzemple, la Eŭropa Unio ne povas permesi al si financi religie aligitajn NRO-ojn, kiuj malrespektas ĝiajn fundamentajn principojn. Rilate al tio, mi citus la kazon de NRO-oj kiel Caritas, kiuj estas kontraŭabortaj, aŭ tiujn NRO-ojn, kiuj defendas nur la viktimojn de militoj kaj malsatego, kiuj dividas iliajn kredojn, ofte sub la preteksto protekti malplimultojn.

Mi lasos ĝin tiel.

Vivu libereco sen limoj kontraŭ blasfemo kaj religiaj malpermesoj, vivu libera pensado kaj libera esplorado.
Dankon pro via atento.

Por prepari ĉi tiun prezenton, mi ĉerpis inspiron el pluraj tekstoj kaj dokumentoj, inkluzive de: "Libereco de esprimo kaj blasfemo", skizo de CAL por la retejo de EPPSP, 2017; kaj "Finu blasfemleĝojn ene de EU", informnoto de la Eŭropa Humanisma Federacio, 17-a de julio 2017.

"Blasfemo. Informo oferita sur la altaro de religio", de Raportistoj Sen Landlimoj. Decembro 2013.

Prezento de la Internacia Premio Thomas Jefferson - Benito Juarez - Ferdinand Buisson al Wanda Nowicka

La premion prezentis Christine Laubary-Besson

La 7-a Internacia Kongreso de AILP-IAFT aparte fieras aljuĝi la Internacian Premion Thomas Jefferson – Benito Juarez – Ferdinand Buisson por la Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato al batalanto.

Senlaca batalanto por homa emancipiĝo, per la praktikado de plena kaj kompleta libereco de konscienco, per la plej strikta apartigo de Eklezio kaj Ŝtato.

Por la neforigebla rajto al demokratiaj liberecoj per egalrajteco inter virinoj kaj viroj, al kontraŭkoncipado, al libervola ĉesigo de gravedeco, kaj al la rajto morti digne.

Ni estas tre honoritaj alvoki al la podio por ricevi ĉi tiun internacian premion la eksan vicprezidanton de la pola Sejm, nian kamaradinon, nian amikinon Wanda NOWICKA.

Posttagmezo

Fermo de la kongreso

La kunsidon prezidas Jean-Sébastien Pierre, prezidanto de la Franca Asocio por Libera Penso, helpate de Christian Eyschen kaj Georges Saad, kaj ankaŭ Roger Lepeix, membro de la Internacia Konsilio de la AILP. Loïck Gourdon ankaŭ ĉeestas por traduki.

por ĉiuj .

La Internacia Konsilio de AILP antaŭvidas, ke la sekvaj kongresoj okazos en Usono (2018), Pollando (2019) kaj Hispanio (2020).

Christian Eyschen prezentas la laboron kaj konkludojn de la Internacia Konsilio , kiu kunvenis ĉe la historia sidejo de la Franca Liberpensulo, antaŭe ankaŭ la sidejo de la Monda Unio de Liberpensuloj. Ĉi tie, ĉio estas simbola.

Post ĉiuj ĉi tiuj informoj, li finis la procedojn de la 7-a Kongreso de la Internacia Asocio de Liberpensulo. Li varme dankis ĉiujn reprezentantojn el la diversaj landoj pro ilia veno al Parizo. Li esperis, ke ili konservos belajn memorojn pri la evento kaj kunportos hejmen ĉiujn komprenojn pri la evoluo de nia Internacia Asocio de Liberpensulo.

Li emfazis la kolegian naturon de la AILP, notante ke nun estas 13 AILP-representantoj. Aldone al la naŭ originalaj membroj — Christian Eyschen, David Rand, David Silverman, Antonio Vergara, Elbio Laxalte, Fernando Lozada, Albert Riba, Keith Por-teous Wood, kaj Nina Sankari — la jenaj aliĝis: Max Wallace, Babu Gogineni, Léo Igwé, kaj Edgard Jarrin Val-Hejo. De nun, ĉiuj kontinentoj estas reprezentitaj.

Li deziras esprimi sian varman kaj fratan dankon al ĉiuj tradukistoj, kiuj dediĉis tiom da sia tempo kaj peno por sukcese okazigi ĉi tiun Kongreson.

Ne ekzistas Prezidanto kaj Ĝenerala Sekretario, ĉiuj reprezentantoj estas egalaj kaj ĉiuj povas fari proponojn por agoj kaj rezolucioj.

Li havas specialan penson por ĉiuj aktivuloj de la movado Liberpensulo en la pariza regiono kaj la dungitoj de la movado Liberpensulo, kiuj laboris dum monatoj kaj kiuj ne kalkulis siajn horojn dum ĉi tiuj kvar tagoj.

Sen ili, nenio estus ebla.

Li rimarkas, ke la Internacia Konsilio pli ol duobligis sian membraron bonvenigante grandan nombron da novaj membroj el aliaj landoj. Ĉio ĉi estas fonto de ĝojo kaj kuraĝigo por la disvolviĝo de la AILP.

La kongresanoj unuanime leviĝis kaj per daŭra aplaŭdo dankis ĉiujn, kiuj laboris por la sukceso de la Internacia Kongreso.

Li prezentas la rezolucion adoptitan de la Internacia Konsilio per superforta plimulto (vidu la sekvan paĝon)

La kunveno finiĝis en ĝojo kaj bona humoro.

Christian Eyschen raportas, ke komitato de la Internacia Sekureca Konsilio, gvidata de David Silverman, estas taskita verki rezolucion pri la temo: " Egala Juro"

Deklaro de la Internacia Konsilio de AILP/IAFT

"Perforto kaj religioj"

Konsiderante la lastatempajn tragikajn eventojn en Parizo, Bruselo, Londono, Barcelono, Cambrils, Charlottesville, Sorgout, Turku, Bengaluro; la Internacia Konsilio de la Internacia Asocio de Liberpensoj okazigas memorigi ĝiajn historiajn kaj tradiciajn poziciojn:

Ĉiu monoteisma religio kaj ĝia aparato portas en si la perforton de la rivelita vero, de la dogmo. de sankta milito, krucmilitoj kaj ĝihadado.

La sangaj teroristaj agoj faritaj, de Usono ĝis Rusio, de Francio ĝis Hispanio, de Finnlando ĝis Belgio tra Anglio, estas sangaj demonstraĵoj de la perforta kaj barbara naturo de religioj. monoteistoj.

La AILP/IAFT kondamnas ĉiujn ĉi tiujn abomenajn agojn kaj malakceptas la logikon de teorioj, kiuj finfine antaŭdiras vastan, tutmondan konflikton inter malsamaj kulturoj kaj religioj, kun rezulto de amasaj masakroj. Ĉi tiuj teorioj celas antaŭenigi la kristanan Okcidenton kiel la "bastionon de civilizo".

La AILP/IAFT ripetas, ke la viktimoj (mortintaj kaj vunditaj) de ĉi tiuj krimoj nombras milojn kaj ke la krimintoj venas el ĉiuj religioj. Neniu religio havas monopolon pri barbareco. La viktimoj estas la plej multnombraj. La barbaraj agoj de ĝihadismo estas sendube la islamanoj mem.

Konsiderante sian decidon rezolute kontraŭbatali ĉiajn formojn de dogmatismo kaj religia obskurantismo, la AILP agnoskas la jenajn faktojn:

(1) Politika Islamo estas obskurantisma, kontraŭsekulara, internacia politik-religia ideologio kaj movado. Ĝi estas subprema, teokratia, prozelitisma, kaj totalisma. Ĝi estas fundamentisma formo de Islamo. Tutmonde, ĉi tio Ĉi tiu movado estas almenaŭ tiel danĝera kiel la plej fanatikaj formoj de iu ajn alia religia fundamentismo, inkluzive de Kristana fundamentismo.

(2) Politika Islamo havas diversajn rimedojn por antaŭenigi kaj disvastigi sin, la plej spektakla el tiuj rimedoj estante terorismo. Tamen, ĉi-lasta estas nur la pinto de la glacimonto, ĉar islamismo havas tutan gamon da aliaj iloj. gamo da propagandaj metodoj, inkluzive de la plej banalaj kaj ĉiutagaj, kiel ekzemple la normaligo de pluraj islamaj praktikoj en publikaj spacoj, tiel superante la privatan sferon, en kiu religia praktiko devus esti limigita.

(3) Necesas malpermesi la portadon de ĉi tiuj vualoj en ŝtataj institucioj kaj en publikaj lernejoj.

Tiel, la AILP kondamnas islamismon, same kiel ĝi kondamnas kaj kontraŭbatalas ĉiajn formojn de religia fundamentismo, kaj deklaras sian decido batali diligente kontraŭ ĉi tiu liberec-subpremana movado analizante ĝian ideologion kaj ĝiajn diversajn rimedojn propagandon kaj proponante rimedojn por kontraŭbatali ĝin.

La AILP/IAFT reasertas, ke respekto por konscienclibereco estas fundamenta demokratia postulo. esti efektivigita ĉie sur ĉiuj kontinentoj, precipe per la plena kaj kompleta apero de Apartigo de la Eklezio kaj la Ŝtato. La leĝo devas esti la sama por ĉiuj en la nomo de la principo de egaleco de homoj.

La AILP/IAFT, demokratia kaj laika asocio, konsideras la rajton de popoloj je memdetermino estas ankaŭ ŝlosila demokratia postulo.

La neo de ĉi tiuj du postuloj, aparte, estas fonto de konfliktoj kaj alfrontiĝoj, kiujn ne povas kondukante nur al militoj kaj barbaraj agoj, kie la Homaro ĉiam estas la unua kaj lasta viktimo.

Kiel indikis la Roma Kongreso de Internacia Liberpensoj en 1904, ŝtatoj devas esti "demokratiaj, sekularaj kaj sociaj". Tio estas la sola paca vojo al la emancipiĝo de popoloj.

Parizo, la 24-an de septembro 2017

APENDICOS

ANNEXES

Kunveno de la Internacia Konsilio de AILP dimanĉe, la 24-an de aŭgusto 2017

Ĉambro de Marc Blondel, ĉe la sidejo de la Nacia Federacio de Libera Penso,
12 rue des Fossés Saint-Jacques, Parizo.

Ĉeesto:

Proparolanto: Christian Eyschen, Elbio Laxalte, Fernando Lozada, David Rand, Nina Sankari, David Silverman.

Internacia Konsilio (krom la supre menciitaj reprezentantoj): Philippe Besson (Francio), Kamal Dhif (Belgio), Michel Godicheau (Francio), David Gozlan (Francio), Roger Lepeix (Francio), Maria Mantello (Italio), Jean-Sébastien Pierre (Francio), Georges Saad (Libano), Max Wallace (Aŭstralio).

Gastoj: kelkaj aliaj homoj ĉeestis por helpi materie kaj traduki.

Pardonpetoj: Albert Riba, Antonio Vergara, Keith Wood

Malfermo:

Christian Eyschen malfermas la kunvenon je 12:30 p.m.

Li memorigas al ĉiuj pri la tagordo (inkluzivita en la invito) kaj la disponebla tempo.

Li specifikas, ke ekde decido prenita ĉe la kunveno de la Internacia Konsilio en Londono en 2014, la kunvenoj de la Internacia Konsilio estas uzataj por voĉdoni pri decidoj, kiuj devas sekvi proponojn kaj diskutojn, kiuj antaŭe okazis per la Interreto.

Ĝi deklaras, ke nur nunaj membroj de la estraro rajtas voĉdoni, kaj ke ili ĉiuj havas egalajn rajtojn. Novaj membroj povos voĉdoni post sia nomumo kiel estraranoj.

Laŭ peto de Nina Sankari, oni decidis diskuti aktualajn temojn ĉe la fino de la kunveno, se restos tempo.

Skizoj de AILP-deklaracioj:

Diskuto okazis ene de la Internacia Konsilio pri la pozicio de AILP pri la demando de la loko de Islamo en la socio. Christian Eyschen notis, ke du tekstoj estis formale prezentitaj kiel submetitaj al voĉdono fare de la Internacia Konsilio:

- teksto prezentita de la Kanada Ateista Asocio kaj transdonita al ĉiuj de David Rand - teksto de Christian Eyschen, kie li provis sintezon inkluzivante gravajn pasaĝojn el la kanada teksto en pli frua teksto, kiun li verkis.

Christian esperas, ke la Internacia Komitato povos atingi konsenton pri unueca teksto voĉdonita de ĉiuj, por konservi la unuecon de la AILP. Por tiu celo, li pretas retiri sian tekston se ambaŭ tekstoj estos retirataj, kaj li proponas en tiu kazo la kreadon de laborgrupo gvidata de David Silverman por verki dokumenton akcepteblan por ĉiuj, bazitan sur la sugesto de David Silverman fokusiĝi je "Unu leĝo por ĉiuj".

La diskuto komenciĝas. Krom pluraj intervenoj celantaj eviti dividon ene de la CI kaj tial antaŭenigantaj komunan deklaron konservantan unuecon, oni povas

Notu la jenajn punktojn: - David

Rand deklaras, ke li estas mandatita de sia organizo prezenti sian tekston, kaj tial ne povas retiri ĝin.

David Silverman indikas, ke li jam verkis mallongan tekston, kiu povus esti akceptebla por ĉiuj. Bedaŭrinde, ĉi tiu teksto ne estis distribuita antaŭ la kunveno, kaj tial la CI ne povas diskuti ĝin.

Konsiderante la retenon de la kanada teksto, Christian Eyschen prezentas tri voĉojn al la CI:

- Voĉdono pri la kanada teksto: Rezulto: 2 por, 9 kontraŭ, 4 sindetenoj

- Voĉdonu pri lia teksto "Perforto kaj Religioj" per "syn-"
Parta tezo: 8 por, 3 kontraŭ, 4 sindetenoj

- Voĉdono pri la propono krei komisionon taskitan prepari tekston akcepteblan por ĉiuj ene de unu monato: 14 por, 0 kontraŭ, 0 sindetenoj

La Komisiono tiam estas konstituita: - Kunordiganto:

David Silverman. Membroj: Elbio Laxalte, David Rand, Nina Sankari, David Gozlan, Kamal Dhif, Maria Mantello, Fernando Lozada, Michel Godicheau.

Vastiĝo de la Internacia Konsilio:

Listoj de proponitaj novaj reprezentantoj kaj membroj de la Internacia Konsilio estis cirkulitaj de Christian Eyschen antaŭ la kunveno. Ne estis komentoj aŭ aldonaj proponoj. La Internacia Konsilio do povas valide ratifi ĉi tiujn nomumojn: La jenaj voĉdonoj estis unuanime aprobitaj: - renomigo de nunaj reprezentantoj - renomigo de nunaj membroj de

la Internacia Konsilio, krom tiuj, kiuj montris neniun intereson pri la AILP en la lastaj jaroj. - novaj reprezentantoj:

- Edgard Jarrin Vallejo (Ekvadoro), kiu anstataŭigis-
Cera Antonio Vergara nomumita Honora Reprezentanto
- Babu Gogineni por Barato kaj la regiono de Sudorienta Azio

- Max Wallace por Oceanio
- Leo Igwe por Afriko (aŭ parto de Afriko, precizigota kun li) -
novaj membroj de la Internacia
Konsilio:

Claude Braun (Kanado)
Brian McClinton (Irlando)
Lone Milkaer (Danio)
Esa Ylikoski (Finnlando)
Staffan Gunnarson (Svedio)
Babu Gogineni (Barato)
Cornélie Mathys (Belgio)
Carlos Esperança (Portugalio)
Costi Ozon (Rumanio)
Daniel Baril (Kanado)
Robert Boston (Usono)
Edgard Jarrin Vallejo (Ekvadoro)
Wanda Nowicka (Pollando)

Edouard Kuttan (Luksemburgio)
Charles Bradlaugh Society (UK)
Lucie Jobin (Kanado)
Julien Musolino (Usono)
Carsten Frerk (Germanio)
Stratos Kalaitzis (Grekio)

-eblaj aldonaj membroj, atendante ilian konsenton :

Michael Nugent (Irlando)
- Bożena Przyłuska (Pollando)
Andreas Kyriakou (Svislando)
Valentin Abgottspon (Svislando)
Tony Upton (Unuiĝinta Reĝlando)
Terry Flynn (Irlando)
Jane Donnelly (Irlando)
Stinus Lindgreen (Danio)
Johann Bjornsson (Islando)
Preĝejo Wayne (Nov-Zelando)

Estas precizigite, ke la celo estas havi Internacian Konsilion, kiu reflektas ĉiujn aspektojn kaj ĉiujn regionojn, kie la AILP estas establita. Membroj de la Internacia Konsilio povas do proponi novajn nomojn, kaj la aprobo de la Konsilio estos petita per la interreto.

Venontaj AILP-kongresoj:

Oni alvokis por proponoj pri ejoj kaj datoj por la sekvaj AILP-kongresoj.

Post diskuto, la jenaj proponoj estis faritaj kaj aprobitaj de la CI:

Kongreso en Usono, supozeble en 2018
Kongreso en Pollando, en 2019
Kongreso en Hispanio, apriorie en 2020
.

Kun la proponoj principe akceptitaj, la koncernaj CI-membroj faros pli specifajn proponojn.

kiel eble plej baldaŭ.

Propono de Maria Mantello:

Maria proponas, ke la AILP laboru pri manieroj liberigi individuojn de ĉiaj formoj de subpremo. Ŝi legas ŝlosilan tekston en la itala. La Internacia Konsilio konsentas.

Interreto – retejo de AILP:

David Rand deziras demisii de la administrado de la retejo de AILP, kiun li administris preskaŭ sola ekde 2011. Li pretas certigi glatan transiron kun la nova teamo. Li klarigas, ke estus preferinde, ke pluraj homoj administru la retejon kune, eĉ se nur unu aŭ du havas la necesajn teknikajn kapablojn.

Laŭ propono de Elbio Laxalte, la Internacia Konsilio varme dankas David Rand pro la plenumita laboro.

Christian Eyschen, ene de unu monato, klopodos iniciati la novan teamon, kiun li petis.

Barilo :

Edgard Jarrin Vallejo kaj Babu Gogineni dankas la Internacian Konsilion pro ilia nomumo kaj donas kelkajn komprenojn pri la situacio en siaj landoj.

Elbio Laxalte ĝojis malkovri la laboron de IRELP (Instituto por Esploro kaj Studado de Libera Penso) kaj sugestas, ke AILP adoptu similan strukturon je internacia nivelo.

Christian Eyschen finis la kunvenon memorigante al ĉiuj, ke ĉiuj membroj de la Internacia Konsilio, kiuj havas proponojn por fari, povas fari tion elektronike.

La kunveno finiĝis je la 14:15.

APENDICO

Manifesto por Libereco de Konscienco

Manifesto por Libereco de Konscienco

(Oslo, la 10-an de aŭgusto 2011)

La homaro naskiĝis libera.

La naturo kreis nek titolojn, nek religiojn, nek religiajn instituciojn, nek cenzuron, nek posedaĵon.

La homaro fariĝis si mem per eliro el la prahistorio en longa lukto kontraŭ la teruraj provoj de planedo, kiun ĝi nek konis nek komprenis.

Iom post iom eskapante limojn kaj obstaklojn, inkluzive de tiuj kreitaj de la Homaro, la homaro devis aserti siajn rajtojn por si mem.

Homaj rajtoj nek asertis sin nek estis eldevigitaj de aliaj tiel nomataj "rajtoj" de nekonata origino. nuda.

Ili ekzistas ĉar la homaro ekzistas.

Homaj rajtoj estas "memevidentaj veroj"

La unua el ĉi tiuj rajtoj, la unua el ĉi tiuj liberecoj, estas la rajto pensi libere.

Tiu ĉi primara kaj fundamenta libereco nomiĝas libereco de konscienco.

Efektive, antaŭ la Eklezioj, ekzistas la Homaro.

Efektive, super la Eklezioj, estas la Homaro.

Dioj, eklezioj, superstiĉoj, dogmoj estas homaj kreaĵoj kaj nenio alia.

Ĉiam pli da konscio

"Pli da lumo!"

Jarcentojn aparte, ni faras la lastan frazon de Goethe nia.

Libereco de konscienco estas la libereco por la homaro ekzameni kaj ekzameni sin mem.

La homaro estas erarema kaj perfektigebla ĉar ĝi estas dotita per racio, kaj tial per kritiko.

Kion la homaro faris, tion ĝi povas malfari.

Sinsekvaj generacioj ne povas esti reciproke kaj eterne ligitaj.

Male al la Eklezioj, la libera kaj konscia Homaro rifuzis, rifuzas kaj rifuzos neeraripovon.

Kio estas bona por Papoj ne estas bona por viroj.

La homaro estas perfektigebla, tio estas, ĝi povas korekti kaj plibonigi sin; ĝi ne konsideras la paradizon kiel kulpan kaj pasintan pasintcon nek kiel nealireblan kaj mitan estontecon, sed kiel ĉiutagan agon, permesitan de la libereco de konscienco.

Ni povas diri, sekvante Protagoron, ke "la homo estas la mezuro de ĉio."

Homa eltrovemo estas senlima. Kapabla dividi la plej malgrandan ĉelon en la Universo, ĝi ankaŭ kapablas modifi sian propran strukturon, konkeri planedojn, labori pri la origino de la mondo, kaj pripensi sian propran estontecon.

Ĝi, bedaŭrinde, kapablas programi sian propran detruon.

La destino de la homaro estas la projekto de la homaro, kaj Prometeo, la ribelanto, pravis eltiri fajron de tiuj, kiuj, laŭ mitologio, posedis ĝin, kaj doni ĝin al la homaro. Li estas metaforo por la lukto de la homaro por emancipiĝo.

Asertante liberecon de konscienco, kiu estas nenio alia ol la libereco de la Homaro, la Homaro ĉiam koliziis kun religiaj dogmoj.

Ĉiufoje kiam la homaro progresis, iel ajn, kaj asertis siajn rajtojn, la eklezioj kondamnis ĝin.

Historio

La listo de martiroj kaj herooj de la libereco de konscienco iras multe pli foren ol la mallonga resumo, kiun ni povas doni ĉi tie.

Sokrato estis kondamnita al cikuto ĉar li pledis por ke junuloj pensu memstare.

La filozofo de Sorbono, Abelardo, estis mutilita ĉar li kredis, ke lia propra opinio valoras tiom, kiom tiu de la "patroj".

La sciencisto Galileo estis kondamnita pro tio, ke li ne deklaras malveraĵojn laŭ la Biblio, sed verojn derivitajn de sia propra esplorado.

La samo validis por Etienne Dolet, Giordano Bruno, Michel Servet, Vanino Vanini kaj multaj aliaj.

Kiam la unua teksto en la Okcidento establinta rajtojn (la "Magna Carta" en Anglio en 1215) estis verkita, la Ĉefepiskopo de Canterbury, Langton, kiu subtenis ĉi tiun tekston, estis suspendita de la Papo.

La Deklaracio de la Rajtoj de Homo kaj Civitano de 1789, en Francio, estis kondamnita de la Papo.

Charles Bradlaugh, demokratie elektita al la Parlamento de Westminster en 1880, devis batali longan batalon por la rajto sidi en la Parlamento sen devi ĵuri fidelecon al la anglikana kredo.

La hispana edukisto kaj liberpensulo Francisco Ferrer i Guardia estis pafita en 1907 laŭ peto de la katolika hierarkio.

La liberpensulo kaj diboĉemulo Kavaliero de la Barre estis ekzekutita laŭ ordonoj de la Eklezio kaj la gvidanto de la Liber-

Germana pensulo, Max Sievers estis ekzekutita en Hamburgo en 1943 fare de la nazioj.

La listo estas tre longa...

Ĝi atestas la senlakan lukton inter dogmo kaj libereco de konscienco.

Nuntempe

Ĉiu povas vidi, ke la eklezioj daŭre subpremas kaj persekutas konsciencojn. La eklezioj ne havas interŝanĝo.

Ekzemple, en Pakistano, D-ro Younus Shaikh, akuzita pri blasfemo, estis kondamnita al morto en 2001. antaŭ ol povi serĉi rifuĝon en Eŭropo post internacia solidareca kampanjo. Li pasigis pli ol 3 jarojn en mortkondamnitoj.

En Niĝerio, la aktivulo Leo Igwe estis arestita plurfoje. kaj brutaligita de la polico pro defendado de homoj akuzitaj pri "sorĉado". Li estis liberigita en januaro 2011, post du tagoj en aresto, sekvante internacia kampanjo favore al li.

La itala juĝisto Luigi Tosti daŭrigas sian batalon por esti restarigita al ĉiuj siaj rajtoj post esti maldungita ĉar li rifuzis okazigi kunsidon en tribunalejo ornamita per krucifikso.

La Granda Ĉambro, la apelacia instanco de la Eŭropa Kortumo pri Homaj Rajtoj, kaptita de la registaro de Berlusconi, juĝis favore al la registaro la 18-an de marto 2011. al la itala ŝtato, kiu intencas daŭre trudi la ĉeeston de krucifiksoj en publikaj lernejoj sur la duoninsulo (la tiel nomata kazo "Lautsi")

Ni povus preni multajn aliajn ekzemplojn, interalie kiun la tre lastatempa detruo de artaĵoj ĉe Avignon en Francio, fare de katolika komando, ĉar ke ili estis taksitaj kiel "blasfemaj".

Eldevigi, defendi aŭ restarigi la liberecon de konscio

Kiel ĉiu ajn rajto, libereco de konscienco devas esti sanktigita en tekstoj, ĉu ili estas Deklaracioj, Konstitucioj, leĝoj, aŭ juraj elementoj.

En iuj landoj, tiaj tekstoj ekzistas. Jen la Unua Amendo al la Usona Konstitucio:

La Kongreso ne faros leĝon donantan preferon al religio aŭ malpermesante ĝian liberan praktikadon, limigante esprimliberecon, gazetaran liberecon aŭ la rajto de civitanoj pace kunveni kaj peti la Ŝtaton pri kompenso de maljustaĵoj suferis. » (1791), de la Leĝo pri Apartigo de Eklezioj kaj de La Ŝtato en Francio (1905) “La Respubliko ne agnoskas, nek nek pagas la salajrojn de nek subvencias iun ajn religian grupon. Sekve, ekde la 1-a de januaro post la promulgo de la laŭ tiu ĉi leĝo, la jenaj estos forigitaj el la ŝtataj buĝetoj. departementoj kaj municipoj, ĉiuj elspezoj rilata al la praktikado de religia kulto”, de Artikolo 3 de la Meksika Konstitucio (1917) "neniu akiro, nek posedo, nek administrado de nmoveblaĵoj por la Eklezio, neniu jura personeco por la Eklezio,” de

Portugalio, revolucia Rusio en 1917, la konstitucia referendumo en Bolivio (2009), la "provizora" Konstitucio de Nepalo (2007), interalie.

Indas memori, ke tiuj tekstoj ofte estas misuzataj kaj ke ilia defendo aŭ restarigo estas necesa; tio okazas, ekzemple, en

Francio, kie ĉiuj registaroj ekde la registaro de Vichy malobservis la Leĝon de Apartigo.

Tial ni aplaŭdas ĉiujn luktojn, kiuj iri en la direkto de konsciencialibereco, inter kiuj estas la lastatempa nuligo de la krimo de blasfemo en Unuiĝinta Reĝlando. En Pollando, en marto 2010, la revuo La La episkopa konsilio "Gosc Niedzielny" kaj la Arkidiecezo de Kato-wice estis kondamnitaj pro komparado de la feminismaj Alicja Tysiac al naziaj krimuloj. Aliaj ekzemploj de La venko estas konata.

Ni bonvenigas la renoviĝintan postulon de elektitaj reprezentantoj de la popolo en Respubliko Irlando, ke la rilato finfine "finu" "specialaj rilatoj inter la Katolika Eklezio kaj la Ŝtato", la bataloj Juraj defioj nuntempe okazas en Aŭstralio kontraŭ publika financado de religiaj parokanaroj kaj religiaj lernejoj. en Usono ("kuponoj") la senlaca agado efektivigita en Kebekio por ĉesigi publikajn preĝojn en la konsilo.

Ni bonvenigas la antiklerikalajn manifestaciojn en Pollando kaj Italio; ni bonvenigas la dekojn da miloj da homoj marŝantaj sur la stratoj de Bejruto, Libano diri "Sekularismo estas la solvo", en lando kie la la sistemo estas kompleksa miksaĵo de potencodivido bazita sur komunumaj kvotoj; la miloj da protestantoj en Tunizio adoptantaj la vorton de la ordo de "Sekularismo = libereco kaj toleremo", "por "Sekulara Tunizio"; miloj da protestantoj en Londono marŝante dum la vizito de la estro de la Katolika Eklezio diri "Igu la Papon pagi"; la protestantoj sekularismo en Hispanio...

Trans ĉiuj latitudoj, sur ĉiu kontinento, la La formo varias, sed la substanco estas la sama: la postulo libereco de konscienco!

Ni batalas por la forigo de ĉiuj Konkordatoj, kontraŭ ĉiuj religiaj militoj kaj kontraŭ ĉiuj "kolizio de civilizoj

Reflektoj

Niaj tradicioj kaj niaj luktoj, inkluzive de la mocioj kaj rezolucioj de la Monda Kongreso de Liberpensoj ĉe Romo en 1904, estas la promeso kaj la promeso de niaj engaĝiĝoj.

Laŭ la tradicio de la Monda Kongreso en Romo en 1904, tiuj ĉeestantaj aŭ reprezentitaj ĉe la Monda Kongreso en Oslo de la 12-a de aŭgusto 2011, fondante la AILP (Internacia Asocio de Libera Pensoj) decidis efektivigi du kampanjoj, nome la vero pri la financado religioj kaj justeco por la viktimoj de la Eklezioj.

Ĉar ni defendas liberecon de konscienco, kiu implicas la apartigon de eklezio kaj ŝtato. ni volas klarecon pri la financado religioj, sur ĉi tiu "purpura ekonomio" kiu ŝarĝas

Ŝtataj buĝetoj estas deturnataj de Sano kaj Edukado, profitigante nur tiujn ricevantojn, kiuj kvalifikiĝas.
sin mem "spiritaj"

Ni volas, ke justeco estu servata por la viktimoj de
Preĝejoj.

Justeco ne estas pento.

Pento estas religia afero, kiu ne devigas
ke la Eklezioj, metante sin super la
homaj leĝoj.

Ni volas justecon, kio implicas, en kazo de pruvita kulpo, sankciojn,
inkluzive de juraj, financaj kaj moralaj.

Justeco por viktimoj de seksmisuzo fare de preĝejoj;
Seksa misuzo en preĝejoj montriĝas kiel institucio de la Institucio.

Justeco por la viktimoj de diskriminacio, el la Kvara Laterana Koncilio
de 1215, kondamnante la judojn
ĉe la haveno de la rouelle, de la Inkvizicio frapanta judojn, islamanojn aŭ
"herezulojn".

Justeco por koloniigitaj kaj "evangeliigitaj" popoloj, senigitaj je siaj rajtoj
kaj siaj teroj en Afriko, en
Azio, Latinameriko, Nordameriko. Citante J. Kenyatta, "Kiam Blankuloj

Ili venis al Afriko, ni havis la teron kaj ili
Ili havis la Biblion. Ili instruis nin preĝi kun fermitaj okuloj: kiam ni
malfermis ilin, la blankuloj havis
"La tero kaj ni, la Biblio."

Ni volas plenan liberecon de scienca esplorado, kun respekto por
ĉies konscienco.

Ni volas la rajton de virinoj regi sian propran
korpo.

Ni volas politikan kaj socian egalecon inter viroj kaj virinoj.

Ni volas kompletan apartigon de edukado kaj...
Religio. Familioj rajtas instrui al siaj infanoj tion, kion ili konsideras bona,
sed edukado ne povas esti
la laboro de la publika lernejo.

Ni ne kritikas virojn pro iliaj opinioj.

Ni kritikas la instituciojn pro tio, ke ili volas trudi
opiniojn.

Perspektivoj

Ni, ĉeestantaj aŭ reprezentitaj ĉe la Monda Kongreso de
Libera Penso en Oslo, alfrontita, kaj per nia esplorado kaj per la
situacio, kun la decida demando pri libereco de konscienco, sen
anstataŭigi la
Asocioj kaj organizoj, naciaj kaj internaciaj, kiaj ajn ili estas, ni asertas:

- libereco de konscienco estas konstitua de-
demokratio.
- Libereco de konscienco estas esenca por la liberigo de la
homaro.

Ni estas devigitaj:

- defendi ĉi tiun liberecon ĉie kaj por ĉiuj.
 - montri fratece kaj solene
- Nia solidareco kun ĉiuj, kiuj estas kaj estus persekutitaj pro siaj opinioj.
- demandu ĉiujn, kiuj rekonas sin en
Ĉi tiu manifesto estas por aliĝo al ĉi tiu batalo.

Subskribintoj de la Manifesto de Oslo

Acuña Laura Cecilia, Granda Mastrino de la Granda Oriento de Ekvadoro, Nova Epoko - Ekvadoro
Valentin Abgottspon, profesoro el Valezo, Svislando
Al Ali SamiQueer, Arabic Foundation (QAF) Jordanio
Albaran Misael, Gvadalaharo, Meksiko
Alves Ricardo, laika gvidanto, Portugalio
Amorim Pedro, profesoro, Lisbono, Portugalio
Amorim Teresa, Liberpensulo, membro de la Asocio “Republica & Laicidade”, Portugalio
Anor Albert, liberpensulo, instruisto kaj sindikatisto, Svislando.
Araceli Juez, ateisto, Argentino
Arce Helena, Urugvajo
José Arias, liberpensulo, Francio
Civila Asocio de Ateistoj, Argentino
Assogba Innocent, liberpensulo el Benino
José Avenatti, Liberpensulo, Urugvajo
Ayache Sam, franca liberpensulo, estro de la delegacio de IHEU al Unesko
Azem Hocine, Vicprezidanto de la Monda Amaziga Kongreso, Alĝerio
Daniel Baril, ĵurnalistoj kaj antropologo – Kebekio, Kanado
Bastin Pol, Belgio
Bedu Jean-Mary, liberpensulo, ASILAH, Maroko
Benichou Daniel, prezidanto de la asocio "Le Chevalier de la Barre", Francio
Bernier Robert, Mirabel, Kebekio
Philippe Besson, fondinto de CILALP (Internacia Kunliga Komitato de Ateistoj kaj Liberpensuloj),
Francio

Blamer Shane, Aŭstralio; Blanco y
Ovando Marcelino, Hispanio; Blondel Marc, Sindikatisto,
Prezidanto de la Nacia Federacio de Liberpenso, Francio; Boska Ilona, Nederlando; Bouteilly-Dupont Nadine, Ĝenerala Sekretario de la Asocio
Libres Mariannes, nome de la
asocio, Parizo; Bouchard Jean-Michel, Urugvajo; Braun MJ Claude, Administranto de la Humanisma Asocio de Kebekio, Kanado; Brémond Hansi, franca reprezentanto de
junaj liberpensuloj, Francio; Bula Raŭl, Prezidanto
de la Civila Asocio Trazos, Urugvajo; Burie Wilfred, pentristo kaj verkisto, Belgio; Cai Chongguo, filozofo, Ĉinio; Cahen Guy, Belgio;
Chambard Patrick, Prezidanto de la Asocio de Lokaj Elektitoj de Liberpenso, Francio; Charry Coralie, juna
liberpensulo, Francio; Coignaud Guy, Administranto de la Humanisma Asocio de Kebekio,
Kanado; Coll Anna Maria, Ateisto, Barcelono, Hispanio; Corsetti Renato,
eksprezidanto de Universala Esperanto Asocio
Crépeau Yanik, membro de la
Humanista Asocio de Kebekio, Kanado; Dandoy Danièle, liberpensulo kaj liberpensulo, Belgio; Darte-Payan Fabre Fabien, Jakobena
Manifesto por la Respubliko kaj Socialismo, Francio; De Benito Ana
Maria, ateisto, Argentino; Del Castillo Valades Eduardo, Fronto por Sekulara Kulturo de Meksiko; Delgado Francisco,
sekulara aktivulo en Hispanio; Demeautis Christian, sindikatisto,
mutualisto kaj filozofia aktivulo, Francio; De Menten Philippe, Belgio; Dhif Kamal, profesoro ĉe la
Franca Komunumo, Belgio; Diaz Carlos, argentina ateisto, membro de la Internacia Konsilio de Ateista Alianco
Internacia, Argentino; Dimon Philippe, Belgio; Dival Costa, liberpensulo, Brazilo; Dotta Ostria
Mario, historiisto, Urugvajo; Draco Marc, Middlesbrough, Unuiĝinta Reĝlando; Duranona Gonzalo, membro de la Civila Asocio de la 20-a de
Septembro, Urugvajo; Derruette Serge, Profesorino ĉe
UMONS, FUCaM kaj HEFF, Belgio; D'Hoop Fabienne, Ateisto, Bruselo, Belgio; René Dohogne, Verviers, Belgio;
John Donaldson, Kanado; Mark Embleton, Ateisto, Britio; Jean-Louis
Erbetta, Sherbrooke, QC/Kanado; Andrei Erofeev, Artkritikisto kaj Ekspozicia Kuratoro, Moskvo, Rusio; Enrique Escudero
Silvero, Ĵurnalisto, Argentino; Hugo Estrella,
Fondinto de la Humanisma kaj Sekulara Asocio "Deodoro Rocca", Prezidanto de la Centro por
Libera Esploro ONLUS (Argentino, Italio), Fondinto de CILALP; Christian Eyschen, Ĝenerala Sekretario de Franca Liberpenso, Fondinto de CILALP, Francio; Gilles
Fabre, Jakobena Manifesto por la
Respubliko kaj Socialismo, Francio; Marcello
Fassaneli, Ateisto, Argentino; Cristina Ferreyra, Prezidanto
de la Civila Asocio de Ateistoj en Argentino; Miguel Fernandez,
Membro de Europa Laica de Hispanio; Jean-Louis Fischer, Membro de la Internacia Akademio de la Historio de Scienco,
Liberpensulo; Foerst Heinke, membro de la SPD, Berlina grupo: Laizistinnen und Laizisten in der SPD, Germanio;
Philippe Forget, filozofo, Francio; Ali Freed, ateisto, Britio; Carsten
Frerk, publicisto, aŭtoro, Berlino, Germanio; Evelin
Frerk, fotisto, "Vizaĝoj de Ateistoj,
Humanistoj kaj Agnostikuloj Hodiaŭ", Berlino, Germanio;
Ernesto García, ateisto, Argentino; Lecy García, sendependa
liberpensulo, Urugvajo; Gian Maria Gasperi, UAAR-representanto por la Provinco Foggia, Italio; Jean-Bernard Gélinas,
Kebekio, Kanado; Michel Godicheau, sindikatisto, liberpensulo, Francio;
Dagmar Gontard-Zelinkova, humanistino, Ontario, Kanado; Philippe Gilbert, instruistino, Laŭzano, Svislando; Anne Girollet, preleganto ĉe la Universitato de Burgonjo, Francio;
Sergio German Gomez Lopez, inĝeniero, Ekvadoro; Gozlan David, vic-ĝenerala sekretario
de la Asocio por Liberpenso, Francio

Grandazzi François, Vicprezidanto de la Asocio de Libera Penso, Francio; Granier Marie-France, Troz, Belgio; Grégoire-Nagant Chantal, Prezidanto de la Maison de la Laïcité d'Alembert - Braine-l'Alleud, Belgio; Grzelak Czeslaw, sekularisto, Pollando; Guerra Victor, kunfondinto de Europa Laica, Hispanio; Gusev Alexei, Prezidanto de Praxis, Esplora kaj Eduka Centro, Moskvo, Rusio; Gutiérrez Jacinto, liberpensulo, Hispanio; Hartikainen Erkki, Ateista Asocio, Finnlando; Hébert Maïté, emerita, anarki-sindikata, Francio; Hotte Réjean, sekretario de la Association of Atheist Freethinkers, Kebekio, Kanado; Hyunsoo Jung, Seulo, Koreio; Igwe Leo, Humanisto, fondinto de CILALP, Niĝerio; Kalaitzis Efstratios, Liberpensulo el Grekio; Kamarýt, Juraj, Slovakio; Jakubowska Theresa, Vicprezidanto de RACJA, antiklerikala maldekstra partio, Pollando Johnson Ellen, Enlighten the Vote, fondinto de CILALP, Usono Johnson Peter Camberra, Aŭstralio Kalaitzis Stratos, Kirurgo, Grekio Kalwasinski Tomasz, pola raciisto Kawakibi Iyad, liberpensulo, Alepo, Sirio Mikaelo Peter Konkhav, Slovakio, Mikaelo Bruna Ко́нна В. (Михаил Борисович Конашев), ano de rusa humanisma socio (член Российского гуманистического общества), Sankt-Peterburgo, Usono Kovach; Kowalczyk Marta, Ateisto, Sosnowiec, Pollando; Kramer Christa, Hamburgo, Germanio; Marek Król, Łódź, Pollando; Kurek-Tyrlík Alicja, Pollando; Kurtz Paul, Filozofo, Usono; Kuven Mudly, Sud-Afriko; Lafontaine Jean, Humanista Asocio de Kebekio, Kebekio; Lafouge Jacques, Humanisto, Vicprezidanto de Franca Liberpensulo, Fondinto de CILALP, Francio; Laguna Pablo, Sekulara Aktivulo, Granado, Hispanio; Lamolda Manuel Navarro, Sekulara Aktivulo el Granado, Hispanio; Lavaillante Renée, Kebekia Sekularisto, Kebekio; Laxalte Elbio, Liberpensulo, Direktoro de la Civila Asocio de la 20-a de Septembro, Urugvajo; Ledesma Díaz Ana Angelica, Psikologo, Liberpensulo, Urugvajo; Leduc Hélène, Kanado; Le Fur Catherine, Vicĉefredaktoro de La Raison, revuo de Franca Liberpensulo, Francio; Léger Marc-Antoine, Montrealo, Kebekio; Lepeix Roger, Liberpensulo, membro de la Plenuma Komitato de IHEU, persone, fondinto de CILALP, Francio; Libon Luc, Prezidanto de la Liberpensulo-Cirklo Jodoigne, Belgio; Lopes Joaquim, Liberulo de Bona Moralo, Portugalio; Loskutov Artiom, organizanto de la Manifestacio, Rusio; Love Murray, Leonay, Aŭstralio; Lozada Fernando Esteban, Direktoro de la Nacia Kongreso de Ateismo, Argentino; Lubomir Janco, Slovakio; Lysuniec Marcin, Prezidanto de la Ateista Asocio de Pollando; Mc Arthur Ed, Freethought History Research Group de Anglio, Britio; Machui-Telus Beata, Asocio Pro Humanum, Pollando; Mailloux Louise, Profesoro pri Filozofio en Montrealo, Kebekio, Kanado; Mainil Pierre-Jean, Belgio; Manavatavadi Satya Nandan, laika humanisto, fondinto de CILALP, Hindio; Mantello Maria, Prezidanto de la italaj liberpensuloj "Giordano Bruno", Italio; Marsot Bruno, membro de la CAN de Liberpensuloj, Francio; Martinez Luis Miguel, sendependa liberpensulo, Meksiko; Martinez Miguel Lus, Kantabrio - Hispanio; Martinez Perez Adriana, Psikiatro, Urugvajo; Massa Jorge, Liberpensulo, Direktoro de la Civila Asocio de la 20-a de septembro, Urugvajo; Masson Henri, Esperanto, fondinto de CILALP, Francio; Mateus Luis Manuel, laika aktivulo, fondinto de CILALP, Portugalio; Mavromatti Oleg, artisto, Rusio, Bulgario, Usono; Mbillé Martin, Prezidanto de la Liberpensulo-Asocio de Kamerunio, fondinto de CILALP, Kamerunio

Meaden Terence, Oksfordo Anglio Unuiĝinta Reĝlando
Mezzo Giovani, konsultisto pri la sekularismo de institucioj, Italio
Micheletti Oscar, ateisto, Argentino
Sylvie Midavaine, liberpensulo, membro de la delegacio de IHEU al la Komisiono pri Homaj Rajtoj de UN en Ĝenevo, Francio
Miller Loren C., Klevlando (OH), Usono; Minones
Lucio Andrés, Sekretario de la Argentina Ateista Asocio; Mohedano Fabian, Sekretario de la Sekulara kaj Progresema Movado de Katalunio, Hispanio; Molina Vicenc, Profesoro, Fondaĵo Francisco Ferrer, Hispanio; Mollés Dévrig, Humanisto, liberpensulo, Argentino; Moreno-Ruff Pierre-Yves, redaktoro de Ferdinand Buisson, internaciisto, Francio; Mroz Krzyszto, membro de Pola Liberpensulo, Pollando; D-ro Mueller Volker, Prezidanto de la Brandenburgia Asocio de Liberpensuloj kaj Humanistoj, Fondinto de CI-LALP, Germanio; Munar Carlos, kolombia-kanada liberpensulo; Nacciariti Fiorenzo, kontraŭfaŝisma aktivulo, Italio; Namazie Maryam, reprezentantino de la Konsilio de Eks-Islamanoj de Britio kaj por Unu Leĝo por Ĉiuj, Londono, Britio; Nasrin/Nasreen Taslima, naskita en Bangladeŝo, sveda civitanino, Svedio; Neyeloff Alejo, Argentino; Nkunuzimana Paul, Universitata Profesoro, Fonda Membro de CILALP, Burundo; Nuarte Rolando Daniel, Ateisto, Argentino; Oriol Illa, Ĝenerala Direktoro de la Fondaĵo Francisco Ferrer y Guardia, Barcelono - Katalunio, Hispanio; Ottonello Eduard Adrian, Ateisto, Argentino; Overton Nancy, Usono; Padovan Manlio, Papozze (Ro), Italujo; Parada Jan, Redaktoro de la e-rezino Humanisti.sk, Slovakio; Parizhskiy Yury, Membro de la Rusa Humanisto-Socio, Sankt-Peterburgo, Rusio; D-ro Pataki Tamas, Melburno, Aŭstralio; Pecker Jean-Claude, Astrofizikisto, Membro de la Instituto, Racionalisto, Francio; Pena-Ruiz Henri, Filozofo kaj Verkisto, Francio; Pérez Echinope, Liberpensulo, Urugvajo; Perruchoud Eric, Liberpensulo, Svislando; Pion Michel, Prezidanto de la Humanista Asocio El Kebekio, Kanado; Morgane Piraux, aktorino; el Belgio: Alicia Podesta, liberpensulo; el Urugvajo: Hanna Pokorska; el Ŝtetino, Pollando: Isabel Polo Gaona, sendependa ĵurnalisto; el Peruo: Muriel Alvaro Ponce, historiisto; el Kolombio: Joan-Francesco Pont-Clemente, Prezidanto de la Fondaĵo Francisco Ferrer; el Hispanio: Sergio Porrati, ateisto; el Barcelono, Hispanio: Thierry Pouloart, librovendisto; el Saint-Gilles-Lez-Bruselo, Belgio: Mario Ramadan, Alianco de Libanaj Ateistoj, Liberpensuloj kaj Agnostikuloj; el Libano: Gerhard Rampp, Bund Für Geistesfreiheit (BFG), Augsburg, Germanio; Mieczyslaw Rayski; el Pollando: Clive Read; el Sudafriko: Manuel Reis, humanisto kaj kuracisto; el Portugalio: Christian Rivière, esperantisto kaj Prezidanto de ATEO; Bruno Rizzuti, ateisto; el Argentino: Albert Riba, por la Unio de Ateistoj kaj Liberpensuloj de Hispanio kaj fondinto de CILALP; el Hispanio: Eugenio Rietschj Monteiro, profesoro Universitata diplomiĝinto, Portugalio; Roller Miente Mario, Vic-Grandmajstro de la Granda Konstitucia Loĝio de Peruo, Peruo; Rooke Dieter, membro de ATEO, Svislando; Rosso Pereira Nelly, Liberpensulo, Urugvajo; Roy Pierre, Prezidanto de la Franca Federacio de Asocioj de Pacismaj kaj Sekularaj Monumentoj, Francio; Saad Georges, sekulara aktivulo en Libano; Salamero Joachim, Honora Prezidanto de Franca Liberpensulo, fondinto de CILALP, Francio; Salguero Mariano, Sociologo, Argentino; Salustri Filippo A., Doktoro pri Filozofio, Inĝenierarto pri Mekanika kaj Industria Inĝenierarto, Toronto, Ontario, Kanado; Sanderson Terry, Liberpensulo, Britio; Sangiovanni Mostarda, Urugvajo; Sankari Nina, Prezidanto de la Eŭropa Feminisma Iniciato de Pollando, Raciisma Asocio, Pollando; Sassi Bruna, Liberpensulo, St. Pieters Leeuw, Belgio; Stachurska Teresa, Białystok, Pollando

Schiappa Jean-Marc, Prezidanto de la Instituto por Esploro kaj Studado pri Liberpensulo, Francio; Schrouff Rosa-Marita, Aachen, Germanio; Seccombe Ralph, Prezidanto de Australians for Separation of Church and State (Aŭstralianoj por la Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato), Aŭstralio; Serge Lux, Brasilia, Brazilo; Skoda Rastislav, Slovakio; Silveyra Silvia, Liberpensulo, Urugvajo; Silverman David, Prezidanto de American Atheists, Inc., Usono; Siméone Dominique, Ĉefo de la "Esperanto" Komisiono de Liberpensulo, Francio. Kantisto Claude, direktoro de L'Idée libre, kultura revuo pri la movado de Liberpensulo, Francio. Sousa Belmiro, Asocio Ara Solis, Portugalio; Stanosz Barbara, Profesoro, Filozofo, Plena Membro de la Varsovia Scienca Societo, Pollando; Statz Rainer, Germanio; Steinbach Margit, Germanio; Šumichrast Adam, Slovakio; Susanne Charles, Profesorino ĉe la Libera Universitato de Bruselo, Belgio; Tampieri Susana Elisa, Prezidantino de la Humanisma Etika Asocio "DEODORO ROCA", Argentino; Tanto Luciano, el Argentino; Tegin Vladimir Vladimirovitch, Sankt-Peterburgo, Rusio; Teliz Norma, Liberpensulo, Urugvajo; Ter-Oganian Avdei, Artisto, Ĉeĥio; Tehrani Dabir Pr., Liberpensulo, Nederlandano, loĝanta en Britio; Thain Réjeanne, Humanisto en Ontario, Fondinto de CILALP, Kanado; Thain Richard, Humanisto en Ontario, Fondinto de CILALP, Kanado; Tietze Ulrike, Bund Gegen Anpassung – Fondinto de CILALP, Germanio; Tosti Luigi, Advokato, Magistrato Italio Touzani Sam, Artisto, liberpensulo, Ateisto, Belgio Thullen Gabriel, liberpensulo, instruisto kaj sindikatisto, Svislando Tyrlik Stanislaw, Profesoro, Pollando Varela Rosa, liberpensulo, Urugvajo Vazquez Juan, Argentino Ventura Rodrigo, ateisto, Argentino Vijayam G. Ph.D., Ĉefdirektoro Ateisma Centro, Barato Verton Luc, eldonisto, direktoro de la eldonejo Memogrames, Belgio Villanueva Joffre, Ĝenerala Sekretario de la Sekulara kaj Progresema Movado de Katalunio, Hispanio Villareal Cristina Alicia, Liberpensulo, Urugvajo Vincent Michèle, Vicprezidanto de la Asocio de Liberpensuloj, Francio Vrabel Miloslav, RNDr., Bratislavo, Slovakio Waldorf Peter, Steyr, Aŭstrio Wallace Max, ANZSA, fondinta membro de CILALP, Aŭstralio Wallace Meg, ANZSA, Aŭstralio Wauters Myriam, Profesoro, Franca Komunumo de Belgio Wendrychowicz Andrzej, Pola Raciisma Societo, Pollando Wallace Stephen, Queen Creek, Arizono Usono Joachim Wendt, Germanio; Fred Whitehead, liberpensulo, historiisto, fondinto de CILALP, Kansasurbo, Usono; Keith Porteous Wood, liberpensulo, fondinto de CILALP, Britio

Internacia Deklaracio de Liberpensaj, Sekularaj, Humanismaj, Raciismaj kaj Ateismaj Asocioj el Kvin Kontinentoj

Laŭ iniciato de la Internacia Asocio de Libera Penso

Publika mono ne plu estu uzata por financi preĝejojn kaj religiojn!

Ni estas asocioj el ĉiuj kontinentoj laborantaj por la apartigo de eklezioj kaj religioj, de ŝtatoj, por la sekularizado de institucioj, kiu validigas la kreskantan sekularizadon de socioj.

La gvida principo de niaj agoj estas labori por respekti la konsciencoliberecon de ĉiu homo sur ĉi tiu planedo. Tio estas, la libereco kredi aŭ ne kredi. Ni ne konfuzas konsciencoliberecon kun religia libereco, kiu estas nur unu komponanto de ĉi-lastata, sed ne povas ampleksi ĝin tute.

Ni malakceptas la ideon, ke religio estas aparta kategorio en la spektro de homaj kredoj.

Kaj ke al ĝi oni donu specialan statuson, kiu malpermesus al ĝi esti submetita al racia kaj humana kritiko. Kaj ke, krome, ĝi estu financata per publikaj financoj, produktitaj de ĉiuj kontribuoj de civitanoj submetitaj al imposto.

Tial ni kontraŭas ĉian formon de civila aŭ krima subpremo de tio, kio nomiĝas "la krimo de blasfemo". La rajto je libera kritiko estas fundamenta demokratia rajto. Ĝia necesa konsekvenco estas la plej plena libereco de esprimo. Nur opinioj kaj faktoj estas celataj, neniam individuoj kiel tiaj.

Tial ankaŭ ni rifuzas kaj kondamnas la privilegion de Eklezioj kaj religioj, kiuj estas nur la esprimo de malmultaj, financataj per publikaj fondusoj, kiuj estas la produkto de ĉies kontribuoj.

Ekde Usono (1791), Meksiko (1857), Francio (1905), Portugalio (1911), Rusio (1918), Urugvajo (1918), Hispanio (1931), kaj Turkio (1937), la demokratia postulo pri la necesa apartigo de eklezioj, religioj kaj ŝtatoj senĉese mobilizis la konscian homaron. Ekde tiam, multaj aliaj landoj establis ĝin sur ĉiu kontinento. Apartigo okazas jam delonge.

De kiam James Madison, Patro de la Usona Konstitucio kaj 4a Prezidanto de Usono, rimarkis en 1819, ke "la nombro, kompetenteco, moraleco de la pastraro kaj sindonemo de la civitanoj manifeste pliiĝis kun la totala apartigo de Eklezio kaj Ŝtato", la historio de homa emancipiĝo montris, ke, sendepende de la dominaj religiaj kulturoj en la socioj, la principo de apartigo de la sfero de publikaj institucioj kaj la religia sfero estas ne nur ebla kaj atingebla, sed ankaŭ tre dezirinda por establi kaj fortigi Demokration.

En ĉiuj landoj, sur ĉiuj kontinentoj, en ĉiuj naciaj kaj internaciaj institucioj, oni devas agi por antaŭenigi la Apartigon de Eklezioj, religioj kaj Ŝtatoj.

Ni agu kune por sekularismo!

Apelo lanĉita laŭ iniciato de la Internacia Asocio de Libera Penso ĉe la Internacia Kongreso en Montevideo (Urugvajo), la 19-an kaj 20-an de septembro 2015.

Subskriboj

- Argentino - Ariel Rossi, Argatea - Bonaero
- Argentino - Coalición Argentina por un Estado Laico
- Argentino - Asociación Civil Ateos Mar del Plata
- Argentino - Macelo Llobet
- Aŭstralio - Ratinalista Asocio de Novsudkimrio, Sidnejo
- Aŭstralio - Humanista Societo de Kvinslando, Brisbano
- Belgio - Cercle de Libre Pensée-Kring voor het Vrije Denken - CLP-KVD
- Belgio - Pierre Galand, sekularisma aktivulo
- Brazilo - Carlos Eduardo Oliva, Observatorio pri Sekularismo en Edukado
- Brazilo - Associação Brasileira de Ateus e Agnósticos
- Kanado - Humanista Asocio de Kebekio
- Kanado - Kebekia Sekulara Movado
- Kanado - Ateistaj Liberpensuloj (LPA-AFT)
- Kanado - David Rand, Prezidanto de LPA-AFT kaj Reprezentanto de AILP
- Ĉilio - Patricio Cueto, Fundación Academia Laica de Estudios
- Ĉilio - Antonio Vergara Lira, Proparolanto de AILP por Latin-Ameriko
- Ĉilio - Monica Rodriguez, Centro kultura "Valentin Letelier"
- Ĉilio - Alicia Manonellas, Asamblea de Organizaciones Librepensadoras de Chile "AOL"
- Ĉilio - Redakcia komitato de la revuo "Iniciativa Secularista"
- Kolombio - Gran capitulo general de Colombia del rito frances (Manuel Ricaurte)
- Ekvadoro - Guillermo Fuchslocher (Sr.) Asociación Ecuatoriana de Libre Pensamiento - AELP
- Ekvadoro - Centro Cultural Eugenio Espejo CCEE
- Ekvadoro - Gabriel Duque, Fundacion Equinoccial del Ecuador
- Hispanio - Eŭropo Laika
- Hispanio - Unio de Ateistoj kaj Liberpensuloj de Hispanio – UAL
- Hispanio - Ateistoj de Katalunio
- Hispanio - Fondaĵo Ferrer i Guardia
- Fiĝioj - Sekulara Asocio de la Pacifikaj Insuloj
- Finnlando - Internacia Raciisto
- Francio - Nacia Federacio de Libera Penso
- Francio - D-ro Ata Alsahwi, La Fekunda Duonluno
- Francio - Gauthier N'Gumbu, Membro de la Internacia Komisiono de FNLP - Afriko
- Francio - Jean-Michel Quillardet, Prezidanto de la Internacia Observatorio de Sekularismo kontraŭ Komunumismo-silentoj.
- Francio - Daniel Benichou, Prezidanto de la Chevalier de La Barre Association
- Francio - Jean-Marie Bonnemayre, CNAFAL
- Francio - Maurice Montet , pacisma aktivulo
- Francio - Raciisma Unio
- Francio - Charles Conte, sekulara aktivulo

- Francio - Maurice Gelbard, sekulara aktivulo
- Britio - Nacia Sekulara Societo
- Britio – Tony Upton, Charles Bradlaugh Society
- Grekio - Asocio de Amikoj de Hipatio (Philoi tis Ypatias)
- Nov-Delhio, Barato - Sanal Edamaruku, Prezidanto de la Hinda Raciisma Asocio
- Irlando - La Irlandaj Liberpensuloj kaj Humanistoj
- Irlando - Ateista Irlando
- Islando - Sidmennt, La Islanda Etika Humanista Asocio
- Italio - Associazione Nazionale del Libero Pensiero “Giordano Bruno”
- Libano - Georges Saad - Libana Asocio por Filozofio de Juro
- Libano - Libana Asocio por Filozofio de Juro (ALIPHID)
- Luksemburgio - Edouard Kutten, Luksemburgio Libera Penso (Pdt)
- Luksemburgio - Christiane Kutten-Serafini, Luksemburgio Libera Penso (Sekretario),
- Niĝerio - Niĝeria Humanisma Movado
- Peru - Humanistas Racionalistas del Perú - HURA
- Peruo - Revista Peruana de Filosofía Aplicada – RPFA
- Pollando - Wanda Nowicka, Prezidanto, Asocio pri Egaleco kaj Moderneco, Vicprezidanto de la Parlamento de Pollando
- Pollando - Nina Sankari kaj Marek Lukaszewicz de la Fondaĵo Kazimierz Lyszczyński
- Portugalio - Associação Ateista Portuguesa (AAP)
- Portugalio - Luis Mateus
- Svislando - Ĝenevo Libera Penso
- Urugvajo - Elbio Laxalte Terra - Portavoz AILP
- Urugvajo - Raúl Bula, Asociación Uruguaya de Librepensadores
- Urugvajo - Asociación Civil 20 de Setiembre
- Urugvajo - Asociación Civil Trazos
- Urugvajo - Apostasía Colectiva Uruguay
- Urugvajo - Asociación Uruguaya de Libre-Pensadores - AULP
- Urugvajo - Ricardo Grasso, Asocio por Sekulara Edukado – ILEC
- Urugvajo - Alicia Podestá, Centro de Estudios par la Dignidad Humana – CEDH
- Urugvajo - Gabriela Rosas, Centro de Estudios par la Dignidad Humana – CEDH
- Urugvajo - Gran Oriente de la Franc-Masoneria del Uruguay
- Usono - Usona ateisto
- Usono - David Silverman, Prezidanto Usona Ateisto

RESUMO

Paĝo 2 : Enkonduko

Paĝo 3 : Kongresa Programo

Paĝo 5 : Prezento de la IRELP-konferenco

Paĝo 6 : Internacia kunveno en la placo Garibaldi

Paĝo 13 : Vendredo, la 22-an de septembro, matene - Malferma kunsido de la kongreso

Paĝo 20 : Mesaĝoj kaj kontribuoj ricevita

Paĝo 28 : Salutoj de internaciaj organizaĵoj

Paĝo 37 : Enkondukaj raportoj pri AILP-kampanjoj

Paĝo 54 : Vendredo, la 22-an de septembro, posttagmeze - kunsido pri virinaj rajtoj

Paĝo 71 : Sabato, la 23-an de septembro, matene - Diskuto post la enkondukaj raportoj

Paĝo 92 : Sabato, la 23-an de septembro, posttagmeze - Sesio pri la rajto morti en la digno

Paĝo 101 : Raporto pri la fino de la tago: Boatekskurso sur la Sejno, bankedo

Paĝo 103 : Dimanĉo, la 24-an de septembro, matene - daŭrigo de la diskutoj de sabato matene

Paĝo 105 : Sesio pri la Defendo de Scienco

Paĝo 116 : Dimanĉo, la 24-an de septembro, posttagmeze - Fermo de la kongreso

Paĝo 117 : Deklaro de la Internacia Konsilio

Paĝo 118 : Aldonaĵoj: -

Protokolo de la kunveno de la Internacia Konsilio (p. 119)

- Manifesto por libereco de konscienco (p. 121)

- Publika mono ne plu estu uzata por financi preĝejojn kaj religiojn - Montevideo 2015 (p.129)